

Giới thiệu Nại Hà

Truyện Nại Hà của tác giả Hàn Mạch Mạch là một câu chuyện mang đầy bất ngờ. Truyện kể về An Nại trong một lần dạo chơi, cô gặp một đứa trẻ rất đáng yêu đi cùng một người đàn ông tuấn tú.

Trời đất xui khiến thế nào, đứa bé ấy khi nhìn thấy cô đã một mực nhận cô làm mẹ, cô còn chưa có chồng nha, ở đâu ra một đứa con thế này?

Mà người được cho là cha của đứa trẻ lại dửng dưng như không có chuyện gì, thậm chí còn có phần hướng ứng phản ứng của cậu bé, phải chăng cha của đứa trẻ này - Sở Hà đã biết cô từ trước. Liệu giữa họ có phát sinh mối quan hệ nào hay không?

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Chương 1: Mở đầu

Vừa tan lớp, Sở Hà liền vội vàng tới bãi đậu xe, trên đường đi cũng gặp vài cậu bạn học chào hỏi anh nhưng anh cũng không kịp chào lại, liền đi nhanh tới bãi đậu xe lấy xe rồi lái thẳng về nhà. Tuy rằng lúc anh đi học đã thuê người chăm sóc Đoàn Đoàn, nhưng thằng bé ngốc nhà anh lúc tỉnh dậy mà không thấy anh đâu nhất định nó sẽ hậm hực khóc lớn đến khi thấy anh thì mới chịu ngừng.

Cũng may, lần này lúc anh về nhà thì Sở Đoàn Đoàn đang ôm bình sữa ăn rất ngoan, Sở Đoàn Đoàn bây giờ đã hơn một tuổi, thân hình trắng trẻo mũm mĩm, so với những đứa nhỏ cùng tuổi khác thì phát triển hơn một chút. Sở Hà đứng cạnh nôi tre của bé mập nhà mình, đưa tay giúp con trai đỡ bình sữa, nhìn thằng nhỏ hai tay nắm bình sữa thật chặt mà ngoãn ngoãn uống sữa, thì bắt đầu giáo dục: “Con trai, ba ba đưa con về tìm mẹ nhé.”

Đoàn Đoàn hai mắt to ngây ngô, chăm chỉ uống sữa, phát ra giọng nói ô ô a a đáp lại lời ba mình: “Ô ô.....”

Sở Hà tiếp tục đùa bé, một tay nựng nựng cầm bé: “Đoàn mập, con có nhớ mẹ không?”

Bị ba xoa cằm khiến sữa rót ra ngoài làm Sở Đoàn Đoàn không vui kêu “A... a”, bé muốn gạt bàn tay to kia để có thể thoải mái uống sữa.

Sở Hà hưng trí bưng bưng tiếp tục xoa xoa cái cằm mập của con trai: “Con nói trước đã nào, ma ma.”

Đoàn Đoàn chớp chớp hai mắt, lắc lắc cái bình sữa đã hết dùng sức đập vào thành nôi: “I i a a”.

Sở Hà nhanh tay kéo bình sữa Đoàn mập đang ôm trong lòng, chặt đứt ý nghĩa của Đoàn mập, không thèm quan tâm Đoàn mập đang vung vẩy móng vuốt kháng nghị: “Không nói sẽ không được uống sữa, nói theo ba này, ma ma, m-a-ma”

Mất đi bình sữa Sở Đoàn Đoàn khóc: “Oa, oa oa oa oa.....”

Sở Hà vươn tay đỡ dưới nách Đoàn Đoàn ôm bé từ nôi đi ra, bàn tay to lau khuôn mặt đỏ bừng đầy nước mắt của con trai, nhận lệnh đi pha thêm sữa cho con trai, sau khi nhét núm vú vào miệng Đoàn mập, người nào đó vừa khóc thút thít hai mắt sáng lên vui vẻ tiếp tục uống sữa, Sở Hà thả con lại vào trong nôi mà đưa tay chạm nhẹ lên trán bé mắng “Ngốc quá.”

Sở Đoàn Đoàn ăn no sữa vươn hai tay béo mập quấy quấy trong nôi, cố ý thu hút để muốn “ba ba” ôm bé.

Sở Hà giờ tay xoa xoa mi tâm của mình, thằng con ngốc nhà anh một tuổi đã mở miệng gọi câu đầu tiên là Papa, chàng trai trẻ hai mươi ba tuổi lần đầu tiên làm ba kích động tới mức như muốn bay lên, lúc đó anh có cảm giác con trai anh quả nhiên là người thông minh, nhưng khi ấy anh còn chưa biết đây là hai chữ duy nhất con mình có thể nói được.....

Sau đó, con trai anh cũng không hề đổi mới hệ thống nữa, toàn bộ giống như một cái máy cũ vậy, đói bụng cũng kêu ba ba, khóc cũng gào ba ba, buồn ngủ cũng hét ba ba.....

“Ba ba” Không thấy ba ôm mình Sở Đoàn Đoàn dang rộng hai tay làm ra tư thế muốn ôm.

Vừa mắng con trai ngốc nghếch Sở Hà vừa vươn tay ôm lấy Đoàn mập, hôn lên cái má bánh bèo phần nộn mà cung chiêu gọi: “Bảo bối.”

Sở Đoàn Đoàn hai tuổi, theo thông lệ đã đến tuổi nhận giáo dục từ gia đình.

Sở Hà để Đoàn Đoàn nằm ngửa rồi thay quần áo cho bé, Đoàn Đoàn trở mình muốn ngồi dậy chạy ra ngoài chơi, chưa kịp dậy liền bị xốc lên ngồi trên

sofa, Sở Đoàn Đoàn ngồi nghiêm chỉnh, hai cái tay mập mạp đập đập sofa thể hiện sự tức giận của mình.

Sở Hà ngồi trên bàn trà, hai chân dài vắt chéo ngồi trên bàn, bởi vì Sở Đoàn Đoàn đang tập tễnh tập đi, mọi đồ đạc trong nhà đều để rất thấp, nên anh cũng không thể duỗi thẳng chân ra được. Sau khi Sở Hà ngồi xuống liền nghiêm túc nói: “Đoàn Đoàn, ba ba đưa con về tìm mẹ nhé.”

Sở Đoàn Đoàn giãy giụa nhưng không thoát được liền nhại: “Mẹ.”

Sở Hà vừa lòng, tiếp tục đề tài: “Mẹ con rất kiêu ngạo, nếu cô ấy không thích con gọi mẹ, con phải gọi cô ấy là chị biết không.”

Biết là không thể thoát, Sở Đoàn Đoàn ngoan ngoãn đáp: “Chị”.

Sở Hà quả thực muốn ôm Đoàn mập hôn một cái, con của anh quả nhiên rất thông minh, anh tiếp tục nói đến chuyện quan trọng nhất: “Đoàn mập, nếu mẹ con nói không thích con, con phải giả vờ đáng yêu, hiểu chưa? Mau mau bán manh [1] với ba nào?”

[1] Bán manh: là thuật ngữ mạng bên Trung Quốc, ý là ra vẻ đáng yêu dễ thương ^^

Sở Đoàn Đoàn ngẩng cổ lên đáp rõ ràng: “Manh”

“.....” Sở Hà: “Thao” [2]

[2] Thao: 操 tiếng anh là Fuck, không giải thích nữa nhé

“Câm miệng!” Sở Đoàn Đoàn nở miệng, đang muốn nói đã bị ba nó vurun bàn tay to che kín miệng, chỉ phát ra tiếng “Ưm ưm” không rõ ràng.

Sở Hà bực bội, thẳng con ngốc nhà anh từ đầu đến cuối cũng chẳng hiểu anh đang nói gì, nó chỉ nhại lại anh là giỏi!

Con trai anh không thể ngốc như vậy chứ >.<.

Sở Đoàn Đoàn ba tuổi rưỡi.

Trong căn phòng nhỏ ấm áp, Sở Đoàn Đoàn nằm trong chăn liên tục gọi “Ba ba”, Sở Hà đang chải đầu liền chạy vào phòng, chỉ thấy con trai anh đang nhảy bình bịch trên giường “Ba ba, kể chuyện.”

Tiện tay rút một quyển truyện cổ tích trên giá sách, nói hai ba câu kể truyện cổ tích cho con trai: “..... Nàng tiên cá rất thích hoàng tử nhưng hoàng tử không thích nàng, sau đó.....” Ngón tay thon dài lật vài trang giấy, truyện cổ tích cho bọn nhỏ thật nhàm chán, hơn nữa còn bé vậy sao có thể hiểu được tình yêu là gì mà cứ thích cổ vớ vẩn tích.

Sở Hà có chút không kiên nhẫn, anh tuyệt đối không thích mần kể truyện cổ tích cho con trai mỗi tối, nhưng cô giáo Đoàn Đoàn đã nói Đoàn Đoàn tính cách kỳ lạ, bé không hay nói chuyện với bạn, người lớn trong nhà phải nói chuyện nhiều hơn với bé.

Sở Hà trực tiếp giờ sang trang truyện cuối cùng, nhìn thấy nàng tiên cá hóa thành bọt biển, có chút nhàm chán liền gấp tập tranh rồi tiện tay vứt qua một bên.

Sở Đoàn Đoàn mở to hai mắt nhìn ba mong chờ nghe kết truyện, chỉ nghe thấy ba nó không kiên nhẫn kể: “Cuối cùng nàng tiên cá chết liền hóa thân thành bọt biển.”

Sở Đoàn Đoàn: “.....”

Đoàn Đoàn kẹp ngón trỏ với ngón cái tạo thành vòng tròn rồi giờ tới bên miệng lấy hơi phồng má lên thổi phù một cái, “Như bong bóng?”

“Đúng,” Sở Hà xoa đầu Sở Đoàn Đoàn một cái nói, “Được rồi, ngủ mau”

Sở Đoàn Đoàn thả tay xuống không tin nói: “Hết rồi?”

Sở Hà gật đầu: “Hết rồi.”

Nhìn Sở Đoàn Đoàn chau mày không vui, Sở Hà đành phải nói tiếp một câu, “Phiên muốn chết, vậy ba kể con nghe truyện cuối đây nhé.”

Anh hắng giọng, bắt đầu diễn vở kịch quan trọng nào: “Câu chuyện tiểu nòng nọc tìm mẹ, ngày xưa ngày xưa có một chú nòng nọc con.....”

Sở Hà cúi đầu nhìn cậu con trai hai má bánh bèo béo ú của anh mà cảm thán, ngay cả tiểu nòng nọc cũng biết đi tìm mẹ, vậy mà thằng con trai anh sắp bốn tuổi cũng chưa từng hỏi mẹ nó ở đâu. Sở Hà vurun tay chọc chọc cằm Đoàn Đoàn như mèo con gãi ngứa, nhất định là anh đã nuôi con trai quá tốt rồi, nó vui đến mức không quan tâm mẹ nữa.

Kể được một lát, Sở Đoàn Đoàn có chút buồn ngủ, trẻ con vốn ngủ rất nhiều, hơn nữa ba nó kể chuyện cổ tích trước giờ không trầm bổng du dương chút nào, giọng điệu đều đều đôi lúc còn thực nhạt nhẽo, giọng nói trầm thấp còn mang theo chút cảm giác buồn ngủ, Sở Đoàn Đoàn xoa dụi dụi hai mắt

đang định ngủ lại bị Sở Hà vực tỉnh, Sở Hà không vui :“Nghe này, tập trung chút nào, tiểu nòng nọc tiếp tục tìm mẹ.....”

Sở Đoàn Đoàn vô tội bị hành hạ, mỗi lần hai mắt díp vào chuẩn bị ngủ lại bị ba cậu gọi dậy, ngồi ở trên giường cố gắng thẳng lưng, Đoàn mập cũng nhanh chóng gục trái gục phải, nhưng vẫn phải căng mắt tiếp tục nghe truyện cổ tích trước khi ngủ.

Cứ như vậy vài ngày sau, rốt cục cũng có một ngày khi Sở Hà đang đặt vé máy bay, Sở Đoàn Đoàn ôm truyện tranh tiểu nòng nọc tìm mẹ “bình bịch” chạy tới, nghiêm mặt gọi anh:“Ba ba.....”

Sở Hà không chút để ý chỉ “Ồ” một tiếng, Sở Đoàn Đoàn tiến lại gần ôm lấy tay anh cọ cọ:“Mẹ con đâu rồi?”

Sở Hà giật mình ôm Đoàn Đoàn thả lên bàn trà,“Con nhớ rồi mẹ à ?”

Đoàn Đoàn rũ mắt xuống, nhìn đôi mắt hoạt hình đang đi trên chân, một lát sau mới nhỏ giọng đáp :“Nhớ lắm”.

Sở Hà vừa lòng :“Vậy có thể đồng ý với ba ba một chuyện không?”

Đoàn Đoàn bi bô đáp :“Có thể”.

“Dạy con hát con sẽ hát ?”

“Hát,” Đoàn Đoàn trưng ra khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc gật đầu.

Sở Hà đứng lên:“Giả đáng yêu xem nào.”

Đoàn Đoàn ôm lấy cánh tay anh, cầm lấy bàn tay anh mở từng ngón tay ra, nó áp chiếc má bánh bèo kia cọ lên tay anh, cảm giác mềm mại làm cho Sở Hà muốn chọc nó, ngón tay thuận thế nhéo má tiểu tử kia, nhéo đến khi mềm nhun, hai mắt nó đỏ lên mới buông tay xoa xoa đầu nó.“Được rồi, ngày mai sẽ đi.”

Gặp lại sau bao ngày xa cách, tất cả đều là mưu đồ từ lâu.

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Chương 2: Đoàn Đoàn đã trở lại

Đêm khuya, khu vực sảnh chờ sân bay đèn đuốc vẫn sáng trưng như ban ngày, Sở Hà nhìn thoáng qua đồng hồ trên tay, sau khi lấy hai vali hành lý thì anh xoa xoa chân mỏi, sải bước nhanh chân đi ra phía cổng lớn sân bay.

Người đàn ông dáng người cao, lồng ngực rộng khí thế mạnh mẽ, khoác trên mình một chiếc áo gió màu đen, một tay ôm cậu bé tầm ba bốn tuổi, tay kia kéo theo hai chiếc vali màu đen nhưng vẫn bước chân rất nhanh. Cậu bé đang nằm tựa vào vai anh chợt tỉnh giấc nhồm người dậy, vờn tay lên dụi dụi mắt, sau đó cậu lên lấy một tấm ảnh từ trong túi ra cẩn thận nhìn bốn phía xung quanh, dường như là muốn tìm người nào đó.

Khu chờ sân bay trống trải có chút cảm giác hơi lạnh, bé trai hất xì một cái.

Sở Hà dừng bước, một tay bế đứa nhỏ, cởi áo gió trùm lên người cậu bé , còn lấy mũ đằng sau trùm lên đầu cậu, rồi mới yên tâm bế cậu ra ngoài.

Đoàn Đoàn không vui gờ tay kéo chiếc mũ đen đang che mắt mình kia, rất nhanh, chiếc mũ lại bị kéo xuống. Cậu dùng sức nghiêng cổ về phía sau, chiếc mũ hơi rơi xuống một chút, tầm mắt thoáng hơn khiến Đoàn Đoàn cảm thấy hài lòng, liên tục hết nhìn đông tới nhìn tây, còn chưa tìm thấy mẹ, chiếc mũ lại che mắt cậu lần nữa, theo sau đó là giọng nói lạnh như băng của ba :“Sở Đoàn Đoàn, ngủ mau.”

Buổi tối trước khi hai người về nước, anh đã chạy khắp tầng trên tầng dưới thu dọn hành lý , sau khi thu dọn đồng quần áo và album ảnh, thì cu cậu đòi cầm tấm ảnh An Nại hưng phấn không chịu đi ngủ, trời sắp sáng mới chịu ngủ một lát. Sau khi lên máy bay tuy rằng không khóc không làm loạn, ngoan ngoãn hơn Sở Hà tưởng tượng nhiều, nhưng cậu chàng lại mở mắt liên tục không ăn không ngủ, bị Sở Hà quát một chút mới không vui mở miệng ngậm bình sữa, nhưng vẫn không chịu ngủ, rõ ràng mắt cũng đỏ lên giống thỏ con rồi nhưng vẫn liều chết cố chịu, hai mắt mở to cứ nhìn anh chăm chăm.

Sở Hà đứng dậy muốn đi WC, Đoàn mập nhà anh lại vờn tay ra đòi bế.

Tĩnh tĩnh Đoàn Đoàn kỳ thật có nét giống An Nại, chẳng phải hay bám người, nhưng đây là lần đầu tiên Sở Hà bị con trai anh bám dính như vậy, quả thực anh ngạc nhiên vô cùng.

Sớm biết lên máy bay cu cậu không chịu ngủ, tối qua Sở Hà sẽ không lấy tấm ảnh ra dỗ cu cậu ngủ như dỗ cún vậy. Anh đau lòng xoa xoa mõng con trai

để cu cậu nằm sấp trên vai anh cho thoải mái một chút, “Có đói không con?”

Đoàn Đoàn không nói gì chỉ lắc lắc đầu, gác cằm lên vai Sở Hà đáng vẻ chẳng mấy vui vẻ chút nào.

Cậu bé bị bao trùm trong chiếc áo gió rộng trên đầu là chiếc mũ đen, chỉ lộ ra một phần gương mặt trắng nhỏ nhắn, cả người giống tiểu Tử Thần dễ thương, cách đó không xa là vài nữ sinh giơ banner Lâm Dao Dao đang chờ thần tượng mình ở sân bay, vừa thấy anh liền nhanh chóng lấy điện thoại chụp ảnh anh, Sở Hà nhìn thoáng qua các cô, đôi chân dài chột dừng bước, anh đang đứng ở chỗ rất dễ gây chú ý, sau khi thấy rõ gương mặt tuấn tú của người đàn ông, mấy nữ sinh nhanh chóng cúi đầu, cười hi hi nhỏ giọng trầm trồ “Anh ấy đẹp trai thế!”, “Nhìn còn rất trẻ, vú em độc thân sao!”, “A a a tìm tao sắp vỡ rồi!” “Anh ấy nhìn sang bên này kìa!”

Đoàn Đoàn vừa phát hiện có người đang chụp ba mình thì nằm úp mặt trên vai ba không hề ngẩng đầu.

Mấy nữ sinh có chút tiếc nuối cất di động tiếp tục chờ thần tượng nhà mình.

Chỉ một lát sau mấy nữ sinh nam sinh đang chờ liền kích động, một đám giơ banner chào đón gào thét tên Lâm Dao Dao rồi chạy về phía anh.

Vừa mới xuống máy bay, Lâm Dao Dao vén mái tóc dài màu nâu hơi quăn, nhìn về phía nhóm fan chào đón mình nở nụ cười một cái, động tác này khiến nhóm fan cuồng càng kích động mà gào thét chói tai. Cách đó không xa các phóng viên cũng biết thời liền động hưng phấn mà chạy tới, hướng micro đến trước mặt Lâm Dao Dao không ngừng đặt câu hỏi phỏng vấn – “Nghe nói lần này cô lấy lý do ra nước ngoài để quay MV, nhưng thật ra là cùng bạn trai đi du lịch phải không?”, “Hai người quen nhau bao lâu rồi?”, “Có kế hoạch kết hôn chưa?”

Lâm Dao Dao không trả lời, ngược mắt lơ đãng ra vẻ không nhận được mà vụng trộm nhìn thoáng qua phía trước, rồi lại nhanh chóng thu hồi tầm mắt, coi như không có việc gì né tránh câu hỏi của phóng viên rồi đi nhanh về phía trước. Các phóng viên theo ánh mắt cô nâng nhìn qua, lập tức liền thấy người đàn ông đáng người cao to đang đi đằng trước, đáng tiếc người đàn ông kia đã ra tới cửa, bọn họ chỉ kịp chụp được bóng lưng người đó.

“Sở Hà!” Không biết phóng viên nào đó hét lên đầy kinh ngạc, người đàn ông vừa đi tới cửa hẳn liền nhận ra sườn mặt anh, đó là con trai duy nhất của đại boss Sở Dập của Thần Dập, Sở Hà – một thời gian trước còn có tin đồn anh sắp về nước.

Đám phóng viên nhanh chóng chạy tới cố gắng giơ micro đến bên miệng người đàn ông kia hưng phấn liên tục đặt câu hỏi: “Sở tiên sinh, lần này ngài về nước để thừa kế Thần Dập sao?”, “Xin hỏi anh và ngôi sao sáng nhất Thần Dập, Lâm Dao Dao đang quen nhau sao?”, “Lần này anh trở về là để cùng cô địa vị cho cô ấy sao?”, “Hai người quen nhau bao lâu rồi?”, “Ba anh có biết tình cảm của hai người không?”, “Lâm Dao Dao nổi tiếng gần đây là do anh cấp kinh phí đầu tư phải không?”

Sở Hà người cao chân dài, kéo vali đi nhanh như bay, khi đám phóng viên giơ máy ảnh chụp, anh vừa chạy vừa giơ tay đỡ đầu Sở Đoàn Đoàn tựa chặt vào vai mình, vừa đứng lúc, mũ áo gió rất to, các phóng viên hoàn toàn không chụp được mặt Đoàn Đoàn.

Mấy vấn đề này Sở Hà không thể trả lời nổi, fuck, ngay cả Lâm Dao Dao là ai anh cũng không biết.

Đám phóng viên liên tục truy hỏi nhưng cũng không nhận được câu trả lời nào, chắc hẳn đêm nay cũng không có thu hoạch gì lớn, đương khi một đồng câu hỏi truy vấn tình cảm dồn dập đột nhiên có một giọng nói nhỏ vang lên: “Sở tiên sinh, xin hỏi cậu bé kia là con trai anh sao?”

Sở Hà nghe vậy liền dừng chân, quay đầu mặt không biến sắc nhìn cô phóng viên vừa đặt câu hỏi kia. Nữ phóng viên cố gắng lấy dũng khí, lớn tiếng lặp lại câu hỏi kia một lần nữa.

Sở Hà tiến lại gần cô, nhìn từ khoảng cách gần, những đường nét trên gương mặt người đàn ông này càng thêm rõ ràng, gương mặt anh khí thế bức người. Bị anh nhìn như vậy, cô phóng viên kia có chút cảm giác sợ hãi khó nói, cô nín thở lui về sau vài bước, chột thấy Sở Hà vươn tay về phía cô..... Bàn tay thon dài có lực, xương khớp rõ ràng, khi nữ phóng viên dường như đang nghĩ mình nhất định sẽ bị đánh, anh liền dễ dàng rút chiếc micro cô đang cầm trên tay, sau đó Sở Hà hắng giọng một cái, nói vào micro:

“Đừng vậy.”

Sau đó anh đi vài bước bỏ xa đám phóng viên, ôm Đoàn Đoàn đi thẳng vào xe đang chờ ngoài cửa, chiếc xe màu đen nhanh chóng rời đi.

Lúc đến khách sạn, nhai con rót cục cũng gác lên vai Sở Hà, anh thờ dài nhẹ nhõm, vừa lúc thả con trai lên giường, một tay Đoàn Đoàn liền nắm lấy áo anh, ngo ngoay nghiêng đầu liền tỉnh lại. Sở Hà quả thực muốn đánh người, nhai con này không biết đâu ra lắm sức đến thế, trước khi về đây cu cậu luôn rất ngoan ngoãn, sau khi về nước thì Đoàn mập giống như uống thuốc tăng lực vậy, ép cu cậu ngủ hai ngày nay mà không được.

Đoàn Đoàn vừa tỉnh, Sở Hà cũng không thể đi tắm, anh nhanh chóng cởi giày trèo lên giường nằm, anh vươn tay vỗ vỗ vào lưng con trai, “Ngủ nào.”

Đoàn Đoàn nhào mình nằm lên người ba, nhỏ giọng nói: “Ba ba, ba đưa con đi tìm mẹ thật không?”

Sở Hà cúi đầu nói “Ừ” một tiếng, cảm giác có móng vuốt đang cào trên ngực anh, anh hé mắt, liền nhìn thấy Đoàn Đoàn đang chống tay bò lên người anh, ngồi trên ngực anh, hai mắt đỏ hồng, đôi mắt phượng xinh đẹp cực kỳ giống An Nại kia nhanh chóng ngập nước, ngay sau đó một giọt nước rơi “bộp” xuống ngực anh.

Đoàn Đoàn thút thút, vươn tay lau nước mắt đang rơi, cậu nhỏ giọng hỏi: “Vậy ba ba?” Ba không cần con nữa?

“.....” Sở Hà im lặng không nói, nhai con kia vừa rơi nước mắt, anh liền tỉnh táo hẳn lên, con buồn ngủ vừa tới đã hoàn toàn biến mất.

Anh vẫn cho rằng cả chuyến đi Đoàn Đoàn khác thường là vì muốn đi mau chóng đi tìm mẹ, lại không ngờ cu cậu đang sợ cho nên mới không chịu ngủ mà cứ nhìn anh suốt thời.

“Suy nghĩ lung tung,” Sở Hà xoa xoa đầu xù của con trai, “Đã nuôi thằng quý con này lớn như vậy, tặng không cho người khác không phải ba anh bị thiệt rồi à.”

Đoàn Đoàn chớp mắt một cái, còn nghiêm túc nhìn Sở Hà, dường như đã tin tưởng anh cuối cùng cậu cũng an tâm nhắm mắt nằm úp trên người anh, duỗi thẳng hai chân: “Ba ba, để con kể ba nghe một bí mật lớn.” Lúc nói đến bí mật lớn, hai cái tay mũm mĩm còn vẽ một cái vòng tròn minh họa.

“Thật ra con rất nhớ mẹ,” Đoàn Đoàn lúc nói tiếng trung lại đệm vài từ tiếng anh, cố gắng sử dụng những vốn từ mà cậu có, lắp ba lắp bắp nói, “Nhưng bà nội dặn, không được hỏi ba.”

“.....” Sở Hà nhéo cái má bánh bèo của cu cậu, “Vì sao chứ?”

“Bà nội nói, mẹ không thích ba, mẹ không thích ba đâu.....” Sở Đoàn Đoàn chăm chú suy nghĩ câu tiếp theo, đứa nhỏ này trí nhớ vốn kém, cũng hơi ngốc, làm sao cũng không nhớ ra định nói gì tiếp.

Sở Hà biết thói quen này của cu cậu, giống như lúc anh học thơ vậy, lúc không nhớ ra câu tiếp theo sẽ đọc lại câu trước một lần hai lần, lặp đi lặp lại..... vòng lặp vô hạn.

Mẹ không thích ba.

Mẹ không thích ba.

Mẹ không thích ba.

.....

Fuck, lão gia biết rồi! Sở Hà quả thực muốn giơ tay che mồm thằng nhóc này, sau khi chịu công kích lần thứ n của con trai, anh quả thực đã bị hạ đo ván rồi.

“Mẹ không thích ba..... Bà nói không thể chọc vào...,” Đoàn Đoàn ngẩn cổ trốn tay ba mình, lại cố gắng tự nghĩ ra chỗ trống kia, sau một lúc mới khẳng định, “..... chỗ đau.”

“.....” Bị chọc đúng chỗ đau, bây giờ Sở Hà chỉ muốn ném thằng con trai đang nằm trên người anh xuống đất, “Ba cảm ơn con trai”.

Đoàn Đoàn xua tay, nói nhanh: “Không sao.”

Sở Hà: “.....”

Dường như cuối cùng cũng yên tâm, Đoàn Đoàn gục mặt vào ngực anh lập tức liền ngủ. Sở Hà thả cu cậu sang rồi đắp chăn, hôn lên gương mặt đầy nước của bé, Đoàn Đoàn là một tay anh nuôi lớn tới ngần này, đứa nhỏ này không thông minh lắm, không biết là do rào cản về ngôn ngữ nước ngoài, hay nguyên nhân từ tính cách, cậu rất ít khi nói chuyện, cũng không muốn chơi với những đứa trẻ khác. Tuy rằng nhìn qua chính là bản sao thu nhỏ của An Nại, nhưng cu cậu ngốc hơn An Nại nhiều.

Thằng bé chưa từng chủ động hỏi về mẹ, không hề giống những đứa trẻ bằng tuổi không có ba hoặc mẹ bây giờ.

Sở Hà vẫn cho rằng con trai mình rất ngốc....

###

An Nại dựa cả người vào chiếc ghế sofa mềm mại, cô hơi hơi nhắm mắt, ánh đèn trong phòng lúc sáng lúc tối khiến cô hơi chói mắt. Cô vươn tay xoa xoa ấn đường, khi cô uống rượu sẽ biểu hiện hết trên mặt, vì vậy uống một ly thôi mặt cũng đỏ, nhưng cô lại là người không dễ say, vừa tới liền bị vị khách quan trọng của công ty thực tập phạt vì đến muộn, tuy rằng uống vài chén rượu vào bụng cũng không có cảm giác say, nhưng trong cổ họng vẫn cảm thấy một luồng khí nóng.

Trong phòng thực ồn ào, ngồi bên cạnh cô là một tên mập đang ôm một em gái phòng Karaoke, một bàn tay ngả ngón vuốt ve quanh eo cô gái kia, ánh mắt háo sắc lại không che giấu sự tò mò chuyển động trên người cô.

“An quản lý, đến đây, tôi kính em một ly.” Tên mập lắc lắc chén rượu trong tay, hài lòng nhìn cô gái trước mắt sáng khoái uống cạn một ly. Cô nhắm mắt, dưới ngọn đèn phác họa cặp lông mi dài thật xinh đẹp, vừa ngấm trong lòng hân có chút ngứa ngáy, nữ sinh chưa ra trường lại xinh đẹp như vậy, chẳng những không có thái độ sợ hãi vì mới vào, mà còn mang theo khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng người sống chớ đến gần.

Cảm giác cảm dục này quả là..... hấp dẫn chết người, so với cô gái đang dựa vào ngực hẳn quả là nhàm chán vô vị.

Tên mập xoa xoa cằm, lấy một điều thuốc kẹp trên môi, lại đẩy cô gái đang ngồi bên cạnh hẳn, cô gái kia hờn dỗi kéo dài giọng “Ú” một tiếng, nhưng cuối cùng cũng thức thời đứng lên.

Thấy cô im lặng nhìn về hướng khác, tên mập liền vươn tay có chút ám muội lặng lẽ xoa đùi An Nại. Cách một tầng váy thật mỏng, cái tay mập mạp kia còn cảm thấy chưa đã liền muốn sờ xuống phía dưới, chợt thấy An Nại mặt không biến sắc vươn tay dùng ngón trỏ và ngón giữa rút điều thuốc đang hút trên môi hẳn, cô vẫn đang dựa người vào sofa, hững hờ gạt tàn thuốc một cái, tên mập thấy cô không có phản ứng gì thì càng thêm lớn mật, hẳn hời lòng cong khoe môi đang chờ An Nại kẹp điều thuốc vào môi hẳn, về mặt đang đắc ý lập tức đột nhiên biến sắc.

Trên tay lập tức truyền đến một cảm giác nóng rất, hần vừa cúi đầu liền thấy An Nại đang cầm điều thuốc lá kia dí thẳng vào cánh tay hần, điều thuốc rất nóng làm lớp da mỏng rộp lên khiến hần đau tới mức hít mạnh một hơi, Tền mập nổi giận đang định vươn tay tát cô liền bị An Nại nhanh chân đạp một cái vào bụng ngã xuống sofa, hần ôm bụng quằn quại không đứng lên nổi.

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Hồ Ly Ân Gà: Đúng rồi, những số trước đã lên sóng, em gửi lại vào Weibo cho mì nhé, còn số mới vừa phát mì đã gửi vào hòm thư cho em rồi, nhớ

xem nhé, ngoan.

Thách Ngươi Làm Gì Đây: Dạ

Hồ Ly Ân Gà: Em quả là thiên sứ nhỏ của mẹ, hai chúng ta cùng nhau nhận thù trang nhất đi, sự kết hợp này của chúng ta nhất định sẽ gây sóng gió nổi danh khắp thiên hạ ~~~

Thách Ngươi Làm Gì Đây: Được

Hồ Ly Ân Gà: Mỗi lần em ngoan như vậy, mẹ chỉ muốn nhéo cái mặt lạnh kia kia, đáng yêu chết được!

An Nại đăng nhập Weibo của mình, chia sẻ bài viết vừa được Hồ Ly Ân Gà ghim lại trên trang đầu Weibo của cô nàng. Rất nhanh mấy giây sau cô liền nhận được một đồng bình luận, An Nại di chuột mở khung bình luận đáp lại những comment dễ thương kia. Cô bị nàng ta đẩy vào giới kịch truyền thanh này đã ba năm rồi, lượng fan theo dõi trên Weibo cũng ngày càng nhiều, Hồ Ly Ân Gà thường xuyên nói cô có comment mà không rep cẩn thận sẽ bị làm phiền đến phát điên, vì vậy mọi bình luận An Nại đều comment đáp trả, một cái cũng không để sót, với antifan thì cô rep “Ờ”, fan mình thì rep “Yêu yêu ~”. Vừa kéo chuột xuống dưới An Nại thấy được một cái bình luận thật quái, khiến cô không biết đáp “Ờ” hay đáp “Yêu yêu ~” đây.

Com nắm nắm nắm nắm nắm : xabjkbvfvsjkbvn,mdbjkdndhvcavhcbvd bvvc j vvrthbjfdjv

Một chuỗi ký tự dài theo nhau xuất hiện, giống như có người đang dùng mặt lăn một vòng qua bàn phím vậy, An Nại click vào nickname Com nắm nắm nắm nắm nắm nắm nắm, trang Weibo cá nhân trắng xóa, fan 0, chú ý 1, An Nại click một cái liền nhận ra số 1 kia chính là cô. Ava của Com nắm nắm nắm nắm nắm là một cậu bé đang nhào người nắm qua vai người đàn ông ngủ rất ngon lành, cu cậu hai má phúng phính, lông mi vừa đen vừa dài lại nhỏ, hai tay thật nhỏ vòng qua cổ áp trên lưng người đàn ông, hai tay nhỏ bé hơi nắm thành quyền, trên mu bàn tay còn có năm ngón tay bị bầm.

Bàn tay nhỏ xinh trắng trẻo kia rất giống thịt mềm nhỏ nhỏ hồng hồng của chú mèo con, nhẹ nhàng cào vào ngực cô một cái.

An Nại đáp lại icon [づ 3 ゝ], bên kia rep lại một hàng chữ đánh loạn, là một hàng..... thật dài.

###

“Ba ba ba ba ba.....” Hai tay Sở Đoàn Đoàn kéo cánh tay Sở Hà, đồng thời dùng cả hai chân nắm úp lên người Sở Hà chăm chú nhìn màn hình máy tính của anh, cái tay nhỏ bé chỉ chỉ hai chữ An Nại bên cạnh hàng chữ “Thách Ngươi Làm Gì Đây”, rõ ràng là chữ “Mẹ” [2] rồi, Đoàn Đoàn không biết nhiều chữ lắm, An Nại là hai chữ duy nhất cậu nhận ra, cũng là một trong đồng những chữ ít ỏi mà ba cậu dạy cậu viết.

[2] Chữ 安 trong tên An Nại (安奈) cũng là 1 phần trong chữ 妈妈(ma ma – mẹ) vì Đoàn Đoàn chưa biết nhiều chữ nên nhận ra bộ nữ trong tên An Nại thì nghĩ ngay đến chữ mẹ

“Cái đó...đó” gương mặt nhỏ của Đoàn Đoàn nhanh chóng kẻ sát lên mặt hình, Sở Hà một tay ôm ông con đang nghịch loạn, một tay đăng kí Weibo của cậu — Com nắm, nickname đã tồn tại không thể dùng, Com nắm nắm, nickname đã tồn tại không thể dùng, Com nắm nắm nắm, nickname đã tồn tại không thể dùng.....

Sở Hà tìm trong máy tính một tấm hình làm ava nhỏ cho Com nắm nắm nắm nắm nắm nắm, sau khi dạy Đoàn Đoàn những thao tác cơ bản anh liền đứng dậy ra ngoài ban công nhận điện thoại. Hai ngày nay anh luôn bị làm phiền liên tục, lần này anh vốn định về nước đi tìm An Nại là chính, còn chưa kịp tìm được An Nại, đã bị đồn thổi scandal với cô nàng mình tình nào đó trong công ty ông già, quả là phiền muốn chết.

Đoàn Đoàn quỳ thẳng người ngồi trên ghế, vừa nhìn thấy trang chủ Weibo của mẹ mình xuất hiện, cậu liền click vào khung bình luận, vừa muốn viết ma ma, thì chợt nhớ ba cậu cũng chưa dạy cậu cách viết chữ trên máy tính, Sở Đoàn Đoàn nhìn đồng bình luận xuất hiện trên màn hình ngày càng nhiều thì có chút hốt hoảng, lớn tiếng gọi “Ba ba”, nhưng ba cậu cũng chẳng thèm quay đầu lại. Đoàn Đoàn không vui hai tay dùng sức đập lên bàn phím, đập vài cái liền phát hiện trong khung bình luận xuất hiện thêm vài kí tự, phồng hai bên má, cậu nghiêm túc dùng ngón tay út bị bầm bầm vào nút enter, chuỗi kí tự dài kia liền xuất hiện trên màn hình.

Chỉ vài phút sau liền nhận được comment rep lại, đúng theo nguyên tắc ba cậu đã dạy “Bấm chỗ nào gõ chỗ nào”, Sở Đoàn Đoàn click chuột mở comment mẹ cậu vừa rep –[づ 3 ゝ]

Cu cậu mừng rỡ, cả người Đoàn Từ rướn về phía máy vi tính ra sức gõ gõ thêm vài cái nữa lên bàn phím máy tính, chỉ vài phút sau, bên kia liền đáp lại icon [づ 3 ゝ].

.....

Đêm ấy, An Nại mơ một giấc mơ thật dài.

Trong mơ cô chạy liên tục, lúc ban đầu có hai người chạy cùng cô, sau đó thì chỉ còn một người, sau đó nữa..... chỉ còn lại mình cô.

Khung cảnh trong giấc mơ thay đổi liên tục, có lúc là cô đang đứng trên sân thượng trường trung học Tây Đại một tay nắm lan can, gió thổi rất mạnh đến theo hướng từ sau lưng cô, dường như là muốn đẩy ngã cô từ đây xuống.

Cảnh cuối cùng là cô đang nằm trên giường bệnh lạnh lẽo, trên đầu là đèn mổ sáng lóa, tay cũng không nhấc lên nổi, cô còn nghe thấy tiếng trẻ con khóc mơ hồ đâu đây, một giọng nam trầm hỏi cô, em có muốn nhìn con không? Cô nghe rõ tiếng trả lời của mình, không muốn.

Lúc cô bừng tỉnh cả căn phòng vẫn chưa sáng lắm, chỉ có vài tia nắng sớm xuyên qua khe hở của bức màn che màu xanh nhạt dày chiếu lên giường, An Nại đi chân trần nhảy xuống giường chạy về phía cửa sổ kéo “Roẹt” một cái mở toang bức màn che, ánh mặt trời rực rỡ xuyên qua tấm cửa kính sát mặt đất phản chiếu lên mặt sàn gỗ dưới chân An Nại, cả căn phòng như sáng bừng hẳn lên, An Nại đứng tắm dưới ánh mặt trời vườn người vặn vẹo eo một cái, lúc này cô mới cảm thấy cả người tỉnh táo hơn.

Nhớ tới chuyện tối hôm qua, An Nại chau mày, việc thực tập của cô nhất định đã thất bại, may mắn hôm nay cô còn buổi phỏng vấn với tạp chí E.A, bằng không tới gần lúc tốt nghiệp, một công việc tử tế cũng không có, quả là áp lực nặng như núi vậy.

Thay xong quần áo xuống sân chung cư chạy vài vòng, tinh thần thoải mái An Nại đi gọi xe taxi tới tòa soạn báo. Vòng thi viết của tạp chí E.A cũng không khó lắm, lúc bước ra khỏi cửa tòa soạn, mặt trời cũng đã lên cao tỏa ra thứ ánh sáng rất nóng bức, cô quyết định qua trung tâm thương mại phía đối diện mua một cốc trà sữa.

Cũng sắp đến ngày quốc tế thiếu nhi, trong trung tâm thương mại chỗ nào cũng bày bán những món đồ chơi màu sắc rực rỡ nhìn rất thích mắt, An Nại lấy cốc trà sữa từ cô phục vụ, lúc vừa định đi thì nhận được điện thoại của hội sinh viên tình nguyện của trường, đội trưởng bảo cô mua một ít thú bông về làm phần thưởng cho buổi lễ kết thúc đợt tình nguyện vào cuối tuần này.

An Nại cúp điện thoại, đứng trên thang cuốn tự động uống trà sữa, đang là giữa trưa, vì thế trong trung tâm thương mại cũng không có nhiều người lắm.

Thang máy tự động từ từ đi lên, An Nại thấy giọng nói một giọng nói non nớt bi bô của trẻ con, cô vừa đưa mắt nhìn qua, liền thấy một cậu bé mặc bộ áo yếm màu đen hai tay ôm đùi người đàn ông mặc bộ đồ tây trang đang ra sức cọ mặt vào đùi người đó, người đàn ông rất cao, đáng người thon dài, đứng ở đó bóng lưng thẳng tắp.

Ở góc nhìn của An Nại vừa đứng lúc nhìn thấy cái má phúng phính của cậu bé kia.

Cậu bé ngẩng mặt cọ cọ nũng nịu gọi: “Ba ba ~”

Người đàn ông thờ ơ nhấc chân đi về hướng khác, khiến cậu bé lão đảo nghiêng một bên, nhưng cậu bé kia vẫn kiên quyết ôm chặt đùi người đàn ông cọ cọ x2: “Ba ba ~”

Cậu bé làm nũng x3 : “Ba ba ~”

Người đàn ông vươn tay xoa xoa đầu cậu bé: “Được rồi, mua cho con tất ~.”

Giọng nói của anh trầm mà thu hút, cho dù giọng điệu cũng không kiên nhẫn là mấy nhưng cũng rất hấp dẫn người nghe, An Nại lẫn lộn trong giới kịch truyền thanh đã ba năm nay cũng ít khi nghe thấy giọng nam tuyệt như vậy.....

Người đàn ông cúi người bế cậu bé lên dùng một tay ôm lấy cậu, cậu bé gác mặt trên vai người đàn ông, đôi mắt to tròn vừa lúc chạm mắt với An Nại đang từ thang máy đi lên, hai mắt cậu bé sáng lên gọi lớn một tiếng “Mẹ mẹ!” Vừa gọi vừa giãy dụa muốn rời khỏi người anh chạy về phía An Nại.

Người đàn ông kia nghe vậy liền quay đầu đưa mắt nhìn về phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 4

Chương 4

Đoàn Đoàn tìm tới cửa nhà

An Nại đang đứng trên thang máy cuốn tự động đứng cách anh vài bước, trên tay đang cầm một ly trà sữa lớn, mặt không chút thay đổi nhìn anh.

Cô đã cao hơn nhưng lại gầy hơn trước kia, tuy chỉ mặc áo sơ mi trắng trong và chân váy đen nhưng cũng rất thu hút người đối diện.

Sở Hà đột nhiên nhớ tới hồi An Nại còn nhỏ, vào lần đầu tiên khi cô tới Sở gia, anh dẫn một đám bé trai lấy ná thun đuổi theo chọc cô, nghịch ngợm đến mức lấy đồng đạn nhựa trong súng đồ chơi dùng ná thun bắn vào người rất đau, cả đám vô cùng đắc ý nhìn cô sẽ khóc vì bị bắt nạt, nhưng cô chỉ vươn tay xoa xoa cái trán đang sưng vì một cục, mà mặt không chút thay đổi bỏ đi.

Nhưng đến tối hôm ấy, An Nại vẫn đứng trước cửa phòng phủ lấp ba lấp bấp gọi anh “Anh hai..... anh ..hai...anh ..hai...”

Sở Hà một tay chống thành cửa, từ trên cao nhìn xuống cô bé chỉ mới cao tới ngực mình, ác miệng nói, “Nhỏ này sao cứ rầm rì như gá mái mãi vậy?”

Thời gian thấm thoát như thoi đưa, cô sẽ không bao giờ để anh trên chộc nữa, cũng không còn là đứa bé cần anh bảo vệ

Kỳ thật giây phút nhìn thấy Sở Hà, trong đầu An Nại trống rỗng. Cô cầm ly trà sữa trong tay thật chặt, dùng sức đến mức ngón tay trắng bệch, ly trà sữa cô vừa uống được hai ngụm, bây giờ lại bóp ly nước mạnh tay như vậy, khiến nước trà theo ống hút “Vút” bay ra ngoài, làm một đường cong trên không trung, còn vài giọt văng đến vào áo cô, An Nại cúi đầu định tìm khăn giấy lau áo vừa đúng lúc thấy Sở Đoàn Đoàn đang đứng trên đầu thang cuốn gọi cô, “Mẹ mẹ”

Trong vài giây ngắn ngủi khi cả hai đều không để ý đến đứa nhỏ, Sở Đoàn Đoàn đã tự mình chạy đến chỗ thang máy cuốn tự động, cậu bé một tay vịn tấm kính thủy tinh, chân thử thăm dò muốn chạm vào bậc thang trên thang cuốn. Động tác của Đoàn Đoàn rất nguy hiểm, thang máy cuốn còn đang chạy bé lại vừa bước lên nên rất dễ bị trượt chân ngã xuống, An Nại theo bản năng vươn tay muốn ôm lấy bé, nhưng động tác của Sở Hà còn nhanh hơn cô, người đàn ông dáng cao chân dài, một bước chân dài cũng có thể bước tới cầm dây lưng quần yếm của Đoàn Đoàn xách bé lên.

Vừa bị Sở Hà kéo một cái nhấc lên, Đoàn Đoàn ngẩng cổ nhìn An Nại, “Mẹ mẹ” cậu muốn vươn tay ôm mẹ một cái, chợt nghe thấy mẹ cậu nhỏ giọng nói:

“Tránh ra.”

Cậu bé sững sờ tại chỗ, đôi mắt lập tức đỏ lên, đứng đó im lặng muốn khóc nhưng lại không dám.

“Không được khóc, Sở Đoàn Đoàn!”

Nghe thấy tiếng Sở Hà dỗ đứa nhỏ cũng nghe thấy tiếng khóc của cậu bé, nhưng An Nại vẫn không quay đầu lại mà đi thẳng, giống như đang chạy nạn vậy.

“Sở Đoàn Đoàn, không được khóc.....” Sở Hà một tay ôm Đoàn Đoàn, tay kia bỏ gấu bông xuống rồi mau chóng lau nước mắt cho con trai, “Con cũng không phải đứa bé ba tuổi nữa.”

“Đừng mà,” Đoàn Đoàn xụi xụi mũi, bôi nước mắt ra đầy tay ba mình, nghẹn ngào vươn ba ngón tay mũm mĩm khoa tay múa chân, “Năm nay con 3 tuổi.....” nấc lên một cái rồi nói tiếp, “Rười.”

“Ừm,” Sở Hà đưa mắt nhìn bóng lưng gầy yếu của An Nại, ánh mắt thâm trầm, không chút để ý dỗ con trai, “Con cũng không phải đứa trẻ hai tuổi nữa, không được khóc.”

“.....” Sở Đoàn Đoàn sục sục chăm chú suy nghĩ vài phút mới nói, “Dạ”

@~@

Sau khi về nhà, trong đầu An Nại tràn ngập hình ảnh đứa nhỏ khóc nức lên và ánh mắt kín đáo khó hiểu của Sở Hà, cô mở máy tính tìm mấy file kịch truyền thanh, trước kia cô rất thích giọng nói trầm thấp thu hút người nghe nhưng vừa áp tai nghe vào tai cô đã phải bỏ ra, đây là lần đầu tiên cô không nghe hết một bài nhạc.

An Nại tháo tai nghe để sang một bên, ma xui quỷ khiến thế nào mà cô lại đăng nhập Weibo, mở trang chủ của Com Đoàn Đoàn Đoàn Đoàn Đoàn.

Kỳ thật nhìn kỹ, đứa bé lúc này và đứa bé trên avatar kia là cùng một người.

Lúc ấy cô không dám nhìn kỹ đứa bé kia, nhưng giờ nghĩ lại, đứa nhỏ kia nhìn qua liền thấy rất giống cô ngày bé.

An Nại duỗi tay chạm vào bàn tay nhỏ trên tấm ảnh kia, di chuột trên trang Weibo một chút liền thấy trên trang cá nhân của Com Đoàn Đoàn Đoàn Đoàn Đoàn vừa có một status mới, cũng là status duy nhất trên trang —

Com Đoàn Đoàn Đoàn Đoàn Đoàn đoàn: [ToT]/~~

An Nại lại nghĩ tới lúc này cô vừa nói “Tránh ra” Sau đó mắt cậu bé liền đỏ.....

Cô đánh vài phím, trên hộp thông báo có một bình luận mới, An Nại click vào thông báo thì ra là bình luận mới của Com Đoàn Đoàn Đoàn Đoàn Đoàn, cũng giống như ngày hôm qua, là một dòng toàn những chữ cái lộn xộn. An Nại đáp lại với icon [ㄟ 3 ㄟ], rồi tắt màn hình.

Cả đêm An Nại không chợp mắt, sáng sớm liền rời giường.

Lúc nghe thấy tiếng đập cửa mơ hồ, cô đang ôm laptop ngồi ngoài sân thượng sửa lại poster chủ đạo cho lễ tốt nghiệp của Học Viện Tây Đại sắp tới.

Tiếng đập cửa rất nhẹ, cách một hành lang thật dài nhưng lúc đó cô đang đeo tai nghe nên hầu như không nghe thấy gì, trong nháy mắt An Nại còn tưởng rằng mình đang nghe âm thanh trong bài nhạc kịch, cô tháo tai nghe ra nghiêng tai nghe một lúc sau khi dám chắc có người đang gõ cửa rồi mới đi qua mở cửa, không ngờ vừa bước vào phòng ngủ, tiếng đập cửa liền ngừng.

An Nại nhìn ra bên ngoài bằng mắt mèo nhưng ngoài cửa lại không có ai. Có lẽ đây chỉ là trò đùa dai của mấy đứa nhỏ, nghĩ như vậy cô liền quay vào, tiện đường đi qua phòng bếp rót một ly trà ướp chanh lạnh rồi đi về phía ban công, khi vừa bước vào phòng ngủ lại nghe thấy tiếng đập cửa vang lên.

An Nại quay lại nhìn ra ngoài cửa, bên ngoài vẫn không có ai, nhưng tiếng đập cửa vẫn vang lên liên tục, cộc, cộc, cộc.....

Cô vừa mở miệng hỏi ai đó, tiếng đập cửa liền ngừng lại.

An Nại vừa xoay người vào phòng, cộc, cộc, cộc tiếng đập cửa lại vang lên, người đứng ngoài cửa vẫn không chịu ấn chuông cửa, nhưng rất cố chấp gõ cửa nhà cô liên tục, An Nại quyết định trực tiếp mở cửa, người đang đứng trước cửa nhà cô là cậu bé cô đã gặp ở trung tâm thương mại hôm qua.

An Nại biết vì sao cậu không ấn chuông cửa đơn giản bởi vì cậu với không tới.

Cậu bé dùng tay mà ngẩng đầu nhìn cô, bên cạnh là một vali hành lý lớn, lần này cậu không dám gọi cô là mẹ nữa.

An Nại không nói gì, nhìn vali hành lý bên cạnh còn to hơn người cậu bé, ánh mắt dừng lại trên bảng thông báo của thang máy đằng sau lưng cậu. Thang máy vừa có người đi xuống, hẳn là Sở Hà vừa đi, An Nại còn đang muốn chạy qua ấn nút thang máy đuổi theo Sở Hà, liền phát hiện cô vừa nhấc chân lên cậu bé liền khấn trương, nhanh chóng chạy tới ôm đùi mà ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt có chút đỏ, nhưng lại kiên quyết không chịu khóc, An Nại muốn đuổi theo Sở Hà hỏi cho rõ ràng rốt cuộc anh đang làm gì, nhưng cậu bé cứ ôm chặt chân cô thế này, cô cũng không có cách nào thoát thân.

Hai người một lớn một nhỏ đứng trước cửa mặt to tròn mặt nhỏ, vài phút sau thang máy liền mở cửa, bác gái nhà hàng xóm vừa bước ra khỏi thang máy vừa tức giận mắng: “Cái thang máy này hôm nay làm sao vậy, nãy giờ đứng ở tầng bảy ấn mãi cũng không chịu mở cửa,” Bác gái đưa mắt nhìn An Nại và cậu bé một lớn một bé mặt lạnh, “Ài chà, bé trai xinh quá,” Bà nói xong còn ngẩng đầu nhìn An Nại, “Còn nhỏ mà nhìn xinh trai thế này, đây là em trai cô hả, hai chị em giống nhau quá đi.”

An Nại còn chưa kịp nói gì, cậu bé đã lớn tiếng nói “Không phải.”

Bác gái ngẩn người, An Nại bỗng lo lắng, cô sợ bé sẽ nói bé không phải em trai của cô, nhưng cậu bé cũng không nói gì nữa. An Nại nhìn cậu bé lại nhìn vali hành lý to bên cạnh, cuối cùng quyết định kéo túi hành lý vào nhà, bé con vội vàng đi theo cô như là sợ cô sẽ đổi ý, vừa vào nhà liền đóng cửa lại, sau đó cậu tựa lưng vào cửa mà không dám theo vào.

An Nại quay đầu nhìn cậu đứng lì ở ngoài cửa, hắng giọng một cái rồi nhẹ giọng nói: “Vào đây nào.”

Sở Đoàn Đoàn mím môi ngồi xổm xuống vụng về tháo đôi giày thể thao, đặt đôi giày vừa cởi gọn gàng trên giá dép rồi kéo đôi tất màu vàng chà chà chân vào tấm thảm xanh, xong xuôi liền nhanh chóng theo đuôi An Nại mà vào.

An Nại người cao chân dài đi rất nhanh, bé con vui vẻ theo sát sau lưng cô như cái đuôi nhỏ, An Nại dùng chân đưa nhỏ phía sau cũng ngừng bước, đứng lại ngẩng đầu mà nhìn cô.

An Nại cầm cốc ly trà ướp chanh lạnh đưa cho cậu, cậu bé hai tay ôm cốc thủy tinh uống “Ừ ừc” vài ngụm, lén lút liếc nhìn cô vài cái rồi ngẩng lên dùng hai tay đưa cốc lại cho cô, An Nại nhận cốc, sau đó mới phát hiện chỉ vài phút thôi nhưng cổ họng cô lại khô nóng như vậy, cô ngửa đầu uống nốt cốc nước, chất lỏng mát lạnh trượt xuống cổ họng dường như cũng xoa dịu sự khàn trương trong lòng cô.

Từ bốn năm trước, cô đã biết, cuối cùng cũng có ngày hôm nay.

An Nại tựa lưng vào tường, một tay nắm và li hành lý, tay kia xoa xoa mi tâm, cô không biết phải làm gì bây giờ.

Nếu cứ để đứa nhỏ ở đây thì giống như cô đang thỏa hiệp với Sở Hà, nhưng bây giờ cô không biết đưa đứa bé này đi đâu, cô không biết số điện thoại của Sở Hà, không biết bây giờ anh đang ở đâu. Mà đứa bé kia thì cứ đứng đó nhìn cô, rất ngoan ngoãn, rất lễ phép.

Thật ra bé con này rất xinh trai, mắt to tròn, lông mi dài mềm mại, cặp đồng tử vừa đen vừa sáng, thoát nhìn môi hồng răng trắng, thế nhưng khi bé tức giận lông mi cong lên sẽ khiến người ta nghĩ đây là một bé gái.

An Nại buông tay vừa xoa huyết thái dương, trong lòng có cảm giác nói không nên lời, bất chợt bàn tay đang cầm túi hành lý kia lại bị một bàn tay nhỏ mềm mại khác dùng sức tháo ra, cô nhìn bé con đang cố gắng tháo tay cô khỏi vali hành lý kia, rồi bé nhẹ nhàng đặt tay mình vào tay cô, sau đó ngẩng đầu im lặng mà nhìn cô.

An Nại mân mê bàn tay nhỏ bé mềm mại trong tay mình, nhẹ giọng hỏi: “Con đói chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Chương 5: Gọi anh hai đi.

“Đói ạ” Sở Đoàn Đoàn gật gật đầu, câu trả lời thật rõ ràng. Cậu lật tay thật cẩn thận cảm hai ngón tay của An Nại, mẹ cậu cũng không rút tay ra, cũng

không bảo cậu lui ra. Sở Đoàn Đoàn giống như cái đuôi nhỏ leo theo cô vào phòng bếp, ngón tay mẹ cậu vừa mảnh vừa dài lại mềm, nhưng ngón tay ấy thật lạnh, không ấm áp như tay của ba ba.

Đoàn Đoàn đứng bên cạnh nhìn An Nại cúi người vào tủ lạnh quay qua quay lại lấy ra một hộp sữa cùng hai quả trứng cút.

An Nại đưa sữa cho bé con uống, lại rồi lấy một túi ngô ở ngăn giữ mát cuối cùng, cô quyết định sẽ làm món trứng bác xào ngô, hồi bé cô thích nhất là những món ăn liên quan đến ngô, đứa bé này chắc hẳn cũng sẽ thích. món này nhĩ.

Lúc cô nấu com cậu bé cứ đứng bên cạnh ánh mắt trông đợi nhìn cô, An Nại bị cậu nhìn thế thì có chút xấu hổ, cô đánh một quả trứng đổ vào chảo, trong lòng suy nghĩ lát nữa phải hỏi đứa nhỏ này số điện thoại của Sở Hà thế nào. Sắp tới ngày tốt nghiệp rồi, cô còn có một bài luận văn cần bảo vệ, còn cả party tốt nghiệp, hơn nữa hiện tại cô còn chưa có thu nhập ổn định, ngay cả bản thân cũng không nuôi nổi, sao có thể chăm sóc thêm đứa trẻ này nữa.

“Con tên là gì?” An Nại bóc hạt thông, hỏi cậu bé.

Cậu bé cố nghe cổ:“Bảo bối.” Bảo bối là cái tên khi cậu và Sở Hà vừa lúc xuống sân bay, nghe thấy một di trẻ tuổi gọi con gái mình, Đoàn Đoàn ngồi trên đùi ba mình, tựa lưng vào người ba mà nhìn cô bé kia, cô bé không chịu ăn com, vì thế mẹ cô liền ôm cô hôn cô một cái, nói,“Ăn miếng nữa nào, bảo bối của mẹ”, Đoàn Đoàn cũng học theo không ăn com, Sở Hà liền phát một cái vào miệng cậu, nói,“Muốn ăn đòn không ? Nhãi con.”

Sở Đoàn Đoàn vươn tay xoa xoa hai má, cậu cũng muốn nghe mẹ gọi mình là bảo bối.

An Nại nghe vậy thì im lặng, hình ảnh Sở Hà gọi bé con là tâm can bảo bối quả thật rất đẹp, cô không dám tưởng tượng. Nhìn đáng vẻ trông mong của Đoàn Đoàn, An Nại bóc hạt thông dứt cho bé một miếng.

Hắng giọng một cái, An Nại thay đổi câu hỏi:“Ý mẹ là tên khai sinh.”

Đoàn Đoàn lắc lắc đầu:“Con không có, ba ba nói, tên khai sinh phải để mẹ đặt.”

“Ừm” An Nại không yên lòng thả miếng trứng ốp la vào trong đĩa, lại lấy trong tủ bát hai cái bát.

“À, con còn một nữ danh,” Đoàn Đoàn thấy mẹ cũng không có gọi cậu là tâm can bảo bối, cũng không thêm đặt tên khai sinh cho mình, tâm trạng có chút buồn bã mở miệng, “Gọi là Sở Đoàn Đoàn.”

Cậu nói xong thì đi theo sau An Nại lấp ba lấp bắp giải thích,“Ba ba nói, lúc con còn bé ba đã chọn cho con nữ danh, còn có hai cái tên khác nữa là Sở cục cưng và Sở bảo bối.....”

An Nại nhìn đứa bé vẻ mặt mong chờ được an ủi, nên mở miệng khen ngợi cậu một chút,“Sở Đoàn Đoàn là hay nhất.” Đây cũng là thật sự.

Sở Đoàn Đoàn vui vẻ hẳn lên, hai tay ôm chén nhỏ vui vẻ chạy đến bàn ăn, hơi nhón mũi chân cố gắng vươn cánh tay dài đặt bát lên bàn, sau đó lại nhún nhảy quay lại, thì thấy mẹ cậu đang bụng hai chén lớn đi tới. Đoàn Đoàn nghe cổ nhìn mẹ mình, mẹ cậu vừa cao vừa trắng lại rất xinh đẹp.

Nhìn thấy An Nại chuẩn bị đi qua chỗ cậu, Đoàn Đoàn cúi đầu trở về ghế ngồi, hai tay nhỏ đặt trên mặt ghế, một chân nâng lên cố sức ngồi lên trên nhưng chưa kịp ngồi lên đã có người bế cậu lên thả vào ghế ngồi. An Nại thả bé con lên ghế xong liền qua ngồi phía đối diện, cô đưa thìa cho bé con hỏi:“Con có thể tự ăn không?”

“Dạ” Đoàn Đoàn nhận thìa, một tay cầm bát, một tay cầm thìa vung về mức một miếng com đưa vào miệng. An Nại nhìn cậu chăm chú ăn com, nghĩ chút cô mức một thìa tôm xào ngô đã bóc vỏ dứt cho cậu, Đoàn Đoàn liền há mồm cắn một miếng nuốt sạch thìa tôm, An Nại rút thìa về, bé con lại chỉ ăn com mà không ăn thức ăn. Cô vươn tay mức một thìa ngô cho mình, rồi lại trong ánh mắt mong chờ của Đoàn Đoàn mức thêm một thìa nữa cho cậu, Đoàn Đoàn há miệng ăn một miếng thật to.

Cuối cùng, Sở Đoàn Đoàn như nhồi người choán hết bàn com, nghe cổ ăn từng thìa tôm xào ngô, cũng không chút để ý mà bị An Nại dụ dỗ nói ra số điện thoại của Sở Hà.

Đoàn Đoàn hoàn toàn không biết sau khi mẹ biết số điện thoại của ba ba, cậu sẽ nhanh chóng bị đuổi ra khỏi đây, bé con ngã nằm ngửa người trên giường lớn mềm mại liền mau chóng đi vào giấc ngủ, An Nại kéo chăn mỏng che người cho cậu, khi ngủ Đoàn Đoàn rất ngoan ngoãn, lông mi dài, mắt nhắm lại khiến nó càng cong hơn.

An Nại nhìn bé con, trong lòng đột nhiên có cảm giác chua xót. Khi cô nằm trong phòng giải phẫu, mơ màng nghe thấy tiếng trẻ con khóc, nhưng cô quyết định sẽ không nhìn cậu, ngay cả liếc mắt nhìn một cái cũng không.

Bây giờ khi ngắm nhìn Đoàn Đoàn, cô cũng không có cảm giác kích động khi gặp lại, trong lòng cũng không có cái gì gọi là dòng cảm xúc ảm áp. Mà chỉ cảm thấy thật kinh ngạc, ở một nơi nào đó cô không biết, trong những năm tháng cô không có mặt, bé con này đã lớn như vậy rồi.

Lòng An Nại rất loạn, trong đầu là một loạt suy nghĩ vẩn vơ, đột nhiên cô nhớ lại đêm hôm sinh con trai.

An Nại từng nghe người ta nói thế này, người nào uống rượu không dễ say, cũng sẽ không dễ bị gây mê, cô không biết có nên tin vào nó hay không, nhưng trong trí nhớ của cô vẫn mơ hồ có ký ức về tiếng khóc của Sở Đoàn Đoàn, cảm giác đau đớn tê buốt đêm đó cũng không phải không cảm nhận được gì.

Sinh con rất đau, khi An Nại sinh xong đứa nhỏ thì không có cảm giác vui sướng khi làm mẹ, mà cô chỉ cảm thấy, cuối cùng cũng đã xong.

So với chuyện sinh con, những lời đồn đãi truyền tai nhau và mấy câu trào phúng chỉ trích kia mới càng làm cô khó chịu hơn.

Khi đối mặt với quãng thời gian đen tối ấy, cô cũng chỉ có một mình, khi đó cô mới biết, tình yêu cũng không phải thứ tình cảm đậm sâu như vậy, Sở Hà có yêu cô hay không, kỳ thật cũng không còn quan trọng như vậy nữa.

Bất luận có chuyện gì, những ngày tháng đó là điều cả đời này cô không muốn nhắc lại, ngày đó chỉ có một mình cô cô đơn chịu đựng cảm giác chỉ chờ bị người đời đùa cợt. Mà khi đó Sở Hà đang xin học bổng của trường đại học Top 3 của Mỹ, chuẩn bị đi du học, công thành viên mãn.

.....

An Nại thở dài một cái, xoay người tới thư phòng gọi điện thoại cho Sở Hà, số điện thoại mọi được từ miệng Sở Đoàn Đoàn vẫn là những con số giống như trước kia.

Trong thư phòng trống trải thực yên tĩnh, An Nại bấm từng con số, tiếng gõ bàn phím di động rõ ràng cứ như tiếng trống đang nện bên tai cô, vang thật vang. Mười một con số, cô lại bấm mất tới gần hai phút, đến khi cả dãy số đã hiển thị đủ trên màn hình, An Nại lại chần chừ thật lâu không dám bấm nút gọi thoại.

Cô nghĩ, trong lòng cô, Sở Hà quả thật có sức ảnh hưởng rất lớn.

An Nại nhẹ ngồi xuống ghế sofa rút một cốc nước, uống vài hớp rồi mới nhấn nút gọi thoại, khi đặt di động lên tai nghe từng tiếng tút tút của tổng đài, trái tim cũng đập thành nhịp như chạy theo nhịp của tiếng chuông, thậm chí trong khoảnh khắc An Nại đã muốn cúp điện thoại, đầu bên kia lại chợt có người nhận máy, cô nghe thấy giọng nói trầm thấp của Sở Hà phát ra từ đầu dây bên kia, “Nại Nại?”

“Là tôi,” An Nại háng cổ họng, đi thẳng vào vấn đề, “Tôi muốn nói về chuyện của Sở Đoàn Đoàn.”

“Nói.” Sở Hà nhanh chóng đáp lại một chữ, chỗ bên kia của anh có vẻ đang ắt ồ ào.

“Bao giờ anh tới đón thằng bé?” An Nại hạ giọng, sợ Đoàn Đoàn đang nằm ngoài kia nghe thấy.

Sở Hà hình như đã ra ngoài, bên kia cũng bớt ồn hơn trước, anh mở miệng nói: “Con ở chỗ của em không được sao?”

An Nại nghe anh nói vậy thì có chút tức giận, ngày đó khi ở bệnh viện, Sở Hà buồn bực đi tới đi lui ngoài hành lang, sau đó mạnh mẽ ép sát người cô vào tường, nói, em sinh con đi, anh nuôi nó, em cứ coi như mình chưa sinh bao giờ cũng được, cũng không cần nghĩ mình đã có con trai.

“Trước nay tôi không biết mình có con trai!”

“Ừm,” Sở Hà nhẹ nhàng băng quơ nói, “Vậy giờ em biết rồi đấy.”

An Nại: “Thao” [1]

[1] Thao : Mẹ nó ~

“Sở Hà, anh... anh rốt cục muốn làm gì, trước đây không phải... phải chúng ta đã nói... nói rất rõ ràng.....” An Nại nói có chút vội vàng, đã nhiều năm rồi cô không còn như trước nữa, cứ mỗi lần sốt ruột sẽ nói lắp, nhưng giờ lại tái phát tật cũ, mặt An Nại hơi nóng, sau đó chợt nghe thấy tiếng cười xấu xa không chút khách khí của Sở Hà ở bên kia điện thoại, “Gọi anh hai đi, anh sẽ nói cho em biết.”

Tại An Nại đang áp sát điện thoại chợt đỏ rực lên.

Sở Hà xoay xoay chiếc bút trong tay, vừa nghe giọng nói lắp của An Nại, liền khiến tâm trạng đang khó chịu vì công việc cũng trở nên thoải mái hơn chút. Từ nhỏ, An Nại đã có tật xấu nói lắp, từ sau hôm cô hoang mang gọi anh “Anh anh anh hai hai”, và anh hỏi cô “Nhỏ này là gà mái đấy à?”, sau này An Nại nhìn thấy anh cũng không thèm gọi nữa, cũng không bao giờ tới tìm anh đi chơi.

Tuy rằng An Nại ở trong nhà anh, nhưng bọn họ cũng không thân thiết nhiều, khi Sở Hà tâm trạng không vui liền muốn chọc để cô khóc, nhưng anh làm gì An Nại cũng nhất định không khóc, mỗi lần bị đám nam sinh bọn anh chọc ghẹo dù mặt có đỏ lên cũng không khóc, có vài lần Sở Hà thấy nước mắt đã đảo quanh vành mắt cô, nhưng cuối cùng cũng chẳng có giọt nào rơi xuống.

Cô không khóc, cũng không chạy tới mách lẻo với người lớn. Dần dà, Sở Hà cũng không muốn chọc ghẹo cô nữa, lúc lên tiểu học An Nại học cùng trường với anh, khi đó Sở Hà đã tự mình đạp xe đạp đi học, có lần trên đường về nhà anh nhìn thấy An Nại một mình khoác túi sách đi phía trước, theo sau là một đám nhóc con, mấy thằng nhóc vừa chạy theo vừa chế nhạo cô ‘Nhỏ nói lắp’, vừa lấy đá ném vào cặp sách An Nại.

Sở Hà là nam sinh, đương nhiên biết cái tuổi đó mấy thằng nhãi này ấu trĩ cỡ nào, cứ thích nữ sinh nào, hoặc là thấy con gái nhà người ta xinh đẹp, sẽ kết thành một đội đi theo sau trêu chọc người ta. Sở Hà đạp xe đi ngang qua, chân sau vừa chạm đất, một tay anh xốc cặp sách của một cậu nhóc lên, nói với An Nại, “Tiểu nói lắp, mau đánh cho nó một trận.”

An Nại lại kéo cặp sách khoác lên vai tiếp tục đi.

Sở Hà:“.....”

Thao, anh vừa làm anh hai còn có tâm làm cha, quan trọng nhất là Tiểu nói lắp còn không thêm cảm động, anh có chút phiền lòng thả lỏng tay buông thẳng bé xuống, xoay người định lên xe rồi đi, vừa lúc thấy An Nại đi vài bước, cô ngồi xổm nhặt vài viên đá nhỏ, gương mặt kia thật xinh xắn, cô nhặt từng viên từng viên còn rất nghiêm túc ném từng viên đáp trả mấy cậu nhóc đã chọc ghẹo cô này giờ, một người một viên, không nhiều không ít, vô cùng công bằng. Thậm chí Sở Hà nhìn kỹ liền nhận ra, khoảng cách An Nại khoác cặp sách đứng ném cũng không khác lúc đám nhóc này lấy đá chọi cô là mấy.

Ném xong mấy viên đá, An Nại vỗ tay phủi sạch bụi rồi chạy về phía Sở Hà, ngẩng đầu thấp giọng nói với anh tiếng “Cám ơn.”

Buổi chiều hôm đó là lần đầu tiên Sở Hà đạp xe đưa An Nại về nhà, cô gái nhỏ ngồi thẳng người sau lưng anh, hai tay nhỏ bé cầm lấy yên xe, Sở Hà chơi ác hơi rung tay một cái, xe đạp lao đảo chực chờ định ngã, An Nại sợ tới mức lập tức liền ôm lấy eo anh, Sở Hà đạp xe nhàm chán liền hỏi An Nại:“Em có bị ngã không? Bọn nó chọc em như vậy sao em không chửi lại?”

An Nại nhỏ giọng nói:“Em nói lắp.”

Cũng đúng, mắng lại cũng vậy thôi, người ta nói mình nói lắp, mình còn biểu diễn cho người ta xem, lần đầu tiên Sở Hà cảm thấy, An Nại cũng thật thông minh,“Chúng nó ném đá chọi em sao không chọi lại!”

“Đánh không lại.”

“Sở Hà!” Tiếng An Nại vang lên cắt đứt dòng ký ức của anh,“Tôi vẫn chưa tốt nghiệp, cũng chưa có công ăn việc làm ổn định.....”

“Nại Nại,” Sở Hà cắt ngang lời cô, nói:“Đoàn Đoàn, thằng bé rất nhớ mẹ.”

Người bên kia liền im lặng, vài phút sau, bên tai chỉ vang lên tiếng tút tút lạnh lẽo của tổng đài.

Để lại anh cùng những điều chưa kịp nói thành lời...Nại Nại, anh cũng rất nhớ em.

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Chương 6: Anh ấy đến rồi.

Kỳ thật trước khi gọi cuộc điện thoại này, An Nại đã chuẩn bị vô số lý do để yêu cầu Sở Hà đưa Sở Đoàn Đoàn đi, nhưng khi nghe thấy Sở Hà nhẹ giọng nói một câu “Đoàn Đoàn rất nhớ mẹ”, những lời muốn nói vừa đến cổ họng lại không thể bật ra thành lời.

Ra khỏi thư phòng, An Nại kéo vali hành lý của Đoàn Đoàn mở ra ngồi trên thảm sập xếp lại đồng hồ của Đoàn Đoàn, Đoàn Đoàn không biết đã tỉnh từ lúc nào, dụi mắt đi ra từ trong phòng ngủ, mơ mơ màng màng cậu đến bên cạnh cô đặt móng ngồi dưới đất, gọn gàng ngồi bên cạnh cô, ngón tay nhỏ bé chỉ vào từng món đồ như đang giới thiệu cả gia tài quý giá của mình cho cô biết.

“Áo ngủ, áo ngủ, áo ngủ, chăn, chăn, chăn, tất.....”

An Nại cầm lấy mấy bộ quần áo ngủ của bé, là ba bộ đồ ngủ cùng kiểu dáng nhưng không cùng màu, trắng bò sữa, màu lam nhạt, còn có một bộ màu đen trắng như gấu trúc, chăn cũng có ba loại, tất là bảy đôi màu sắc khác nhau tương ứng với bảy ngày trong tuần, có thể thấy Đoàn Đoàn rất thích gia sản của mình, giới thiệu xong đồng quần áo Sở Đoàn Đoàn còn lôi từ trong vali ra một chiếc ghế dựa cho trẻ em,“Ghế ạ!”

Cũng đúng lúc, An Nại sắp xếp xong hành lý của Đoàn Đoàn thì cô quyết định sẽ đưa Đoàn Đoàn tới siêu thị mua vài thứ đồ, vừa lúc cần dùng đến chiếc ghế dành cho trẻ em này.

Vừa đúng dịp cuối tuần siêu thị vô cùng đông người, khu vực để xe ở tầng một siêu thị đã chật kín, An Nại phải đi vài vòng mới đỗ được xe ở sau một quán cà phê.

Trong siêu thị chật kín người, An Nại một tay nắm tay Sở Đoàn Đoàn, tay kia đẩy xe chờ hàng và lấy các thứ đồ trên giá.

“Con muốn ăn bánh đậu không?” An Nại quay người lấy một túi bánh đậu trên giá rồi hỏi Đoàn Đoàn, vừa quay đầu liền thấy Đoàn Đoàn đang nhìn bé trai ngồi trong xe hàng đối diện.

An Nại xoay người nâng cánh tay Đoàn Đoàn bê cậu lên bỏ vào giỏ hàng, Đoàn Đoàn hai tay nhỏ bé nắm chặt tay vịn xe đẩy, ngẩng cổ nhìn giá hàng, vành tai có chút hồng.

“Chocolate, con muốn ăn không?” An Nại hắng giọng một cái, quơ quơ thanh chocolate trong tay.

“Muốn à.” Đoàn Đoàn gật gù gật đầu, nhìn An Nại trực tiếp vứt hai thanh socola vào xe đẩy hàng, đây là lần đi siêu thị vui nhất của Đoàn Đoàn từ nhỏ đến bây giờ, cậu chỉ cần ngồi trong xe nói muốn muốn muốn, mẹ cậu sẽ mua mua mua, mặc kệ là kẹo đường hay chocolate hay kem ly.

Đến lúc tính tiền, đồng đồ An Nại mua đã nhét đầy ba chiếc túi nylon cỡ lớn, cô một tay xách hai túi đồ, Đoàn Đoàn hai tay cầm một túi, cái túi kia khá nặng so với một đứa bé ba tuổi, xách theo cái túi khiến cậu đi loạng choạng, An Nại vươn tay nhận lại chiếc túi, lại bị cậu từ chối, Đoàn Đoàn trưng ra khuôn mặt nhỏ nhắn giải thích rất nghiêm túc: “Ba ba nói con là con trai.”

An Nại nhìn dáng vẻ kiên quyết của cậu, thì cũng không ép nữa, Đoàn Đoàn nửa kéo nửa túm chiếc túi đi theo sau lưng An Nại chạy tới quán cafe.

Chờ đến lúc đến nơi An Nại và Đoàn Đoàn đều mệt mỏi toát mồ hôi, An Nại đem đồng đồ bỏ vào cốp xe sau đó cô quyết định đưa Đoàn Đoàn vào quán cafe uống một cốc nước lạnh nghỉ một lát, vừa ngồi vào bàn có vị trí cạnh cửa sổ An Nại còn chưa kịp gọi đồ chợt nghe thấy một giọng nữ rất kích động- “Nại Nại?”

An Nại vừa quay đầu liền nhìn thấy một người phụ nữ đeo kính râm xinh đẹp, mặc dù cô ta đang vẫy tay với cô, nhưng cũng không tháo mắt kính xuống, thoạt nhìn trông thật thần bí, thấy An Nại không nhận ra mình, người phụ nữ liền nhấc gót đi tới ngồi vào ghế đối diện, cô ta kéo kính râm xuống ngọt giọng nói, “Nại Nại, là mình đây.”

“Ồ” An Nại lật qua lật lại tập menu, quyết định gọi cho Đoàn Đoàn một cốc Sữa Pudding.

“Nại Nại, mình là Lâm Dao Dao đây.” Lâm Dao Dao ngồi đối diện cắn môi, cô ta vươn tay, vừa định chạm vào tay An Nại, thì giống như rất sợ hãi liền rút tay trở về, có chút vội vàng nói, “Cậu vẫn không tha thứ cho tôi sao?”

“Đúng.”

Trong đôi mắt Lâm Dao Dao nhanh chóng tràn ngập nước mắt, cô ta sục sục mũi nhìn ra ngoài cửa sổ, khó có thể chấp nhận câu trả lời trực tiếp và thẳng thắn của An Nại: “Nại Nại, đã qua lâu lắm rồi, ngày đó chuyện của cậu thật sự không phải tôi đi nói lung tung, tôi chỉ nói cho một mình Diệp Mộng thôi, tôi cũng không ngờ cậu ta sẽ lan truyền lung tung, thật sự, khi đó chúng ta thân nhau như vậy, vì sao cậu không chịu tin tôi?”

Nhìn về thờ ơ của An Nại, cô ta cúi đầu nhìn thoáng qua cậu bé đang ngồi ở vị trí đối diện, có chút thờ dãi: “Thật may, cậu vẫn quyết định sẽ sinh đứa bé, tôi biết cậu không phải người tàn nhẫn, cậu xem, kỳ thật cậu sinh thằng bé ra mới biết, mọi chuyện cũng không khó giải quyết chút nào, nếu ngày đó cậu quyết định bỏ nó, bây giờ nhất định cậu sẽ hối hận” Cô ta nói xong liền vươn tay muốn xoa xoa mặt Đoàn Đoàn, Đoàn Đoàn xị cái mặt nhỏ nhắn, đưa tay gạt cái tay đang đưa đến kia của Lâm Dao Dao.

Lâm Dao Dao có chút mất mát liếc mắt nhìn An Nại một cái: “Tôi nhớ cao trung năm đó chúng ta đã hứa với nhau, nếu ai sinh con, đôi phương sẽ là mẹ nuôi của nó.”

An Nại đem cốc nước mát lạnh phục vụ vừa mang lên uống một hơi cạn hết sạch, rồi cô đứng lên bỏ đi, vừa đi vài bước mới quay trở lại bế Đoàn Đoàn thiếu chút nữa đã bị cô bỏ quên kia.

Trên đường lái xe về nhà, An Nại rất suy tư, Đoàn Đoàn ngoan ngoãn ngồi ngồi trong ghế dành cho trẻ em cũng không dám nói gì, bầu không khí trong xe thực ngọt ngào. An Nại vươn tay mở radio, giọng nữ nhẹ nhàng cất lên “Nhìn anh đi tới, gió nổi từng cơn, thổi bay lá rụng, tác thành cuộc gặp lại của chúng ta.....”

An Nại tắt radio.

Nếu có thể, cô thật sự không muốn gặp lại cô ta với tình trạng hiện giờ.

Vào khoảnh khắc cô yếu đuối nhất, cô đã nghĩ Lâm Dao Dao là ngọn cỏ cứu mạng cuối cùng của mình, lại không ngờ rằng, người bạn thân nhất của cô lại là ngọn cỏ giết chết cô.

Sau này cô mới biết, trên cái thế giới này chỉ có niềm vui mới có thể chia sẻ, nỗi đau của bạn không thể khiến người khác cảm động, mà chỉ có thể trở thành đề tài câu chuyện trong lúc trà dư tửu hậu của người khác.

Sau khi thi đại học cô tới Tây đại, Lâm Dao Dao đi Tây Anh, từ đó về sau, cả hai cũng không xuất hiện trong cuộc sống của nhau nữa. Thành phố này nói nhỏ thì rất nhỏ, nói lớn cũng rất lớn, lớn đến mức hoàn toàn có thể trốn tránh một người khác.

Từ khi cái tên Lâm Dao Dao bắt đầu xuất hiện trên các chương trình giải trí, ngay cả các forum phim hay phim thường lướt An Nại cũng không theo dõi nữa.

Thậm chí đã có lần cô do dự có nên tới tạp chí E.A không, bây giờ sau khi gặp lại Lâm Dao Dao cô lại càng kiên quyết hơn, rõ ràng trước đây không phải lỗi sai của cô, vì sao cô phải trốn tránh Lâm Dao Dao?

An Nại thở dài một cái, ngón tay gõ nhẹ trên vô lăng, cô không muốn nghĩ tới việc này nữa. Trong thời gian đợi đèn đỏ, cô vươn tay ra ghế sau cầm một túi chocolate, lấy một viên cho mình, không yên lòng cô lấy thêm một viên đưa cho Đoàn Đoàn, đang định thu tay về, liền cảm giác được đầu lưỡi mềm mại của trẻ con bao lấy ngón tay cô, An Nại “A” một tiếng rồi rút ngón tay về, một giây sau liền hoảng sợ xoay người sang tách miệng Đoàn Đoàn

ra:“Mau nhỏ ra, mẹ quên chưa bóc vỏ kẹo.”

“A.....” Đoàn Đoàn há mồm cho cô nhìn,“Đâu có”

An Nại:“.....”

Im lặng trong vài phút, An Nại không nhận được hỏi cậu:“Là mẹ chưa bóc vỏ kẹo, hay con ăn cả vỏ rồi?”

Đoàn Đoàn vrun lười liếm liếm môi, xua xua tay:“Không phải đâu ạ”

“.....” Ánh mắt An Nại nhìn qua vỏ kẹo Đoàn Đoàn vừa vứt xuống sàn xe rồi mới thở phào nhẹ nhõm, hoảng hồn một hồi, cô đã hoàn toàn quên mất chuyện về Lâm Dao Dao.

Lúc về nhà đã hơn ba giờ chiều, Đoàn Đoàn một mình ngồi trên thảm vẽ tranh, An Nại ngồi trên sofa làm công việc hàng ngày —

Trước tiên lướt qua forum Tiểu Phấn Hồng, topic chính của đoàn kịch truyền thanh được ghim lại ở bài thứ hai, bài thứ nhất..... là topic đôi của An Nại và Dung Giản với tiêu đề — Cuộc đời này được ăn cả ngã về không, thử hỏi ai làm khó dễ được bạn? An Nại vẫn không muốn làm biết vì sao mỗi lần cô cùng Dung Giản làm chương trình đều kiên quyết phủ nhận mối quan hệ của cả hai, nhưng nhóm fan girl nhất định sẽ khiến bọn họ xấu hổ. Thứ ba chính là topic của Thách anh làm gì em

Sau đó lướt Weibo, đáp lại mấy comment về vở kịch truyền thanh mới và vài inbox cá nhân, An Nại lướt trang chủ liền nhìn thấy tối hôm qua có người vừa cập nhật status —

Com Đoàn Đoàn Đoàn Đoàn Đoàn đoàn: ~o[n_n]o~

An Nại quay đầu nhìn thoáng qua Sở Đoàn Đoàn đang vẽ tranh rất chăm chú, bé con ngồi trong ánh nắng chiều, quanh mình đều là ánh nắng ảm áp, ngón chân mập mạp co lại rụt ra nhìn trông thật dễ thương .

Lúc cô ba tuổi đang làm gì nhỉ?

Khi đó cô có ba có mẹ, ba cô thường xuyên đưa cô đi chơi khắp mọi nơi, khi đó An Nại cảm mình chính là đứa bé hạnh phúc nhất thế giới này.

Nhưng cũng có đôi khi hạnh phúc thật ngắn ngủi .

An Nại chớp mắt nhìn bé một cái, rồi mở baixe bắt đầu tra —

Đứa bé ba tuổi có thể ngủ một mình?

Đứa bé ba tuổi có thể tự tắm rửa?

.....

Nhưng cũng không ai hỏi những câu như vậy.

Buổi tối, An Nại dẫn Đoàn Đoàn tới toilet rửa mặt đánh răng, Đoàn Đoàn đứng trên ghế rất nghiêm túc dùng chiếc khăn cô mới mua chiều nay tự lau mặt cho mình, còn tự mình quét kem đánh răng vào bàn chải rồi đánh răng, An Nại chỉ đứng nhìn bên cạnh, đang nhìn bé chăm chú chợt chuông cửa vang lên cô liền đi qua mở cửa.

Trong mắt mèo xuất hiện gương mặt anh tuấn của Sở Hà.

An Nại mở cửa nhưng cũng không muốn tránh ra cho anh vào, dáng người Sở Hà cao lớn làm cho cô có cảm giác rất ngọt ngào, cô nhìn Sở Hà cũng không biết phải nói gì, cô đã nghĩ thời gian bốn năm qua hẳn cũng đủ để cô quên một người, nhưng khi cô gặp anh trên đường vẫn sẽ khản trương muốn trốn chạy, khi gọi điện thoại cho anh vẫn sẽ nói lắp, khoảnh khắc đứng đối diện anh, trái tim vẫn đập rất nhanh, có lẽ không còn cảm giác vui mừng chờ mong, nhưng Sở Hà vẫn có ảnh hưởng đến cô, vẫn là cảm giác vẫn giống như bốn năm trước vậy.

Nhưng mấy năm trôi qua, cô cũng không còn là cô trước kia nữa .

Sở Hà cũng như vậy, anh đã hoàn toàn coi bỏ vỏ bọc ngây ngô của chàng thiếu niên năm ấy, mà ánh mắt trở nên sắc bén, khí thế bức người.

An Nại không nói gì, Sở Hà lại mở miệng trước :“Đứa bé ba tuổi không thể tự mình tắm rửa.”

An Nại hồi hộp trong lòng:“Anh...!”

Sở Hà nói tiếp:“Cũng không thể ngủ một mình.” Thấy An Nại còn không định tránh ra cho anh vào, anh cúi người tiến sát đến gần mặt cô, giọng nói trầm thấp:“Em đang sợ tôi?”

Lông mi Sở Hà rất dài, mặt anh lại dán sát gần mặt cô như vậy, đôi mắt kia thật sâu, đồng tử đen bóng, ánh mắt anh cứ nhìn cô như hút hồn vậy, khiến An Nại không tự giác lui về sau một chút, nhưng Sở Hà vẫn ở cách cô rất gần, gần đến mức cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh, An Nại nhìn anh

không cam lòng yếu thế nói “Không sợ”.

Sau đó Sở Hà liền bước qua cô mà đi thẳng vào nhà.

Đoàn Đoàn miệng đầy bọt kem đánh răng nghe thấy giọng của ba liền lạch bạch chạy ra từ phòng vệ sinh, vừa ra cậu liền lập tức ôm đùi Sở Hà, Sở Hà bế cậu bé tung lên cao một chút, rồi lại thoải mái mà tiếp được , người đàn ông chơi với bé con như đang chơi bóng rổ, thoải mái tung lên rồi lại thoải mái tiếp được. An Nại nhìn hai người chơi với nhau, trong nháy mắt, cảm thấy bản thân thực cô đơn.

Sở Hà đưa Đoàn Đoàn đi tắm rửa , còn mình An Nại ngồi trên ghế sofa nhàn rỗi nhằm chán mở kênh tin tức, vừa đúng lúc là bản tin giải trí, trong bản tin gương mặt anh tuấn của Sở Hà chợt xuất hiện lúc ẩn lúc hiện trên màn ảnh, An Nại thấy cả mặt Lâm Dao Dao, cô ta còn bị người phỏng vấn trên là ánh mắt “Bùng nổ vì ai đó”.

Trong ti vi, Lâm Dao Dao nhanh chóng liếc mắt nhìn bóng lưng người phía trước một cái, rồi nhanh chóng rời tầm mắt, mặt cô ta có chút đỏ hồng, mọi câu trả lời với phóng viên đều ấp úng, đám phóng viên cũng không phải kẻ ngốc, vừa ngửi được tín hiệu mãnh liệt như vậy liền lập tức bay tới vây quanh Sở Hà.

Tới đây, An Nại mặt không chút thay đổi đưa tay lấy remote tắt bản tin trên ti vi.

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Chương 7: Đoàn Đoàn và khi con

Trong phòng tắm, Sở Hà điều chỉnh vòi hoa sen để kiểm tra nhiệt độ nước, vừa quay đầu lại anh liền thấy Sở Đoàn Đoàn hai tay kéo áo qua đầu, đôi tay nhỏ đầy một cái chiếc áo liền tuột khỏi đầu, tiếp theo cậu lại tự mình cởi quần rồi “bình bịch” chạy tới, Sở Hà cho cậu ngón cái, nhai con nhà anh tuy mới ba tuổi rồi nói còn chưa sôi thành lời, thế nhưng rất độc lập, ngoài trừ những lúc thỉnh thoảng cáu kỉnh, Đoàn Đoàn đều có thể tự mình mặc quần áo cởi quần áo tự mình ăn cơm tắm rửa và ngủ.

Sở Hà tựa người vào tường gạch sứ men trắng nhìn Đoàn Đoàn tự mình dùng vòi sen tắm rửa toàn thân hai tay và chân, bé con tắm rất cẩn thận, Sở Hà đi qua giúp bé cầm vòi hoa sen mà hỏi: “Đoàn Tử, có thích mẹ không con?”

Sở Đoàn Đoàn như sợ An Nại nghe được, bé mau chóng vươn ngón trỏ đặt bên miệng: “Suyt —”

Sau đó bé gật đầu thật mạnh: “Thích ạ.”

Sở Hà một tay xoa xoa tóc Đoàn Đoàn, một tay lấy dầu gội bôi một ít lên đầu Đoàn Đoàn tạo bọt trắng xóa, đưa bé nhắm tịt mắt lại vươn tay xoa xoa bọt trắng trên đầu. Dầu gội An Nại dùng là loại dầu có hương vị mật ong , vừa đổ dầu lên liền cảm nhận được hương vị ngọt ngào, Đoàn Đoàn hít hít cái mũi, bé quay đầu ngẩng cổ mặc kệ bọt biển rơi xuống mà gọi Sở Hà một tiếng ba ba, Sở Hà không chút để ý chỉ đáp “Ừ” một tiếng.

Nhìn động tác của bé quá chậm, Sở Hà liền trực tiếp lấy chai sữa tắm bôi một ít ra tay định xoa lên người cho Đoàn Đoàn, “Không cần” bé con né người ra sau một chút, vươn cái tay nhỏ bé bôi chút sữa tắm đang nằm trong tay Sở Hà lên tay, rồi chậm chạp bôi sạch lên người mình, chờ bé con tự mình bôi xong rồi lại rửa, lại tự mình ngoan ngoãn dùng khăn lau sạch người, Sở Hà không đợi bé tắm thêm lần nữa liền trực tiếp cầm lấy chiếc khăn lông to màu xanh lam được giặt sạch tinh thơm mềm mại mà An Nại đặt bên cạnh chiếc khăn lau người của Đoàn Đoàn mà choàng cho cậu bé.

Lúc anh bế Đoàn Đoàn ra khỏi phòng tắm, Đoàn Đoàn lại gọi anh một tiếng ba ba. Tuy rằng bé rất thích mẹ, mẹ mua đồ ăn ngon cho bé, còn ba rất hay mắng bé, khi tức giận còn có thể đánh mông bé, nhưng Đoàn Đoàn vẫn rất nhớ ba ba.

Đoàn Đoàn ghé đầu vào vai Sở Hà, hai má nũng nịu áp lên chiếc áo gió của Sở Hà, bé có chút không vui, lúc này cậu cố tính tắm chậm, là sợ nếu tắm rửa xong Sở Hà sẽ đi mất . Đoàn Đoàn cười khần tẩm vươn hai tay ôm chặt cổ Sở Hà, vì sao ba mẹ bé lại không ở cùng nhau chứ?

Sở Hà biết nhai con nhà anh đang bức chuyện gì, nhóc con này là một tay anh nuôi lớn , lúc du học ở Mỹ, chỉ có khoảng thời gian Đoàn Tử bé tí hơn nửa một ngày anh có rất nhiều tiết học nên đành phải thuê vú nuôi cho Đoàn Tử vì không thể thường xuyên ở bên chăm sóc thẳng bé. Đoàn Đoàn lớn hơn một chút, anh liền thường xuyên đưa Đoàn Đoàn đi học. Tiểu Đoàn Tử chỉ cần ở cạnh anh cũng rất ít khi khóc, lúc anh lên giảng đường Đoàn Đoàn liền ngoan ngoãn ngả đầu vào đùi anh, khi nào cực đối mới nhỏ giọng hừ một tiếng, nhưng chỉ cần đem nắm vú cao su nhét vào miệng bé, Đoàn Đoàn liền chớp chớp mắt, ngoan ngoãn không làm loạn nữa.

Trẻ con trời sinh luôn rất thích mẹ, nhưng Sở Hà biết, Đoàn Đoàn y lại vào anh hơn An Nại rất nhiều.

Lúc Sở Hà ôm Đoàn Đoàn ra ngoài, An Nại đang xem bản tin giải trí, anh đặt Đoàn Tử thả xuống ghế sofa đang định đi, Đoàn Đoàn liền mau chóng ôm lấy đùi ba, “Ba ba đừng đi mà!”

Nhóc con ôm chặt đùi anh không buông tay, cứ gào lên: “Ba ba đừng đi mà!” liên tục.

Sở Hà nghe vậy liền đưa mắt nhìn An Nại, An Nại liếc mắt nhìn Sở Hà và Sở Đoàn Đoàn đang ôm đùi Sở Hà, Đoàn Đoàn chớp chớp mắt nịnh nọt, lại nhìn An Nại lặp lại một lần “Ba ba đừng đi mà!”

An Nại nhìn thái độ không chịu buông tay của Đoàn Đoàn, thật không biết phải làm gì cho đúng.

Im lặng vài phút, cô nghĩ dù sao mình cũng đã trưởng thành, không thể giống chim sợ cành cong sợ hãi Sở Hà như xưa nữa, làm tốt tâm lý trong lòng cô gật gật đầu, rồi chuẩn bị đi tắm rửa.

.....

Tắm rửa xong An Nại thay bộ quần áo ngủ ngắn tay màu xanh lá ở nhà cầm khăn lau tóc đi ra, liền nhìn thấy Sở Hà ngồi trên sofa tay vịn vào thành ghế duỗi thẳng hai chân dài, Tiểu Đoàn Tử mặc bộ đồ ngủ màu lam nhạt ngồi trên chân của Sở Hà, được Sở Hà dùng chân nâng lên hạ xuống liên tục, bé con hiền nhiên rất thích trò chơi này, tuy rằng trên gương mặt nhỏ nhắn không lộ ra vẻ hưng phấn nhưng động tác vung hai tay rất vui vẻ, thấy cô đi tới, Sở Hà vươn hai tay ôm Đoàn Đoàn ngồi trên đùi mình, hỏi cô: “Em có máy tính không? Anh muốn gửi vài cái email.”

“Ồ trong thư phòng.” An Nại gật đầu, bước chân đi về phía thư phòng, Sở Hà một tay ôm Đoàn Đoàn đi sau An Nại, tóc An Nại còn chưa kịp khô, ướt sũng nhỏ nước, rất nhanh nước liền thấm vào bộ quần áo mỏng cô đang mặc, bộ ngực xinh đẹp như cánh bướm như ẩn như hiện, bộ quần áo sắc xanh lá cây càng tôn thêm làn da trắng mịn của cô.

Thư phòng của An Nại còn to hơn phòng ngủ một chút, vài giá sách bằng gỗ tử đàn chiếm nguyên một mặt tường, đối diện giá sách có ba chiếc bàn, trên bàn còn bày chậu điều lan [1] rất dễ chăm sóc. Sở Hà nhớ ngày xưa khi An Nại còn ở Sở gia cô bé rất thích trồng cây tưới hoa, cô gái nhỏ mỗi ngày đúng giờ mang bình phun nước tưới nước cho chậu cây của cô, một ngày ba lượt, sau khi cô ăn cơm xong.

[1] Chậu điều lan (cây Mẫu Tử) : Cây điều lan với nhiều tác dụng tốt trong việc lọc không khí, là một trong 10 loại cây lọc không khí tốt nhất.

Ngày ấy, Sở Hà vui sướng khi thấy người gặp họa nhìn An Nại đau khổ ôm chậu cây xương rồng đáng thương bị ngập úng mà chết, An Nại đứng trước chậu cây im lặng thật lâu, đáng người nhỏ bé nhìn qua vừa gây yếu lại vừa đáng thương. Buổi chiều khi Sở Hà tan học trở về liền ném cho cô một chậu điều lan, nói, “Tưới đi.”

Sở Hà thu ánh mắt vừa nhìn về phía chậu hoa đá, liền nhìn thấy An Nại cong lưng cúi người xuống tìm laptop trong ngăn kéo phía dưới giá sách, động tác xoay người để lộ vùng eo trắng mịn quyến rũ, An Nại đem laptop đưa cho Sở Hà, nhìn Đoàn Đoàn đứng bên cạnh, cô lại cầm một cái ipad đưa cho Đoàn Đoàn.

Phân phát xong, An Nại ngồi vào bàn tìm tài liệu cho cọc phỏng vấn, Sở Hà ở bàn làm việc bên cạnh soạn email, Đoàn Đoàn ôm ipad chơi game thật vui vẻ, nháy mắt trong thư phòng to như vậy chỉ còn lại tiếng bàn phím vang lên lao xao.

An Nại lưng ngồi thật thẳng, cô dùng chuột kéo xuống trang web, Đoàn Đoàn liền cúi người chui qua tay cô ngồi vào lòng cô, hai tay nhỏ bé ôm ipad, giờ màn hình cho cô nhìn Weibo, trên màn hình là trang chủ Weibo của Sở Hà, là tài khoản vừa được đăng ký, nhưng bởi vì mang thân phận Thái tử gia của giới giải trí, hơn nữa còn có scandal Lâm Dao Dao ở sân bay thẹn thùng nhìn anh liếc mắt đưa tình, hay là nhờ vào vài tấm ảnh nhìn thoáng qua sườn mặt quyến rũ của anh, nên fan của Sở Hà rất nhiều, bình luận phía dưới cũng vài nghìn cái, đa phần là fan của Lâm Dao Dao.

Ca Dao: Nam thần, anh nhất định phải bảo vệ thật tốt cho nữ thần của chúng tôi nhé ~.

Lâm Dao Dao nữ thần của ta: Nam thần, Dao Dao nhà chúng tôi giao cho anh đấy, anh phải đối xử tốt với cô ấy.

Dao Quang: Dao Dao cũng đã tỏ ý rất rõ ràng rồi, anh cũng nên thể hiện một chút đi chứ, đàn ông mà đừng để phụ nữ phải chủ động nữa.

.....

An Nại mặt không chút thay đổi lướt màn hình xuống dưới, Đoàn Đoàn lại vươn ngón tay chỉ vào một cái comment “Ông xã, em muốn sinh khi con cho anh” liền hỏi cô: “Khi con là gì ạ?”

An Nại suy tư một chút rồi trả lời bé: “Ý là trẻ con đó.”

Lời nói cô vừa dứt, Sở Đoàn Đoàn liền chui ra khỏi lòng cô lạch bạch chạy sang chỗ Sở Hà đang ngồi, hai tay đặt trên đùi Sở Hà nói rất nghiêm túc: “Ba ba, ba không được.....”

“Ừm.....” Sở Hà bị mất tập trung liền ậm ừ cho qua, nhưng hình như con trai anh định không cho qua dễ dàng, cu cậu ra sức trèo lên người ngồi vào lòng anh.

Tiểu tử kia giờ chiếc ipad về mặt nghiêm túc: “Ba ba, ba không được... cho người khác.... sinh khi con” bé còn nhỏ, còn không biết sắp xếp câu nói cho hoàn chỉnh.

Ngồi bên cạnh nghe lén này giờ An Nại thiếu chút nữa muốn phì cười, cô nhẹ giọng ho khan một tiếng che giấu ý cười, chợt nghe thấy Sở Hà lười biếng hỏi Sở Đoàn Đoàn: “Vì sao?”

Sở Đoàn Đoàn trung cái mặt than nhỏ, bi bô nói:“Bởi vì, con chính là khi con của ba ba.”

“Ừm,” trong giọng nói trầm thấp của Sở Hà còn mang theo ý bồn chồn:“Sao ba có thể sinh khi con được, con qua nói với mẹ con kia, đừng sinh khi con cho người khác.”

“Khụ khụ” tiếng ho của An Nại còn to hơn, cô không đợi Đoàn Đoàn chạy tới liền bùng cốc nước ra ngoài rót nước, lấy nước xong cô đứng trong phòng khách một lát mới quay về phòng. Lúc này Đoàn Đoàn đã quên chuyện muốn hỏi cô vừa nãy, gật gật gù gù ngồi trong lòng Sở Hà, trẻ con chạy nhảy cả ngày bây giờ cũng cảm thấy mệt rồi.

An Nại trở lại ngồi trước bàn làm việc dựng thẳng lưng tiếp tục đọc tài liệu phỏng vấn của cô, chợt nghe thấy tiếng bước chân, cô vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Sở Hà đang ôm Đoàn Đoàn đi ra ngoài, anh nhìn cô thì nhếch cằm ra hiệu, như là đang hỏi cô Đoàn Đoàn ngủ ở phòng nào, An Nại vờ tay chỉ về căn phòng bên phải, Sở Hà liền ôm Đoàn Đoàn đi ra ngoài.

Sở Hà vừa đi ra, An Nại liền cảm thấy không khí ngột ngạt chợt biến mất, toàn thân như được thả lỏng, sống lưng đang thẳng cũng trùng xuống, cô tựa lưng dựa người vào ghế, Đoàn Đoàn ngủ rồi, Sở Hà lập tức sẽ đi, nghĩ vậy An Nại liền cảm thấy tâm trạng cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Cô đang muốn tắt máy tính chợt nghe thấy giọng nói trầm ấm của Sở Hà đằng sau:“Ngày mai mấy giờ em phỏng vấn?”

“Hai rưỡi chiều.” An Nại trả lời theo phản xạ có điều kiện, Sở Hà bước đến đứng sau lưng cô cách cô rất gần, tay anh chạm lên bàn tay đang cầm chuột kia của cô.

Khoảnh khắc bàn tay ấm áp của Sở Hà áp lên tay cô, An Nại cảm thấy mu bàn tay mình sắp bị sức nóng trong tay Sở Hà thiêu chín rồi, cô muốn rút tay về nhưng Sở Hà lại nắm tay cô càng chặt hơn, anh lướt qua một lượt trang web cô đang xem. Bây giờ, anh đứng phía sau cô, một tay đặt trên ghế dựa, tay kia thì đặt trên mu bàn tay cô, cả người An Nại như bị vây kín trong lồng ngực anh, khi anh nói chuyện hơi thở ấm nóng như kẻ sát gương mặt cô, An Nại ngẩn người, cứ như đang cảm nhận được nguy hiểm mà toàn thân như muốn xù lông, lạnh lẽo tiến vào trạng thái phòng ngự, thậm chí Sở Hà đang nói ngay bên tai nhưng cô cũng không nghe thấy gì.

“Đang đọc tài liệu về kỹ năng phỏng vấn sao?” Sở Hà lặp lại lần nữa, An Nại mới “Hà” rút tay mình về, gật gật đầu.

“Làm thế nào để lúc phỏng vấn không bị hỏi hột?” Sở Hà đọc lại tiêu đề, ngón tay thon dài click một cái, liền trực tiếp tắt trang web, bàn tay đang đặt trên thành ghế cô ngồi, anh xoay tay một cái để An Nại quay sang ngồi đối diện Sở Hà, anh hơi cúi người, thu hẹp khoảng cách giữa hai người, đến mức chóp mũi An Nại cũng sắp chạm vào mũi Sở Hà.

“Á” Sở Hà nhìn gương mặt hoảng sợ như gặp phải địch của cô, trong lòng cảm thấy thật buồn bực.

“Ừm, Em thử tự giới thiệu trước mặt anh đi.” Sở Hà tiến sát tới gần mặt cô hơn, đến mức cô có thể nhìn thấy gương mặt mình phản chiếu trong đôi đồng tử đen bóng của anh,“Nếu em không nói lấp trước mặt anh, thì em sẽ không nói lấp với bất cứ ai nữa .”

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Chương 8: Anh cũng thích em nhất !

An Nại ngược mắt đối diện với ánh mắt của Sở Hà, cô hắng giọng một cái giới thiệu đơn giản:“Tôi là An Nại, năm nay 21 tuổi, tốt nghiệp khoa quản trị nhân lực hệ chính quy của Tây đại, thành tích tổng hợp hạng khá, kết quả học tập hài lòng, đồng thời trong quá trình cố gắng học tập tôi cũng tích cực tham gia các hoạt động trong trường, từng đảm nhiệm chức chủ tịch hội sinh viên và phó chủ nhiệm câu lạc bộ TaeKwonDo của trường.”

Sở Hà im lặng, quả nhiên cô dám nhìn thẳng vào mặt anh. Có đôi khi Sở Hà cảm thấy tính cách bướng bỉnh của Sở Đoàn Đoàn hoàn toàn là kế thừa từ An Nại, nó có thể hỏi ngược lại câu hỏi của người khác, cũng có thể biến câu hỏi trở thành câu trần thuật hoặc là câu nghi vấn, sau đó còn rất nghiêm túc lắng nghe người đó nói hoặc là tiếp lời của người đó.

Lúc An Nại vừa tới nhà họ Sở, anh đã bắt nạt cô rất nhiều lần. Sau vài lần mới ý thức được vũ lực chẳng tác động gì tới cô, Sở Hà cảm thấy đánh người chẳng có ý nghĩa nữa, mà anh bắt đầu hờ ra là lại châm chọc An Nại, không biết An Nại gốc thật hay là cô sợ anh sẽ đánh cô, nên cần bản là anh hỏi gì cô đáp nấy. Ví dụ như khi anh hỏi “Em bị nói lấp sao?”, An Nại chỉ nhìn anh gật đầu, cũng giống như khi anh hỏi “Có phải em bị ngốc không?” những đứa trẻ bình thường khác nghe xong không nổi điên lên đánh nhau thì cũng chửi lại hay khóc ầm lên vì tức giận, nhưng An Nại lại có thể trả lời anh rất bình tĩnh dường như không sao hết – “Không phải.”

An Nại nói rất nghiêm túc, cũng rất trôi chảy:“Tôi có rất nhiều sở thích, thích nhất là đọc tiểu thuyết.”

Sở Hà nhìn đôi môi đỏ xinh đẹp khép mở liên tục, giọng An Nại rất đặc biệt, không phải giọng nói ngọt ngào như kiểu con gái điển hình bây giờ, giọng cô mang theo cảm giác mát lạnh dịu dàng rất dễ nghe, cũng giống con người của cô vậy thanh cao nhưng lạnh lùng. An Nại trong trí nhớ của Sở Hà vẫn là cô

nữ sinh học cao trung năm ấy, lúc đó cô còn rất ngây thơ hồn nhiên, thỉnh thoảng khi anh đứng ngoài cổng trường trung học Tây đại chờ An Nại, liếc mắt một cái liền có thể nhận ngay ra cô lẫn trong đám học sinh mặc đồng phục trắng xanh, lúc đó cô sẽ chạy về phía anh, bình thường không tỏ ra biểu hiện vui mừng quá mức, nhưng ánh mắt sáng rực khi cô nhìn Sở Hà lại khiến anh có cảm giác yêu thương tự hào vô cùng.

Kỳ thật trong ký ức của mình, anh vẫn cố chấp giữ lại hình ảnh của một An Nại sau khi kết thúc nửa học kỳ năm ba cao trung chứ không phải vào ngày cuối cùng bọn họ xa cách.

Sở Hà có chút lơ đãng, ngón tay thon dài khoác lên thành ghế gỗ lao xao, chợt nghe thấy An Nại tiếp tục nói:“..... ghét nhất là Sở Hà.”

Cô vừa nói hết câu, cả thư phòng liền im lặng dường như chỉ nghe thấy tiếng hít thở của hai người.

Sở Hà khoác tay lên ghế dựa ngón tay nắm thật chặt thành ghế, dùng sức đến mức đầu ngón tay trở nên trắng bệch.....

Vẫn nhớ buổi chiều hôm đó khi anh vừa biết được An Nại mang thai trong miệng của người khác, anh đã phóng xe thẳng tới bệnh viện.

Anh đứng ở đại sảnh nhận ra An Nại đứng một mình cuối hành lang chạy dài, ngoài hành lang có rất nhiều người, nhưng khi nhìn cô ấy đứng đó, anh có cảm giác như cô đang muốn ngăn cách bản thân mình với thế giới bên ngoài. Nâng chiều tà chiếu tới từ cửa sổ sau lưng cô phản chiếu cái bóng kéo dài trên mặt đất.

Từ đại sảnh bệnh viện đến cuối hành lang chỉ vài bước chân, lần đầu tiên Sở Hà cảm thấy khoảng cách đó lại dài như vậy, anh đứng ở nơi đó nhìn An Nại, lại vì ngược hướng ánh sáng nên anh không nhìn rõ mặt cô. Bên ngoài phòng bệnh, ngoài An Nại đang chờ còn có một người cũng xếp hàng, đó là một nữ sinh cũng tầm tuổi như An Nại, khi y tá đi ra đọc một cái tên, nữ sinh đang đứng xếp hàng kia liền nổi điên muốn chạy thoát khỏi nơi này, nhưng lại bị ba mẹ cô túm tay kéo vào phòng, nữ sinh kia sợ quá liền ngồi phịch xuống ôm chân mẹ mình mà khóc lớn:“Mẹ, con không muốn phá thai, con muốn sinh đứa bé này ra!”

Người phụ nữ liền cho nữ sinh kia một bạt tai mà nói:“Mày điên rồi sao, mẹ cũng vì muốn tốt cho mày mà thôi, mày mới bao nhiêu tuổi chứ! Con nhỏ này, mày còn phải thi đại học nữa đây! Rốt cuộc là thằng súc sinh nào hại đời con gái tôi! Mày mau nói đi mẹ sẽ lấy dao băm vằm nó chết thì thôi!”

Người phụ nữ kia cũng khóc ầm lên,“Sao mày không có chút tiền đồ nào, sao mày lại đối xử với mẹ như vậy hả con nhỏ này.....”

Y tá lại gọi lần nữa, nữ sinh kia vẫn kiên quyết ngồi dưới đất khóc lớn:“Con không phá thai, con thương anh ấy, con không muốn phá nó, mẹ, mẹ thật tàn nhẫn, đây là con của con.....”

An Nại tiến lên trước vài bước, xa xa, Sở Hà có thể thấy rõ nét mặt An Nại, cô nhìn nữ sinh kia bị mẹ mình vừa đánh vừa mắng, gương mặt từ không có cảm xúc đã trở thành hâm mộ cùng hoài niệm. Trong nháy mắt, Sở Hà cảm thấy như đang có một bàn tay vô hình nào đó từ từ nắm lấy trái tim anh, hung hăng bóp chặt. Trước giờ, An Nại vẫn luôn là nữ sinh độc lập lại kiên cường, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy cô tỏ vẻ hâm mộ đối với nữ sinh kia, anh mới nhận ra sự độc lập kiên cường ấy cũng chỉ là vỏ bọc của một cô bé mười bảy tuổi, cô gái nhỏ ngay cả khi đi phá thai, cũng chỉ có một mình.

Ba mẹ người khác sẽ đánh sẽ mắng con gái mình thần kinh, nhưng An Nại không có ai bên cạnh, không có ai cùng cô thảo luận, cũng không có ai nghĩ cho cô.

Từng có một lần, Sở Hà cảm thấy An Nại thực đáng thương, anh là một trong số ít người đối xử tốt với cô trên thế giới này, nhưng ngày đó khi anh vội vàng chạy tới, cũng đã ép cô đưa ra một quyết định ngược lại.

An Nại bình tĩnh đi vòng qua nữ sinh đang nổi điên kia, nói vài câu với y tá rồi tự mình đi vào phòng. Sở Hà liền chạy tới giữ tay cô lại, hai người giằng co trong vài phút, An Nại vẫn rất bình tĩnh, khi anh hỏi cô:“Sao em có thể lạnh nhạt như vậy!”, cô chỉ trả lời một câu “Trời sinh.”

Cuối cùng Sở Hà cũng được toại nguyện, hôm ấy An Nại gục đầu trên vai anh khóc nức nở thật lâu, sau đó cô lau khô nước mắt, nhìn thẳng vào mặt anh nói:“Tôi sẽ hận anh.”

Cô là một người nói được là làm được.

Cho nên giờ cô có thể nhìn thẳng vào mắt anh mà nói—“Ghét nhất là Sở Hà”.

.....

Sở Hà đang muốn nói gì đó, bỗng tiếng chuông điện thoại của anh đột ngột vang lên.

Sở Hà vươn tay lướt màn hình một cái, dùng sức cứ như muốn cào nát cái màn hình điện thoại.

Lúc anh nhận điện thoại cũng không thu lại cánh tay đang đặt trên ghế dựa của cô, cũng không có chút ý muốn lảng tránh, An Nại dễ dàng nhìn thấy trên màn hình chỉ hiển thị một dãy số lạ, không có tên người gọi.

Sở Hà kim nén lửa giận buồn bực hỏi:“Ai?”

An Nại nghe thấy trong điện thoại vọng vang lên giọng nữ khóc nức nở:“Sở Hà, cứu em, anh mau tới cứu em.....”

Nghe thấy giọng nữ xa lạ đang khóc lóc nức nở gọi tên mình, Sở Hà càng điên tiết hơn, mẹ kiếp, số điện thoại của anh là 110 [1] sao?

“Sở Hà, em là Lâm Dao Dao, hiện tại em. đang ở phòng vệ sinh tầng ba của quán bar Mê Say. Vừa rồi em cùng người trong đoàn làm phim ăn cơm, bọn họ hình như hạ thuốc trong rượu của em.” giọng nói của Lâm Dao Dao có chút run rẩy, cô gia nhập làng giải trí không bao lâu, vừa diễn một bộ phim liền nổi tiếng, cho tới bây giờ vẫn chưa từng trải qua chuyện kiểu này, sau khi uống chén rượu kia xong cô liền cảm thấy cả người đều mềm nhũn, thật vất vả mới chạy được đến toilet, thì cả người như đã nhũn ra như không còn chút hơi sức nào, toàn thân nóng rực, như bị đặt trong lò nướng, thiêu đốt toàn bộ lý trí còn sót lại của cô. Ngón tay cô run run muốn bấm số điện thoại, cô biết hẳn là cô nên gọi cho quản lý, tìm cảnh sát, nhưng khi nhìn thấy số điện thoại của Sở Hà người quản lý đã xin được vào sáng nay, đột nhiên có chút xúc động muốn đánh liều một phen.

“Tìm quản lý của cô đi.” Sở Hà lạnh lùng nói rồi trực tiếp cúp điện thoại. Ở sân bay bị Lâm Dao Dao hăm hại một lần anh vẫn còn nhớ rõ, đến hôm nay trên Weibo của anh còn rất nhiều bình luận fan của cô ta kia. Trong cuộc họp trưa nay, mấy lão già trong bộ phận marketing ngu xuẩn kia còn nói hiện tại các Couple rất nổi, nói đây là thời cơ tốt nhất để đánh bóng tên tuổi cho Lâm Dao Dao, yêu cầu anh chỉ ít cũng phải có thái độ hợp tác, tốt nhất là không cần lên tiếng xác minh hay phủ nhận gì cả. Sở Hà chỉ cười lạnh một tiếng mà nói: “Cúi mặt mà có thể cháy sao, lần sau nếu công ty muốn đánh bóng tên tuổi nam ca sĩ nào cũng cần tôi ra mặt chơi trò mập mờ chắc hẳn cũng sẽ nổi đấy nhỉ?”

Cúp điện thoại, Sở Hà tùy tay ném vội di động lên bàn, gạt bỏ chút cảm xúc bức bối không đáng có, bên tai anh bây giờ chỉ vang vọng câu nói “Ghét nhất là Sở Hà” của An Nại, có lẽ cô không chỉ ghét mà còn hận anh nữa.

Sở Hà vòng hai tay lên thành ghế dựa sau lưng cô, An Nại mặc bộ quần áo ngủ rộng thùng thình, cổ rộng chữ V nên dường như lộ ra hơn phân nửa bả vai trắng nõn cùng vòng xương quai xanh quyến rũ, từ góc độ của anh nhìn xuống thậm chí có thể nhìn đến vùng ngực mà người cùng chiếc áo bra màu đỏ như ẩn như hiện.

Anh cúi người, giọng nói trầm thấp, ý tứ sâu sa: “Em ghét tôi nhất sao.”

An Nại dường như bị anh ôm vào lòng, nghe thấy tiếng anh đang thì thầm bên tai cô, làn môi lạnh dường như đang chạm vào vành tai cô.

Cô đã nghĩ Sở Hà sẽ nói: “Thật là trùng hợp, tôi cũng ghét em nhất.”

Nhưng câu nói cô nghe thấy lại là: “Làm sao bây giờ, tôi cũng thích em nhất.”

Hơi thở ấm nóng của anh tràn vào tai cô, uyển một cái, lan đi toàn thân như điện giật.

An Nại nghe thấy tiếng tim đập thình thịch cùng tiếng thở của mình, phù phù phù phù phù phù.

Cho đến khi Sở Hà đi rồi, An Nại vẫn còn ngẩn ngơ, cô chạm nhẹ lên vành tai bông rạt của mình, lại cố sức chà xát xua đi sự bối rối, nhưng vẫn có cảm giác hơi thở ấm nóng ấy đang quanh quẩn bên vành tai.

Sau đó Sở Hà còn nói “Chiều mai em mới phỏng vấn, vậy sáng mai chúng ta cùng nhau đưa Đoàn Đoàn tới nhà trẻ nhận lớp...” cùng vài chuyện linh tinh nữa, nhưng lúc đó đầu óc An Nại chỉ tràn ngập câu nói “Tôi cũng thích em nhất” của anh, lúc anh đang thì thầm bên tai cô, thì An Nại không nhìn thấy vẻ mặt Sở Hà, nhưng câu nói này giống như đang chế nhạo châm chọc không phân biệt được thật giả này lại làm cho cô mất ngủ cả đêm.

An Nại lăn qua lộn lại trên giường đến tận hơn ba giờ sáng cũng chưa vào giấc, cuối cùng cô đọc sách một hồi lâu mới có chút buồn ngủ.

Lúc tỉnh giấc, An Nại nhắm mắt lại động tay một chút, liền cảm giác được ngón tay vừa chạm vào cái gì đó rất mềm, cô dụi dụi mắt, vừa mở mắt liền nhìn thấy Đoàn Đoàn không biết đã nằm trên giường cô từ lúc nào, bé con ngủ bên cạnh cô, nhắm mắt lại duỗi tay xoa xoa cái mũi tay cô vừa chạm vào, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ vào lòng bàn tay cô.

An Nại thu tay về, Đoàn Đoàn dụi mắt, cong móng từ trên giường bò dậy, vẫy tay một cái nói với An Nại “Chào buổi sáng. .mẹ”. Sau đó cúi đầu, hai bàn tay nhỏ bé vụng về cời từng cúc áo ngủ, An Nại kéo bé lại đặt cu cậu ngồi trên đùi mình, cúi đầu giúp bé cời cúc áo, Đoàn Đoàn như đang thiếu ngủ xiêu xiêu vẹo vẹo vùi đầu trong ngực cô, đầu sỏ gây tội là An Nại có chút xấu hổ, hỏi bé: “Con ngủ chút nữa đi nhé?”

Đoàn Đoàn lắc đầu, chờ An Nại giúp bé tháo hết cúc áo, cu cậu cũng rất nhanh nhẹn tự mình duỗi tay cời áo ra, sau đó cầm chiếc áo T-shirt ở đầu giường trùm qua đầu, rất nhanh liền mặc xong quần áo, lại một lần nữa tiến vào trạng thái cái đuôi nhỏ.

An Nại vốn định thừa dịp Đoàn Đoàn ngủ sẽ đi chạy bộ buổi sớm, lúc về có thể mua được bữa sáng cho thằng bé, nhưng Đoàn Đoàn lại muốn làm cái đuôi nhỏ của mẹ mình, kiên quyết muốn chạy bộ buổi sáng với cô.

An Nại nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cậu chạy ra công viên, cô chạy rất chậm, ngay từ đầu Đoàn Đoàn còn có thể đuổi kịp bước chân của cô, một lát sau cu cậu đã không còn chút sức lực nào, mặt môi thờ hồng hộc hộc nhưng bước chân vẫn không ngừng lại.

Chạy bộ buổi sáng cuối cùng biến thành đi bộ buổi sáng, An Nại nắm tay Đoàn Đoàn từ từ đi về nhà, vừa đến cửa nhà Đoàn Đoàn đang nắm tay cô đột nhiên buông tay cô mà chạy thật nhanh.

An Nại từ từ đi qua, nhìn Đoàn Đoàn ôm cổ Sở Hà uống sữa đậu nành, bé con tự mình uống, còn lấy một túi sữa khác đưa đến tận miệng cô, An Nại mở mồm uống một ngụm.

Ăn xong bữa sáng, cô sắp xếp bộ trang phục chiều nay sẽ mặc phồng vắn bỏ vào túi xách, sau đó liền cùng Sở Hà đưa Đoàn Đoàn tới nhà trẻ.

An Nại và Đoàn Đoàn ngồi cùng nhau ở ghế sau, Đoàn Đoàn lặng lẽ di đi ngón tay mình lòng bàn tay cô, cu cậu thỏ thẻ hỏi mẹ mình: “Đến nhà trẻ, con vẫn có thể gọi mẹ chứ ạ?”

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Chương 9: Hôn em thì sao chứ !

Ngón tay của bé thực mềm mại, cọ cọ trong lòng bàn tay An Nại khiến cô có chút ngứa. Cô không biết Sở Hà đã nói chuyện của bọn họ với Đoàn Đoàn thế nào, nhưng trước đây cô không ở bên chăm sóc cho Đoàn Đoàn, nhưng bây giờ Đoàn Đoàn lại vẫn thích cô không rõ lý do.

An Nại đang muốn trả lời, Đoàn Đoàn liền vuron một ngón tay nhỏ bé hươu hươu trước mặt cô: “Con chỉ gọi một lần thôi.”

Cậu bé cong cong ngón tay mũm mĩm của mình, chờ mong nhìn cô, với ánh mắt kỳ vọng của cậu An Nại quyết định nói được, nhưng giọng nói trầm thấp của Sở Hà vang lên đồng thời với lúc cô nói, hơn nữa còn lẫn át giọng nói của cô: “Này, con có vẻ tự hào với nó quá nhỉ!”

Đoàn Đoàn còn rất nghiêm túc gật đầu: “Dạ.”

Sở Hà khoát tay lên vô lăng chờ đèn đỏ, nhẹ giọng nói: “Nói con béo con còn thể hiện cho người ta xem.”

“Con không béo.” Sở Đoàn Đoàn phồng hai cái má bánh bao, rất nghiêm túc mà phản đối Sở Hà, An Nại ngồi xem bên cạnh cũng thiếu chút nữa cười ra thành tiếng.

Sở Hà ho nhẹ một tiếng: “..... Còn muốn chơi không Sở Đoàn Đoàn?”

Đoàn Đoàn mở miệng đang định trả lời, chợt nghe ba cậu nói, “Được rồi, con có thể im lặng.”

Sở Đoàn Đoàn ngoan ngoãn im lặng, còn cúi đầu mân mê ngón tay béo tròn mũm mĩm của mình.

Sở Hà không mở radio, Đoàn Đoàn không nói gì, không khí trong xe lập tức trở nên yên tĩnh lại, An Nại hắng cổ họng, nói lại một lần nữa: “Được.”

Cô vừa dứt lời, liền nhìn thấy Sở Đoàn Đoàn như lao mình thoát khỏi ghế an toàn mà nhào vào lòng cô, chỉ sau câu nói “Ngồi” của Sở Hà”, Đoàn Đoàn mới ngoan ngoãn ngồi đúng vị trí, lắc lư người nhìn An Nại, chỉ kém mọc ra cái đuôi dài đang đưa đưa phía sau lưng.

An Nại cúi đầu cong cong khóe môi, nhéo ngón tay mềm của Đoàn Đoàn một chút, Đoàn Đoàn cũng đáp tương tự bằng cách nhéo ngón tay cô.

Nhà trẻ Sở Hà tìm cho Đoàn Đoàn cách căn hộ của An Nại không xa, khoảng chừng mười phút đi xe, khi xe đỗ lại trước cửa nhà trẻ, An Nại nhìn tên trường màu trắng trên bảng hiệu thì hơi ngạc nhiên một chút, vì đây là nhà trẻ cô đã từng học.

Dù sao trời sinh trẻ con thường có chút chống đối với việc đi nhà trẻ, ngoài cổng nhà trẻ đám con nít với các tư thế muôn hình vạn trạng nín kén ăn vạ ba mẹ không chịu đi vào. Đoàn Đoàn được Sở Hà bế trên tay, thì có chút cảm giác mới mẻ khi nhìn đám bạn khóc lóc sụt sịt. Vừa làm xong thủ tục nhập trường, An Nại và Sở Hà dẫn Đoàn Đoàn đi qua dãy hành lang đến phòng học đầu tiên, tám giờ chính là thời điểm ba mẹ đưa con mình đến vườn trẻ đông nhất, hai người vừa đến cửa lớp liền nhìn thấy một bé gái bị mẹ mình đặt xuống đất thì khóc lớn, vừa khóc vừa chạy đến ôm chân mẹ, tiếng khóc vang cả lớp.

Vài cô giáo vừa dỗ xong em này, em kia lại khóc, vừa quay sang ôm em này, em kia lại chạy ra khỏi lớp.

An Nại nhìn thoáng qua Đoàn Đoàn rất bình tĩnh, Đoàn Đoàn đeo cặp sách nhỏ trên lưng tự mình đi vào lớp, vừa đi đến chỗ xếp hình bé đột nhiên xoay người nhìn cô gọi lớn một tiếng “Mẹ... mẹ”, giọng to tới mức trực tiếp át đi tiếng khóc của vài bé gái, chấn động đến mức mấy cậu bé cũng ngừng khóc.

“Ừm” An Nại gật gù đầu, nhìn Đoàn Đoàn vẫy vẫy tay, Đoàn Đoàn lại gọi một tiếng “Ba ba”, Sở Hà đang tựa lưng vào cửa cũng vẫy tay với cậu nói, “Ba mẹ đi làm nhé?”

Đoàn Đoàn ngoan ngoãn gật đầu, ngồi xuống chỗ của mình vẫy tay với ba mẹ.

An Nại thấp giọng nói “Thằng bé rất ngoan”, dù sao cũng là ngày đầu tiên đi nhà trẻ, rất ít có đứa trẻ nào mà không khóc lóc ăn vạ đòi về.

Sở Hà gật gù đầu, băng quơ nhẹ nhàng nói: “Là do anh giáo dục tốt.”

An Nại đen mặt, anh mới chính là người nói anh béo thì anh sẽ vỗ tay khen hay thì có.

Đáng tiếc mọi chuyện cũng không thuận lợi vậy, sau khi An Nại và Sở Hà vừa quay lưng đi Đoàn Đoàn liền chạy thật nhanh ra ôm lấy chân Sở Hà, há miệng giống là muốn khóc, Sở Hà phản ứng cực nhanh, trước khi cu cậu định ăn vạ liền mở miệng nói: “Ai khóc người đó là cún.”

Sở Đoàn Đoàn nấc một cái, cố gắng kéo tiếng rên rỉ nghẹn trong miệng trở về.

An Nại: “.....”

Các phụ huynh và cô giáo đang định lấy cậu bé làm tấm gương tiêu chuẩn giáo dục đám trẻ còn lại: “.....”

Lúc ra khỏi nhà trẻ, An Nại thở dài nhẹ nhõm một hơi, cô đứng ở lề đường đang định gọi xe taxi, Sở Hà liền trực tiếp lái xe tới đây, hạ tấm cửa sổ thủy tinh ra hiệu ý bảo cô lên xe.

An Nại mở cửa xe ngồi vào ghế phụ, chợt Sở Hà dướn người qua ghế của cô, An Nại lập tức vươn tay tự mình thắt dây an toàn, người bình thường nhìn thấy người khác tự thắt dây an toàn thì sẽ lùi người về, cùng lắm là có chút xấu hổ. Nhưng tất nhiên Sở Hà không phải người bình thường, An Nại nhìn bàn tay Sở Hà đang chụm lên bàn tay cô từng khớp xương thực rõ ràng, cô quyết định sẽ dứt tay về, nhưng Sở Hà lại rất kiên quyết nắm lấy tay cô, từ từ cầm tay cô thắt dây an toàn.

Tay anh rất đẹp, từng ngón tay thon dài, lòng bàn tay ấm áp, cầm tay cô vô cùng chắc chắn.

Lúc cô học lớp ba tiểu học, cô giáo đã bắt đầu dạy viết bút máy, có một hôm khi cô đang cầm bút máy viết bảng chữ mẫu thì Sở Hà vừa đi đá bóng về, anh đứng sau lưng cô quan sát cô thật lâu, anh cứ im lặng nhìn cô không nói gì khiến An Nại lại càng khẩn trương, cứ có cảm giác mấy phút sau anh nhất định sẽ cười nhạo cô, cô căng thẳng đến mức ngón tay run lên “xoẹt” một cái trên trang giấy trắng xuất hiện một vạch ngang, nét mực màu xanh in đậm trên tờ giấy trắng toát.

“Này, tư thế em cầm bút không đúng.” Sở Hà cúi người một tay đặt ghế dựa của cô, một tay từ sau lưng cô vòng qua cầm bàn tay cô đang nắm bút, anh vừa chơi bóng về đã đi tắm gội, tóc vẫn còn đang ướt, cả người đều mang theo hơi thở mát lạnh dễ chịu, An Nại bị anh ôm vòng trong ngực có chút không thoải mái nên dướn người về phía trước, Sở Hà dường như chơi bóng về mệt nên trực tiếp rút ghế của cô ra mà ngồi xuống, rồi rất tự nhiên anh kéo cô ngồi trên đùi mình, mở bàn tay đang cầm bút của cô, giúp cô đặt vị trí cho từng ngón tay cầm bút sao cho chuẩn, rồi nắm lấy tay cô viết từng chữ, “Phải dùng sức, từng ngón tay không được mềm oặt như vậy.”

Rồi anh thoáng buông tay ra, rất kiên nhẫn nói: “Đó em viết thử đi... em run cái gì mà run!”

An Nại mím môi rất nghiêm túc viết chữ, cô muốn nói là do em sợ anh nhưng lại không dám mở lời, bởi vì trong căn nhà này, Sở Hà là người duy nhất đối xử tốt với cô. Sở Hà lại không biết một cầm tay cô dạy cô viết chữ cả đêm, từ hôm ấy cô hoàn toàn bỏ được tư thế cầm bút không đúng trước đó.

Một tiếng cộp vang lên, sau khi thắt dây an toàn giúp cô xong Sở Hà thu tay về, chuyện đó chỉ diễn ra trong vài giây nhưng An Nại lại cảm thấy khoảnh khắc đó trôi qua thật lâu thật lâu.

“Chiều nay em phóng vấn ở đâu?” Sở Hà đang lái xe đột nhiên hỏi cô.

“Tòa nhà Nhật Báo,” An Nại mặt không chút thay đổi nói địa điểm rồi lại bổ sung một chút, “Tập chí E.A.”

Sở Hà nhẹ nhàng băng quơ đáp ừ một tiếng, tòa nhà Nhật Báo nằm đối diện bên kia đường tòa nhà làm việc của công ty anh, anh vừa lòng đôi đề tài: “Bây giờ Đoàn Đoàn còn nhỏ, bên cạnh cần phải có mẹ.” Anh nói xong, liếc mắt nhìn sang An Nại, rồi nhẹ nhàng băng quơ bổ sung, “Ví dụ như anh, sau khi mẹ anh bỏ đi, anh liền trở thành một đại long phun lửa hi nộ bất thường.”

An Nại mở miệng định nói nhưng rồi lại thôi. Đại long hi nộ vô thường là một cụm từ trong bài tập làm văn của cô, An Nại nhớ rõ đề bài hôm đó là –[xx của bạn], phần lớn mọi người đều viết về ba của tôi, mẹ của tôi, An Nại vốn cũng định viết [ba tôi], nhưng cô vừa đặt bút viết về ba thì sẽ khóc như mưa, sau đó quyết định đổi thành [anh trai tôi].

“Anh hai tôi có lúc rất tốt với tôi, có đôi khi lại trêu chọc tôi, giống như đại long phun lửa hi nộ bất thường.”

Có lúc tôi rất thích anh ấy, có đôi khi lại không thích, haiz, nếu anh ấy luôn đối xử tốt với tôi thì vui quá...”

Không biết cô giáo nghĩ như thế nào mà bài văn đó cô được điểm rất cao, còn được dán trên bảng thông báo để triển lãm trong ngày hội trường năm ấy. Từ đó, Sở Hà có thêm một biệt danh là Đại long hi nộ bất thường, tới hôm kỷ niệm ngày thành lập trường, cô cũng bị Sở Hà xạc cho một trận no đòn.

An Nại lấy lại tinh thần, chợt nghe thấy Sở Hà nói – “Như vậy, ba năm bảy em trông con đi, hai tư sáu anh sẽ tới đón con, chủ nhật chúng ta cùng nhau đưa con đi chơi, thế nào?”

Có vẻ không ổn lắm, An Nại chau mày, vì sao không phải từ thứ hai đến thứ tư cô trông con, từ thứ năm đến thứ bảy con qua chỗ Sở Hà?

Cô không nói gì, Sở Hà dường như là đọc được suy nghĩ của cô liền mở miệng nói: “Mỗi người trông con xen kẽ nhau, lúc bình thường đến đón con, người khác cũng sẽ không nhận ra hôn nhân của ba mẹ Đoàn Đoàn có vấn đề gì.”

An Nại có chút kháng cự khi nhắc tới chuyện này, cô quyết định nhắm mắt giả bộ ngủ, đêm qua cô ngủ không ngon giấc, tựa lưng vào ghế da thật thoải mái nên lúc này cô chút buồn ngủ. Sau khi trong xe yên tĩnh, toàn thân cô thả lỏng đi vào giấc ngủ.

Lúc nửa tỉnh nửa mê An Nại cảm giác được có thứ gì đó vừa chạm nhẹ vào môi mình, thực mềm lại mang theo chút cảm giác mát lạnh.

An Nại kéo mí mắt đang nặng ngàn cân, vừa mở mắt thì cảm xúc trên môi cũng biến mất, kỳ thật cô không hiểu sao mình lại tỉnh giấc, theo phản xạ có chút ngu ngơ vươn tay chạm nhẹ vào môi, nhìn xung quanh một lượt mới nhận ra mình vẫn đang ngồi trong xe Sở Hà, chỉ là ghế lái phụ đã được kéo ngả người về sau, nên dù vừa ngủ dậy nhưng cô lại cảm thấy thật thoải mái.

Vì Sở Hà đang hút thuốc lá nên cô kéo cửa kính xe xuống, trong màn sương khói lượn lờ cô chỉ nhìn thấy sườn mặt anh nghiêm nghị mà gọi cảm, mùi thuốc lá nồng nặc tức thời lan tỏa khắp không gian.

An Nại đuổi người ngồi dậy đang chuẩn bị xuống xe, đột nhiên động tác tay hơi dừng lại một chút, cô có chút kỳ quái nhìn sườn mặt Sở Hà.

“Nhìn gì vậy, trên mặt anh có gì à?” Như cảm giác được ánh mắt của cô, Sở Hà lạnh lùng hỏi.

“Không có”, An Nại lắc đầu, “..... Khỏe môi anh có...”

“Cái gì?” Sở Hà chau mày nhìn về phía An Nại, bất chợt trên môi đã bị chặn bởi ngón giữa của ai đó, đầu ngón tay An Nại chạm nhẹ vòng theo vành môi của anh, sau đó cô cúi đầu nhìn màu đỏ trên ngón tay mình rồi chậm chạp nói, “Dấu son môi.”

Cô vừa dứt lời, liền nhìn thấy vành tai Sở Hà chợt đỏ, hàu kết anh hơi động một chút, buồn bực đuổi tay đi tắt thuốc lá.....

An Nại đang chờ anh nhảy dựng lên tấn công, lại bất thành linh bị Sở Hà kéo một cái đẩy ngã nằm trên ghế lái phụ, đầu gối anh mạnh mẽ đè chặt đùi cô, An Nại muốn nâng gối đá anh cũng không kịp.

Hai tay Sở Hà đặt ngang eo cô, cúi người hôn mạnh lên môi cô. Đường như muốn phá vỡ phòng tuyến vốn có giữa hai người nên anh dùng sức rất mạnh, An Nại cảm thấy môi cô cũng sắp bị răng nanh của Sở Hà cắn cho chảy máu rồi, Sở Hà không hề có kinh nghiệm gặm cắn môi cô một hồi rồi mới buông, nhìn về mặt ngơ ngác của An Nại, anh vươn tay sờ lông cà vạt, cảm thấy cả người đều khô nóng khó chịu.

An Nại vươn tay xoa xoa môi mình, một hồi lâu sau mới phản ứng lại: “Anh vừa hôn tôi?”

“Đúng” Sở Hà ném cà vạt sang một bên, từ trên cao nhìn cô: “Anh hôn em thì sao chứ?”

Không khí trong xe thực quái dị, không biết vì sao trong đầu An Nại đột nhiên hiện ra đoạn hội thoại ngắn đó – Nhìn tôi làm gì, tự trách mình đi.....

Chợt giọng nói trầm thấp của Sở Hà vang lên trên đỉnh đầu khiến cô muốn bùng nổ: “Không phải anh đã nói rồi sao, anh thích em.”

Anh thích em.....

Anh thích em nhất.....

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Chương 10: Đoàn Đoàn đánh nhau

Đội không gian trong xe yên tĩnh lại, đã qua thời gian đi làm cao điểm, nên toàn bộ bãi đỗ xe đều im lặng không một tiếng động.

Sở Hà vênh vào tự đắc nói xong câu anh thích em, liền theo bản năng mà nín thở, ánh mắt bám chặt trên mặt An Nại.

Trong ánh sáng mờ của bãi đỗ xe, anh thấy An Nại dùng sức chớp mắt một cái, trong tic tắc đó dường như anh chợt thấy nước mắt chất chứa nơi khóe mắt cô, nhanh đến mức khiến anh có cảm giác đó chỉ là ảo giác của mình.

“Nại Nại Nại Nại, gọi Nại Nại, nhận điện thoại, mau nhận điện thoại nào.....” Tiếng chuông di động của An Nại vang lên như tiếng chuông cấp báo, cô lúi người lấy điện thoại trong túi sách, vì không chịu nổi sức nặng đầu gối Sở Hà đang đè trên đùi mình, An Nại đẩy Sở Hà một cái, trong giọng nói còn mang theo âm mũi: “Tôi muốn nghe điện thoại.”

Sở Hà thờ ơ không đáp, đầu gối đang đặt trên đùi cô cũng không chút dịch chuyển, thậm chí anh còn cúi người xuống gần cô hơn, nhìn cô cổ chấp nhắc lại một lần nữa: “Anh nói anh thích em.”

Ánh mắt anh sắc bén quynh rữ, thực dễ dàng khiến người ta muốn trầm luân trong đó.

An Nại cúi đầu “Ừm” một tiếng, nói: “Tôi không điếc.”

Sở Hà nhìn cô từ trên cao, ánh mắt anh quá mức chăm chú nóng bỏng, An Nại có cảm giác như bị người ta nhìn sạch sẽ, cô hít sâu một cái, ho khan vài tiếng, nhẹ nhàng nói: “Vừa rồi anh hút loại thuốc gì nhỉ, trông thực sang.”

Cô vừa nói xong, Sở Hà dùng ngón cái mạnh mẽ giữ lấy cằm cô, ngón trỏ nhẹ nhàng phiết nhẹ lên cánh môi cô.

“Xứt” An Nại hít một hơi, nơi ngón tay anh vừa chạm vào, vừa đúng chỗ chảy máu vì bị anh cắn lúc nãy, Sở Hà buông tay ra, ghé sát gần mặt cô mút sạch chút máu còn vương trên môi cô, sau đó anh cũng nhấc đầu gối rời khỏi đùi cô, nghiêm mặt quay về ghế lái chính, tiếng lao xao vang lên, anh lại đốt thêm một điếu thuốc.

“Tôi đi phỏng vấn.” An Nại vội vàng nói xong rồi mở cửa xe, không đợi Sở Hà đáp lại liền bỏ đi.

Tiếng giày cao gót từ từ nhỏ dần rồi biến mất, Sở Hà hung hăng rít một ngụm khói.

Vừa rồi An Nại đã khóc.

Trước đây mỗi lần cô ấy muốn khóc đều sẽ cố gắng chớp mắt một cái, cố nén nghẹn nước mắt vào lòng, bởi vì cô không muốn để bất cứ ai nhìn thấy cô khóc.

Từ bé đến giờ, Sở Hà chỉ nhìn thấy cô khóc một lần duy nhất, đó là Trung thu năm nào đó, họ hàng Sở gia tụ họp ở nhà bọn họ ăn bữa cơm đoàn viên, trước khi ăn cơm, ông nội Sở mở đầu bữa tiệc bằng vài câu nhắc nhở nhẹ nhàng, rồi cắt một cái bánh trung thu còn to hơn bánh gato, chia cho mỗi người một miếng.

Sở Hà cầm miếng bánh của mình dụ chó nhà mình ra ngoài bãi cỏ, vừa ra đến nơi liền thấy vài đứa nhỏ đang xúm lại cùng nhau bắt nạt cô, chúng nó gọi cô là đồ con di ghê, lời nói của trẻ con vốn là chân thật nhất nhưng cũng tổn thương nhất, bởi vì bọn họ vẫn còn nhỏ, không suy nghĩ nhiều trước khi nói, bọn họ đơn giản chỉ biết lặp lại lời nói của người lớn mà thôi.

Chừi rủa một hồi, một thằng bé lớn tiếng hỏi An Nại “Ba mày chết rồi phải không?”, vừa nghe vậy An Nại liền xông lên đánh nhau với bọn kia một trận.

Cuối cùng cả đám cũng làm kinh động đến người lớn, đám nhỏ kia thêm mắm dặm muối vừa khóc lại làm loạn đồ lỗi cho cô, nhóm người lớn cũng chỉ nằng chừng qua loa vài câu rồi ôm con mình giải tán, chỉ còn lại mình An Nại ngơ ngác ngồi ôm chân trong bụi cỏ, qua một lúc lâu, cô ngã người nằm xuống bãi cỏ thu mình lại, vùi đầu vào cánh tay không nhúc nhích.

Khi con gái mình bị người ta bắt nạt, người phụ nữ kia vẫn ngồi yên bên cạnh Sở Dập gương mặt tươi cười trò chuyện với ba mẹ của mấy đứa trẻ đã bắt nạt con gái mình, Sở Hà vốn mừng thầm trong lòng, nhưng khi nhìn An Nại không nhúc nhích vùi mình trong bụi cỏ thật lâu cũng không chịu đứng lên, anh không nhịn được mà đi đến bên cạnh cô, dùng mũi chân đá đá cái mông cô, “Đứng lên”

Cô vẫn không nhúc nhích, khi Sở Hà kéo tay cô bế cô ra khỏi bụi cỏ đột nhiên cô liền khóc toáng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đã lem nhem vết bẩn, có vết bùn đất lại có cỏ, tóc tai cũng bù xù. Hai tay nhỏ bé che mặt, nước mắt chảy ra theo những kẽ tay bám đầy bụi đất.

“Đừng khóc,” Sở Hà không để ý cô đang giấy dựa mà bế cô ra khỏi bãi cỏ, cô bé xinh đẹp khi khóc luôn khiến người ta đau lòng, anh vắt hết óc tìm mọi cách để cô ngừng khóc, thật lâu sau mới nghẹn ra một câu “Ài khóc người đó là cún.”

Nhưng cũng không có tác dụng gì, An Nại đỏ gục đầu vào vai anh nức nở: “Em nhớ ba ba lắm, em muốn gặp ba ba.....”

Sở Hà không biết phải an ủi cô thế nào, bởi vì cô thật sự không có ba ba.

Chậm rãi thở ra một ngụm khói, Sở Hà tắt tàn thuốc.

Dường như, anh vẫn luôn như vậy, trong những lúc cô cần anh nhất thì anh thờ ơ lạnh nhạt, những lúc cô không cần anh, anh lại có ý muốn bù đắp cho cô.

####

Khi An Nại vừa đi ra khỏi bãi đỗ xe, thì cô có cảm giác như nhìn thấy ánh sáng mặt trời. Cô chạm tay lên miệng vết thương nơi Sở Hà vừa liếm sạch, tay dùng sức xoa xoa, đau đến mức cô rít mạnh một cái.

Cô tựa lưng vào tường, chờ trong lòng bình tĩnh trở lại mới mở di động lên xem nhật ký cuộc gọi, rồi gọi điện lại cho Lâm Mộ.

“Alo, Mộ gia.....” sau khi đi làm thì Lâm Mộ bận bịu cả ngày, trước kia cô cũng không phát hiện ra Lâm Mộ là một con ma cuồng công việc, trong thời gian làm việc cô năng rất ít khi tám chuyện điện thoại. Lúc này khi nghe thấy giọng nói của Lâm Mộ, đột nhiên cô có chút hoài niệm khoảng thời gian các cô còn học ở Tây trung, còn có hai năm ở Tây đại.

Lâm Mộ lớn giọng nói từ đầu dây bên kia “Nại Nại, Gia nhớ em chết đi được”, An Nại ừ một tiếng, khó khăn lắm mới nặn ra được: “Tao cũng rất nhớ mày”.

Lâm Mộ:“Cút.”

An Nại:“.....”

Lâm Mộ ha ha vài tiếng:“Khụ khụ, mày biết mà, tao khác người ở chỗ cứ nổi da gà sẽ bị buồn nôn đấy.”

An Nại im lặng, khốn thật, rõ ràng là mày nói nhớ tao muốn chết trước mà.

“Đúng rồi, mày tìm việc sao rồi?” Giọng nói của Lâm Mộ vình vình tràn trề sức sống như vậy:“Nghe nói năm nay tìm việc rất khó, tao đề cử cho mày một nơi cam đoan chỉ cần mày đi phỏng vấn là sẽ qua, hơn nữa còn có đãi ngộ số một, có hứng thú không đây?”

Nghe giọng nói hưng phấn của Lâm Mộ, An Nại dường như cảm thấy tiếp theo giây, Lâm Mộ sẽ hạ giọng nói:“Này, mày đã nghe về An Lợi chưa?” Sau đó cô chợt nghe thấy Lâm Mộ nói –“Này, mày đã nghe về E.A chưa?”

Một rưỡi, An Nại liền tới tòa nhà Nhật Báo , cô đứng trong đại sảnh nhìn đồng hồ thật lớn, trong đầu đều là lời kể kỳ quái của Lâm Mộ –“Năm thứ hai tao từng thực tập ở E.A nên biết, lão đại của chúng tao là một kẻ cuồng cái đẹp giai đoạn cuối, chọn người thường dựa vào mặt mũi trước đã, mày đi phỏng vấn ở E.A tuyệt đối sẽ không thành vấn đề, dù sao mày cũng xinh khỏi bàn.”

Vừa nghĩ tới, cô liền nhìn thấy vài người đẩy cửa lớn đi vào tòa nhà Nhật báo, trong đó có bảy người phụ nữ thì năm người là trông rất ưa nhìn, còn lại hai người nhan sắc vượt trội hơn hẳn.

An Nại đứng ở đại sảnh vài phút, tìm nơi vắng vẻ tự tập giới thiệu bản thân mấy lần rồi mới đi về phía thang máy. Đáng tiếc cô vừa mới tới cửa thì thang máy đang chuẩn bị khép lại , cô nâng tay nhìn đồng hồ, thời gian vẫn còn sớm, nên quyết định sẽ đứng bên cạnh chờ chuyển thang máy tiếp theo, vừa đúng lúc chợt có một bàn tay thon dài mạnh mẽ đẩy cửa thang máy đang từ từ đóng lại, người đàn ông đứng trong thang máy nhìn cô nhích cằm ra hiệu,“Vào đi.”

“Cám ơn.” An Nại nhẹ giọng nói cảm ơn, bước vào trong thang máy chật chội. Sau đó thang máy liền vang lên tiếng ting ting ting báo hiệu thang máy đã quá tải.

An Nại chưa kịp bước ra ngoài, người đàn ông vừa giúp cô mở thang máy đã nhanh chân hơn cô mà bước ra ngoài, anh còn đưa lưng về phía cô vẫy tay rất điệu nghệ. Thang máy cứ từ từ chờ An Nại lên tới tầng bảy như vậy.

Cuối cùng lúc phỏng vấn theo nhóm, An Nại vừa đi vào phòng họp liền nhận ra người đàn ông kia đang ngồi trung tâm bàn phỏng vấn, bên cạnh người phỏng vấn chính là hai người phụ nữ nhan sắc vượt trội vừa nãy cô vừa gặp ở ngoài cửa tòa nhà. Toàn bộ quá trình phỏng vấn cũng rất đơn giản, An Nại chỉ đứng lên tự giới thiệu bản thân, sau đó thì hết rồi, người đàn ông bảo cô cứ về chờ thông báo.

Lúc cô đi thang máy xuống lầu, thông báo của E.A đã tới rồi.

Từ đầu năm bốn tới nay An Nại đã đi phỏng vấn rất nhiều, giờ phút nhận được tin nhắn báo đỗ thì cứ có cảm giác không chân thật. Nếu không gặp Lâm Dao Dao lúc vừa ra khỏi thang máy, An Nại tin cô sẽ còn vui hơn nhiều.

Lúc Lâm Dao Dao thấy cô thì cắn môi, giống như muốn nói gì nhưng lại thôi. An Nại nhìn như không thấy đi ngang qua người cô ta, lúc sắp ra tới cửa lại nghe thấy tiếng bước chân dồn dập phía sau lưng, Lâm Dao Dao thở hồng hộc chạy tới giữ cánh tay cô lại nói,“Chờ một chút.”

Cô ta thở hổn hển:“Sở Hà quay về đã gặp cậu rồi sao? Sáng nay tôi đã thấy hai người ở bãi đỗ xe.”

Lâm Dao Dao nhìn thẳng vào mắt cô:“Tôi nhìn thấy...”

Đáng người Lâm Dao Dao còn thấp hơn An Nại, cho dù cô ta đi giày cao gót, cũng không ảnh hưởng đến việc An Nại cao hơn cô ta.

An Nại quen Lâm Dao Dao là ở năm nhất cao trung [1], khi lên cao trung cô không chọn Tây trung, bởi vì trường Tây trung phải thuê nhà bên ngoài, còn trường Tây đại sẽ có kí túc xá, cô tuyệt đối không muốn ở lại nhà họ Sở, liền cố chấp chọn cao trung Tây đại. Đám bạn tốt của An Nại đều chọn học lên ở Tây trung, cho nên vừa bước vào cao trung, An Nại không có một người bạn nào, vẫn chỉ có một mình cô đơn độc, sau một học kỳ trường học tiến hành phân chia lại phòng ký túc xá, cô chuyển đến ở cùng phòng với Lâm Dao Dao.

[1] Cao trung : cấp THPT ở Việt Nam, năm nhất cao trung – lớp 10

Ngược lại với An Nại trời sinh tính hướng nội ít nói, Lâm Dao Dao là một nữ sinh rất duyên dáng, gương mặt thanh tú cùng nụ cười ngọt ngào khiến cô trở nên nổi tiếng trong đám nam sinh và nữ sinh bấy giờ. Khi đó An Nại cũng rất thích Lâm Dao Dao, quan hệ giữa cô và Lâm Dao Dao càng ngày càng thân thiết.

Trái ngược hoàn toàn với Tây trung thoải mái với học sinh, cao trung Tây đại thực hiện quản lý học sinh theo mô hình quân sự hóa, trường còn được nhận lời khen từ tổng cục quân sự thành phố C, mỗi tháng chỉ được về nhà vào tuần cuối cùng của tháng, những tuần khác thì được ra ngoài hai tiếng vào thứ bảy, mà nhà Lâm Dao Dao cách trường học quá xa, hai tiếng đó cơ bản đều là cùng An Nại đi dạo mấy chỗ xung quanh trường học.

Sau này, Sở Hà đột nhiên động kinh, thường xuyên mang đồ ăn vặt đến thăm cô vào những ngày An Nại được thả tự do ra ngoài, hoặc là lái xe đưa An Nại đi hóng gió, để cô được thả lỏng tâm trạng sau những giờ học điên cuồng.

An Nại đi cùng Sở Hà, Lâm Dao Dao liền chỉ có một mình.

An Nại có chút áy náy vì đã trọng sắc khinh bạn, có một lần Lâm Dao Dao nhỏ giọng tế nhị hỏi An Nại có thể đưa theo cô đi cùng không, An Nại đồng ý, nhưng cả ngày hôm đó Sở Hà nghiêm mặt không thèm nói với cô câu nào, chỉ chăm chăm lái xe thật nhanh, thậm chí cuối tuần sau, khi Sở Hà đến tìm cô, anh đạp một chiếc xe leo núi.

An Nại cùng Lâm Dao Dao nhìn chiếc xe không có yên sau thì im lặng.

Sở Hà chân dài chống trên mặt đất về mặt dương dương tự đắc nhếch cằm ra hiệu, ý bảo cô lên xe, khi An Nại nói không có yên xe sao ngồi, Sở Hà liền đáp: “Ngồi ở sườn xe đây này.”

Trong giờ tự học chủ nhật, mọi ngày Lâm Dao Dao sẽ vui đầu học hành rất chăm chỉ hôm nay lại phá lệ truyền cho cô một mảnh giấy nhỏ — Nại Nại, anh hai cậu đẹp trai thiệt.

Lúc cô nhận được mảnh giấy này, chợt nhớ tới về mặt không kiên nhẫn của Sở Hà, còn rất nghiêm túc đáp lại một chữ ừ rồi truyền trả lại mảnh giấy.

Chỉ vài phút sau mảnh giấy lại xuất hiện trong tay cô — Nại Nại, cậu và anh ấy không cùng họ, hai người không phải anh em ruột đúng không?

An Nại đáp lại không phải, Lâm Dao Dao nhanh chóng gửi lại mảnh giấy — Mình rất muốn theo đuổi anh trai cậu, đúng rồi, cậu không thích anh ấy đúng không?

An Nại nhìn thoáng qua mảnh giấy.

Hiện tại nghĩ lại trò mèo này chính là chút tiểu xảo của nữ sinh thông minh kia, giống như ước định đã thành văn thế này, tiên hạ thủ vi cường, nếu tôi nói tôi thích anh ấy trước, thì bạn không thể tranh anh ấy với tôi được.

Lúc ấy cô đã gửi lại cho Lâm Dao Dao — Không, mình thích anh ấy.

Sau đó, Lâm Dao Dao không gửi mảnh giấy nào cho cô nữa, An Nại nghĩ chuyện này cứ đã kết thúc như vậy, lại không ngờ sau này cứ tiếp tục dây dưa.

Cô nhìn Lâm Dao Dao đang nhìn cô với ánh mắt lên án, khó chịu nói “Liên quan gì đến cô” rồi bước nhanh chân ra khỏi tòa nhà Nhật Báo

Bất luận có chuyện gì, dù sao cũng đã tìm được việc nên cô cảm thấy thật thoải mái, từ giờ đến lúc nhà trẻ tan học vẫn còn sớm, An Nại quyết định về nhà trước. Bởi vì rảnh rỗi, cô mở hộp thư xem lại vở kịch truyền thanh mới Hồ Ly Ẩn Gà đã gửi cho cô mấy hôm trước, đang xem đến đoạn gay cấn liền nhận được điện thoại của Sở Hà.

Sở Hà đang ở công tác ở nước ngoài, anh vừa nhận được điện thoại của cô giáo ở nhà trẻ, nói Đoàn Đoàn đánh nhau với bạn ở nhà trẻ, đối phương là một cặp song sinh.

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Chương 11: Tôi không có biệt danh

Đối với Đoàn Đoàn mà nói mọi thứ ở nhà trẻ đều là những điều mới mẻ, sau khi ba và mẹ rời đi, Đoàn Đoàn ngoan ngoãn ngồi ở chỗ của mình nghe kể chuyện. Lúc nghỉ trưa, Đoàn Đoàn nằm trên giường khóc thút thít cả buổi, chờ cô giáo gọi các bạn nhỏ dậy ăn bữa chiều, Đoàn Đoàn mới dụi dụi nước mắt vào gối coi như không có chuyện gì mà bò dậy ra lấy nước hoa quả.

Buổi chiều là thời gian hoạt động tự do, Đoàn Đoàn quý hai chân trên sàn nhà cong móng vẽ tranh, cậu cầm bút sáp màu vẽ rất nghiêm túc, đang chăm chú vẽ vôi chợt nghe một giọng nói thật non nớt, “Xin chào.”

Đoàn Đoàn ngược mắt nhìn thoáng qua hai cậu bé xinh trai đang đứng đối diện, rồi lại vui đầu tiếp tục vẽ tranh của mình, cậu bé béo hơn chút vừa mở lời chào tiến lại sát gần cậu, tò mò hỏi: “Cậu đang vẽ mẹ đấy à?”

“Ừm” Đoàn Đoàn gật gật đầu.

Cậu bé liền kéo ghế của mình ngồi lại gần cậu, nhìn cậu vẽ rất chăm chú, rồi đột nhiên nói: “Mẹ cậu xinh thật đấy.”

Đoàn Đoàn vươn tay gãi gãi mặt mình, cậu vốn không để ý đến cậu bạn mập này, nhưng nghe cậu ta khen mẹ mình xinh Đoàn Đoàn liền vui vẻ, bé mập

nằm nhào người bên cạnh cậu nói:“Tui là Giang Nam, biệt danh là Tiểu Bánh Trôi. Đây là anh hai của tui, anh ấy là Khương Lai, chúng tui là anh em sinh đôi đố, trông hai đứa có giống nhau không?” Tiểu Bánh Trôi làm bộ mặt giống hệt anh trai mình, sau đó quay qua hỏi anh mình,“Anh hai, sao anh không nói gì vậy?”

Khương Lai:“.....”

Sở Đoàn Đoàn nhìn Tiểu Bánh Trôi sau đó lại nhìn Khương Lai, nói hộ:“Bởi vì, cậu nói hết rồi.”

Tiểu Bánh Trôi bỗng nhiên tỉnh ngộ liền gật đầu:“Ừm nhĩ.”

Đoàn Đoàn không có tên thật, tất nhiên sẽ dùng biệt danh của mình để giới thiệu, cậu nhìn Khương Lai này giờ chưa nói câu nào mà giới thiệu:“Biệt danh của mình là Sở Đoàn Đoàn,biệt danh của cậu là gì?”

Khương Lai trung khuôn mặt nhỏ nhắn:“Không có biệt danh.”

Tiểu Bánh Trôi nhảy dựng lên:“Anh ấy có, biệt danh của anh ấy là Tiểu Nguyên Tiêu.”

Khương Lai kiên quyết đẩy ngón tay của Tiểu Bánh Trôi đang chỉ vào mũi mình:“Tao không có!”

Tiểu Bánh Trôi cố chấp nói:“Anh có!”

Sau đó Tiểu Bánh Trôi nhảy dựng lên đánh Tiểu Nguyên Tiêu một cái, Sở Đoàn Đoàn không biết làm sao đành đứng ở giữa nhìn cặp sinh đôi đánh nhau qua lại, cô giáo đã đưa các bạn nhỏ đi WC buổi chiều, không ở bên cạnh, Đoàn Đoàn suy nghĩ một chút rồi ngồi xỏm nhìn cặp sinh đôi vật qua lộn lại liên tục nói:“Cố lên”.

Lúc An Nại nhận được điện thoại của nhà trẻ, cô không kịp thay quần áo liền lái xe chạy thẳng tới trường, khi vừa đến cửa lớp thì nhìn thấy người đàn ông dáng người cao lớn đang răn dạy hai cậu bé, chắc đó chính là cặp sinh đôi đánh nhau với Đoàn Đoàn vừa nãy, cô giáo bên cạnh vừa thấy cô liền nói với cô Đoàn Đoàn đã được cô giáo khác đưa đi rửa tay chân, chút nữa sẽ trở về. An Nại liền đứng ở cửa chờ Đoàn Đoàn, vừa nhìn bố cặp sinh đôi giáo dục con trai mình.

Người đàn ông đưa lưng về phía An Nại, giọng nói nam tính không chút kiên nhẫn nói:“Tiểu Bánh Trôi con có thể ít nói đi không, nói càng nhiều mới bị mắng càng nhiều?”

Bé trai tên Tiểu Bánh Trôi là một cậu bé mũm mĩm ,cậu phồng má trề môi, đáng vẻ như sắp muốn khóc.

Người đàn ông lại càng không bình tĩnh , phát vào mông cu cậu một cái:“Con quả là phiền phức mà!”

Tiểu Bánh Trôi bị mắng phiền phức khóc “Hu hừ”, xoay người chạy ra ngoài, vừa chạy vừa khóc:“Ba không thương con, con không muốn ba, con muốn mẹ, con đi tìm mẹ.....” Bé mập lộp tức chạy ra ôm đùi cô, vừa ôm đùi An Nại vừa khóc vừa kéo, An Nại vốn vội vã ra ngoài, chỉ mặc chiếc áo phông và quần bò ngắn, trên đùi cô bây giờ chỉ toàn là nước mắt nước dãi của Bé mập .

An Nại có chút ngứa, kỳ thật từ nhỏ cô đã rất sợ ngứa, nhưng đứa bé này khóc đau lòng quá cô cũng không nỡ đẩy cu cậu ra, cũng may ba cậu bé mau chóng kéo cậu ra khỏi đùi cô. Sau khi đứng ở cửa chứng kiến tận mắt một cảnh “Tình cha như núi son”, cuối cùng An Nại cũng cảm nhận được một đứa trẻ thực sự rất cần mẹ bên cạnh.

Người đàn ông lịch sự xin lỗi cô, dường như hai cậu bé trước giờ thường xuyên gây nhau ở nhà trẻ, chỉ là hôm nay hai đứa đánh nhau nghiêm trọng hơn, An Nại xua tay nói không sao, lúc cô giáo về tới nơi hai đứa đã đánh nhau được một lúc rồi, Tiểu Bánh Trôi giờ đang khóc thờ không ra hơi, còn cu cậu kia thì phụng phịu không nói câu nào, mọi người ở đây không ai biết nguyên nhân hai đứa đánh nhau, chỉ đành chờ Đoàn Đoàn quay lại giải thích.

Đoàn Đoàn nhanh chóng được cô giáo dẫn quay về lớp, ngoại trừ trên người có chút bụi cát thì không có vết thương ngoài da nào, Đoàn Đoàn vừa nhìn thấy cô liền bình bịch chạy tới ôm cô đùi, An Nại theo bản năng né một chút, một đứa hai đứa đều muốn ôm cô đùi. Cô thật sự không thể cười nổi mà .

Nhìn Đoàn Đoàn có chút buồn bã, An Nại ngồi xỏm xuống ôm bé một cái:“Đoàn Đoàn, con có thắng không?”

Đoàn Đoàn lắc đầu, nói:“Không biết.” Sau đó bé ngoan ngoãn giải thích cho mọi người biết vì sao cả đám lại đánh nhau,“Tiểu Bánh Trôi nói Tiểu Nguyên Tiêu có biệt danh là Tiểu Nguyên Tiêu, Tiểu Nguyên Tiêu nói cậu ấy không có biệt danh, Tiểu Bánh Trôi nói anh có, Tiểu Nguyên Tiêu liền đánh Tiểu Bánh Trôi .”

Cậu bé bị phạt đứng bên cạnh đột nhiên kiên quyết nói:“Con không có.” Ba cậu phát vào mông cậu một cái:“Từ nay tên con là Tiểu Nguyên Tiêu.”

Quả thực là tàn nhẫn mà ! An Nại ngạc nhiên một chút rồi hỏi Đoàn Đoàn:“Vậy còn con?”

Đoàn Đoàn nhìn cô:“Con ở bên cạnh nói cố lên!”

An Nại:“.....” Sau đó hai đứa quay lại đánh con sao?

Đoàn Đoàn lấp ba lấp bắp giải thích: “Tiểu Bánh Trôi đánh không lại Tiểu Nguyên Tiêu, con liền cùng cậu ấy đánh Tiểu Nguyên Tiêu, Tiểu Nguyên Tiêu ngã sấp xuống, con liền cùng cậu ấy đánh Tiểu Bánh Trôi.”

Cuối cùng An Nại cũng hiểu được nguyên nhân ba cặp sinh đôi nói hôm nay hai đứa nó đánh nhau nghiêm trọng hơn bình thường, xử lý xong sự kiện đánh nhau An Nại liền lái xe đưa Đoàn Đoàn về nhà, trẻ con đánh nhau rất nhanh, giảng hòa cũng rất nhanh, lúc cô đưa Đoàn Đoàn về, Đoàn Đoàn còn quay đầu nói tạm biệt với Tiểu Bánh Trôi.

An Nại vừa nghĩ đến sự kiện đánh nhau vừa này, lại nhớ tới ba cặp sinh đôi đã mắng Tiểu Bánh Trôi là “Phiền phức”, Bé mập khóc lóc gọi đòi mẹ thật thương tâm, trong chốc lát cô lại nghĩ từ bé đến lớn Sở Hà cũng rất xấu tính, trước đây không ít lần cô bị Sở Hà đánh, cô cúi đầu nhìn Đoàn mập ngoan ngoãn ngồi trong ghế trẻ em bên cạnh, trong lòng chợt dấy lên cảm giác đồng bệnh tương liên sâu sắc.

Cô cảm thấy ý kiến của Sở Hà mỗi người chăm sóc Đoàn Đoàn một ngày cũng không tệ.

“Đoàn Đoàn,” An Nại đỗ xe lại, ôm Đoàn Đoàn từ trong xe xuống, “Con muốn ở với dì không?”

“Dạ” Đoàn Đoàn gật đầu thật mạnh, dang hai tay ôm chặt đùi cô: “Con muốn ở cùng nhà với dì, còn cả ba nữa.”

An Nại im lặng một chút, nhớ lại sáng nay ở bãi đỗ xe Sở Hà đã nói với cô “Anh thích em”.

Cô không biết nguyên nhân đột nhiên Sở Hà quay về, cũng không biết câu tỏ tình nửa thật nửa giả kia của Sở Hà là muốn nói với cô thật hay là vì Đoàn Đoàn.

Nhưng từ buổi tối hôm đó của bốn năm trước, cô đã quyết định sẽ không thích Sở Hà nữa, cô nhớ rõ đêm ấy cô đã đứng im lặng thật lâu trước cửa phòng Sở Hà, trong hành lang thật dài và yên tĩnh, giọng nói của anh vẫn như tiếng vọng vang bên tai cô một lần lại một lần.

Tuy rằng anh đang nói về cô nhưng thật may anh không nói thẳng trước mặt cô.

Đó là lần đầu tiên An Nại cảm thấy may mắn và thầm cảm ơn sự nhát gan của bản thân, cô đã nghĩ thật may mà cô không nói mình thích anh.

Khi cô ra khỏi nhà, chợt nghe giọng hát vang lên đầu đó “Dù là thế nào, yêu lắm vẫn là yêu lắm mà thôi, sớm nhận ra sẽ sớm buông tay.....” [1]

[1] Lời bài hát “Leave Me Alone” – Hebe (SHE)

An Nại một mình lang thang trên đường cái thật lâu, sau đó cô gọi điện thoại tìm Lâm Mộ ra ngoài uống rượu, mặc dù chỉ còn một tháng là đến kỳ thi vào đại học, nhưng Lâm Mộ vẫn vụng trộm nửa đêm trốn nhà chạy ra quán thịt nướng uống với cô vài chén rượu, hôm ấy cô uống rất nhiều nhưng lại không cách nào say được, cuối cùng ôm cổ Lâm Mộ mà nói: “Tao sẽ không bao giờ thích anh ta nữa.”

“Không sao không sao...,” Lâm Mộ công cô từ từ đi bộ đến đường S, “Mộ gia thích em là được.”

“Nếu tao quen Sở Hà, tao sẽ không gọi là An Nại nữa,” Cô lắc lắc bình rượu nói, “Tao sẽ là An Tiện Tiện.”

Cô không muốn là An Tiện Tiện, cũng không muốn công khai để Sở Hà cười nhạo mình còn bản thân thì cứ mãi mong chờ anh.

Cô không muốn bản thân mình trở nên khó coi như vậy.

An Nại từng nghĩ, có lẽ ngày đó cô cũng không thích Sở Hà như vậy, tình yêu của người khác liều lĩnh như con thiêu thân lao đầu vào lửa, oanh oanh liệt liệt đến mức thậm chí có thể sinh con cho một người hoàn toàn không muốn đưa bé cũng không nguyện ý chịu trách nhiệm, còn tình yêu cô cho anh, chỉ có thể là đứng trong bóng tối phía sau anh, im lặng nhìn anh, lén lút thích anh, là khi anh đang phiền lòng bởi luận văn tốt nghiệp mà thức ngày thức đêm thì đem cà phê của anh đổi thành trà xanh.

Sở Hà là đại diện cho thời thanh xuân tươi đẹp đã qua của cô, mà cô còn có tương lai rất dài rất dài phía trước, cho dù chỉ có một mình, cô cũng phải đứng cảm, phải kiên cường, phải sống thật tốt, vui vẻ và hạnh phúc. Khi An Nại đứng trên sân thượng là lúc cô cảm thấy tuyệt vọng nhất, hay trong lúc cô khó sinh mà nghĩ mình sẽ chết thật nhanh, cô đều tự nói với bản thân như vậy.

Đôi mắt Đoàn Đoàn sáng ngời chớp chớp, bé ngẩn cổ nghiêm mặt nhìn cô chờ một đáp án.

Bị bé nhìn như vậy An Nại hít sâu một hơi, ôm bé nói: “Hôm nay ở cùng dì, ngày mai qua chỗ ba con, có được không?”

Đoàn Đoàn có chút mắt mờ đáp một câu “Dạ”, bàn tay nhỏ bé nắm tay cô thật chặt, như là sợ cô sẽ bỏ bé lại, An Nại không thả bé xuống, một tay ôm bé tới canteen mua vài thanh socola.

Ăn xong, An Nại ở thư phòng tiếp tục đọc kịch bản truyền thanh mới, cô còn chưa giao bài, Đoàn Đoàn vẫn đang ở đây, cô luôn cảm thấy lúc mình đọc kịch có chút cảm giác xấu hổ không muốn ai biết.

Trong lúc đang nghĩ lung tung, khung chat của Hồ Ly Ấn Gà chợt xuất hiện.

Hồ Ly Ấn Gà: Em gái.

Thách Ngươi Làm Gì Đây: Em còn chưa thu bài đâu.

Hồ Ly Ẩn Gà: Mì không giục em đâu, trong kịch bản mới có đoạn thứ tám đó em đọc chưa, có cảm giác gì không?

Thách Ngươi Làm Gì Đây: Không có.

Hồ Ly Ẩn Gà: Tìm thời gian rảnh, em và anh nhà em đến hiện trường thử tự thực hành lại xem sao?

Thách Ngươi Làm Gì Đây:.....

Hồ Ly Ẩn Gà: Tối thứ bảy đi.

An Nại đang định trả lời thì tiếng chuông di động liên vang lên, cô liếc mắt nhìn màn hình một cái rồi nhận điện thoại:“Alo?”

“Đoàn Đoàn có khỏe không?” Giọng nói trầm quyền rũ của Sở Hà từ đầu dây bên kia truyền tới, mang theo dòng điện nhỏ lan ra toàn thân cô, An Nại đem di động ra xa một chút đáp lại một tiếng “Ừ, Đoàn Đoàn đang ngồi chơi bên cạnh cô vừa nghe thấy tiếng Sở Hà thì bình bịch chạy tới, hét vào trong điện thoại một tiếng lớn “Ba ba!”

Đoàn Đoàn gọi ba ba, nhưng bên kia không ai đáp lại, cu cậu có chút sốt ruột kéo tay An Nại, khẽ sát tai vào điện thoại gọi liên tục “Ba ba, Alo?”

“Ừ” Sở Hà cúi đầu lên tiếng, “Sau này có đánh nhau nữa không?”

Đoàn Đoàn dùng sức lắc đầu, lắc xong mới nhớ Sở Hà sẽ không nhìn thấy, liền lớn giọng hét vào loa điện thoại “Không đâu ạ”, bé con nghe giọng ba xong liền bỏ chạy quay lại tiếp tục vẽ tranh của mình, An Nại cầm điện thoại im lặng thật lâu, ở đầu dây bên kia Sở Hà cũng không nói gì.

Cô ngáp ngừng một phút rồi nói:“Chuyện anh nói buổi sáng... tôi đồng ý.”

“Hử?” Sở Hà như là đang nghĩ, “Chuyện anh nói anh thích em sao?”

“.....” An Nại ho khan một tiếng:“Chính là chuyện Đoàn Đoàn ba năm bảy ở nhà tôi, hai tư sáu đi theo anh.”

“Được,” Sở Hà không trêu cô nữa, mau chóng đồng ý dứt khóa, “Anh sẽ sắp xếp.”

An Nại cúp điện thoại, có gì cần phải sắp xếp sao?

Khi Sở Hà cúp điện thoại, trở lại tiệc rượu là lúc mọi người đang nâng ly cùng chén, trong bữa tiệc có vài ngôi sao nữ được mời tới tiếp khách, ngồi được một lúc anh cứ có cảm giác một cặp mắt nóng rực nào đó đang nhìn mình, Sở Hà nhìn thoáng qua hướng đó, trong cả đám có một người phụ nữ nhìn chút quen mắt, hình như cô ta chính là Lâm Dao Dao.

“Đến đến đến đây, Sở tổng, uống một chén đi, cả tối nay cậu chưa uống chén nào đâu đấy, không uống chính là không nể mặt đại ca này rồi.” Người đàn ông cầm ly rượu đứng lên, không đợi anh nói gì liền ngửa cổ uống một hơi hết sạch, rồi mở miệng nói, “Đại ca kính chú trước một ly.”

Sở Hà lười biếng lắc lắc ly rượu trong tay, chất lỏng trong suốt trong ly rượu chao qua đảo lại, cộng thêm tác động của ánh sáng từ ánh đèn chùm phản chiếu, khiến bề mặt chất lỏng lấp lánh như ngọc thạch, anh nâng ly rượu đặt lại lên bàn, ly rượu vừa chạm vào mặt bàn liền phát ra tiếng vang lạnh lạnh.

“Tôi không uống rượu.”

[Phụ]: Tình hình dò lại bản raw mới biết Đoàn mậ chưa gọi An Nại là mẹ đầu ả, mới gọi là di thôi, nên mình sẽ sửa lại mấy chương trước nhé, mong mọi người bỏ lỗi hộ mình ạ

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Chương 12: Album của Đoàn Đoàn

Sở Hà vừa dứt lời, không khí trên bàn có chút mất tự nhiên, người đàn ông vừa kính rượu với anh xấu hổ nở nụ cười nhạt chữa cháy, hẳn chưa từng bị

mất mặt trong bữa tiệc nào nên trong lòng không khỏi khó chịu, nhưng hắn kiên nhẫn trước sản nghiệp nhà họ Sở, hơn nữa Sở Dập lại chỉ có một người con trai là Sở Hà, nên hắn cũng chỉ có thể nuốt con giận vào lòng, giữ nụ cười trên mặt, ngồi xuống coi như không có chuyện gì tiếp tục bàn chuyện hợp tác với Sở Hà.

Lâm Dao Dao ngồi vị trí đối diện Sở Hà, ánh mắt thỉnh thoảng dừng lại trên người anh.

Nếu nói thời thanh xuân cô chỉ rung động đơn thuần trước Sở Hà, thì bây giờ tình cảm của cô đối với anh phức tạp hơn rất nhiều.

Cô không có gia đình chống lưng, cũng tự biết khuôn mặt này của mình trong giới giải trí chỉ ở mức thanh tú, kỹ thuật diễn cũng không phải xuất sắc cho lắm, chỉ có thể miễn cưỡng đóng một vài bộ phim thần tượng mà thôi. Hiện tại có thể bỗng chốc nổi tiếng thế này phần nhiều là dựa vào sự thành công bất ngờ của bộ phim hot vừa chiếu trước đó cùng đám fan điên cuồng của cô.

Trong cái vòng giải trí lẩn quẩn này chưa bao giờ thiếu kẻ có dã tâm có tài năng còn có người chống lưng.

Với tư chất của cô, nếu cô muốn vươn xa hơn, thành công trong giới giải trí này nhất định phải hy sinh chút gì đó, mà Sở Hà xuất hiện vừa đúng lúc trở thành mục tiêu của cô.

Giới giải trí bây giờ đã không giống như xưa nữa, các nghệ sĩ yêu nhau kết hôn không cần phải trốn tránh báo chí, thậm chí chỉ cần có kỹ xảo thể hiện tình cảm một chút, yêu nhau kết hôn còn có thể trở thành cơ hội quảng bá hình ảnh cho các nghệ sĩ.

Huống chi Sở Hà lại là người cô từng thầm thích, bây giờ anh cũng có đủ tài lực năng lực trở thành của chổ dựa của cô, quả thực đây là cơ hội trời cao đã cho cô.

Lâm Dao Dao lấy di động ra, lướt xem trang cá nhân của mình một chút, rồi đăng một status mới lên Weibo —

Lâm Dao Dao : Chỉ là anh không biết... những lời em luôn muốn nói: Trong những năm tháng ấy anh là loại rượu ngon nhất, em thật sự đã say vì anh đấy ~.

Status vừa đăng vài giây liền có ba bình luận —

Thi cuối kỳ là tiểu kỹ nữ ta muốn giết chết người: Nữ thần, cô còn thiếu rượu sao?

Ta muốn nhìn người thành danh: Vì sao đau lòng như vậy, nữ thần, cô mau nói cho anh ấy biết đi.

Rượu mạnh của Lâm Dao Dao: Chào mọi người, tôi là Rượu mạnh.

Thả nữ thần ta sẽ ôm: Đau lòng quá, ôm nữ thần một cái, nếu anh ấy biết nhất định sẽ hối hận đến chết .

.....

Ta phát hiện ra một bí mật động trời: Anh ấy Sở Hà, nữ thần không cần cảm ơn, gọi tôi là Khăn quàng đỏ được rồi.

Biến thon thả trong một tic tắc: Lầu trên +1, tui cũng đoán là Sở Hà.

Lâm Dao Dao tắt màn hình di động, bây giờ Sở Hà chưa thích cô, không sao, cô có thể từ từ tiếp cận anh. Chỉ cần An Nại không đến phá đám là được, nghĩ đến phá đám cô lại nhớ hôm ấy An Nại có dẫn theo một bé trai, bốn năm trước An Nại khóc lóc nói với cô bản thân mình đã mang thai, cô cũng quên mất chưa hỏi ba tháng bé là ai.

Bây giờ An Nại lại bị đứ nhỏ kia quán lấy, đây chính là cơ hội tốt nhất để cô tiếp cận Sở Hà.

Nhưng.....

Lâm Dao Dao nhắm mắt chau mày, hôm đó là ngày cô từ Mỹ trở về sau đợt chụp quảng cáo, vô tình cô gặp được Sở Hà ở sân bay, lúc ấy cũng thấy anh bế một đứa bé, đồng thời trước mặt nhiều phóng viên trong giới truyền thông anh còn ra mặt thừa nhận đó là con trai anh, nhưng Sở Hà che mặt thằng bé rất kỹ, không ai có thể nhìn rõ mặt đứa bé đang được chiếc áo gió che kín mít kia.

Trong lòng cô loáng thoáng suy đoán, nhưng lại rất nhanh chóng phủ định suy đoán đó.

Không thể nào, nếu năm đó An Nại mang thai con của Sở Hà, nhất định cậu ta sẽ không muốn phá thai, không phải lúc đó cậu ta cũng rất thích Sở Hà đó sao?

Lâm Dao Dao tự an ủi bản thân như vậy nhưng trong lòng vẫn có chút bất an.

Khi Sở Hà trở lại khách sạn đã hơn mười một giờ rồi, anh tắm rửa một cái, duỗi chân dài tựa người vào ghế sofa lau tóc. Hiếm có hôm nào nhai con không ở bên cạnh, Sở Hà ở một mình có chút nhàm chán liền lướt web đăng nhập Weibo, không ngờ vừa đăng nhập đã bị một đồng bình luận và inbox nhấn chìm, Sở Hà chau mày nhìn cái tên Lâm Dao Dao xuất hiện dày đặc trong cả đồng comment, trong lòng cảm thấy thật bức bối.

Mấy năm gần đây danh tiếng của Thần Đập phát triển rất mạnh, thế nhưng công ty lại lâm vào tình trạng dương thịnh âm suy lợi hại, hiện tại các nghệ sĩ nam đang nổi rất nhiều, nhưng nghệ sĩ nữ đang hot chỉ có một mình Lâm Dao Dao.

Trong tình huống này, nhất là khi Lâm Dao Dao đã phí công vòng vo mười tám vòng đường núi mà ám chỉ anh, anh nhảy ra phủ nhận một chút mới thật sự giống như quan hệ giữa hai người có cái gì chứ.

Sau khi tắt cửa sổ inbox, Sở Hà liền mở trang cá nhân weibo của An Nại, Thách Ngươi Làm Gì Đấy đã thay đổi giới thiệu bản thân – ba cái là bị ép đấy, hai cái mới là manh (dễ thương) [づ 3]づ [づ 3]づ ~

Sở Hà nhìn icon kia, thử tưởng tượng biểu cảm như thế sẽ xuất hiện trên gương mặt lạnh lùng xinh đẹp của An Nại một chút đi, anh đã xem rất nhiều ảnh hồi bé của An Nại, khi đó An Nại còn nhỏ hơn một chút so với Đoàn Đoàn bây giờ, tết tóc hai bím ôm cổ ba mình, chu cái môi nhỏ hôn lên má ba. Nghĩ đến đây, anh lại nhớ tới khuôn mặt của Đoàn Đoàn và An Nại quả là có những nét tương tự nhau, Đoàn Đoàn và An Nại đều là dẫn chứng hoàn mỹ cho câu nói “Con gái giống ba, con trai giống mẹ” của dân gian, gương mặt An Nại đặc biệt giống ba cô nhưng lại chẳng giống Từ Từ Khôi chút nào.

Nếu không phải khi Từ Từ Khôi đến nhà họ Sở còn kiên quyết đưa đứa con riêng của mình là An Nại theo, nhìn những nét không giống nhau giữa Từ Từ Khôi và An Nại, cùng thái độ của Từ Từ Khôi đối xử với An Nại, thì Sở Hà đã nghĩ An Nại không phải con gái ruột của Từ Từ Khôi.

Anh ngửa người thoải mái tựa lưng vào sofa, tiện tay rút một điếu thuốc rồi châm lửa, bởi vì Đoàn Đoàn còn nhỏ mấy năm qua anh rất ít khi hút thuốc, bây giờ đột nhiên muốn hút thuốc lại hơn nữa còn có cảm giác không thể không chế được, Sở Hà di chuột kéo xuống liền thấy được status mới nhất —

Thách Ngươi Làm Gì Đấy: Rốt cục cũng tìm được việc làm, cảm giác hạnh phúc quá đi, nghe nói công việc mới mỗi ngày phải cười lấy lòng người ta, tui thử bán manh một cái xem sao.

PS: Đọc kịch bản mới vẫn chưa cảm giác được nhân vật, quả nhiên tui chỉ có thể lồng tiếng được những vai mặt than thôi/[ToT]/~~

Bình luận trên Weibo của An Nại rất nhiều, Sở Hà còn rất nghiêm túc đọc từng comment một—

Em có thể lấy anh không: Không đủ đồ, làm thêm cái nữa đi.

Thách Ngươi Làm Gì Đấy @ Em có thể nào lấy anh không: Mạnh mạnh manh.

Nữ thần yêu ta đi mà: Nam thần mau qua xem, Cp của anh bán manh kia,@Được ăn cả ngã về không.

Thách Ngươi Làm Gì Đấy @ Nữ thần yêu ta đi mà: Anh ấy thật sự không phải Cp của mị, em gái à.

Nữ thần yêu ta đi mà: Mị không tin không tin, @Được ăn cả ngã về không @Thách Ngươi Làm Gì Đấy : Hai người kết hợp quá ăn ý luôn T_T.

.....

Sở Hà chau lông mày, tỉ mẩn copy từng khái niệm lên một trăm độ Baike tìm kiếm “Võng phốt”, “Cp”, “Được ăn cả ngã về không”, “Quan phốt”, từng từ từng chữ đều tìm kiếm rất kỹ càng, gõ bàn phím mạnh đến mức phá nát bàn phím ra luôn rồi. [1]

“Cp” Là cái quỷ gì!

“Được ăn cả ngã về không” Là thằng cha nào!

“Từ nickname đến giọng nói đều hòa hợp” là cái quái gì vậyiiii!

Sở Hà tỉnh táo hơn hẳn, con buồn ngủ vừa đến bỗng chốc tan biến, theo đường link Forum Tinh Hồng anh liền nhìn thấy tên topic hot nhất được treo ngay trang đầu forum — Cuộc đời này Được ăn cả ngã về không, thử hỏi Thách Ngươi Làm Gì Đấy?

Ha ha, hóa ra là do cái tiêu đề rắc rối chả chút logic này!

Đám người trong topic toàn nói lung tung, Sở Hà nhìn một đồng chứng cứ và phỏng đoán kia, dù An Nại có phủ nhận thế nào cũng bị mọi người cho rằng cô đang xấu hổ mà thôi.

Ngón tay thon dài lướt nhanh trên bàn phím, nhớ lại vài năm trước lần đầu tiên anh phát hiện một phong thư màu hồng nhạt kẹp trong sách của cô, khi ấy cảm thấy rất khó chịu, cứ như thứ đồ của mình đang bị kẻ nào nhòm ngó mong chờ giật mất. Đêm đó lúc ra ngoài uống rượu Hà Minh còn cười nhạo anh, nói anh là ba hay là anh hai người ta thế, An Nại có người theo đuổi cũng rất bình thường chứ sao, dù sao con bé cũng xinh gái như thế.

Đạo lý này anh biết nhưng không hiểu sao trong lòng vẫn rất khó chịu.

Cũng may khi đó An Nại không có ý định manh nha yêu sớm, cho dù có anh cũng nhất định phải bóp chết ý nghĩ đó.

Sau khi Sở Hà xem hết một lượt bình luận thì liền gọi điện cho trợ lý dù lúc đó đã là nửa đêm, anh quyết định sáng mai sẽ chuyển đồ tới căn phòng đối diện nhà An Nại.

Căn phòng đối diện nhà An Nại, là anh đã mua và sửa lại trước khi ra nước ngoài, bây giờ rốt cục cũng có lúc cần dùng rồi.

[1] Giải thích một số thuật ngữ trong Vồng phối ; xem thêm tại đây

– Vồng phối: Là một thể loại trong đam mỹ/ngôn tình, lấy bối cảnh là các nhân vật có liên quan đến giới kịch truyền thanh trên mạng.

– CV: Viết tắt của Character Voice, người lồng tiếng cho nhân vật.

– CP : Viết tắt của Couple

– Quan phối : Một cặp / một đôi.

An Nại đang ôm máy tính sửa lại poster chủ đề cho đêm tốt nghiệp của học viện, chợt nghe thấy tiếng bước chân rất nhẹ, cô vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Sở Đoàn Đoàn đang đứng trước cửa phòng, bé con vịn tay vào cánh cửa, ló đầu từ ngoài vào nhìn cô.

“Lại đây, Đoàn Đoàn.” An Nại vẫy tay với cu cậu, Đoàn Đoàn chấp tay sau lưng chạy đến bên cạnh cô, bé nhón mũi chân nhìn vào máy tính của cô, An Nại hạ thấp máy tính xuống cho bé nhìn poster mình đang làm, “Có đẹp không?”

“Đạ” Đoàn Đoàn gật gù đầu, lưỡi liếm chút sữa chua còn đang dính trên khóe miệng nói, “Đẹp lắm ạ.”

Cậu nói xong liền ngoan ngoãn chấp tay sau lưng đứng ở đó, không nói thêm gì cũng không đi, An Nại nghĩ một chút rồi hỏi: “Con muốn đi chơi với con không?”

“Có” Đoàn Đoàn sát người lại gần cô, hai cái má bánh bao cọ cọ cánh tay của cô, thấy cô đặt máy tính sang một bên, Đoàn Đoàn vui vẻ đặt mông ngồi xuống đất vẫy vẫy tay với cô, “Mẹ..... Nại Nại, xem album cùng con.”

An Nại cũng ngồi xuống thăm với bé con, cúi đầu nhìn Đoàn Đoàn đưa cho cô một quyển sổ rất dày, trên trang bìa phía ngoài là hình một cậu bé được vẽ tay bằng bút máy, Đoàn Đoàn vui vẻ chỉ vào cậu bé kia nói: “Đây là con, là ba ba vẽ.”

Sau đó cu cậu chỉ vào một hình người toàn thân đen xì cho An Nại rồi nói, “Đây...ba ba của con, là con vẽ.”

An Nại còn rất nghiêm túc gật đầu: “Con giỏi quá”, hình thẳng nhỏ vẽ còn kì dị hơn ba nó, nếu bé không nói cô cũng không biết đây là hình người.

Được mẹ khen ngợi, Đoàn Đoàn gãi gãi mặt, có chút ngượng ngùng, đứng lên chạy vội như con báo.

An Nại: “.....”

Một quá, vì sao khen cậu cậu còn chạy, cô đứng lên đang định đi tìm Đoàn Đoàn, Tiểu Đoàn Tử liền tự mình chạy về đặt mông ngồi lại chỗ cũ, cầm bút chì vẽ một cái vòng tròn lớn bên cạnh hình người vừa rồi, trong vòng tròn lớn vẽ hai vòng tròn nhỏ, dưới hai vòng tròn đó là một vòng tròn nhỏ hơn chút là miệng— vẽ xong khuôn mặt rồi.

Tiếp theo sau khi vẽ mặt bé vẽ một cái vòng tròn thật lớn, bên cạnh vòng tròn lớn vẽ hai hình elip làm tay, phía dưới cũng thêm hai hình elip nữa làm chân— vẽ xong một người.

Đoàn Đoàn vừa vẽ xong, An Nại liền tự hiểu cu cậu đang vẽ cô: “Cảm ơn con, con vẽ đi đẹp lắm”

Cô vừa nói xong, Đoàn Đoàn lại đỏ mặt, cu cậu đặt bút vẽ bên cạnh mở quyển sách thần bí ra cho cô xem, trang thứ nhất là một tấm ảnh bé con vừa mới sinh, mắt vẫn còn đang nhắm, lông mày rất nhạt, lông mi cũng ngắn, phía dưới tấm ảnh là dòng chữ viết tay bằng bút máy — “Ngày 12 tháng 12, con trai Sở Đoàn Đoàn ra đời”. Hàng chữ Sở Hà viết tay bằng bút máy rất đẹp, cứng cáp lại có lực.

Mắt An Nại có chút cay cay, cô dụi dụi mắt, vrun tay chạm vào gương mặt bé con trong tấm ảnh, nói: “Hồi mới sinh con cũng rất đáng yêu.”

“Ba ba nói, lúc con mới sinh bé xú xú à.....” Đoàn Đoàn đi đến trước mặt cô ngồi vào lòng cô, bé con mềm mại dựa lưng vào người cô, “Ba ba nói, đi.....chưa được xem...nên muốn mang cho đi xem” Bé lắp bắp nói từng câu, Đoàn Đoàn rất ít khi trò chuyện với người khác, ở nước ngoài cậu cũng không có bạn bè, nhưng cậu rất thích nói chuyện với mẹ mình, tuy rằng mẹ cậu không nói nhiều, nhưng mẹ sẽ rất kiên nhẫn nghe cậu nói.

“Ba ba ôm con.” Đoàn Đoàn lật sang trang khác cho cô xem, trong tấm ảnh tiểu Đoàn Đoàn mũm mĩm mặc một bộ quần áo màu xanh nhạt, được thất đại nằm trong túi ngủ trước ngực Sở Hà, hẳn là lúc ấy cu cậu mới mấy tháng tuổi, trên đầu là vài sợi tóc ngắn xoăn xoăn mềm mại màu cà phê, trong miệng còn ngậm chiếc núm vú cao su màu xanh, tỉnh tỉnh mê mê nhìn vào máy ảnh, phía dưới tấm ảnh cũng có một hàng chữ — “Kỷ niệm lần đầu Đoàn Đoàn gọi ba”.

An Nại sụt sịt cái mũi, có chút bồi hồi muốn khóc. Cô vốn cho rằng mình sẽ không hiểu tình mẹ là gì, vì trong người cô chảy dòng máu của người phụ nữ kia, cô cũng sẽ có trái tim cứng rắn, sau khi lớn lên sẽ trở thành người như Từ Tư Khởi, sẽ giống như bà ta mà mãi mãi không yêu đứa nhỏ của mình.

Nhưng hóa ra cô cũng sẽ khóc vì đứa nhỏ của mình.

Và... cô thực sự là một người rất nhất gan.

Vì trong những năm tháng ấy, cô không muốn vì đứa bé mà hủy hoại cuộc sống của mình, cũng căn bản không dám chịu trách nhiệm về cuộc đời của đứa trẻ.

Quyển album kia rất dày rất dày, Đoàn Đoàn muốn cùng cô xem hết, nhưng bé con buồn ngủ, nghiêng ngả dựa người vào lòng cô mắt nhắm mắt mở lật từng trang, sau khi cô đồng ý với Đoàn Đoàn sẽ xem với bé vào ngày mai, cu cậu mới ngoan ngoãn tự mình cởi quần áo, thay quần áo ngủ để lên giường đi ngủ.

Lúc vừa ra đến cửa, Đoàn Đoàn chợt quay người chạy lại, ghé cổ nhìn cô.

“Nại Nại,” Bé bi bô nói: “Đi đừng ghét ba ba con nhé... được không?”

“Ba ba của con... là ba ba tốt nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Chương 13: Đoàn Đoàn muốn hôn nhẹ

Sở Hà là ba ba tốt nhất của Đoàn Đoàn.

Là người tốt nhất với cô nhưng cũng xấu nhất với cô.

Tiểu Đoàn Tử ghé cổ, day day ngón tay mập mập của mình, nhìn cô với ánh mắt tràn ngập mong đợi.

Đôi mắt cậu nhìn nọt nhìn chăm chú, An Nại không biết phải nói sao, cô đánh gật gật đầu, “Ừm” một tiếng, mắt Đoàn Đoàn lập tức sáng lên, nhanh chân nhào tới, ôm lấy cánh tay cô cọ cọ, nói một câu không đầu không đuôi “Còn con nữa.”

Ba ba của con là ba ba tốt nhất.

Còn con nữa.....

An Nại nghĩ một chút rồi vươn tay bẹo hai cái má bánh bao của cu cậu nhẹ giọng nói: “Con cũng là bé cưng ngoan nhất phải không?”

“Dạ” Đoàn Đoàn dùng sức gật gật đầu, lại có chút xấu hổ xoa xoa mặt nhỏ giọng nói: “Cơ mà, ba ba nói..... con hơi ngốc chút xíu.” Lúc bé nói chỉ chút xíu thôi, ngón cái mập mập tạo với ngón trỏ một khoảng bé xíu, tỏ vẻ chỉ chút chút thôi.

An Nại cảm thấy thật dễ thương, cúi người xoa xoa đầu cậu nói thật nghiêm túc: “Không đâu, con thông minh nhất.”

Lúc cô nói còn rất nghiêm túc, không phải chỉ an ủi đứa bé cho có lệ, Đoàn Đoàn nhìn mặt An Nại, vui đến mức muốn bay lên, bé rất thích mẹ mình.

An Nại nhìn đồng hồ treo tường trong thư phòng, cũng đã muộn lắm rồi, cô rút một quyển truyện trên giá sách ôm Đoàn Đoàn về phòng ngủ, dù sao nếu để bé ngủ ở phòng cho khách, thế nào rồi chút nữa cậu lại mò sang giường cô ngủ thôi.

Cô mặc áo ngủ rộng thùng thình tựa lưng vào đầu giường lật từng trang trong tập truyện, dưới ánh sáng màu vàng nhạt từ chiếc đèn trùm treo trên tường, căn phòng ngủ mang đậm phong cách thanh lạnh cũng trở nên ấm áp hơn nhiều.

Đoàn Đoàn ngồi trên giường ngoan ngoãn tự cởi quần áo sau đó thay bộ đồ ngủ bò sữa của cậu rồi dẫm lên chiếc giường mềm mại đặt mông nằm ngoi bên cạnh cô, bé ghé người sang xem tập tranh trong tay cô, hồi bé trước khi đi ngủ ba cô thường kể chuyện cổ tích cho cô nghe, thế nên An Nại đã chọn câu truyện cổ tích cô thích nghe nhất kể lại cho Đoàn Đoàn.

Chờ sau khi Đoàn Đoàn ngủ, An Nại tắt đèn ngủ rồi nằm xuống, trong bóng tối chỉ nghe thấy tiếng hít thở của bé con cùng tiếng hít thở của cô rất nhẹ, cách một lớp chăn mỏng An Nại vươn tay ôm lấy Đoàn Đoàn.

Một đêm không mộng mị, hôm sau An Nại vẫn dậy thật sớm, cô ghé mắt nhìn Đoàn Đoàn nằm dài trên giường úp người cong mông ngủ rất ngoan, nhẹ tay nhẹ chân rời giường rửa mặt xong, chuẩn bị ra ngoài mua hai phần bữa sáng, vừa mới ra tới cửa cô lại không nhịn được mà quay lại bế cu cậu nằm thẳng người lại, mới đi ra khỏi phòng.

An Nại vừa đi vừa tóm mái tóc rối bời thành một túm rồi buộc cao lên, vừa mở cửa liền ngăn cả người, Sở Hà đang dựa vào cánh cửa đối diện nhà cô, trông vẻ mặt anh rất mệt mỏi, mắt hơi hơi nhắm lại, phía dưới mắt còn có quầng thâm đen xỉ.

Loảng thoảng nghe được tiếng mở cửa, Sở Hà vén mí mắt nặng trĩu, xuất hiện trong tầm mắt anh là An Nại mặc một chiếc áo ngắn tay hồng nhạt đơn giản và quần đùi ngắn, để lộ ra đôi chân dài thẳng tắp trắng nõn, tinh thần nhẹ nhàng thoải mái đứng phía bên kia. Trang phục của cô như vậy lại khiến Sở Hà hoảng hốt trong chớp mắt, giống như bọn họ đã trở lại 4 năm trước.

Khi đó gần tới lễ tốt nghiệp đại học, anh thường xuyên tụ tập cùng bạn bè mở tiệc liên hoan hoặc lễ cảm ơn giáo sư, mỗi đêm trở về rất muộn còn uống say khướt không tìm thấy chìa khóa, lúc ấy anh chỉ cần đứng ngoài cửa đập đập vài cái, An Nại sẽ chạy xuống nhà mở cửa cho anh.

Khi đó cô luôn mặc áo màu hồng nhạt, toàn thân thật ấm áp mà mềm mại.

Sở Hà đã từng dạo qua forum của trường cao trung Tây đại, toàn bộ nam sinh của Tây đại đều đánh giá An Nại là cô gái lạnh lùng chỉ có thể nhìn chứ không thể đùa, cô giống như một con nhím nhỏ đem bản thân giấu thật kín trong lớp gai nhọn hoắt nguy hiểm, không ai gây sự với cô, cô sẽ im lặng đứng trong thế giới của mình, có người đến gây sự với cô, cô cũng sẽ không chút yếu thế hung hăng mà phản công lại.

Nhưng đứng trước mặt anh, An Nại không phải bực mình như vậy nữa. Cô sẽ chuẩn bị cho anh một ly trà xanh thay thế cho cà phê, cô sẽ làm bánh gato trong ngày sinh nhật của anh, tới gần ngày thi vào đại học anh sẽ bỏ túc hóa học cho cô ở thư phòng, khi ấy anh sẽ ngồi viết luận văn, còn cô ngồi ở một bàn học khác làm bài tập anh giao, mỗi lúc anh sửa luận văn sửa tâm trạng lơ đãng, ngẩng mặt lên sẽ luôn thấy An Nại đang nhìn mình, lúc ấy cô sẽ cúi đầu thật nhanh, cầm bút bị trong tay vẽ vài đường lên giấy xua đi sự ngại ngùng.

Sau đó anh sẽ ác ý đá văng ghế ngồi, đột kích kiểm tra bài thi của cô rồi phát hiện cô chẳng làm bài anh giao gì cả.

Lúc ấy chỉ còn là kỷ niệm...

Sở Hà đột nhiên nhớ tới hôm Hà Minh thất tình uống rượu gào khóc nói câu đó, anh không biết có phải An Nại đã thích anh từ lúc đó không, nhưng tình cảm của cô đối với anh có giấu cũng không nổi, và cũng chính anh đã một tay phá hủy mọi cơ hội giữa bọn họ, giờ đây cuối cùng chỉ còn lại Sở Đoàn Đoàn mà thôi.

Bị Sở Hà nhìn như vậy, An Nại có cảm giác bị anh nhìn sạch sẽ cả người, cô ho nhẹ một tiếng hỏi: “Anh tới đón Đoàn Đoàn?”

Thấy Sở Hà không nói gì, An Nại đành nói: “Thằng bé còn đang ngủ.”

“Không,” Sở Hà đứng thẳng người lên, nâng tay xoa xoa ấn đường, nói: “Anh tới đón em....”

An Nại: “.....”

“Đi mua bữa sáng.” Sở Hà chau mày, nhìn đáng vẻ ngờ ngạc của An Nại, có chút phiền muộn, nâng tay xốc lại mái tóc “Xoạt” một tiếng rồi nói thêm, vừa nói xong anh liền bước về phía cửa thang máy bấm nút đi xuống. An Nại đi theo phía sau anh vào trong thang máy, cửa thang máy từ từ đóng lại hình thành một không gian kín. An Nại đứng đằng trước Sở Hà, cô cứ có cảm giác một ánh mắt cực kỳ nóng bỏng của ai đó sau lưng như muốn xuyên thủng người cô, làn da tiếp xúc với không khí cũng nóng rực lên.

Sở Hà lái xe thật lâu xe mới đến nơi, An Nại nhìn con phố cùng con ngõ nhỏ quen thuộc cách đó không xa, đây là cửa hàng trước kia cô rất hay tới mua bánh bao và cháo, canh thịt dê ở cửa hàng này cũng rất ngon, cô xuống xe gọi ba phần canh thịt dê và bánh bao sau đó quay lại xe, Sở Hà ngồi ở ghế lái chính mắt nhắm mắt mở, thoạt nhìn vô cùng mệt mỏi, An Nại vươn tay lay lay anh ý bảo anh ra ghế sau ngủ một chút.

Bị cô đánh thức, Sở Hà lấy lại tinh thần dương dương tự đắc nhếch cằm ý bảo cô ngoan ngoãn ngồi ở ghế phụ: “Nếu em đói cứ ăn trước đi.”

Không kiên trì ép anh nữa, An Nại ngồi lại ghế lái phụ mở một hộp bánh bao, tự gấp cho mình một chiếc bánh bao nhỏ, vừa cắn một cái nước mỡ nóng bỏng lập tức trào ra, cô bị bỏng lưỡi, đầu lưỡi có chút tê tê.

“Há miệng,” Sở Hà một tay mạnh mẽ đỡ cằm cô, cánh tay dài vươn ra ghế sau cầm một chai nước tinh khiết, An Nại định vươn tay lấy chai nước, Sở Hà trực tiếp gạt tay cô, sau đó anh mở nắp bình đem chai nước đến cạnh miệng cô, không ngờ tay cầm chai nước dùng lực hơi mạnh, nước liền trào từ trong bình ra, An Nại bị sặc nước xua xua tay liên tục: “Khụ khụ, anh có thù với tôi phải không?”

“.....” Sở Hà nói lỏng bàn tay đang cầm chai nước, thế này mà bảo làm vậy con gái người ta sẽ tìm đập thịnh thịnh đấy à?

Khi hai người về đến nhà Đoàn Đoàn còn chưa tỉnh, trên đường đi An Nại đã ăn no rồi, hơn nữa hôm nay là ngày đầu tiên cô đi làm nên không chờ Đoàn Đoàn ngủ dậy mà quyết định đi trước.

Sở Hà nhẩn nại kéo Đoàn Đoàn thức dậy, Tiểu Đoàn Tử không thấy mẹ ăn sáng cũng có chút không yên lòng, thật vất vả mới dụ cu cậu ăn xong, Sở Hà bế bé con xuống lầu lái xe đưa bé tới nhà trẻ, có thể thấy Đoàn Đoàn không kháng cự gì việc đi nhà trẻ, ngược lại thằng bé còn rất thích nhà trẻ.

Đoàn Đoàn vịn cửa kính xe, đột nhiên chau mày thở dài một cái.

“.....” Sở Hà tay cầm vô lăng chợt run lên một chút, “Thiếu niên, con đang sầu chuyện gì?”

Đoàn Đoàn rầu rĩ không vui: “Ba không biết đâu.”

Sở Hà đỗ xe lại ôm con trai tiếp tục dỗ: “Con nói cho ba chẳng phải ba sẽ biết đấy à.”

Đoàn Đoàn trung khuôn mặt nhỏ nhắn không vui: “Ngày mai mới được gặp mẹ.”

“Ừm” Sở Hà không thêm an ủi con trai, anh có chút vui khi người gặp họa, dù sao cu cậu dễ thương thế này cũng chỉ mình anh mới biết.

Đến cổng nhà trẻ, Đoàn Đoàn lại càng không vui, bé con gục đầu trên vai Sở Hà nhìn thấy một dì rất xinh một tay bế Tiểu Bánh Trôi, một tay kéo Tiểu Nguyên Tiêu đi vào, Tiểu Bánh Trôi còn lớn giọng gọi cậu: “Đoàn Đoàn, hôm nay mẹ tui đưa tui đi lớp! Đây là mẹ tui, mẹ tui đó! Mẹ tui thích tui nhất!”

Đoàn Đoàn nhìn thấy Tiểu Nguyên Tiêu mặt phụng phịu nắm tay mẹ mình, lặng lẽ chớp chớp mắt.

Đến cửa lớp, mẹ Tiểu Bánh Trôi còn ôm Tiểu Bánh Trôi thơm một cái, Đoàn Đoàn cảm thấy, Tiểu Bánh Trôi và ba ba Tiểu Nguyên Tiêu thích Tiểu Nguyên Tiêu, mẹ cậu ấy lại thích Tiểu Bánh Trôi, bé con ghé sát người vào ba mình hâm mộ nhìn Tiểu Bánh Trôi, Nại Nại còn chưa bao giờ thơm cậu kia.

“Đoàn Đoàn,” Sở Hà gọi nhải con một tiếng, không thấy cu cậu đáp lại, anh nhéo má cu con quay lại đây nhìn anh: “Sở Đoàn Đoàn, ba ba đi làm.”

“Dạ.” Đoàn Đoàn mơ màng gật gật đầu.

Sở Hà đang định đi, cô giáo Đoàn Đoàn chạy ra nói với anh buổi sáng có tiết Tiếng Anh, hỏi anh tên tiếng anh của Đoàn Đoàn.

Sở Hà chưa đặt tên tiếng anh Đoàn Đoàn, anh nghĩ ngợi mấy phút rồi đáp lại “Troy” [1] liền vội vã đi trước.

Sau khi kết thúc tiết Tiếng Anh, đám trẻ lủi rủ tới vây quanh cậu hỏi: “Tên cậu nghĩa là thịt xiên sao, là thịt bò? Hay thịt dê?”

[1] Troy : phát âm gần giống chữ Xiên [串 – chuàn] , chỗ này không chắc lắm tại nghe nó na ná í , ai biết thì giúp mình nhé ^^, bản raw chính xác tên Đoàn Đoàn tiếng anh là Troy luôn ????

Đoàn Đoàn gục đầu lên bàn không thêm đề ý đến đám trẻ xung quanh, Tiểu Bánh Trôi nhanh chóng kéo ghế lại ngồi chơi với cậu, hai bé con chụm đầu cùng nhau nói chuyện, kỳ thật chủ yếu là Tiểu Bánh Trôi nói Đoàn Đoàn nghe, Đoàn Đoàn có chút hâm mộ Tiểu Bánh Trôi, cu cậu ở nhà trẻ rất được đám bạn yêu quý, hơn nữa mẹ của Tiểu Bánh Trôi còn thơm Tiểu Bánh Trôi trước cửa lớp nữa.

Nếu cậu cũng nói nhiều được như vậy thì tốt biết mấy, sau khi Đoàn Đoàn nói suy nghĩ của mình cho Tiểu Bánh Trôi nghe, Tiểu Bánh Trôi đắc ý nói: “Đúng vậy, ba ba tui bảo tui nói rất nhiều á!”

Đoàn Đoàn gật gật đầu, chột nghe cu cậu tiếp tục tự hào nói: “Ba tui còn bảo tui là hoa thân thiện [2] số một của nhà trẻ kia.”

[2] Hoa thân thiện : ý bảo lắm mồm để nói chuyện ấy mà)

Đoàn Đoàn không biết hoa thân thiện là loại hoa gì, nhưng nghe tên cũng có vẻ lợi hại lắm đây, cậu nghĩ ngợi một chút rồi hỏi Tiểu Bánh Trôi: “Cậu làm gì mà mẹ lại thơm thế?”

“Mẹ cậu chưa thơm cậu lần nào sao?” Tiểu Bánh Trôi kinh ngạc nhìn cậu, sau một lúc lâu thì có chút đồng tình xoa xoa đầu cậu, nói: “Mẹ cậu không thích cậu à? không sao, ba tui cũng không thích tui, nhưng tui cũng không thích ba ba đâu.”

“Không có,” Đoàn Đoàn nghiêm túc phản bác.

Tiểu Bánh Trôi vỗ vai cậu: “Không sao, để tui dạy cậu nha, cậu biết khóc không? Ba ba nói mỗi lần tui khóc lại có sữa uống, nếu cậu đã khóc, là phải khóc thật to! Cậu xem tui này..... Oa a a a a”

“.....” Đột nhiên Tiểu Bánh Trôi mở miệng khóc toáng lên khiến Đoàn Đoàn giật mình, cậu so sánh một chút, cảm thấy chắc hẳn là vì cậu khóc không khòe bằng Tiểu Bánh Trôi đây mà.

Trong vòng một ngày, Đoàn Đoàn và Tiểu Bánh Trôi đã trở nên thân thiết hơn.

Đến buổi trưa Sở Hà tới đón Đoàn Đoàn ra ngoài ăn cơm, liền nhìn thấy bé mập anh vừa gặp sáng nay vẫy vẫy tay với Đoàn Đoàn, lớn giọng hét: “Bye~ Thịt Xiên”.

“Thịt Xiên?” Sở Hà vỗ mông Đoàn Đoàn, có chút khó hiểu hỏi bé “Nhải đó đang gọi con à? Tên con là Thịt Xiên từ lúc nào ?”

Đoàn Đoàn: “.....”

Cậu cũng không cần ba ba nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Chương 14

Ngày đầu tiên An Nại tới E.A rất nhàn nhã, vốn là người mới vào của bộ phận kinh doanh chiến lược nên các cô đều đã được sắp xếp người hướng dẫn, nhưng sự phụ hướng dẫn riêng cho cô hôm nay đi công tác, nên cô được tự do hoạt động vài ngày. Mọi người trong bộ phận chiến lược đều đang làm việc rất bận rộn, còn An Nại ngồi ở bàn làm việc của mình tìm vài số báo giải trí của E.A gần đây, vừa tiện tay lật vài trang liền giờ đúng bài báo phỏng vấn về Lâm Dao Dao và ảnh chụp quảng cáo mới nhất của cô ta.

Phóng viên giải trí E.A: Mở đầu cuộc phỏng vấn ngày hôm nay tôi muốn hỏi một câu hỏi đặc biệt, kỳ thật tôi không muốn Được rồi, hiện nay rất nhiều người gọi cô là tình đầu quốc dân, vậy mối tình đầu của cô là khi nào?

Lâm Dao Dao [cười ngại ngùng]: Khi ấy tôi học cấp ba, ngay từ lúc tôi nhận ra tôi thích anh ấy thì tôi cũng phải từ bỏ. Anh ấy là anh trai cô bạn thân của tôi.....

Phóng viên giải trí E.A: Cô bạn thân đó có thành thần cupid của cô không?

Lâm Dao Dao: Không, tôi đã bỏ lỡ anh ấy. Bởi vì cô bạn thân đó, mà tôi không theo đuổi anh ấy nữa,[cười] kỳ thật trong lòng vẫn cảm thấy tiếc nuối đến tận bây giờ.

.....

Đúng là không biết xấu hổ, ngón tay nhỏ dài của An Nại gõ lao xao lên mặt bàn, quan hệ của cô và Sở Hà có thể đi đến bước này, cũng coi như không thể thiếu công lao của Lâm Dao Dao. Bây giờ cô ta còn dám uốn ngực nghiêm mặt mà nói lỗi là do người bạn thân là cô đây, thật không biết xấu hổ.

Bộ phận chiến lược hoạt động kinh doanh sẽ luân chuyển nhân sự sau một năm, đột nhiên An Nại hy vọng bản thân sẽ được chuyển sang phòng giải trí, nếu được cô nhất định sẽ siêng năng cẩn trọng tự dùng kinh phí để theo đuổi Lâm Dao Dao bởi xấu cô ta đến chết thì thôi.

An Nại đóng tờ tạp chí lại, mở máy tính cá nhân muốn tìm vài chuyện làm cho đỡ chán, vừa khởi động màn hình máy tính liền xuất hiện phần mềm chat nội bộ của E.A, cô vừa đăng nhập vào phần mềm, một khung chat màu xanh nhạt chợt xuất hiện, nội dung trên màn hình nhanh chóng cuộn xuống dưới cùng nơi có tin nhắn mới:

.....

Phòng Tài chính và kinh tế – chủ biên – Đuôi hồ ly: Lướt Weibo chưa, có người mất mặt chưa kìa, thoải mái thật.

Phòng Giải trí – phóng viên – Tùy Ý: Thoải mái 10086^2, lần trước đến lượt tôi phỏng vấn Lâm Dao Dao viết bài về cô ta thật phiền muốn chết, nội dung bài báo đó là cô ta chỉ đạo tôi phải hỏi những câu nào, viết bài thì viết gì. Mẹ nó, có nữ nghệ sĩ nào chủ động yêu cầu phóng viên hỏi scandal tình cảm của mình không, ha ha, ngay từ đầu đã nhắc tôi phải hỏi chuyện tình cảm, còn bị tôi từ chối cơ mà.

Phòng Giải trí – trang phục – Áo gấm ngày đi ba vạn dặm: Nặng nề mặt, đừng tức giận đừng tức giận.

Phòng Giải trí – giáo dục – Tùy Tâm: Còn nữa, đám fan cuồng của Lâm Dao Dao quả là dị nhất giới giải trí này, lúc nào cũng muốn gắn ghép thần tượng của mình với người khác, tôi còn nhớ hôm đó ông chủ của cô ta vừa về nước đã công khai người ta có con trai. Đám fan của cô ta còn làm loạn Weibo của người ta trend liên tục dòng chữ — Sở Hà, nữ thần muốn sinh con trai cho anh ~. Tiền sư nữ thần .

Phòng Giải trí – chủ biên – Vịt tiên tri: Cơ mà sau đó trên Weibo lại nổ tung với hàng loạt topic hỏi mẹ của con trai Sở tổng là ai.

Đào mắt nhìn xung quanh, mọi người đều đang bận rộn làm việc, An Nại lên lút mở Weibo đi xem ai đó mất mặt, cái tên Lâm Dao Dao và Sở Hà đang ở hot tag, cô bấm trang chủ weibo của Lâm Dao Dao trước, đọc status mới nhất của cô ta, thời gian đăng là mười sáu phút trước—

Lâm Dao Dao: Em nguyện ý.// Cười cười: Chia sẻ topic “<>

Còn một status cập nhật tối qua —

Lâm Dao Dao: Chỉ là anh không biết...những lời em luôn muốn nói: Trong những năm tháng ấy anh là loại rượu ngon nhất, em thật sự đã say vì anh đấy ~

Mỗi comment phía dưới đều có nhắc tới Sở Hà, An Nại gõ bàn phím, cô ta say rượu thật rồi ấy nhỉ!

An Nại tìm weibo của Sở Hà nhìn ai đó mất mặt, Weibo của Sở Hà mới có hai status, cái thứ nhất là status tự động do hệ thống cập nhật khi đăng ký Weibo, cái thứ hai cập nhật sau vài phút Lâm Dao Dao đăng status trên trang cá nhân, dường như cô có thể mừng rỡ ra dáng vẻ chau mày khó chịu của Sở Hà khi viết những dòng đó —

Sở Hà: Tôi đã có con trai.[Image]

Dao Dao Dao Dao: Nam thần mau xem đi, nữ thần của chúng tôi nói sẽ nguyện ý sinh con trai cho anh đấy. Dẫn link ~// Em nguyện ý.// Cười cười: “<

Tấm ảnh Sở Hà up là Đoàn Đoàn đang mặc bộ đồ ngủ con gấu hai chân hai tay dang rộng nằm ngủ trên giường, ánh nắng ấm áp chiếu vào người bé con, cả tấm ảnh như được bao trùm bởi một lớp ánh sáng nhẹ nhàng, đẹp như một bức tranh.

Dễ thương quá, An Nại không nhịn được mà click chuột save về máy.

Bên dưới status kia vẫn có những bình luận không cam tâm —

Một đời yêu Dao: Vậy con trai anh có thiếu mẹ không? Trông kia thằng bé vừa xinh hai má mỗm mỗm dễ thương chết đi được...

Tui lại béo : Thật vậy á? Mẹ thằng nhỏ đâu?

Thịnh yến 2015: Dao Dao đừng khóc, nam thần cũng không nhắc tới mẹ đứa nhỏ, cô vẫn còn cơ hội .

An Nại lướt một lượt xem bình luận, vừa có comment mới liền phát hiện Sở Hà đã rep lại comment đó—

Sở Hà: Đúng // Nickname nào cũng trùng: Oa, dễ thương quá đi mất, mẹ đứa nhỏ nhất định rất xinh đấy mà!

Khi Cảnh Thâm vừa bước vào phòng chiến lược hoạt động, hần liếc mắt một cái liền nhìn thấy An Nại đang ngồi vị trí gần sát cửa sổ, một tay chống cằm chăm chú nhìn màn hình máy tính trước mặt, lông mi cong dài hơi hơi rủ xuống, bên dưới là đôi mắt phượng thực xinh đẹp. Ánh mặt trời xuyên qua tấm kính thủy tinh sau lưng cô, khiến gương mặt lạnh lùng thoát nhìn có chút không chân thực. Cảnh Thâm nhảy bén phát hiện mặt cô còn có chút phấn hồng, chà chà, quả thực hần phải vỗ tay tự khen mình giỏi, mỗi lần liếc mắt liền có thể tìm được mỹ nhân bất chấp 360 độ hay góc chết của văn phòng, ví dụ như chủ biên ban Giải trí Giang Noãn, hay chủ biên ban Tài chính và kinh tế Cổ Ly, hay như tiểu đồ đệ An Nại của hần, đáng tiếc hai món ăn kia đều bị heo cướp mất, hần hy vọng món ăn hần chọn cuối cùng này là củ cải trắng ngọt chưa bị con heo nào nhòm ngó.

Cảm giác được bóng người đang phản chiếu lên mặt bàn làm việc, An Nại ngẩng đầu liền thấy Boss mặc âu phục trắng, đeo kính mắt gọng vàng đứng bên cạnh bàn cô, cô nhanh chóng đóng trang chủ Weibo có chút ngượng ngừng đứng lên không biết nói gì, Boss đã vô cùng phong độ xua xua tay: “Đừng lo lắng, mấy cô kia cũng thường xuyên lướt web.”

“Sau này em sẽ đi theo tôi, gọi tôi là sư phụ được rồi.” Cảnh Thâm cười tao nhã.

An Nại ngoan ngoãn gọi một tiếng “Sư phụ”, Sư phụ của cô ho nhẹ một tiếng, thấp giọng quyền rũ nói: “Vừa rồi em đang xem Weibo của Sở Hà sao, cậu ta là bạn đại học cùng khóa của tôi.”

An Nại nhớ Sở Hà chưa bao giờ nhắc tới người tên Cảnh Thâm này, Cảnh Thâm vẫn đang thao thao bất tuyệt: “Vừa đúng lúc tối nay tôi đã hẹn cậu ta dùng bữa nói chuyện hợp tác, em có thể đi cùng với tôi.”

Lúc hần đang ba hoa thì không biết khung chat của công ty đã sớm bùng cháy —

Vịt tiên tri: Mẹ nó [1], nghe nói lão BOSS thần kinh của chúng ta lại bắt đầu ra vẻ đáng thương quyền rũ em gái mới tới.

[1] Khe nằm - 卧槽 ngôn ngữ mạng Trung Quốc : Mẹ nó , mẹ kiếp , thuần VN dịch là Vãi ... thô bỉ quá nên đề từ như trên nhé.

Đuôi hồ ly: Ha ha ha ha, số phận đã định anh ta luôn là kẻ ngốc.

Tùy tâm mà bay: Cầu cho anh ta cô độc đến già, cứ như tên thần kinh điên cuồng theo đuổi phụ nữ, mà cứ theo cô nào cũng dọa người ta sợ chạy mất dép?

Tùy ý mà bay: Ha ha ha, anh ta quả nhiên còn chưa chừa mà, tôi nhớ hồi xưa lúc còn theo đuổi A Noãn, người ta đã có bạn trai, sau đó anh ta quay sang quyền rũ Cổ mỹ nhân, người ta lại sắp kết hôn, bây giờ..... anh ta lại muốn tấn công người mới, mấy người nói xem, nhân viên mới không chừng cũng có con trai rồi ấy chứ? Anh ta quả thật rất đáng thương.

Tùy tính mà làm: Thôi đi, nhìn chút tiền lương trong ngân hàng của chúng ta kìa, còn rảnh mà suy nghĩ cho anh ta, cậu nói thử xem, ai có vẻ đáng thương hơn?

Tùy ý mà bay: Chúng ta !!!

Sau khi tan làm, An Nại đi theo Cảnh Thâm cùng trưởng ban giải trí Giang Noãn tới nhà hàng đối diện văn phòng, Giang Noãn vừa ngồi xuống liền đứng dậy tới WC rửa tay, còn lại Cảnh Thâm trò chuyện cùng cô, An Nại không biết nói gì chỉ có thể nghe anh ta thao thao bất tuyệt nói, còn cô thì tự nhủ mặt than như mình gặp kẻ nói nhiều thì phải làm gì đây?

Cảnh Thâm lười nhác tựa lưng vào ghế dựa, chau mày nói: “Em biết không? Ngay từ đầu lúc anh quyết định chọn em, kỳ thật tất cả bọn họ đều phản đối, nhưng anh đã sắp xếp cho phòng nhân sự gửi thông báo đổ cho em, em có biết vì sao không?”

An Nại lắc đầu đáp: “Không biết.”

Cảnh Thâm hạ giọng, không chút để ý nói:“Bởi vì anh thích em. rất xinh.”

Hắn ngừng lại một chút, cười nói:“Anh nói thế em có cảm thấy anh nông cạn không?”

“Không.” An Nại lắc đầu đáp:“Tôi cũng thích. cái đẹp.”

Cảnh Thâm:“..... Thật trùng hợp.”

Cảnh Thâm nói rất hào hứng rồi kéo ghế lại gần chỗ An Nại ngồi, vừa đúng lúc có người đẩy cửa phòng bước vào, Sở Hà đen mặt một tay ôm Đoàn Đoàn đứng ở cửa, lúc anh đứng ngoài cửa chưa vào thì cũng đã nghe thấy Cảnh Thâm đang trêu đùa An Nại nhà mình, bây giờ vừa mở cửa lại thấy Cảnh Thâm đang ghé sát ghế lại gần An Nại, Sở Hà lạnh lùng nhìn cậu bạn mấy năm không gặp, nói:“Cháu nội”.

“Mẹ kiếp!” Cảnh Thâm thiếu chút nữa nhảy dựng lên, tức giận chỉ vào mặt anh:“Sở Hà cậu muốn chết hả! Tôi đang theo đuổi.” Hắn nói xong liền quay sang nhìn An Nại ngại ngùng, rồi dùng khẩu hình nói cho Sở Hà bảo anh đừng quấy rối hắn, hồi năm ba đại học sau khi bại trận bài bạc không còn mảnh giáp dưới tay Sở Hà, cậu ta bắt đầu gọi hắn là cháu nội, quả thực là quá khỉn đến tối mả!

Hắn đang muốn cho Sở Hà một trận, lực chú ý lập tức chuyển sang bé con đang được Sở Hà bế trong tay, cảm thấy kì lạ hắn liền lại gần hỏi:“Này, Sở Hà cậu đang đùa đấy à, có con trai lớn như vậy cũng không báo cho anh em biết một câu. Bé con, đến đây, cha nuôi ôm con một cái nào.” Cảnh Thâm vươn tay muốn ôm Đoàn Đoàn, Đoàn Đoàn chau mày đẩy tay hắn ra, bỏ xuống chạy đến bên cạnh An Nại mở miệng, gọi một tiếng “Nại Nại”.

Cảnh Thâm có chút khó hiểu về mối quan hệ của Sở Hà và An Nại, hiếm thấy khi nào hắn im lặng được một lúc lâu như vậy.

Khi ăn cơm, Sở Hà chăm chú lọc xương cá trong canh cá chua cho Đoàn Đoàn, loại bỏ xương cá xong anh gấp thịt cá bỏ vào bát cho Đoàn Đoàn, Đoàn Đoàn lại cầm thìa canh cho vào miệng, rồi ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn cầu khen ngợi, dưới ánh mắt chờ mong của bé con An Nại liền một thìa canh cho vào miệng, rồi không nhịn được gãi gãi cằm cậu như trêu đùa chủ mèo nhỏ, vừa thu tay về lại có một miếng thịt cá trắng mịn được bỏ vào bát cô. Sở Hà chăm chú quay sang chọn một khúc cá khác chỉ để lại cho cô sườn mặt anh, dưới ánh sáng ấm áp của chiếc đèn chùm đường nét trên sườn mặt anh càng rõ ràng quyến rũ, giống như sườn mặt của vị minh tinh đẹp trai nào đó.

An Nại nhìn anh có chút ngẩn ngơ, nhớ tới comment sáng nay trên weibo của anh thì mặt có chút nóng lên, cô xúc miếng thịt cá Sở Hà vừa bỏ vào bát canh cá của cô mà đưa vào miệng,

Vài giây sau. cô bị một chiếc xương cá vừa dài lại cứng mắc trong cổ họng !

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Chương 15: Muốn em ném thử vị chua

Đã mười mấy năm nay, An Nại không bị hóc xương cá, lần này bị là nhờ ơn của Sở Hà, cô ho khan vài cái, chiếc xương cá này cũng đáng ghét y hệt Sở Hà, cứ như có thù oán với cô nên nó chần ngang cổ họng khiến cô hoàn toàn không thể nuốt trôi được cũng không thể nôn ra nổi. Cô khó chịu khóe mắt cũng đỏ lên, sau đó Sở Hà nhanh tay đỡ cằm cô đỡ vào miệng cô một bát dấm lớn – là bát dấm dùng để nhúng cá sống, tốc độ của anh rất nhanh, nhanh đến mức cô chỉ mới nhìn thoáng qua anh cầm bát, mà miệng đã tràn ngập vị dấm chua, có chút dấm còn tràn ra khỏi miệng chạy xuống cổ, trong lúc nhất thời cô cũng không phân biệt được vị dấm hải sản chua cay trong miệng hay chút dấm còn sót lại trên cổ cô chỗ nào mới chua hơn đây!

Nhưng chuyện vẫn chưa kết thúc tại đây, cho đến khi Sở Hà rút tay về, An Nại vẫn cảm nhận được hơi nóng từ ngón tay anh lưu lại trên cằm cô, từng chút từng chút cảm giác nóng rực ấy khuếch tán chạy khắp cơ thể.

Cảnh Thâm ngồi bên cạnh bị một loạt động tác rất trôi chảy của Sở Hà mà sợ ngây người, Cảnh Thâm xoa xoa cằm, bất luận là róc xương cá hay đồ dấm chua, thái độ của Sở Hà đối với An Nại cũng rất thân mật mà tự nhiên, dường như họ đã quen nhau lâu lắm rồi, thậm chí Cảnh Thâm còn có cảm giác người anh em này đang ngầm ra oai với mình.

Nhưng hắn lẫn lộn qua lại với Sở Hà bốn năm đại học, cũng chưa từng nghe Sở Hà nhắc tới An Nại lần nào, và hoàn toàn không biết sự tồn tại của An Nại.

Nếu Sở Hà có người yêu, kẻ làm bạn cùng phòng như hắn hoàn toàn không thể mờ tịt thế này được, mặc dù sau đó Sở Hà ra nước ngoài du học, thỉnh thoảng hắn cũng liên lạc với Sở Hà, nhưng không hề nghe anh nhắc tới người yêu nào, hơn nữa khi đó An Nại mới vào học ở Tây đại, không thể có khả năng hai người này đột nhiên yêu nhau xuyên quốc gia thế được.

Hơn nữa Sở Hà còn dẫn theo một đứa bé từ nước ngoài về, đứa bé kia lại rất thích An Nại.

.....

Cảnh Thâm suy tư trong chốc lát, liền có chút đáng lòng, chẳng lẽ lần này củ cải trắng anh nhìn trúng lại bị heo cuỗm mất mà không chút động tĩnh gì sao!

Nhìn thấy mẹ mình bị hóc xương cá vì Sở Hà, Đoàn Đoàn chau mày, tay bé bám vào thành ghế làm trụ leo cả hai chân lên ghế đứng thẳng người dậy, đứng cầm tay chỉ thẳng vào Sở Hà xụ mặt nói: “Ba xấu tính!”

Sở Hà thân nhiên thả chiếc bát trong tay xuống, nắm lấy ngón tay bé xíu của Đoàn Đoàn mà ôm bé con đang đứng nghiêng ngả trên ghế tới đây phát một cái lên miệng cậu: “Dám tạo phản hả, Sở Đoàn Đoàn.”

An Nại cầm khăn giấy lau chút dấm trên cổ, ánh mắt nhìn qua Đoàn Đoàn đang giãy dụa từ trên người ba nhảy xuống, chạy sang bàn trà bên cạnh tìm một cốc nước, rồi hai tay bung cốc nước thật cẩn thận đi về phía cô, bé nâng cao cánh tay đem cốc nước đặt trước mắt cô nhỏ giọng nói: “Ma ma [1], uống đi ạ.”

[1] Chính xác là tác giả viết Ma Ma – 麻麻 mà không giống từ mẹ nên em không dám để là mẹ, thôi đành để nguyên văn vậy.

Lời “Cám ơn” vừa đến bên miệng cô đành nuốt xuống đổi lại thành “Ngoan”, Đoàn Đoàn xấu hổ chấp tay sau lưng chạy về phía ba ba. Cả tối hôm đó hai bên cũng không quyết định được chuyện hợp tác, cả hai chỉ nói đơn giản vài ý kiến về hướng hợp tác, cả căn phòng trở thành nhà riêng của Cảnh Thâm, hần tự rót tự uống, rồi kể lại kỷ niệm thời học đại học của hần và Sở Hà, vừa rung đùi đắc ý lại vừa tiếc nuối: “Uống đi, người anh em sao cậu không uống chén nào thế, tôi nhớ đêm sinh nhật cậu, mình cậu cân hết cả đám trong phòng mà, đến đến đến đây, uống một chén đi.”

“Tôi không uống rượu.” ngón tay Sở Hà miết nhẹ miệng chén rượu, ánh mắt buồn bã nhìn về phía An Nại đang uống rượu nói chuyện phiếm với Giang Noãn bên cạnh, cô vừa uống một cốc liền biểu hiện ngay trên mặt, gương mặt cô đỏ bừng, ngay cả hai vành tai cũng ửng hồng, quỵn rũ đến mức anh không thể rời mắt khỏi cô giây nào.

“Cậu nói đùa đấy à, đêm ấy cậu uống hần hai chai to, mà tôi biết không chỉ có hai chai đâu.” Cảnh Thâm vỗ bàn, “Cậu đang nghĩ gì hả, có con trai cũng không nói cho tôi biết.” Nếu hần say thì sẽ nói lung tung một mình tự luyện thuyết một hồi, Sở Hà cũng mặc kệ hần, anh lột một con tôm bỏ vào bát của Đoàn Đoàn, Đoàn Đoàn liền vớt tôm ra khỏi bát trả lại anh.

Sở Hà: “.....” Hừ, nhỏ mà thù dai!

Một lúc sau, Cảnh Thâm say bí tí mà nằm vật ra bàn, Sở Hà nhìn đồng hồ trên tường, liền đứng lên nói với Giang Noãn vài câu rồi bế Đoàn Đoàn đi về.

An Nại ở trong lại trong phòng cho đến khi tài xế của Cảnh Thâm lái xe đến đón Cảnh Thâm, cô mới gọi điện thoại đặt một người lái xe thuê chờ mình trước cửa nhà hàng, lúc cô đang đi loanh quanh kiếm chỗ đỗ đậu xe ngoài bãi đỗ thì bóng đèn đang sáng đột nhiên vụt tắt, An Nại đứng dựa người tạm vào một cây cột, cúi đầu sờ soạn tìm điện thoại trong ví để bật đèn, bất thành linh có một bàn tay bỗng nhẹ chạm vào vai cô, hơi thở quen thuộc làm cô run lên một cái liền hỏi: “Sở Hà?” Anh ta còn chưa đi sao?

“Ừm” Sở Hà trầm giọng nói: “Anh đưa em về.” Đã hơn mười giờ rồi, anh không an tâm nếu để An Nại về nhà một mình.

Anh nói xong nhưng cũng không thu lại cánh tay đang đặt trên vai An Nại, cô liền cảm thấy có chút khấn trương, trong bãi đỗ xe tối đen như mực chỉ còn lại hai người bọn họ, cô lùi người về phía sau cả người dán thật chặt tại vào cây cột kia: “Đoàn Đoàn đâu?”

“Ồ trong xe.....” Hần là Sở Hà đang cúi đầu nói chuyện với cô, hơi thở ấm áp phả vào chóp mũi của cô, An Nại cảm thấy trên mũi có chút ngứa, cô gãi mũi nói: “Anh dẫn con về nhà đi, tôi chờ người lái thuê tới.”

Sở Hà cười nguy hiểm, anh cúi người ghé sát vào tai cô nói: “Em chờ người lái thuê, còn tôi chờ em.”

Lúc anh nói hơi thở nhẹ nhàng phả vào tai cô, thực buồn, An Nại một tay ôm lỗ tai, tay kia đẩy Sở Hà ra xa một chút, sau đó cô nghe được Sở Hà cười nhẹ một cái: “Em xấu hổ à?”

Trong màn đêm, An Nại lắc lắc đầu nhưng chợt nhận ra anh sẽ không nhìn thấy nên liền nói “Không có”, sau khi cô nói xong thì theo bản năng nín thở một cái lấy lại bình tĩnh, nhưng tim cô đập càng lúc càng nhanh, An Nại cảm thấy chắc hẳn là do đêm nay cô uống nhiều, bằng không sao cả đồng ký ức cứ như đèn kéo quân theo nhau xuất hiện thế này.

Cô nhớ vào đêm giao thừa năm đầu tiên bước chân vào nhà họ Sở, cô đi theo Sở Dập và Sở Hà về nhà lớn Sở gia ăn bữa cơm mừng năm mới. Khi mọi người cùng nhau ăn bữa cơm tất niên thì một mình cô ngồi trong góc khuất không chút động đũa, chờ bọn họ đi đón giao thừa cô mới đói bụng, liền lặng lẽ xuống phòng bếp tìm đồ ăn, kết quả không cẩn thận ăn phải một miếng khoai tây tẩm hạt tiêu, cay tới mức cô che miệng lẽ lười thờ liên tục. Vừa đúng lúc Sở Hà đi qua cửa phòng bếp đưa cho cô một cốc nước trắng, tuy cô có ngạc nhiên nhưng vẫn cầm lấy cốc uống một ngụm lớn, chất lỏng cuộn theo cảm giác cay rất từ miệng đến yết hầu khiến cả người như muốn bùng cháy, cô đứng ở đó tay quạt quạt vào lưỡi. Sau đó lại uống thêm một ngụm rượu nữa, Sở Hà xoa xoa đầu cô như khích lệ chú cún nhà mình: “Này, tư lượng của em tốt thật đấy.”

Bởi vì câu khích lệ kia, hôm đó cô rất vui vẻ. Sau đó, Sở Hà đưa cô đi nghịch tuyết đến hơn nửa đêm mới về, anh còn đáp tặng cô một cặp người tuyết thực lớn.

Chắc hẳn tư lượng của cô đã được luyện thành từ ngày đó, nên nhiều năm qua rất ít khi cô say rượu.

Bóng đèn trên đỉnh đầu cô vừa sáng trở lại, vài giây sau lại vụt tắt lần nữa, hai người bọn họ im lặng trong đêm tối không ai nói nửa lời.

Trước đây An Nại rất sợ bóng tối, có một lần khu nhà họ Sở bị cúp điện, trong nhà chỉ có hai người là cô và Sở Hà, cô mặc váy ngủ trắng hai tay cầm chiếc đèn lồng ông sao màu lam vừa mới mua chiều nay chạy tới thư phòng tìm Sở Hà, khi cô đang rón rén chạy đi tìm anh, Sở Hà đang bận lật tung căn phòng tìm đèn pin, vừa nhìn thấy cô cầm đèn lồng đi vào, anh liền khen cô dễ thương như thiên sứ nhỏ, nhưng chợt nhận ra mình lỡ lời vì mở miệng khen cô nên đành chữa cháy bằng cách nổi khùng ra và giận dỗi: “Phiền muốn chết, ngồi bên cạnh chơi đi, ngày mai anh còn phải thi nữa.”

Cô chạy lại gần anh, dùng ánh sáng yếu ớt của đèn lồng chiếu sáng cho anh, Sở Hà không thể tìm thấy đèn pin nên đành bế cô ngồi lên đùi mình, dùng ánh sáng xanh yếu ớt làm nốt vài vài bài tập cuối cùng.

Còn cô thì im lặng ngồi trong lòng anh nhìn những hàng chữ xinh đẹp dần xuất hiện trên mặt giấy trắng tinh, đó là lần đầu tiên cô thích bóng tối, và cũng là lần đầu tiên tìm cô đập thành thịch như vậy.

.....

An Nại lấy lại tinh thần, liếc mắt nhìn di động, đã quá thời gian hẹn nhưng người lái thuê vẫn chưa tới.

An Nại xoa xoa đôi mắt, một mình Đoàn Đoàn ngồi trong xe không khóc cũng không làm loạn, cô cảm thấy xấu hổ vì để Đoàn Đoàn chờ lâu như vậy, thôi thì ngồi xe Sở Hà về nhà cũng được, An Nại vừa nói một câu được, bóng đèn vừa sáng kia lại nhấp nháy, quả thực muốn phát điên mà, cứ đứng lúc người ta mở miệng thì lại tạo không khí mờ ám.

Trong bóng tối, cô cảm giác được Sở Hà đang tiến sát lại gần cô, càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Bất chợt cô theo phản xạ vươn tay lên can một chút, nụ hôn của Sở Hà liền dừng lại trong lòng bàn tay cô, anh hôn một cái rất nhẹ rất nhẹ, An Nại hơi cong đầu ngón tay, đôi môi mỏng kia đang nằm trong lòng bàn tay cô.

Sở Hà vì không hôn lên thành công nên rất bức bối, An Nại không bị hôn lên thành công nên rất sung sướng, cô vừa lên xe đang định trêu chọc Đoàn Đoàn, liền phát hiện không phải Đoàn Đoàn dùng cảm không sợ bóng tối, mà bé con đã ngủ rồi. An Nại có chút nhảm chán nhìn ánh đèn đường ngoài cửa sổ, đột nhiên nghe thấy Sở Hà nói: “Cảnh Thẩm thích em sao? Thằng cháu xấu tính này thật lắm trò !”

“.....” An Nại im lặng một chút, rồi nghiêm túc mở miệng nói: “Tôi cảm thấy anh ấy không xấu.”

“Kítít” Xe đột ngột phanh lại, Sở Hà nghiêm mặt hỏi cô: “Em thấy em có xinh không?”

An Nại không nghĩ ngợi liền đáp: “Xinh.”

“Ừm” Sở Hà cúi đầu nở nụ cười nhẹ: “Mắt thẩm mỹ cũng bình thường mà nhỉ.”

Câu này giống như khen mà cũng không phải khen, cô cũng không biết đáp trả lại anh thế nào, chợt nghe thấy Sở Hà hứng thú bưng bưng nói: “Vậy em cảm thấy anh thế nào, có đẹp trai không?”

Không biết có phải do bọn họ nói chuyện ồn ào hay không, mà Đoàn Đoàn đang ngủ cũng tỉnh rồi, bé đột nhiên đáp lời họ cô: “Ba ba đẹp trai nhất!”

Sở Hà chau mày, vươn cánh tay dài ra ghế sau cốc vào đầu bé con: “Không hỏi con đâu.”

Đoàn Đoàn: “..... Hừ.”

An Nại nhìn thoáng qua khuôn mặt góc cạnh và đôi môi mỏng quyến rũ của Sở Hà trong kính chiếu hậu, cúi đầu không nói gì.

Đến cửa khu chung cư, Sở Hà cũng không dừng lại xe để cô xuống mà lái xe phi thẳng vào bãi đỗ xe của chung cư. An Nại ngồi ở ghế sau nghiêng ngả qua lại, tác dụng của loại rượu này thực chậm, uống rượu xong cũng phải một lúc sau mới có cảm giác say, sau khi cô xuống xe đang định lịch sự tạm biệt Sở Hà, thì thấy Sở Hà khóa xe, rồi nhanh tay bế Đoàn Đoàn vào thang máy cùng cô, bấm số lên tầng nhà cô, sau đó lại rất tự nhiên ra khỏi thang máy, như ngựa quen đường cũ mà tới mở cửa căn phòng đối diện nhà cô.

Đoàn Đoàn nửa tỉnh nửa mê bị Sở Hà ôm vào lòng, nghe thấy tiếng cửa phòng mở thì đột nhiên bé con duỗi hai tay về phía cô đòi ôm: “Mẹ mẹ.”

“Ngủ ngon Đoàn Đoàn” An Nại vẫy vẫy tay với bé, rồi mở cửa nhà mình đi vào phòng ngủ thay quần áo, vươn tay xoa xoa ấn đường cho đỡ mệt rồi chuẩn bị tắm, nhưng vừa động lại có cảm giác đầu óc choáng váng, đang chuẩn bị quần áo đi tắm cô liền nghe thấy tiếng đập cửa.

An Nại ra mở cửa, Sở Hà đứng trước cửa trong tay cầm một ly nước mật ong, anh đã tháo cavart, cúc áo trên cùng cũng được nói lỏng, để lộ vành xương quai xanh cùng cơ ngực quyến rũ, An Nại đem ánh mắt từ trên người anh chuyển sang ly nước mật ong anh đang cầm trên tay, liếm liếm bờ môi nóng rực nói: “Tôi không uống.”

Sở Hà: “.....”

An Nại còn rất nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt anh: “Tôi sợ anh hạ độc.”

Sở Hà tiến sát lại từng bước: “Em say rồi?”

An Nại từ từ lắc đầu nói: “Không... có.”

Sở Hà đột nhiên tiến sát lại gần cô, ngửi ngửi cổ cô một chút rồi nói chắc nịch: “Em say rồi.” Mỗi lần uống say về mặt An Nại nhìn qua cũng rất tự nhiên, giống như đang rất tỉnh táo, không hề có dấu hiệu say rượu, nhưng tốc độ nói chuyện của cô sẽ chậm lại, hơn nữa mỗi lần An Nại uống say cô sẽ phản ứng rất chậm, cũng ngoan ngoãn đột xuất.

Sở Hà hạ giọng, cúi đầu nói với cô: “Anh nấu canh giải rượu cho em.”

An Nại lắc đầu, cố chấp nói: “Tôi không uống.”

Sở Hà trực tiếp chen người vào nhà rồi đóng cửa lại, kéo ống tay áo lên rồi đi thẳng vào phòng bếp, An Nại chậm chạp đi theo sau lưng anh nói với giọng điệu ủy khuất lên án: “Miếng cá anh gấp cho tôi có xương, nhưng cho Đoàn Đoàn lại không có, chắc chắn anh cố ý.”

“Đúng” Sở Hà tìm được một cái nồi đồ chút nước rồi bật bếp điện, khi định xoay người tìm nguyên liệu nấu ăn thì thiếu chút nữa va phải An Nại đang đi theo sau anh từ nãy đến giờ, “Anh cố ý đấy.”

An Nại thở dài, nói: “Anh muốn tôi bị hóc xương cá cho đáng đời.”

“Không,” Sở Hà dựa người vào kệ bếp, nhìn thật lâu vào mắt cô mới nói: “Anh cũng muốn em thử cảm giác ghen ấy như thế nào.”

Anh muốn em cũng phải chịu cảm giác ghen ấy.....

Cũng chịu cảm giác ghen ấy.....

“Anh đáng ghét.....” An Nại che miệng hắt xì một cái, giọng mũi thực sự rất nặng, “Tôi đi ngủ.”

Cô nói xong liền xoay người chậm chạp đi về phòng ngủ, vừa vào phòng liền bỏ nhào lên chiếc giường lớn mềm mại, kéo chăn che kín đầu.

Sở Hà bùng canh giải rượu đi vào phòng ngủ, thấy An Nại dùng chăn che kín đầu nằm trên giường, anh đặt chén canh sang một bên, kéo chăn ra đỡ An Nại để cô dựa người vào lòng anh, anh vươn cánh tay dài cầm bát canh giải rượu đỡ cô uống từng chút một, An Nại nằm trong lòng anh ngoan ngoãn uống từng ngụm canh, mi mắt hơi rù xuống, lông mi dài hơi hơi chớp chớp.

Đáng vẻ cô khi say vừa dịu dàng lại ngoan hiềm thấy.

Sở Hà chờ cô uống xong canh giải rượu rồi đỡ cô nằm xuống kéo chăn giúp cô.

Anh ngồi bên cạnh giường cô thật lâu, chờ đến khi An Nại ngủ say, anh liền cúi người hôn nhẹ lên trán của cô một cái, đang định rời đi thì lại nhớ tới nụ hôn hụt ở bãi đỗ xe lúc này, thật không cam lòng nên anh cúi người hôn mạnh lên môi cô mấy cái nữa, hôn cho đến khi môi cô đỏ lên mới cảm thấy hài lòng mà về nhà dỗ con trai ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Chương 16: Quà tặng ba trong ngày FatherDay

Sáng sớm, An Nại đã bị tiếng chuông di động đánh thức, cô mệt mỏi dụi dụi mắt, chắc hẳn là đêm qua say rượu nên sáng dậy có chút đau đầu. An Nại vươn cánh tay dài lấy chiếc điện thoại đang nằm trên mặt tủ đầu giường, màn hình vừa sáng liền hiển thị một dãy số lạ.

Cô nhẹ tay trượt qua nút nhận cuộc gọi màu xanh, chợt nghe thấy giọng nói non nớt truyền đến từ đầu dây bên kia: “Alo? Xin chào dì, con là Tiểu Bánh Trôi.”

“Xin chào.” An Nại vẫn nhớ cậu bé này, nghe thấy trẻ con từ đầu bên kia cô liền đoán ra chỉ có thể là tìm Đoàn Đoàn, cô vừa nghe điện thoại vừa đứng dậy rời giường chuẩn bị sang nhà đối diện tìm Đoàn Đoàn, quả nhiên đầu dây bên kia Tiểu Bánh Trôi chậm chạp nói rõ từng chữ: “Dì, con muốn tìm Đoàn Đoàn.”

“Được” An Nại đi dép lê sang phòng đối diện tìm Đoàn Đoàn.

Đoàn Đoàn kiểm tra chân mở cửa cho cô, An Nại cúi người xuống đưa di động cho Đoàn Đoàn: “Bé ở nhà trẻ tìm con này.”

Đoàn Đoàn cầm lấy di động hô một tiếng “Alo”, một tay nắm tay An Nại kéo cô ngồi xuống ghế sofa, còn cậu đứng bên cạnh sofa rất nghiêm túc nghe điện thoại, bàn tay nhỏ bé vẫn nắm tay An Nại thật chặt, chỉ lo mấy giây sau cô sẽ chạy mất.

Nghe giọng Tiểu Bánh Trôi cứ như là vừa khóc xong, còn mang đậm âm mũi: “Alo, Tiểu Đoàn Đoàn, hôm nay là ngày của ba, tui muốn tặng quà cho cậu.”

“[○○]” Đoàn Đoàn cầm di động nghiêm giọng: “Nhưng tui cũng đâu phải ba cậu.”

An Nại nghe được thiếu chút cười thành tiếng.

Tiểu Bánh Trôi tăng âm lượng: “Tui biết! Tui đã về một căn nhà nhỏ muốn tặng cho ba, nhưng mà... nhưng mà sáng hôm nay ba tui tét mông tui, tui không muốn tặng cho ba nữa, tui tặng cho cậu, để cậu tặng cho ba cậu.”

Đoàn Đoàn nhăn mặt chau mày: “Nhưng đó là ba tui mờ.” Cậu muốn tự tay làm quà tặng cho ba cơ.

“Được rồi,” Tiểu Bánh Trôi nhỏ giọng, nghẹn ngào: “Vây tạm biệt, Đoàn Đoàn.”

Đoàn Đoàn dán tai vào di động đang muốn an ủi cậu bạn nhỏ, chợt nghe thấy có tiếng người đàn ông ở đầu dây bên kia: “Tiểu Bánh Trôi, qua đây qua đây.”

Nghe giọng chắc hẳn là ba ba của Tiểu Bánh Trôi, Đoàn Đoàn yên lòng ấn tắt cuộc gọi, bò lên ngồi trên ghế sofa trả lại di động cho An Nại, sau đó rất tự nhiên cậu dang tay ôm cổ An Nại nhỏ giọng nói thầm bên tai cô: “Nại Nại, đi có thể.. cùng con... làm quà tặng ba ba không?”

“Được chứ.” An Nại gật gù đầu, cô có cảm giác Đoàn Đoàn đi nhà trẻ vài ngày đã nói câu chữ trôi chảy hơn trước kia rất nhiều, có thể là do có bé Tiểu Bánh Trôi hay nói làm bạn bên cạnh. Đoàn Đoàn nghe thấy cô đồng ý, vui vẻ nhảy bình bịch trên sofa vài cái, rồi bé nhảy xuống đất chạy lon ton tới phòng bếp tìm Sờ Hà.

Khi An Nại qua đây là lúc Sờ Hà đang làm bữa sáng, Đoàn Đoàn vừa dang tay muốn ôm, Sờ Hà liền cúi người bế bé ngồi lên vai mình, một tay giữ chặt tay bé, một tay cầm muôi xào rau. Ánh nắng sớm xuyên qua lớp cửa kính chiếu vào căn phòng, phản chiếu bóng dáng người đàn ông mặc sơ mi trắng tay giữ chặt đứa nhỏ trên vai trông thật ấm áp và bình yên.

Trong nháy mắt đó, cô cảm thấy tại khoảnh khắc này anh đẹp trai hơn bất cứ khi nào.

An Nại đứng bên cạnh nhìn anh đồ rau chân vịt, cà rốt, hành tây và vài quả chanh bỏ vào máy ép hoa quả xay vài phút, sau đó đổ chất lỏng màu rau xanh đậm kia vào chén, đột nhiên cô có chút thương Sờ Đoàn Đoàn, nhưng Đoàn Đoàn tuyệt đối không cảm thấy mình đáng thương, cậu ôm chén nước ép uống ực một cái rất vui vẻ.

Sờ Hà đem chút cà rốt còn lại thả vào nồi nước sôi, vừa quay đầu đúng lúc nhìn thấy vẻ mặt ghét bỏ của An Nại, anh tiện tay hươ hươ chén nước rau ép, đương đương tự đắc nhếch cằm nhìn cô: “Làm một bát không?”

An Nại lắc đầu, rau chân vịt là loại rau cô ghét nhất, cà rốt chiếm vị trí thứ hai.

Nước ép hoa quả thì xanh đậm, cháo trắng cà rốt cũng làm rất đơn giản, An Nại ngồi ở bàn cơm nhìn đồng hồ ăn thì hoàn toàn không có chút khẩu vị, cô liếc mắt nhìn Đoàn Đoàn đang ăn sáng, Đoàn Đoàn ôm bát cháo nhỏ của mình ăn rất vui vẻ, dường như chỉ cần món mà ba bé làm thì món nào cũng ngon.

“Lát nữa anh về nhà gặp ba, không đưa Đoàn Đoàn theo.” Sờ Hà đưa cho cô một ly nước ép chanh đá, An Nại vươn tay nhận cốc vừa đúng lúc ngón tay cô chạm vào tay anh, cô nhanh tay thoáng rút tay về khiến ly nước chanh suýt đổ, “Xoạt” Sờ Hà nắm ngược lấy tay cô giữ lại ly nước, rồi cầm tay cô đặt ly nước chanh lại trên bàn, “Em vẫn chưa tỉnh ngủ à?”

“Tôi tỉnh rồi!” An Nại thả lỏng bàn tay đang nóng rực, vui đầu uống một ngụm nước chanh.

Sờ Đoàn Đoàn ngồi bên cạnh thấy cô uống nước chanh, hai mắt lập tức sáng lên.

An Nại nhìn cái miệng đầy nước xanh vì uống chén nước ép hoa quả, cô liền đưa ly nước chanh đến miệng cậu bé, Đoàn Đoàn vui sướng uống một ngụm lớn.

Ăn xong bữa sáng Sờ Hà liền đi, An Nại lái xe đưa Đoàn Đoàn tới trung tâm thương mại gần đó cùng bé mua quà tặng cho Sờ Hà trong ngày của ba.

Cuối cùng Đoàn Đoàn chọn một bức tranh cát và một bộ logo xếp hình, lúc An Nại cầm tay bé đi tới khu đồ ăn thì thoáng nghe được có người gọi tên mình, cô quay lại nhìn xung quanh trong chốc lát mới nhận ra người đeo kính đội mũ kia là Từ Từ Khôi.

Từ Từ Khôi đi tới vươn tay muốn ôm Đoàn Đoàn, Đoàn Đoàn nắm tay An Nại thật chặt lùi người về phía sau né một chút.

“Đứa nhỏ này chính là nó phải không? Rất giống ba nó.” Từ Từ Khôi nở nụ cười gượng gạo, nhưng rất nhanh lại trở nên thân thiện: “Nại Nại, mẹ vừa qua nhà tìm con nhưng không thấy con ở nhà, không ngờ lại gặp nhau ở đây.”

An Nại gật gù đầu, cô cũng không muốn đứng ngoài đường mà ôn chuyện cùng Từ Từ Khôi, mỗi lần Từ Từ Khôi tới tìm cô đều có mục đích rõ ràng, trước kia cô đã từng chờ mong bà sẽ dành cho cô tình thương của mẹ, nhưng hy vọng càng nhiều thì thất vọng càng nhiều, khi còn bé đối với Từ Từ Khôi mà nói, cô là kẻ vương vãi. Sau khi trưởng thành, đối với Từ Từ Khôi cô sẽ nhắm mắt làm ngơ.

Quả nhiên, Từ Tư Khởi nhanh chóng vào chủ đề chính: “Mẹ sắp ra nước ngoài chụp ảnh đại diện, em gái con ở nhà một mình mẹ cũng không yên tâm, mười giờ rưỡi tối con có thể đón em nó về nhà con ở một thời gian.....”

Lần này Từ Tư Khởi đến tìm cô là vì Từ Y Y trượt kỳ thi vào đại học năm vừa rồi, hiện tại đang ở học lại ở trường trung học gần nhà cô, Từ Y Y đã thi trượt hai năm nên bây giờ tính tình cáu bẳn tâm trạng không tốt, Từ Tư Khởi muốn cô chăm sóc em gái, thuận tiện giúp con bé bỏ tức chút kiến thức.

“Mấy năm trước lúc con thi đại học.....” Từ Tư Khởi nói đến một nửa liền ngừng lại, giọng gao thay đổi đề tài câu chuyện: “Dù sao Y Y cũng là em gái ruột của con, nếu không phải vì chuyện đó, nó cũng không phải khổ như vậy.”

An Nại hít sâu một cái, đi vòng qua Từ Tư Khởi ôm Đoàn Đoàn bỏ đi thẳng, chuyện đó trong miệng Từ Tư Khởi, chính là chuyện Từ Y Y đi chơi xuân cùng cô leo cầu trượt chơi đùa, không cẩn thận đẩy cô xuống hồ nhưng không may bản thân cũng bị ngã xuống, An Nại không bị chết đuối ngược lại lúc Từ Y Y liều mạng bơi về bờ thì đầu va phải một tảng đá.....

Sự việc lần cũng là bước chuyển biến thần kỳ cho những chuyện sau này, ở bệnh viện lúc cần người nhà truyền máu, Từ Tư Khởi liền gào khóc đòi Sở Dập vào cứu con gái, trùng hợp là lúc xét nghiệm máu lại phát hiện nhóm máu của con gái ông Từ Y Y không phải là một trong những nhóm máu tổ hợp theo lý thuyết của ông và Từ Tư Khởi, từ hôm đó Từ Y Y không còn là Sở Y Y nữa, sau khi chuyện bị bại lộ Từ Tư Khởi cũng mang theo Từ Y Y rời khỏi nhà họ Sở ra nước ngoài.

Vì sợ sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp của mình, nên bà ta vẫn chưa đăng ký kết hôn với Sở Dập, cuối cùng ngay cả lúc rời đi cũng không cần dây dưa kéo dài.

Nhưng Từ Tư Khởi chỉ đưa mình Từ Y Y đi, để An Nại một mình ở lại nhà họ Sở với thân phận cực kỳ xấu hổ.

Bước chân An Nại nhanh hơn, đột nhiên Đoàn Đoàn cọ má mướt mướt vào cổ cô, hai cánh tay nhỏ vòng qua mà ôm lấy cổ cô, bé nhỏ giọng nói: “Đừng khóc.”

“Không khóc.” cầm An Nại cọ cọ vào tóc bé con hỏi, “Con muốn ăn kem không?”

“Muốn” Đoàn Đoàn ra sức gật đầu lia lịa, ba rất ít cho cậu ăn kem.

Đến tiệm kem, An Nại gọi một hộp kem to một hộp nhỏ, cô đưa hộp nhỏ hơn cho Đoàn Đoàn, Đoàn Đoàn vui vẻ xúc một thìa cho cô.

Ăn kem xong tâm trạng An Nại khá hơn rất nhiều, đây là thói quen đã hình thành từ khi cô học sơ trung, một khi tâm trạng không tốt cô sẽ uống nước mát, ăn kem lạnh.

Sợ Đoàn Đoàn còn nhỏ, ăn lạnh nhiều sẽ dễ bị bệnh, cô ăn đỡ cho Đoàn Đoàn phân nửa hộp kem, rồi hai người vui vẻ về nhà.

Sau khi về nhà An Nại và Đoàn Đoàn cùng nhau ngồi trên thảm thảm dài ở thư phòng vẽ tranh cát, Tiểu Đoàn Từ chau mày vẽ mặt nghiêm túc mở từng túi cát rắc nhẹ lên bức tranh, không cẩn thận đổ quá nhiều cát lên tranh, bé liền nằm nhoài người thổi nhẹ chỗ cát còn thừa, không ngờ bị cát bay vào mắt, Đoàn Đoàn vươn tay dụi dụi mắt, ngón tay vốn có cát nên lại dấy lên mặt và lông mi, bé càng xoa mắt càng đau, càng đau lại càng khó chịu.

An Nại vừa mở hộp logo xếp hình, cúi đầu nhìn Đoàn Đoàn mới phát hiện mắt Đoàn Đoàn đỏ hồng do bé cứ dụi mắt nãy giờ, cô bế Đoàn Đoàn đứng thẳng người dậy.

“Đoàn Đoàn, mở mắt nào con, di thôi một cái là hết đau liền.” An Nại chờ bé mở to hai mắt, rồi tiến lại gần nhẹ nhàng thổi một cái, “Hết ngứa chưa con?”

“Dạ” Đoàn Đoàn hai tay nhỏ dính cát chà chà vào nhau, gạt hết cát còn dính trên tay, rồi nghiêng người qua hôn lên má An Nại một cái.

“Chụt” kêu vang một cái, cả hai một lớn một nhỏ mặt đều đỏ bừng, An Nại ôm Đoàn Đoàn đi toilet rửa mặt rửa tay, cô dạy bé lần sau nếu không cẩn thận bị thứ gì bay vào mắt trước tiên phải rửa tay thật sạch rồi dùng khăn mặt lau khô tay rồi mới được dùng tay rửa mặt, Đoàn Đoàn cũng không chú ý nghe lắm, tất cả lực chú ý đều tập trung vào vành tai đỏ rực của An Nại, thì ra mẹ cậu cũng sẽ xấu hổ, ba ba nói đúng, bé thật sự rất giống mẹ.

Đoàn Đoàn vươn hai tay xoa xoa mặt mình, vui sướng chạy về tiếp tục hoàn thành bức tranh cát.

An Nại sờ sờ mặt, vui đầu tiếp tục vận lộn với logo xếp hình.

Một lớn một nhỏ ngồi trên thảm một người rắc rồi thổi cả buổi trưa, một người tháo tháo ghép ghép cả buổi trưa, cuối cùng cũng đại công cáo thành. An Nại ngã người nằm dài trên thảm thả lỏng toàn thân, Đoàn Đoàn cũng học theo cô ngã người về phía sau ngửa mặt nằm trên thảm.

An Nại vốn định nằm nghỉ một chút rồi dậy, ấy mà vừa nằm cô đã ngủ luôn, lúc tỉnh dậy liền cảm thấy cả người đau nhức đến đòi mạng, cô không thể ngồi dậy nổi, không biết có phải do đêm qua uống nhiều rượu, sáng hôm nay lại ăn kem rồi lại nằm trên nền đất mấy tiếng, nên bây giờ bụng đau đến ứa mồ hôi lạnh.

Sở Hà vừa từ nhà họ Sở đi ra liền gọi điện thoại cho An Nại, đầu dây bên kia người nhận điện thoại là Đoàn Đoàn, bé con vừa nghe điện thoại liền òa khóc: “Ba ba ba ba, ba về mau, mẹ bị đau.”

“Đoàn Đoàn, hai người ở nhà sao?” Sở Hà bị bé làm giật mình, trầm giọng hỏi bé.

“Không, đang ở trong xe, con gọi xe ời.” Đoàn Đoàn sợ hãi, càng giải thích càng lộn xộn, âm thanh mang theo giọng mũi khóc nức nở, “Ulla Ulla[1] có kêu, nhưng giờ... nó không... kêu nữa.”

[1] Ý là tiếng còi ỉ o ỉ o của xe cứu thương các thím ạ ~ dễ thum gì đâu *o*

“Cục cưng, con đưa điện thoại cho người lớn bên cạnh nào.” Sở Hà đoán có thể là An Nại đã gọi cấp cứu? Anh nói xong Đoàn Đoàn bên kia còn khóc to hơn nữa, bé vừa rồi chỉ lo nói chuyện với ba, bọn họ đã chuẩn bị đưa mẹ bé vào bệnh viện, Đoàn Đoàn cầm điện thoại chạy theo phía sau, vì chân ngắn lại đuổi không kịp, trước mắt giờ chỉ còn lại những ống quần màu trắng mờ mờ.

Cậu khóc lóc nhìn theo đám người phía trước, bên kia An Nại vừa tỉnh lại nhìn xung quanh lại không thấy Đoàn Đoàn đâu, cũng may cô vừa chạy ra liền nhìn thấy Đoàn Đoàn đang cầm di động khóc nức nở trước cửa bệnh viện.

Chờ Sở Hà hỏi rõ được mọi chuyện, chạy tới bệnh viện thì đã thấy An Nại và Đoàn Đoàn đang ngồi ngoài hành lang chờ bệnh viện xếp phòng, An Nại một tay nói với cây treo truyền dịch, tay kia thì lau nước mắt cho con trai.

“Tầng trên vẫn còn giường, để anh bế em lên đó.” Sở Hà cúp điện thoại rồi đi qua định ôm lấy An Nại, cô liền lắc đầu, cô chỉ bị viêm dạ dày cấp tính thôi mà, vẫn có thể cầm cây treo bình này đi lại được, cô vốn cảm thấy mình chỉ cần ngủ một giấc sẽ đỡ, không ngờ Sở Đoàn Đoàn còn biết cách gọi cho 120 [2], phía bên nhân viên cấp cứu còn có thể căn cứ vào địa chỉ định vị qua GPRS mà tới đón cô.

[2] 120 : giống 115 của Việt Nam gọi xe cứu thương, tiện thể 113 là cảnh sát, 114 là chữa cháy.

Thấy An Nại kiên quyết tự đứng dậy, Sở Hà cũng không còn cách nào, anh biết sau khi ba An Nại qua đời ở bệnh viện, An Nại liền có cảm giác bài xích nơi này. Ba người cùng nhau ngồi trên ghế chờ ngoài hành lang, một nhà ba người đều rất sáng sủa, đám y tá bệnh nhân thỉnh thoảng đi qua liền quay lại nhìn bọn họ giống như nhìn gấu trúc trong sở thú.

Sở Hà nhìn sắc mặt tái nhợt của An Nại liền mở miệng nói: “Không chờ được phòng bệnh thì em cứ nằm đây một lát đi.”

“Không.” An Nại cự tuyệt rất nhanh.

“Đừng sợ, anh ở.....” Sở Hà hiếm khi dịu dàng như vậy, An Nại nhìn anh một cái nói: “Chính là vì anh đang ở đây.....”

Sở Hà: “.....”

“Sở Đoàn Đoàn, vậy con ngủ một lát đi.” Sở Hà nhìn Đoàn Đoàn ngồi bên cạnh, không quản nổi mẹ nó đã đánh chẳng lẽ cũng không nói nổi thẳng con?

“Không.” Đoàn Đoàn vươn tay dụi dụi mắt, rõ ràng mắt sắp không mở nổi nữa mà vẫn cố chịu, cậu ưỡn ngực ngồi thẳng lưng, mẹ cậu sắp được về nhà rồi, cậu còn muốn tặng bức tranh cát cậu tự làm cho ba ba nữa.

Bé vừa nói xong Sở Hà liền tức giận nhỏ giọng mắng: “Ngốc.” [3]

[3] Ngốc : anh ấy nói là nhị (số 2)

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Chương 17: Cùng chung dưới một mái nhà

An Nại có chút khó hiểu, liền quay sang cúi đầu hỏi bé: “Nhị là sao?”

Đoàn Đoàn giờ hai ngón tay cho cô nhìn, còn rất nghiêm túc nói: “Too”

An Nại gật gật đầu nói: “Con giỏi quá, còn biết nói tiếng anh nữa.”

“Dạ” Đoàn Đoàn gật gật đầu liên tục.

Sở Hà: “.....” Nhị = too = neither! [1]

[1] Nhị = ngốc nhưng cũng đọc là ừ có nghĩa là số 2, tiếng anh số 2 đọc là two (giống cách đọc của too) loanh quanh một hồi (Ngốc = cũng = không gì cả)

Mẹ nó, vì sao anh cảm thấy như cô đang tát một cái vào mặt anh!

“Không được ngốc như thế, Sở Hà Đoàn Đoàn.” Sở Hà xoa xoa hai thái dương, anh cũng không muốn nhận đồ ngốc này là con trai mình, thực tế từ lúc Đoàn Đoàn một tuổi rưỡi mới chỉ biết gọi papa, Sở Hà tạm thời không ôm hy vọng nhiều với chỉ số thông minh của con trai. Dù sao bé vẫn còn nhỏ, cả anh và An Nại đều rất thông minh, theo di truyền sinh học mà nói Đoàn Đoàn chắc hẳn sẽ không quá ngốc. Vì vậy căn cứ vào nguyên lý nếu chỉ số thông minh quá thấp thì chỉ số cảm xúc phải cao, anh sẽ dạy Đoàn Đoàn thành một đứa bé thật dễ thương. Sở Hà vươn tay vòng qua vai An Nại vỗ một cái lên đầu Đoàn Đoàn, Đoàn Đoàn ngửa người về sau muốn tránh tay ba nó nhưng không kịp, bị oánh trúng một cái nhưng vẫn nở nụ cười rất tươi.

“Cười ngốc như vậy làm gì?” Sở Hà không cam lòng chọc chọc bé, ngón tay thon dài thoải mái nhào nặn cái má tròn mìn như bánh bao của con trai.

Đoàn Đoàn lắc đầu không nói gì, bé thích cảm giác khi ba mẹ và bé ba người cùng ở bên nhau.

An Nại lặng lẽ ngồi thẳng người, lưng cứng ngắc có chút không được tự nhiên, khi Sở Hà chọc Đoàn Đoàn cánh tay anh vươn vòng qua lưng cô, giống như anh đang ôm cô vào lòng vậy.....

Tay áo sơ mi anh kéo cao lên qua khuỷu tay, trong lúc lơ đãng tay anh chạm vào lưng cô khiến cô hơi cong người lại để lộ phần xương con bướm [2], An Nại vốn mặc áo ngắn tay rất mỏng, thỉnh thoảng làn da ấm áp của anh lại như có như không mà chạm nhẹ lên lưng cô, chỉ cần tay Sở Hà hơi động lưng cô liền có cảm giác tê dại đôi chút.

[2] Xương con bướm:

An Nại cảm thấy nhất định anh đang cố ý, nhưng Sở Hà trêu chọc Đoàn Đoàn rất vui vẻ, cô cũng không thể xấu hổ mà phá đám bầu không khí này, đành dịch mõng ngồi tiến lên phía trước một chút, không ngờ vừa nhắc người mũi kim trên mu bàn tay cũng bị kéo lỏng ra, chảy chút máu. Sở Hà chưa kịp vẩy tay gọi y tá, An Nại đã bình tĩnh tự mình ấn lại mũi kim vừa mới thoát ra được một nửa.

“Nại Nại, đi thực dưỡng cảm!” Đoàn Đoàn ngẩng mặt lên, hai mắt vô cùng ngưỡng mộ mà nhìn cô.

“Cũng tạm.” An Nại có chút ngượng ngùng.

Sở Hà vươn tay xoa xoa bờ vai cô, trầm giọng nói, “Ngồi yên, đừng lộn xộn.”

Chất lỏng lạnh lạnh lại chảy vào mạch máu, An Nại giật giật ngón tay hết sức chăm chú nhìn bình nước biển treo trên cao còn nhiều kia, bất chợt cô liền cảm thấy mệt mỏi.

Sở Hà cúi đầu nhìn đáng vẻ An Nại nhắm mắt ngủ, anh đưa tay đỡ đầu cô ngã vào vai mình, mấy sợi tóc mai trượt qua cổ anh, vừa đúng lúc đôi môi mềm mại lại chạm lên cổ áo sơ mi màu trắng càng tôn lên vẻ kiều diễm, Sở Hà vươn tay kéo cổ áo An Nại cao lên một chút, khi ở nhà cô chỉ mặc áo phông ngắn tay rộng thùng thình, cổ áo lại rất rộng, vừa động một chút sẽ lộ ra vòng xương quai xanh xinh đẹp.

Đoàn Đoàn ngồi bên cạnh xoa xoa mắt, nghiêng trái ngã phải, cu cậu vừa ngã người về sau liền bị Sở Hà một tay kéo lại ngồi trên đùi anh, Đoàn Từ run rẩy vịn cánh tay Sở Hà giẫm lên đùi anh đứng dậy, cu cậu nhỏ giọng nói vào tai anh: “Ba ba, tí về phải gọi con dậy nha.”

“Ừm, ngủ đi.” Sở Hà một tay xoa xoa bụng Đoàn Đoàn, để con trai tựa lưng vào người mình. Bé con đang trong cơn buồn ngủ nên lập tức liền vào giấc.

Nhìn một lớn một nhỏ trong lòng, Sở Hà càng cảm thấy quyết định ngày đó của anh tuy rằng rất quá đáng với An Nại nhưng lại vô cùng chính xác.

Một tiếng “Tách” vang lên, ánh mắt Sở Hà chợt trở nên lạnh lùng, theo hướng đèn flash vừa lóe lên anh nhìn qua liền thấy một nữ sinh tay cầm điện thoại di động lập tức bỏ chạy “Vèo” thoát khỏi dãy hành lang. Vừa đúng lúc An Nại truyền xong bình nước, y tá liền tới rút mũi tiêm. Sở Hà một tay ôm An Nại một tay ôm con trai nên không thể đuổi theo, anh cười lạnh một tiếng rồi gọi điện thoại cho trợ lý, tuy anh luôn mong quan hệ của mình và An Nại sớm ngày được sáng tỏ, nhưng tuyệt đối không phải ở thời điểm An Nại chuẩn bị tốt nghiệp đại học này.

An Nại bị tiếng chuông điện thoại của Sở Hà vang lên liên tục đánh thức, cô dụi dụi mắt phát hiện mình đang nằm ở ghế sau, trên người còn đắp một chiếc áo gió, An Nại ngồi thẳng người dậy, nương theo ánh đèn mờ trong buồng xe cô nhìn thoáng qua đồng hồ, đã hơn mười một giờ rồi.

“Đỡ hơn chưa?” Giọng nói trầm thấp của Sở vang lên trong buồng xe yên tĩnh, An Nại theo bản năng gật gật đầu.

“Trưa nay em đưa Đoàn Đoàn đi ăn kem?” Sở Hà đột nhiên thay đổi đề tài, An Nại nhận ra Sở Hà đang mất hứng liền giải thích: “Ừ, tôi cũng không dám cho thằng bé ăn nhiều.”

“Anh nói em ấy.” Sở Hà có chút phiền não hạ cửa kính xe, lại nghĩ Đoàn Đoàn đang nằm ngủ ở ghế phụ nên bấm nút lần nữa, kéo cửa kính xe lên, anh có chút chán nản, tuy rằng trước đây anh luôn tự nhủ dù sao cả hai cũng còn nhiều thời gian, nhưng hiện tại An Nại rõ ràng ở bên cạnh anh, mà lại như cách anh rất xa, trong lòng liền có cảm giác buồn bực khó nói, hôm qua khi anh kể lại chuyện này cho Hà Minh, Hà Minh đập bàn trả lại cho anh một câu – You deserve it. < Đáng đời anh ~>

Lúc Sở Hà tức giận, An Nại rất sợ anh, dù sao Sở Hà cũng là người rất có ảnh hưởng với cô, hơn nữa con người lúc bị bệnh thường có chút yếu ớt. “Sau này tôi sẽ không ăn nữa.” An Nại cúi đầu tựa người vào cửa xe đáp lời, cô vươn tay lấy một chai nước tinh khiết trong hòm đá mở nắp bình, uống một

ngụm

“Ừm, em ngoan lắm.” Sở Hà thấp giọng nói, giống như đang dỗ đứa nhỏ.

Vừa nghe xong lời anh nói, một ngụm nước đá vừa vào miệng liền phụt ra ngoài, kem không cho ăn, nước đá cũng không thể uống?

Sở Hà:“.....” Mẹ nó, trông anh giống như muốn ăn thịt cô lắm à!

Trong xe nhất thời yên tĩnh lại, An Nại có chút ngưng ngững, từ sau khi Sở Hà trở về, cô bắt đầu có suy nghĩ xấu về anh, có lẽ vừa rồi anh chỉ tỏ thái độ tán thưởng câu nói “Tôi không ăn nữa” mà thôi, nhưng cô lại cảm thấy anh đang nhấn mạnh nhắc cô không được ăn đồ lạnh. Rõ ràng trước kia mỗi lần Sở Hà trầm giọng nói với cô “Em ngoan lắm”, cô sẽ không nói gì, trong lòng âm thầm nở hoa.

Còn bây giờ.....

Kỳ thật lúc ngồi ngoài hành lang ở bệnh viện, cô không ngủ, cô nhắm mắt là vì khi Sở Hà ôm cô trái tim cô cứ đập thình thịch như muốn thoát khỏi lồng ngực. Hóa ra cô không mạnh mẽ như mình đã nghĩ, cũng thật sự chưa quên được anh như mình đã từng quyết. Nhưng cô không có can đảm thích anh lại lần nữa, cũng không dám tiếp nhận tình cảm này giống như trước đây nữa.

Trong quãng thời gian đẹp nhất của một người con gái, cô vì tình đầu ngây thơ đã phải đánh đổi thật nhiều, vì vậy cô sẽ không bao giờ coi tình yêu là tất cả đối với một người con gái nữa.

An Nại ghé sát đầu vào cửa sổ nhìn thoáng qua ánh đèn đường ngoài phố sáng rực lung linh như ban ngày, nhưng dù bóng đèn ấy có sáng đến đâu, cũng không thể tỏa sáng cả bầu trời đêm đen mù mịt.

Xe vừa dừng lại, di động của Sở Hà lại vang lên lần nữa, An Nại nhìn anh chau mày nhận điện thoại nên cô đành bẻ Đoàn Đoàn lên nhà trước .

Vừa đi ra khỏi thang máy, cô liền thấy Từ Y Y cầm một túi hành lý lớn tựa lưng ngồi trước cửa nhà cô lau nước mắt.

Từ Y Y vừa nhìn thấy cô liền đứng dậy gào lên, ngón tay chỉ vào mặt cô đang run lên, giọng nói cũng theo đó mà run rẩy:“An! Nại! Sao giờ chị mới về! Tôi đứng trước cửa trường đợi mười lăm phút cũng không thấy chị đến đón, đứng trước cửa nhà đợi chị nửa tiếng cũng không thấy chị về, chị có phải chị gái ruột tôi không! Tôi thi trượt đại học không phải chị vui vẻ lắm sao! Chị đắc ý lắm phải không, tôi làm gì cũng không bằng chị, dù chị mang thai cũng có thể ôn thi đỗ được Tây đại.....”

Đoàn Đoàn dụi dụi mắt, cu cậu bị đánh thức .

An Nại liếc mắt nhìn Từ Y Y đang ồn ào, ánh mắt cô rất bình thản, Từ Y Y thấy vậy liền chột dạ không dám nói nữa. Tính cách kiêu căng phách lối này đều do Từ Từ Khởi mà thành, khi còn bé cô vốn xem thường người chị gái An Nại này, cảm thấy chính mình mới là tiểu công chúa nhà họ Sở, An Nại chẳng qua chỉ là một đứa con riêng nhưng lại mặt dày ở lại nhà họ Sở hưởng thụ tất cả, thế nhưng lớn lên chính cô lại bị mọi người coi như một đứa con riêng.

Hơn nữa.....khi phát hiện cô vốn không phải con gái của Sở Dập, cô liền bị đuổi khỏi nhà họ Sở, còn An Nại thì sao, tuy rằng ba ruột của An Nại đã mất, nhưng ông cũng là Tam công tử nhà họ An, còn để lại cho An Nại một bệnh viện tư nhân và một vài bất động sản lớn khác.

Những thứ đó, cô đều không có phần.

Trong chớp mắt, hoàn cảnh của cô và An Nại đột nhiên bị vận mệnh đùa giỡn cùng nhau đảo chiều.

Mấy năm qua, Từ Từ Khởi luôn khuyên cô phải ngoan với An Nại, dù thế nào hai đứa cũng là chị em, máu mủ tình thâm, về tình về lý sau này An Nại cũng không thể bỏ mặc cô được. Quả thật cô cũng rất muốn hòa giải với An Nại, nhưng bây giờ An Nại vốn không thêm để ý tới cô. Từ Y Y rất tức giận khó chịu, vốn muốn cãi nhau để phát tiết vì vừa thi trượt đại học nhưng lại không dám, chờ An Nại vừa mở cửa nhà cô liền theo vào, chạy thẳng vào một phòng khóa trái cửa lại rồi khóc lớn.

An Nại thật sự không thêm để ý tới cô, sau khi cô vào nhà cũng không đóng cửa lại, nghe Từ Y Y nức nở không dứt cô liền muốn ra ngoài thuê tạm một phòng ngủ qua đêm, dù có phải qua nhà Sở Hà ngủ một đêm cũng được, dù sao cô cũng không muốn ở chung một nhà với Từ Y Y.

Từ nhỏ cô đã được Từ Từ Khởi nhồi nhét tư tưởng “Con là chị hai phải nhường em gái”, bất luận là món đồ chơi cô thích, hay bộ quần áo mới cô vừa được mua, thậm chí là quà sinh nhật ba đã tặng cô trước đây, chỉ cần Từ Từ Khởi ra lệnh một tiếng, cô đều phải tặng lại cho Từ Y Y, bởi vì cô là chị gái.

An Nại đã cho cô ta rất nhiều thứ, nhưng khi Từ Y Y cướp cái gối con chó mà An Lan đã tặng cho cô trước đây thì cô đã vật Từ Y Y ngã xuống đất mà đập cho cô ta một trận, Từ Y Y há miệng thở dốc còn chưa kịp khóc lóc kêu gào đã bị Sở Hà đứng tựa lưng ngoài hành lang liếc mắt đe dọa nên đành phải nuốt vào. Kỳ thật An Nại vẫn luôn không hiểu, trước khi thân phận Từ Y Y được phát hiện, rõ ràng Từ Y Y mới là là đứa em gái có cùng huyết thống với Sở Hà, nhưng Sở Hà lại vô cùng chán ghét Từ Y Y, ngược lại, Sở Hà đối với cô quả thực có chút dịu dàng...

Sao cô lại nghĩ tới Sở Hà , An Nại vỗ vỗ rần, nhìn thoáng qua cửa thư phòng vừa bị Từ Y Y hung hăng đóng sầm một cái.

Từ Y Y nói đúng, cô ta thi trượt đại học, An Nại thực sự cảm thấy rất đáng, thậm chí ngay cả mấy lời an ủi dối trá cô cũng lười nói.

An Nại thả Đoàn Đoàn xuống rồi vào phòng tắm pha nước nóng, lần đầu tiên Đoàn Đoàn lại không theo sau cô làm cái đuôi nhỏ ngược lại cu cậu chạy

lạch bạch đến cửa thư phòng, vươn tay gõ cửa cộc cộc.

Bên trong truyền ra một tiếng “Cút” mang theo tiếng khóc nức nở.

Đoàn Đoàn chau mày tiếp tục gõ cửa, quà tặng ba trong ngày Father’s Day cậu và mẹ làm cả buổi trưa vẫn nằm trong thư phòng, cậu còn muốn tặng cho ba ba nữa.

Cô gái trong thư phòng không nói gì, chỉ có tiếng khóc thút thít đáp lại, Đoàn Đoàn có chút bức bối, cậu nghĩ chị gái kia khóc thương tâm lắm nên chắc không nghe thấy cậu nói gì, cậu bước vài bước ghé sát người vào cửa, lớn tiếng nói với vào trong: “Mở cửa.”

“Chị có phiền không hả!” Từ Y Y quát lớn một tiếng, Đoàn Đoàn nghe được cô vừa trả, cũng lớn tiếng nói vào bên trong: “Mở cửa, tranh cát và logo của em.”

“Cạch” Cửa thư phòng bị một lực mạnh kéo ra, mạnh đến mức vừa chạm vào tường liền vang lên rầm một cái, Từ Y Y cầm bức tranh cát đang nằm trên sàn ném thẳng ra ngoài, lại nhặt khối logo đập một cái xuống sàn, “Rầm” một tiếng, rồi hung hăng đóng cửa lại lần nữa.

Về mặt Đoàn Đoàn có chút mơ màng, bé ngồi xồm xuống cầm bức tranh cát bị vỡ nát nát cùng khối logo văng tung tóe, nhìn bức tranh cát nhẵn nhụi, Đoàn Đoàn đuối tay muốn là phẳng lại bức tranh, nhưng lại bị rơi thật nhiều cát.

An Nại nghe thấy tiếng cửa phòng đập rầm rầm cũng không quan tâm lắm, lúc còn ở nhà họ Sở Từ Y Y thường xuyên đóng cửa rầm rầm như vậy, đã có lần cô ta còn phá nát một cái cửa. Cô vừa pha xong nước tắm liền gọi Đoàn Đoàn một tiếng, nhưng không thấy Đoàn Đoàn chạy vào tắm rửa, An Nại ra khỏi phòng tắm tìm Đoàn Đoàn, liền nhìn thấy Đoàn Đoàn đang cúi đầu cô đơn ngồi xồm trước cửa thư phòng.

“Đoàn Đoàn” Cô vừa tiến tới định ôm bé, Đoàn Đoàn liền đứng bật dậy ôm bức tranh cát nhàu nát và khối logo rơi tả tung chạy về phía cô, An Nại đang tay chuẩn bị ôm bé, Đoàn Đoàn liền chạy nhanh tới cửa bỏ nhào ra ôm đùi Sở Hà vừa từ thang máy đi ra đang đứng sau lưng cô mà nức nở gọi lớn: “Ba ba!”

Sở Hà cúi người vươn tay bế Tiểu Đoàn Từ đang ôm chặt đùi anh, bàn tay to lau nước mắt bé con, trước giờ Đoàn Đoàn không phải đứa bé hay khóc, nhưng lần này lại khóc nức lên vô cùng thương tâm: “Sở Đoàn Đoàn, sao vậy con?”

Đoàn Đoàn vươn tay lau sạch nước mắt: “Người xấu phá hỏng.. quà.. con và mẹ... làm tặng ba ..rồi.”

Bé nói xong liền đưa bức tranh cát cho Sở Hà: “Đây là con làm,” bé con gom lại những mảnh logo ảm ức khóc nức, “Đây là của mẹ.”

“Con ngoan nhất, bảo bối của ba,” Sở Hà hiếm khi dịu dàng hôn nhẹ lên mặt bé con, “Là quà của ba trong ngày Father’s Day sao?”

“Dạ” Đoàn Đoàn được ba khen liền quên đi nỗi buồn, bé sụt sịt mũi có chút xấu hổ ngã người nằm trên vai Sở Hà, ngừng nức nở mà nhỏ giọng nói: “Mẹ cũng ngoan lắm.”

“Ừm, mẹ con cũng ngoan.” Sở Hà xoa xoa mông bé dỗ dành, trước kia anh vốn cảm thấy thời gian trôi qua thật chậm, bây giờ mới nhận ra thời gian trôi qua nhanh quá, mỗi ngày nào bé con nằm trong ngực anh chỉ biết ngậm núm vú uống sữa bình giờ đã lớn thế này rồi, nhóc con còn biết làm tranh cát tặng quà cho anh nữa.

Lúc Đoàn Đoàn ra đời, anh mới hơn hai mươi tuổi, ai ai cũng nói anh có tiền đồ rộng mở, anh cũng nghĩ như vậy, thế giới rộng lớn đang ở trước mắt, anh có một tương lai sáng lạn, có khả năng vô hạn, tuyệt đối đừng để đứa nhỏ quần thân làm chậm chễ. Nhưng khi nuôi Đoàn Đoàn lớn hơn một chút, trong lòng anh liền có cảm giác thành công khó nói thành lời. Bất luận bé con xuất hiện ở thời điểm nào thì khiến bé con bình an trưởng thành từng ngày từng ngày đã là tác phẩm tốt nhất của anh rồi.

Khi Sở Hà dỗ dành Đoàn Đoàn, trong thư phòng An Nại mặt không chút biến sắc nhìn Từ Y Y đang tựa người vào bàn đứng bên kia.

Từ Y Y ngang ngược nhìn lại cô, có chút bức bối: “Không phải chị là bức tranh cát thôi sao, giờ chị còn muốn bênh thằng nhỏ ! Thực buồn cười, trước đây không phải chính chị khóc lóc cầu xin mẹ ký tên, muốn tới bệnh viện bỏ nó sao? Nếu nó biết trước đây chị không muốn nó mà còn muốn giết chết nó thì sao!” Cô ta càng nói càng hăng say, càng nói càng cảm thấy tủi thân, lời cuối cùng cũng là lời Từ Từ Khôi thường xuyên nói với cô.

“Từ Y Y,” An Nại cắt ngang lời cô ta, hai tay đặt trên bàn cúi người nhìn cô, “Đừng phá nát chút kiên nhẫn cuối cùng của tôi.”

Cô cúi đầu mắt nhìn đồng hồ: “Bây giờ muộn rồi, ngày mai cô đi đi.”

Từ Y Y sùng sốt một chút, nhìn An Nại quay người bỏ đi mà lớn tiếng kêu: “Tôi là em gái chị!”

An Nại không nói gì.

Bây giờ cô ta nói..... cô ta là em gái cô .

Khi cô cần có người thân bên cạnh, thì cô ta ở đâu?

Bây giờ cũng đã quá khuya , An Nại đành ôm khăn tắm qua nhà Sở Hà.

Khi một thứ đáng ghét hơn xuất hiện, mọi thứ đáng ghét trước đó đều có thể chấp nhận được, với cô nhìn mặt Sở Hà bây giờ còn dễ chịu hơn Từ Y Y.

Cô tới phòng vệ sinh tắm rửa, sau khi tắm xong tìm quanh nhà cũng không thấy máy sấy đâu, tìm được một lúc An Nại rốt cục cũng bỏ cuộc .

Khi An Nại ôm mái tóc đi ra tìm Sở Hà hỏi máy sấy, Sở Hà vẫn đang để tóc ướt ngồi tựa lưng vào sofa ghép lại khối logo và chỉnh lại bức tranh cát. Nước từ tóc mái tóc đen vẫn đang nhỏ giọt rơi xuống chiếc áo tắm màu trắng, dưới ngọn đèn vàng ấm áp đáng yêu người đàn ông đang chăm chú lắp ghép khối logo kia chợt khiến cô có chút rung động.

Sợ đánh thức Đoàn Đoàn, An Nại rón rén bước qua giúp anh sửa lại vị trí những mảnh lắp ghép bị sai. “Còn khó chịu không?” Sở Hà đột nhiên vươn tay xoa nhẹ lên bụng cô, An Nại vội vàng lùi người về phía sau một chút, lại bị vướng chân vì mấy miếng logo vương trên sàn nhà, lão đảo một cái không vững cô liền ngã dập mông xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Chương 18: Kabe ~ don

“Rầm” một tiếng đập vang lên rất mạnh .

Lần này, An Nại ngã thật sự rất đau.

Không hề có chút thời gian phòng bị nào..... từ lúc cô vướng chân nghiêng ngã đến lúc mông chạm đất chỉ trong tích tắc.

Cũng không có tấm thảm nào lót mông.....Sở Hà thiết kế phòng khách theo phong cách vô cùng đơn giản, trong phòng chẳng những không có thảm, mà sàn còn được lát bằng đá cẩm thạch vừa lạnh vừa cứng. An Nại chỉ quần một chiếc khăn tắm mỏng, mông vừa chạm xuống sàn đá cẩm thạch cứng như băng thì cơn đau lập tức kéo đến, ngay cả người phản ứng chậm như An Nại cũng nhanh chóng cảm nhận được cơn đau sâu sắc.

Một tay cô vừa vịn lên bàn trà, đã bị Sở Hà ôm lấy bế lên như trẻ con, cô vừa mới tắm xong, trên người còn hơi ướt mang theo cảm giác mát lạnh, lại được Sở Hà ôm như vậy khiến cả người An Nại cứng lại. Khoảng cách giữa bọn họ thật sự rất gần, gần đến mức cô có thể nhìn rõ từng sợi lông tơ trên mặt anh, theo bản năng cô nín thở.

Mấy hôm trước cô mới mua loại khăn tắm mới khác với loại vẫn dùng trước kia, loại này không có dây thắt cố định, mà là loại chỉ bọc toàn thân rồi nhét vào eo, loại khăn tắm này rất dễ rơi ra, vì vậy cũng cần dùng tay ép giữ chặt khăn tắm.

An Nại sợ khi Sở Hà ôm cô khăn tắm sẽ bắt rơi xuống, nên tay cô giữ chặt lấy khăn tắm. Cứ như vậy, cô cũng kẹp luôn cả tay Sở Hà.

Khi Sở Hà ôm An Nại, hiếm có dịp cô không giãy dụa mà ngoan ngoãn để mặc cho anh ôm. Cánh tay cô mềm mại cọ nhẹ vào ngón tay anh, giống như có một dòng điện yếu ớt, cảm giác tê tê và hơi lạnh từ khăn tắm khiến cho ngón tay Sở Hà run rẩy một chút.

An Nại cũng nhận ra phản ứng của anh, liền lập tức thả lỏng tay, vì thế mà chiếc khăn tắm đau xót tuột xuống, đúng lúc Sở Hà nhanh tay kéo khăn lên cho cô, may quá..... An Nại thì cô sẽ không bao giờ mua loại khăn tắm này nữa.

“Thế nào, còn đau không?” Giọng nói của Sở Hà vang lên trên đỉnh đầu cô.

An Nại lắc đầu, giọng nói bình tĩnh: “Không đau nữa.”

An Nại vui đầu vào cánh tay người xuống sofa giả vờ chết, vừa nghe thấy tiếng Sở Hà đóng cửa ra ngoài, cô mới dám thả lỏng người, vừa thả lỏng một chút thì cảm giác cơn đau đến tận xương tủy liền phát tác, An Nại vươn tay ra sau mông vụng trộm xoa xoa một chút, “Hu hu” đau quá đi mất.

Chắc cô phải nằm úp người ngủ cả đêm nay mất, cũng có thể cả mấy ngày sau nữa.

An Nại không quan tâm đến tư thế ngủ, nhưng ở nhờ nhà Sở Hà lại phải nằm úp người ngủ nguyên một đêm quả thực rất xấu hổ.

An Nại xoa xoa mặt, ngón tay vừa chạm lên mặt liền cảm nhận được hơi nóng. Cô lập tức đứng dậy khỏi ghế sofa, một tay giữ khăn tắm lê bước ra mở cửa, cô nghĩ mình nên về nhà thôi, Từ Y Y chắc hẳn cũng ngủ rồi.

Không ngờ cô vừa mới bước ra đến cửa, tay còn chưa chạm vào núm cửa, cửa đã tự động mở.

Vừa đúng lúc Sở Hà đang cầm một túi thuốc đi vào, cô buông tay khỏi núm cửa mà giữ chặt khăn tắm, hắng giọng nói: “Tôi về nhà lấy áo, áo ngủ của tôi

còn ở nhà bên, tôi về trước.....”

“Áo ngủ nào?” Cô còn chưa nói xong, đã bị Sở Hà cắt ngang, “Em ra phòng khách nằm úp người xuống, anh qua lấy giúp em.”

An Nại:“.....”

“Cám ơn” Cô nói xong thì cầm lấy túi thuốc trong tay Sở Hà muốn tìm một miếng cao dán, vừa lục lọi một chút liền lôi ra một cái hộp nhỏ rất đẹp — Durex.[1]

[1] Durex : nhãn hiệu bao cao su .

Mẹ nó, quả thực là..... cảm thú!

An Nại còn chưa kịp nói gì, Sở Hà đã mau chóng vờn tay gạt lại cái hộp, chiếc hộp nhỏ màu xanh theo một vòng cung parabol rất chuẩn xác mà rơi thẳng xuống thùng rác. Sở Hà buồn bực gãi đầu, “Em đừng nghĩ nhiều, anh không mua thứ đó .”

An Nại:“Ồ.”

Sở Hà tức tối đổ hết túi thuốc ra sàn, sau khi chắc chắn không có hộp thứ hai mới lấy ra lọ thuốc trắng Bạch Vân quơ quơ trước mặt cô. Đã hơn nửa đêm, anh chạy vòng qua mấy con phố mới tìm được một hiệu thuốc còn mở cửa, vừa vào tiệm thuốc ông chủ thấy anh vội vàng lòng như lửa đốt liền lấy thêm một hộp áo mưa cho anh, lại còn nhìn anh với ánh mắt “Đều là đàn ông cả tôi hiểu mà”, Sở Hà hung hăng liếc mắt trừng ông chủ một cái, trả lại hộp áo mưa cho lão, nhưng không ngờ ông già này lại lấy như vậy, mẹ nó, tên bệnh thần kinh không có tính phúc. Lúc chế nhạo người ta, Sở Hà cũng không nghĩ, bốn năm nay chính anh cũng không có cuộc sống tính phúc [2] của một thằng đàn ông đâu.

[2] Tính phúc : cái này là chỉ chuyện ấy đấy ạ) cộp mác sạch cho anh

An Nại nhận lọ thuốc Bạch Vân trong tay Sở Hà rồi tự mình vào phòng tắm thoa qua loa vài cái, lúc đi ra còn bị Sở Hà nhìn từ trên xuống dưới một lượt, “Bôi xong rồi?”

“Xong rồi.” An Nại gật gật đầu, cô muốn ngủ trên sofa ngoài phòng khách, nhưng Sở Hà cứ lười biếng tựa người vào sofa xem ti vi cũng không có ý định đứng dậy, An Nại xốc lại mái tóc hỏi anh, “Mấy sậy anh cắt đâu?”

“Không có mấy sậy.” Sở Hà nói xong liền vờn tay kéo cô ngồi trên đùi mình rồi chồm lên đầu cô một chiếc khăn lớn giúp An Nại lau tóc, anh mở rộng hai đùi, cho nên An Nại hầu như không ngồi hẳn mông lên người anh, hai đùi cô cũng đặt trên đùi anh, tư thế này giúp vết thương trên mông không bị tổn thương.

Lực tay anh rất mạnh, lúc lau tóc cho cô cũng chẳng dịu dàng chút nào, đầu An Nại cũng bị anh lau rồi xù cả lên, cả đầu quay qua quay lại theo động tác tay của Sở Hà.

Cô nhớ có mùa đông năm nào đó trời rất lạnh, đi giúp việc cũng về quê mất. Tối hôm đó sau khi tắm rửa xong cô tự mình cầm máy sấy hong tóc, lúc đó cô còn bé nên tay cũng ngắn, sấy mãi một lúc mới phát hiện một đoạn tóc đằng sau đã bị cuốn vào lỗ thông gió của máy sấy, cô kéo vài lần cũng không được đành phải chạy đi tìm Sở Hà giúp. Khi đó cô quả thật rất ngốc, trước khi chạy đi tìm anh cũng không tắt máy sấy đi, cuối cùng mái tóc dài bị Sở Hà lấy kéo cắt phéng đi một cái, cô sờ mái tóc chỗ ngắn chỗ dài chưa kịp nói gì, đã bị Sở Hà ấn ngồi xuống ghế cắt thêm vài phút nữa, một lúc sau mái tóc dài đã trở thành mái tóc ngắn ngang vai.

Khi đó cô cảm thấy cô để mái tóc này cũng rất xinh.

Chỉ là tóc bị hút vào máy sấy đã tạo bóng ma khiến một thời gian dài sau đó cô cũng không dám dùng máy sấy nữa, học theo Sở Hà dùng khăn tắm lau tóc, đáng tiếc cô chỉ lau một lát, mà cứ để tóc ướt đi ngủ rồi sáng dậy cũng sẽ sụt sịt. Sau đó mỗi lần tắm rửa xong, Sở Hà lau tóc cho mình cũng sẽ tiện tay lau tóc luôn cho cô, mỗi lần lau đều dùng lực mạnh đến mức khi anh dùng hai chân giữ chặt người cô mà cả người cô vẫn lao đảo qua lại .

.....

Hôm nay Sở Hà lau tóc cho cô, lại khiến An Nại nhớ về những ngày tháng ấy.

Không biết vì sao, đêm nay Từ Y Y xuất hiện cũng khiến cô nhớ lại rất nhiều chuyện trước kia.

Bây giờ, cô đối với Từ Y Y và Từ Tư Khởi đều bình thản như không, nhưng không phải trong lòng không suy nghĩ gì. Nỗi đau đó như một cái gai trong lòng cô, đâm rất sâu, đến khi cô muốn rút nó ra cũng không biết phải tìm cái gai đó ở đâu nữa .

Đối với một đứa trẻ mà nói, ba mẹ vĩnh viễn là người quan trọng nhất, vậy mà sau khi ba cô vừa qua đời, thậm chí khi cô chưa kịp chấp nhận sự thật đó, đã bị Từ Tư Khởi đưa tới nhà họ Sở, rất nhiều họ hàng xung quanh đều khuyên con phải biết thông cảm cho mẹ mình, phải ngoan ngoãn nghe lời mẹ, con xem mẹ con đối với con tốt thế nào, dẫu sao cũng không vứt bỏ con.

Dường như, Từ Tư Khởi đưa cô tới nhà họ Sở mà không bỏ rơi cô, đã là ơn lớn nhất đối với cô rồi .

Khi đó cô còn quá nhỏ nhưng cũng đã học được cách nhìn mặt người ta mà đoán ý, cô không dám đi quấy rầy Từ Tư Khởi, không dám khóc trước mặt Từ Tư Khởi, vì cô không còn ba ba cho nên không muốn mất cả mẹ nữa. Có lẽ trời sinh cô đã là đứa bé không được người ta yêu thương, dù cô có

thận trọng lấy lòng Từ Từ Khởi đến đâu cũng không được bà liếc mắt nhìn một cái. Sau khi Từ Từ Khởi sinh Từ Y Y lại càng không thêm quan tâm đến cô, có đôi khi cô đứng bên cạnh nhìn Từ Từ Khởi ôm Từ Y Y gọi cô ta là cục cưng, trong lòng cũng thực hy vọng Từ Từ Khởi có thể ôm cô một lần. Cô cũng không biết vì sao sau khi mất đi ba, cô cũng mất cả mẹ.

Có một lần Từ Từ Khởi và Sở Dập đưa Từ Y Y đến công viên trò chơi, cô và Sở Hà bị bỏ lại ở nhà, từ xa An Nại nhìn Sở Dập nhắc Từ Y Y ngồi trên vai mình, Từ Y Y cười rất vui vẻ, cô ta có mẹ cũng có cả ba.

Nhưng An Nại chẳng có ai cả, cô cúi đầu chớp chớp mắt cố gắng kìm nén không để nước mắt rơi xuống, sau đó cô không nhìn được mà đi tìm Sở Hà, nhỏ giọng hỏi anh có thể để cô ôm anh một cái không. Sở Hà vút cây bút máy qua bên cạnh, miệng nói cô thực phiền phức, nhưng anh vẫn dang tay ôm cô, thậm chí còn trêu đùa tung bóng cô lên không một cái rồi hai tay vững vàng đón lấy cô.

Ngày đó, Sở Hà là tín ngưỡng của cô.

Anh chỉ lớn hơn cô vài tuổi nhưng sống rất độc lập, anh sẽ không vì hạnh phúc gia đình gì đó mà lấy lòng bất cứ kẻ nào. Anh sống rất tùy ý lại thoải mái, cô rất muốn sống như Sở Hà.

Rất nhiều ký ức dần dần đều đã phai nhạt, nhưng cô vẫn nhớ quãng thời gian cô ở nhà họ Sở như đi giày trượt trên một lớp băng mỏng, khi ấy Sở Hà là người đối xử tốt duy nhất với cô. Anh sẽ đạp xe đưa cô đi học hàng ngày, cuối tuần còn đưa cô đi học Taekwondo, cũng sẽ cùng cô đến cung thiếu nhi học thư pháp. Khi cô một mình lén lút đứng trong góc hâm mộ nhìn Từ Từ Khởi đưa Từ Y Y đi chơi, Sở Hà thường nói với cô không sao cả, bọn họ không thích cô, cô cũng không cần thích bọn họ.

Sở Hà không phải chàng thiếu niên dịu dàng ấm áp, anh chưa bao giờ biết mở miệng nói những lời nhẹ nhàng an ủi cô, nhưng anh lại là người dạy cô những điều quan trọng nhất trong cuộc sống này.

Là Sở Hà dạy cô ở nhà họ Sở ẩn mình sống cuộc sống thật vui vẻ, là Sở Hà khiến quãng thời gian thơ ấu và thanh xuân của cô luôn tràn ngập sức sống.

Ngón tay thon dài của Sở Hà cách một lớp khăn xoa xoa đầu cô, đầu ngón tay anh thật ấm áp.

An Nại cúi đầu, nhìn bóng dáng cô và Sở Hà phản chiếu trên bàn trà, cô vươn tay nhẹ nhàng khắc họa cái bóng của Sở Hà.

“Sau này Từ Y Y sẽ ở nhà em?” Sở Hà đột nhiên hỏi cô, giọng nói trầm thấp.

An Nại lắc lắc đầu, đây là nhà của ba cô, một giây một khắc cô cũng không muốn Từ Y Y ở lại đó nên liền nói thẳng: “Không.”

Sáng sớm hôm sau, khi Sở Hà vừa mở cửa, cửa phòng đối diện cũng liền mở.

Dường như Từ Y Y đang đợi ai đó, cô ta xụ mặt đứng ngoài cửa, không ngờ người vừa mở cửa là anh, toàn thân liền cảm thấy lúng túng, cúi đầu một lúc lâu mới yếu ớt gọi “Anh hai.”

Sở Hà cười lạnh một tiếng: “Tôi không phải anh cô.”

Mất Từ Y Y có chút hồng, cô nhỏ giọng nói: “Chị em.”

“Cô ấy cũng không phải chị cô.” Sở Hà nói xong liền đi thẳng ra thang máy, anh cũng chẳng buồn liếc mắt nhìn Từ Y Y thêm giây nào nữa, anh vốn chán ghét Từ Y Y ngay cả khi cô ta vẫn còn là Sở Y Y.

Sáng sớm, An Nại vừa tỉnh giấc còn chưa kịp mở mắt liền cảm nhận được có thứ gì đó thật mềm mại, cô cẩn thận mở hé mắt nhìn thoáng qua, liền nhìn thấy một gương mặt nhỏ nhắn mũm mĩm trước mắt, Đoàn Đoàn nghiêng đầu nhìn cô, đột nhiên bé nhào tới hôn chụt lên má cô một cái. Nụ hôn của bé con mang theo hương vị bình yên, ấm áp giống như nắng mai buổi sớm. An Nại mở to mắt ngoác ngoác tay gọi Tiểu Đoàn Đoàn đang muốn trốn, Đoàn Đoàn khoanh chân ngồi lại bên cạnh cô, cúi đầu không nói lời nào. An Nại chống một tay xuống giường, nhào người sang hôn một cái lên trán Tiểu Đoàn Từ.

Khuôn mặt Đoàn Đoàn lập tức đỏ bừng lên trông thật dễ thương, cu cậu xấu hổ chạy lạch bạch ra ngoài.

Hiếm có ngày cuối tuần rảnh rỗi, An Nại vừa xoay người xuống giường liền cảm giác được con đầu nhúc nhích trên mông, cô chậm chạp lê từng bước tới phòng bếp, Đoàn Đoàn ngồi trong ghế dành cho trẻ em, một tay cầm thìa một tay cầm đĩa mặt mày hớn hờ chờ cơm, An Nại đi quanh phòng bếp xem một vòng, nhìn Sở Hà đang hết sức chăm chú làm tôm viên, từng viên tôm tròn vàng ruộm óng ánh, xếp thật ngay ngắn trong chiếc đĩa sứ màu trắng, bên cạnh là đĩa socola và hoa quả tráng miệng.

Trình độ nấu nướng của An Nại chỉ đạt đến mức có thể ăn được, mà vài năm không gặp, trình độ vào bếp của Sở Hà hiển nhiên đã cao hơn cô vài bậc, đương nhiên, ngoại trừ chén nước ép mấy hôm trước đối với Đoàn Đoàn là mỹ vị nhưng đối với cô là bóng ma.

Lúc ăn trưa, An Nại cũng không dám ngồi xuống, thật sự là vì cô không thể ngồi nổi, cô tựa người vào một góc phòng tiện tay gấp vài viên tôm. Sở Hà không cần giúp con trai ăn, anh liền lấy một cây tăm đâm một miếng trái cây dứt cho cô: “Thử một miếng không?” Anh dè một tay lên tường, tay kia đưa miếng chocolate ô mai đến cạnh miệng cô.

An Nại lắc đầu: “Không cần.”

Cô vừa mở miệng, Sở Hà liền nhanh tay đưa miếng chocolate ô mai vào miệng cô, sau đó... khi An Nại còn chưa kịp phản ứng, cô đã bị đưa vào tư thế kabe-don[3] ngay trước mặt Đoàn Đoàn!

[3] Tư thế Kabe – don nó như này đây ạ

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Chương 19

Nhưng cũng không phải Sở Hà một tay đè lên tường hoặc là đập “rầm” vào tường một cái, mà là gáy cô vừa va vào tường vang lên “bộp” một cái.

An Nại không biết vì con đau choáng váng đầu nên cô quên mất phải phản kháng, hay bởi vì..... từ trước đây thật lâu, cô đã từng chờ mong điều này.

Môi Sở Hà ép chặt lên môi cô, hai tay anh ôm má cô, nụ hôn mang theo mùi phấn xâm lược và cảm xúc chiếm giữ nóng bỏng, lại mang theo hương vị ngọt ngào chưa từng thấy. Đầu lưỡi cô như hòa tan trong vị chocolate thơm nồng, răng nanh cô chạm nhẹ viên ô mai, chất lỏng chua chua ngọt ngọt quết ngang qua đầu lưỡi cô.

Kinh nghiệm hôn môi của An Nại đều do Sở Hà dẫn dắt, cô mở to mắt người dán chặt lên tường, Sở Hà giữ đầu cô hơi ngẩng lên để đón nhận nụ hôn của anh.....

Nụ hôn như chỉ trong vài giây, hoặc đã trôi qua thật lâu thật lâu, cho đến khi...

“Bộp, bộp, bộp.....” Tiếng vỗ tay bôm bốp đột nhiên vang lên trong phòng khách im lặng này giờ, phá vỡ khung cảnh lãng mạn. An Nại theo phản ứng ngay lập tức đẩy Sở Hà ra, vừa quay đầu sang cô liền nhìn thấy Đoàn Đoàn vui vẻ ngồi trong ghế ăn vỗ tay bi bô nói: “Good~!”

Đoàn Đoàn nói câu Good đầu tiên rồi vỗ tay một cái, nói tiếng Good thứ hai rồi lại vỗ tay một lần nữa, sau đó thì bật hai ngón cái mồm mồm quơ quơ, động tác rất nhịp nhàng. Đây là động tác duy nhất cậu học được sau bài học Tiếng Anh ở nhà trẻ, bởi vì mỗi bạn nhỏ sau khi đứng dậy trả lời câu hỏi thì các cô giáo đều làm như vậy với bọn họ.

Sở Hà hít sâu một hơi, thu hồi cánh tay đang đặt trên tường mà ngoắc ngoắc ngón tay gọi con trai anh: “Lại đây, Sở Đoàn Đoàn!”

“Dạ” Đoàn Đoàn vui sướng cong mông leo ra khỏi ghế ăn, lạch bạch chạy tới ôm đuôi An Nại, ra sức chen chân vào giữa cô và Sở Hà ngăn khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn cô chờ mong: “Mẹ, con cũng muốn! Hôn một cái!” Tiểu Bánh Trôi nói ba mẹ cậu ấy cũng thường hay bobo, ba mẹ cậu rất cực cũng về bên nhau rồi! Tốt quá! Cậu cũng chẳng thêm đi hâm mộ Tiểu Bánh Trôi nữa!

An Nại: “.....” Sáng nay không phải vừa hôn rồi sao?

Sở Hà một tay thoải mái ôm Đoàn Đoàn lên, nhẹ nhàng bâng quơ quát con trai: “Mẹ con đang xấu hổ, được, để ba thay mẹ hôn con một cái.”

An Nại vốn không muốn hôn Đoàn Đoàn trước mặt Sở Hà. Không biết vì sao cô vẫn luôn cảm thấy nếu cô tỏ ra thân mật với Đoàn Đoàn thì cô đang thỏa hiệp và đầu hàng trước mặt anh vậy, giống như cô đang thừa nhận trước đây cô đã sai, chính anh mới là người làm đúng. Không ai biết, chút kiên trì sót lại đó là niềm tự trọng cuối cùng của cô.

Cô vốn luôn nghĩ như vậy, nhưng vừa nghe Sở Hà nói khiến cô có cảm giác như bị kích động, cho nên cô nghiêng người sang định thom lên má Đoàn Đoàn một cái.

An Nại cam đoan Sở Hà là người có phản ứng nhanh nhất cô từng gặp từ trước đến giờ, nhanh đến mức hiện tại cô còn hoài nghi đêm qua là anh cố tình nhìn cô bị ngã dập mông mà không thêm giúp đỡ.

Ngay như lúc này, khi cô định nghiêng người qua hôn Đoàn Đoàn đang trong vòng tay anh, thì trong tích tắc cái tay ôm Đoàn Đoàn kia lùi lại phía sau. Hình như An Nại vừa chạm nhẹ vào môi Sở Hà.....

Đoàn Đoàn bị lộ đẹp mở to hai mắt kinh ngạc nhìn ba mẹ.

An Nại cảm giác được có gì đó không hợp lý nên định rút người lại. Ai ngờ Sở Hà đã nhanh tay hơn anh giữ lấy gáy cô, cúi người làm đậm thêm nụ hôn lướt qua như chuồn chuồn nước, cuối cùng anh còn nở nụ cười ranh ma, dùng ngón tay cái miết nhẹ lên môi của cô một cái rồi đặt lại lên môi mình vờn đầu lưỡi liếm nhẹ, giọng nói trầm thấp: “Rất ngọt.”

“Xèo” gương mặt An Nại như bị thiêu cháy. Cô đẩy Sở Hà ra thật nhanh rồi chạy vào thư phòng gần cô nhất, uống cạn vài ly nước lạnh vẫn cảm thấy người thật nóng.

Trên thực tế, hôn người khác và bị người khác cưỡng hôn là hai cảm giác hoàn toàn khác nhau, trong tích tắc đó khi môi An Nại chạm lên môi Sở Hà, cô liền có cảm giác huyết mạch toàn thân đang sôi trào chạy thẳng lên đầu não.

Vài năm trước, lần đầu tiên cô nhận ra mình thích Sở Hà là một buổi chiều sau khi nhận được kết quả thi thử đại học lớp mười hai, cô cầm bài thi hóa học chỉ chút bút đỏ gạch lỗi sai về nhà mà điên cuồng rả xoát.

Kỳ thi đại học càng lúc càng gần, thành tích môn hóa học của cô vẫn không khá lên nổi. Lần đó lại là lần điểm hóa thấp kỷ lục trong mấy đợt thi thử, cô chủ nhiệm lớp chỉ tiếc rên sất không thành thép nói với cô – “Học sinh lớp chọn nhưng điểm hóa lại tệ như thế này, em là người đầu tiên tôi dạy, điểm hóa thấp thảm hại nhưng vẫn lọt top mười cả khối, em cũng là học sinh đầu tiên tôi biết. Phải chăm chỉ học hóa nhé, cũng có phải thiếu năng thiếu tay thiếu chân gì đâu mà không học được môn này!”

An Nại vẫn luôn biết, thật ra cô không phải người trời sinh thông minh, kết quả học tập của cô ở cao trung Tây đại tốt hơn là vì trường Tây đại có thời gian nghỉ ngơi sinh hoạt rất nghiêm khắc và chặt chẽ khiến cô không thích cũng phải cố gắng mà thích nghỉ.

Ngược lại hoàn toàn với cao trung Tây Trung chín giờ sáng lên lớp bốn giờ rưỡi chiều tan học, thời gian nghỉ ngơi và sinh hoạt của cao trung Tây đại hoàn toàn xứng danh với cái tên nhà giam thứ hai của thành phố C — buổi sáng năm giờ dậy tự học, bảy giờ rưỡi đến tám giờ ăn sáng, tám giờ đến mười hai giờ học chính khóa buổi sáng, từ mười hai giờ đến mười hai rưỡi ăn cơm trưa, mười hai rưỡi đến sáu giờ học thêm buổi chiều, sáu rưỡi đến bảy giờ ăn cơm tối, sau đó tự học muộn đến tận mười rưỡi.

Với thời gian sinh hoạt như vậy, mỗi ngày An Nại phải học khuya hơn so với người khác, thức dậy cũng sớm hơn so với người khác. Thành tích vật lý và sinh học của cô không tệ, nhưng cũng chỉ có thể dựa vào vật lý và sinh vật mà liều mạng bù điểm cho hóa học. An Nại cũng đã rất cố gắng làm bài học thuộc công thức hóa, nhưng không phải cô học thêm mấy tiếng hóa học là có thể bù đắp lỗ hổng kiến thức đã tồn tại từ trước. An Nại cắn bút nhìn đề bài càng đọc càng không hiểu gì, chỉ biết úp mặt xuống bàn mà vô nát đề thi.

Sở Hà đi qua phòng học vừa đúng lúc thấy cô nằm úp mặt xuống bàn quay qua quay lại. Anh đang học năm bốn mà điểm tích lũy hiện tại cũng khá cao cho nên kỳ này cũng thoải mái hơn so với các kỳ trước, cảm thấy bản thân đang rất rảnh, anh liền chủ động đề nghị gia sư cho cô môn hóa học.

An Nại vừa vui mừng lại kinh ngạc, nghiêm túc ngồi ngoan trên ghế như học sinh tiểu học, Sở Hà duỗi chân dài kéo một chiếc ghế tới, ngồi ở bên cạnh cầm bài thi của cô xem qua.

An Nại nghĩ đến đến những vết bút đỏ gạch chéo trong bài thi mà cảm thấy xấu hổ.

Quả nhiên, Sở Hà không làm cô thất vọng, anh lật xem từng trang rồi ném sang bên cạnh, nhìn cô nói: “Không ngờ em lại ngốc như vậy!”

Anh nói rất đúng, An Nại không dám phản đối.

Kỳ thật An Nại cảm thấy Sở Hà giảng hóa cho cô cũng không có tác dụng gì — bởi vì Sở Hà vốn trời sinh thông minh, hơn nữa chuyên ngành của anh là khoa Hóa nổi danh của học viện Tây đại đứng thứ nhất cả nước, nên có rất nhiều chỗ cô không hiểu anh đều lại nói rất ngắn gọn, vì thế cô lại càng nghe không hiểu gì. Sở Hà nói xong một lần liền bảo cô nhắc lại, nhưng một chữ An Nại cũng không nói được.

Nhưng cuối cùng thành tích hóa học của cô cũng tiến bộ một chút, An Nại kết luận là mỗi lần cô nghe không hiểu Sở Hà đang nói gì, Sở Hà sẽ vì cô ngốc mà tức giận cầm bút máy gõ vài cái vào đầu cô, sau đó gõ đến khi cô hiểu ra vấn đề mới thôi.

Cô rất nhớ khoảng thời gian đó, khi Sở Hà giảng bài thi cô rất hay mất tập trung, cho nên cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh mà chỉ dám nhìn vào đôi môi anh. Giọng nói của anh rất êm tai, trầm thấp mà quyến rũ, bờ môi của anh rất mỏng lại đẹp, thỉnh thoảng An Nại thường lặng lẽ phác họa lại hình bóng bờ môi đó trên mặt bàn.

Dáng vẻ khi Sở Hà chau mày, Sở Hà quay bút, Sở Hà cười, Sở Hà uống nước yết hầu hơi rung lên. Những hình ảnh trước đây bỗng chốc xuất hiện mang theo thứ ánh sáng dịu dàng, tuyệt đẹp giống như những món cổ vật.

Trước khi thích Sở Hà, An Nại luôn cho rằng người được yêu sẽ hạnh phúc hơn người yêu, nhưng từ khi thích Sở Hà cả thế giới của cô cũng không còn như trước nữa. Khi đó cô thường xuyên vụng trộm lên nhìn Sở Hà, sau đó tưởng tượng, nếu cô hôn lên anh một cái thì sao nhỉ ?

Nhưng cuối cùng cô cũng không dám làm.

Có đôi khi An Nại nghĩ thầm, trong những năm tháng dài đằng đẵng ấy, nếu cô có thể nhận được tình yêu và sự quan tâm của mẹ, dù chỉ một chút đi nữa, cô cũng không bắt lực đến mức chỉ có thể coi Sở Hà là cả thế giới của mình. Cô rất sợ nếu mất đi Sở Hà, cô cũng sẽ mất đi sự ám áp duy nhất trong cuộc đời, cho nên dù rất thương anh nhưng cô cũng không dám nói.

Tình cảm này cứ bị vùi lấp chôn sâu trong đáy lòng, khi cô cứ nghĩ có thể Sở Hà cũng thích mình, chiếc chồi non hạnh phúc mới nhú mọc được một lá lại lặng lẽ bị bóp chết.

An Nại tâm niệm với một câu nói trong kịch bản vở kịch truyền thanh đầu tiên của mình, lúc ấy cô đã phải thu âm lại rất nhiều lần, đến mức cô đã học thuộc nó — “Khi còn bé bạn đã từng thích một con búp bê dễ thương nhưng không mua nổi, thời niên thiếu thì ước ao được diện một bộ váy đầm xinh xắn trong tủ kính ngoài tiệm, khi biết yêu lại trải qua mối tình đầu với một người không thích bạn, hàng ngày luôn mong chờ lại trần trọc mất ngủ. Nhưng khi bạn cuối cùng cũng mua được con búp bê dễ thương đó, mặc trên người chiếc váy đầm xinh đẹp đó, sống hạnh phúc với người bạn từng yêu đơn phương đó, bạn mới nhận ra. như vậy là đủ rồi.”

Xa nhau bốn năm nay, khi môi An Nại chạm nhẹ lên môi Sở Hà, cô mới nhận ra kỳ thật cô cũng không cảm thấy vui vẻ.

Dù có hôn nhau thì đã sao, anh không thích cô, chỉ với điều này cũng đủ để phá vỡ mọi ảo tưởng.

Trước đây cô đã từng tự mình đa tình một lần, tuyệt đối sẽ không có lần thứ hai.

Nhiệt độ trên mặt hạ bớt, trong lòng An Nại cũng bình tĩnh hơn rất nhiều. Cô xoa xoa mái tóc, mở máy tính của Sở Hà, màn hình vừa bật lên background là ảnh của hai người. Đó là tấm ảnh hôm cô đi theo Sở Hà trong ngày tốt nghiệp cấp ba của anh, là cảnh Sở Hà cõng cô xuống núi vừa đúng lúc có người chụp lại khoảnh khắc này. Trong nắng sớm ấm áp bóng lưng của hai người thực hòa hợp, chàng trai Sở Hà 18 tuổi vừa cao lại gầy, cái bóng kéo dài như được phủ bởi một tầng ánh nắng ấm áp. Khi ấy cô còn chưa trưởng thành, trên người quần áo khoác leo núi của Sở Hà nằm nhoài mình trên lưng anh trông thật nhỏ con.

Ngón tay An Nại dừng lại một chút, cô lên mạng tìm vài tấm ảnh thay màn hình desktop, cuối cùng đổi thành ảnh bìa của một bài hát cô và Sở Hà rất thích – “Cớ sao lại nhớ nhung”. [1]

[1] Cớ sao lại nhớ nhung : các bạn nghe tại đây nhé : 何必怀念 – Hà tất hoài niệm~

Thay xong background An Nại nhàn rỗi không có gì làm. Hồ Ly Ăn Gà nói tối hôm qua mọi người đều có việc nên không tổ chức online thu đoạn tám chữ. Hôm nay cũng không có lịch diễn, cho nên cô nàng quyết định cứ từ từ, để An Nại mặt than nguyên chất 24k tìm vài tài liệu học tập bổ sung kiến thức thực hành.

An Nại đương nhiên sẽ không đi xem mấy thứ bậy bạ đó, cô ngán ngẩm di chuột một lúc, cuối cùng click vào Forum học viện Tây đại. Đã gần tới ngày tốt nghiệp nhưng trên trang chủ cũng không có tin gì mới, vừa nhớ sắp tới là đêm dạ hội tốt nghiệp của học viện, An Nại giật giật ngón tay quyết định mở một topic mới. Mới đặt xong tiêu đề còn chưa viết xong bài ở lâu chính chuông điện thoại liên reo lên – “Nại Nại Nại Nại, gọi Nại Nại, mau nhận điện thoại, mau nhận điện thoại.....”

“Nại Nại, chỗ cũ, tới nhanh tới nhanh!” Lâm Mộ cứ luôn nóng vội như vậy. An Nại đành click chuột nhấn Enter, tí nữa về sửa lại bài ở lâu chính cũng được, làm vậy cũng khiến bài của cô được lên trang đầu lần nữa.

Khi An Nại thay xong quần áo, rón rén bước ra khỏi thư phòng mới nhận ra Sở Hà và Đoàn Đoàn không còn ở phòng khách, đã quen có người ở cùng nhà mấy ngày qua, giờ đây một mình cô đối mặt đối mặt với căn phòng im ắng lại có chút không quen.

Đoàn mập đang dỗi dầy nhè, khi cậu sắp được mẹ hôn một cái, vừa nhắm mắt lại đã bị ba đẩy ra ngoài. Đoàn Đoàn đâm bình bịch vào ngực Sở Hà muốn nhảy xuống, vừa đâm vừa léo nhéo : “Ba ba đáng ghét!”

Sở Hà rất đặc ý, thằng nhãi này dám cắt ngang giây phút hạnh phúc của anh, còn muốn được cô hôn sao! Anh thoải mái giữ tay con trai, hôn bé một cái qua loa: “Được rồi, con là con trai mà, không được làm nũng.”

Đang làm nũng Đoàn Đoàn không vui xua xua tay: “Vậy bây giờ con muốn làm con gái.”

“Ha ha” Sở Hà cười vang một tiếng, một tay nheo má Đoàn Đoàn: “Con nghĩ cũng hay quá ha.”

Đoàn Đoàn bị anh nheo má nhưng vẫn cố nặn từng chữ: “Ba ba... đáng ghét!”

Sở Hà một tay dẫn Đoàn Đoàn, một tay cầm theo một túi đồ ăn vặt to. Tiểu Đoàn Từ đi phía sau anh chậm rì rì lê từng bước ngắn, ngoan cố như một con lạc đà vượt qua sa mạc đầy bão cát.

Tiểu lạc đà cắn một miếng kem, cố chấp nói: “Ba ba đáng ghét.”

Sở Hà rất muốn cho nhãi con này một trận, anh vốn đang hôn An Nại rất hạnh phúc, cảm giác lâng lâng từ nãy đến giờ vẫn chưa hết mà Đoàn Đoàn cứ nheo nhéo làm phiền bên cạnh, bực muốn chết.

Sở Hà biết phải cho cô chút thời gian để chấp nhận, cho nên anh kéo Tiểu Đoàn Từ đang liều mạng chạy theo cô ra ngoài. Anh quyết định phá lệ dẫn con trai đi mua kem cùng một đồng đồ ăn vặt.

Đoàn Đoàn hâm mộ nhìn các bạn trẻ cùng ba mẹ chơi trò chơi trong công viên cách đó không xa, vừa lặp lại một lần “Ba ba đáng ghét”.

“Được rồi,” Sở Hà nhẹ nhàng phát vào mông cậu một cái, vì không giữ được thăng bằng, nên người Đoàn Đoàn hơi nghiêng ngả, một bên dây yếm liền tuột xuống. Sở Hà vươn tay kéo dây yếm lên cho con trai rồi bắt đầu trên chộc cu cậu, “Ba ba đáng ghét, còn con chỉ biết nhại theo thôi.”

“.....” Đoàn Đoàn không để ý suýt chút nữa liền ngã, cậu giờ kem liếm một cái bám riết không tha: “Ba ba đáng ghét”.

“Sở Đoàn Đoàn,” Sở Hà nhấc tay bế cậu lên, để Đoàn Đoàn ngồi trên vai anh, “Nhại lại đến ba lần, con đang hát điệp khúc đấy à ?.”

Sở Hà đưa Đoàn Đoàn đi chơi trò xe đung trong công viên, đôi chân dài của anh căn bản không thể duỗi trong cái xe bé tí được nhưng chút chuyện nhỏ

đó cũng không làm khó anh giúp Đoàn Đoàn đánh đầu thắng đó không ai vượt được. Sau khi được anh giúp cậu đánh bại đám trẻ thì nhai con mới hài lòng.

Sở Hà đưa Đoàn Đoàn người đầy mồ hôi về nhà. Khi đó An Nại không còn ở thư phòng nữa, anh để Đoàn Đoàn ngồi một mình ở phòng khách xem tivi, còn anh thì ngồi máy tính kiểm tra hòm thư công việc. Phát hiện máy tính chưa tắt, Sở Hà đi di chuột vài cái màn hình liền sáng lên, vừa nhìn thấy trang web xuất hiện trên màn hình thiếu chút nữa anh đã phá nát cái máy tính.

Trên màn hình là topic mới An Nại vừa viết trong forum học viện Tây đại, Sở Hà đen mặt nhìn một chút, liên tục có tin nhắn báo về ở góc phía trên bên phải.

Lại thêm dòng chữ tựa đề màu đen in đậm sáng rực ...

[Bên cậu đã bốn năm, khó có thể buông tay].

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Chương 20

Vừa bước vào quán bar, An Nại nhìn qua một lượt liền thấy Lâm Mộ đang ngồi trước quầy rượu, rất dễ để nhận ra Lâm Mộ trong đám đông, bởi vì cô nàng rất xinh đẹp. Vừa mở miệng nói thì càng nổi bật hơn, bởi giọng cô nàng rất vang.

Lâm Mộ tất nhiên cũng đã nhìn thấy cô, cách một biển người cô nàng ra sức vẫy tay với cô còn lớn giọng hét một tiếng, An Nại thấy cô mấp máy môi, tuy nhiên giọng nói hoàn toàn bị những tiếng đình tai nhức óc trong quán rượu át mất.

Khó khăn lắm mới lách qua được đám người đang điên cuồng nhảy nhót trong sàn nhảy, vừa tới gần đã bị tiểu lưu manh Lâm Mộ ôm chặt lấy người, Lâm Mộ còn ngả ngón vỗ mông cô một cái! Cái vỗ mông này khiến An Nại thiếu chút nữa nhảy dựng lên, từ nhỏ Lâm Mộ đã luyện TaeKwonDo nên lực tay mạnh thế nào chứ. An Nại cảm giác cái mông đáng thương của mình cũng bị cô nàng đập nát luôn rồi.

Cô cầm ly rượu của Lâm Mộ uống một ngụm, ghé sát người vào mới nghe rõ lời Lâm Mộ nói –“An Tiện Tiện”

“Lâm Mộ, mày muốn tao biến đầu mày thành khoai tây lóc không?” An Nại đặt ly rượu xuống hỏi.

“Mày nghĩ mày đánh thắng được Gia? Trước khi mày biến đầu tao thành khoai tây lóc, tao sẽ xay đầu mày thành bột khoai tây.” Lâm Mộ một tay khoác lên vai cô, vươn chân kéo một chiếc ghế cao lại đây, rất tự nhiên vỗ vỗ vào ghế nói, “Ngồi đi! Mày làm hòa với Sở Hà từ bao giờ thế? Cả tao mà cũng không nói!”

“Tao làm hòa với Sở Hà khi nào?” An Nại ngạc nhiên hỏi ngược lại.

Lâm Mộ gật gật đầu: “Đúng vậy, mày tự hỏi mày ấy.”

Cô nàng nói xong lấy điện thoại ra đưa cho cô xem một bức ảnh, “Đây là mày này, tối qua lúc tao thấy số lượng người đọc vẫn chưa nhiều lắm. Mày yên tâm, cũng không có ảnh hưởng gì lớn đâu, tao nhìn thấy là vì lúc đó tao đang kiểm tra từng topic trên fanpage, còn nhiều Weibo khác có lượt like cao hơn ở phía trên nữa, hơn nữa tao đã nhanh tay block luôn cái ảnh này trước khi có comment rồi, nháy mắt cái là đã bị xóa. Chắc hẳn cũng sẽ không có sóng gió gì.”

Bức ảnh Lâm Mộ cho cô xem được chụp vào tối hôm trước đó, khi cô ở bệnh viện tựa đầu vào vai Sở Hà, người đăng tấm ảnh kia viết caption cũng rất đơn giản —

Tui đã thấy gì: Tối qua tới Nhất Trung truyền nước tinh cò gặp Sở Hà, tui cũng rất ngạc nhiên, em gái trẻ như vậy đã chuẩn bị làm mẹ kè rồi?

Weibo này tất nhiên là “người tới không tốt”.

Từ giờ đến lễ tốt nghiệp chỉ còn vài ngày, tới mai Khoa Kinh Tế tổ chức lễ tốt nghiệp, ngày kia tiệc dạ hội tốt nghiệp, tới thứ sáu là lễ tốt nghiệp của Tây đại, sau đó là cô có thể lấy giấy chứng nhận tốt nghiệp rồi.

Nhưng chuyện này xảy ra thật trùng hợp, Sở Hà vừa công khai thừa nhận Đoàn Đoàn có mẹ, Weibo này liền tung ra tấm ảnh cô ở cạnh Sở Hà lại chụp chính diện mặt nên rất rõ, nếu như không phải bức ảnh sớm bị xóa, muốn điều tra cô là ai căn bản không phải chuyện khó.

Người này tính toán rất kỹ lưỡng, với xã hội như bây giờ, người ta thường sẽ không nghĩ cô chính là mẹ ruột của Đoàn Đoàn. Nếu cô cũng không chủ động đứng ra nói mình là mẹ ruột của Đoàn Đoàn, thì cô sẽ bị chụp mũ là kẻ thứ ba, nếu cô nói vậy cô sẽ không thể nhận bằng tốt nghiệp, hơn nữa

còn có thể bị lộ ra hàng đồng chuyện hồi cô học trung học chưa lập gia đình mà đã có con.

Ngón tay nhỏ dài gõ vào miệng ly rượu thật nhịp nhàng, xem ra giữa cô và Lâm Dao Dao có một khoản nợ rồi rằm phải sớm giải quyết thôi. Năm đó cô coi Lâm Dao Dao là người bạn tốt của mình, nói cho cô ta biết rất nhiều chuyện, kết quả thành ra như hôm nay là do cô vừa ngốc lại mất mủ. Có lẽ năm đó Lâm Dao Dao rất sung sướng, cho nên bây giờ lại muốn giờ mảnh khỏe cũ, cô ta nghĩ rằng An Nại sẽ tiếp tục giẫm lên vết xe đổ đó sao.

Nếu Lâm Dao Dao muốn cùng cô lật bài, vậy cô nhất định sẽ vui vẻ mà ứng chiến.

Nhưng trước khi kết thúc lễ tốt nghiệp vào thứ sáu tới, thế nào cô cũng phải bình tĩnh, cô đã phải bỏ lỡ một lần lễ tốt nghiệp cao trung rồi.

“Nại Nại?” Thấy cô thất thần, Lâm Mộ đập vài cái lên vai cô, “Không phải mày nói nếu mày yêu anh ta mày sẽ tên là An Tiễn Tiễn sao? Không phải anh ta không thích mày à, hơn nữa đêm đó mày còn đau lòng như vậy.....” Thấy An Nại không nói lời nào, Lâm Mộ vẫn tiếp tục soi tâm anh, “Mày thật sự muốn làm mẹ kế đứa nhỏ này đấy hả ha ha ha”

Cô nàng zoom to hình ảnh bé con rồi nói: “Ơ mà trông thằng bé này..... giống mày thật đấy?”

An Nại chop chớp, nhìn Lâm Mộ còn rất nghiêm túc nói: “Bởi vì đứa bé đó là tao sinh.”

“..... Hà?” Lâm Mộ vươn tay ngoáy ngoáy lỗ tai, tiến sát lại nói: “Mày sinh thằng bé? Mẹ nó, không phải từ lượng của mày rất tốt à, sao hôm nay mới uống một ly đã say rồi?”

“Mày uống nhầm thuốc?”

“Hay hôm nay chưa uống thuốc?”

“Định Mệnh, An Tiễn Nại mày đang nghiêm túc đấy à?”

Thấy An Nại gật đầu xác nhận thì Lâm Mộ sợ ngây người, cô nàng tu hết cạn ly rượu rồi mới chấp nhận sự thật: “Thì ra đồng bọn cùng giường với tôi đã có con trai ba tuổi rồi, là đứa bạn thân nhất với nó hôm nay tôi mới biết” Nội dung vở kịch đột ngột thay đổi thế này, cho dù có chấp nhận cô nàng vẫn lải nhải bên tai An Nại không ngừng tự hỏi tự trả lời: “Mày sinh thằng bé lúc nào? Năm thứ nhất khi mày sang Mỹ làm du học sinh trao đổi hả? Khi nào mang thai, nhìn thằng bé đã lớn thế này rồi, là lúc mày sắp thi đại học phải không? Tao nhớ năm đó mày học tập chăm chỉ lắm mà, mẹ nó, thằng cha nào cảm thụ vậy?” Câu hỏi này cô nàng tự thấy ngay cả mình cũng không thể trả lời được, vì thế liền quay sang nhìn An Nại, “Thằng cha cảm thụ nào?”

“Đúng rồi là Sở Hà!” Tha lời một vòng, đáp án đã rõ ràng ngay từ đầu nhưng Lâm Mộ vẫn phải tự vấn một hồi mới đưa ra được kết luận, cô thật sự bị chuyện này làm cho lú lẫn cả đầu óc, cả người đều mơ mơ màng màng.

“Ừ” An Nại vừa uống một ngụm rượu, Lâm Mộ bên cạnh bỗng nhiên nổi khùng đặt ly rượu xuống bàn đánh “rầm” một cái.

Trong quán bar tiếng nhạc lại vang lên, trong âm thanh đinh tai nhức óc ấy, Lâm Mộ lải nhải một lúc lâu bên tai cô nhưng cô cũng không nghe rõ lắm, đại khái chính là mấy lời linh tinh như “Cắt anh” “Giết anh” “Cắt của quý” gì đó.

An Nại giờ chén rượu chạm cốc với Lâm Mộ một cái, Lâm Mộ ngẩng đầu uống cạn sạch ly rượu. Hiện tại cô nàng đang dẫn chuyện, không biết nên đưa An Nại đi cắt của quý của Sở Hà hay là phải làm rõ mọi chuyện trước đã.

Lâm Mộ cầm ly rượu lên, tựa người vào quầy bar bắt đầu khuyên nhủ cô: “Cũng có thể là do mày ngốc, thật ra Sở Hà thích mày, nhưng mày lại nghĩ người ta không thích mày, trước kia Lương Tân thích Gia lâu như vậy, Gia cũng không biết.....”

Cô nói xong háng lại cổ họng, nghiêm túc nói: “Trước kia nghe mẹ tao có nói một câu, bà bảo đàn ông không giống như phụ nữ, trời sinh còn có tính hiền dụ. Hãy thử nhìn người đàn ông đối xử với đứa trẻ thế nào, điều đó sẽ quyết định anh ta có thích mẹ nó hay không. Mày xem, Sở Hà đối với con trai mày rất tốt, anh ta thật sự thích mày đấy, nếu không hơi đâu anh ta ép mày phải sinh đứa nhỏ này, đúng không?”

“Anh ta không thích tao.” An Nại cúi đầu, giọng nói khàn khàn bị tiếng nhạc át mất.

Lâm Mộ tiến sát lại gần cô tự hỏi tự trả lời: “Vậy anh ta có biết mày thích anh ấy không? Hôm mày gọi tao ra ngoài uống rượu là vì mày tỏ tình rồi bị từ chối?”

An Nại lắc đầu, Lâm Mộ lại càng không hiểu gì, nên chỉ có thể dẫn từng lời: “Mẹ nó, mày không nói cho anh ta biết, sao mày dám chắc anh ta không thích mày?” Đêm đó, An Nại gọi cô ra ngoài uống rượu giải sầu, nhìn cô đau lòng như vậy nên cô nàng cũng không dám hỏi cụ thể chuyện xảy ra tới hôm đó.

“Cái hôm đó đó, lúc tao đang định tỏ tình, thì đứng ngoài cửa nghe Hà Minh hỏi anh ta, có phải anh ta thích tao không.” An Nại nói rất bình tĩnh, dưới ánh đèn lấp lóe của sân nhảy gương mặt cô như ẩn như hiện.

Ngày đó, sau khi Sở Hà đã nhận được thông báo đổ, cô biết cuối cùng anh cũng phải đi rồi, trong lòng đột nhiên có một cảm giác xúc động muốn thử tỏ tình xem sao.

Cô đứng trước gương tự tập luyện lời tỏ tình rất nhiều lần, thật ra cô luôn muốn nói cho anh biết, cô đã thích anh đã từ rất lâu rồi.

Dù có thể sau khi anh biết sẽ từ chối cô, vậy thì cũng có sao?

Dù sao anh cũng sắp đi rồi.

An Nại tự nói với bản thân như vậy, cô thay qua ướm lại, lòi hết đồng quần áo trong tủ tìm kiếm một lúc cũng không chọn được bộ nào thích hợp, rồi thì đứng trước gương luyện tập hồi lâu cũng không thấy mình nói lắp lờ nào.

Cô đứng ngoài bồi hồi thật lâu cuối cùng mới hạ quyết tâm tỏ tình, nhưng vừa nhẹ chân bước đến cửa phòng anh chợt nghe tiếng Hà Minh và Sở Hà đang nói chuyện phiếm trong phòng, Sở Hà để hé cửa phòng, tiếng Hà Minh lại vang như vậy, An Nại đứng ngoài hành lang cũng có thể nghe rõ Hà Minh nhắc tới tên cô.

Ma xui quỷ khiến cô không dám bước tới nữa, mà đứng ở ngoài cửa nghe một chút.

Cô nghe thấy Hà Minh hỏi Sở Hà có thích ai không, lúc nghe anh ta lại nhắc đến tên một nữ sinh nào đó khiến người ngoài cửa là cô đây cũng giật thót tim, cô nghĩ, nếu Sở Hà nói thích cô sẽ bỏ đi, sau đó cô chợt nghe thấy Sở Hà nhẹ nhàng nói ‘không thích’.

Hai chữ vô cùng rõ ràng dứt khoát.

Trong nháy mắt đó, tâm trạng cô rất hưng phấn cứ như muốn bay lên vậy. Sau đó, chợt nghe thấy Hà Minh đột nhiên tỏ ra thần bí hỏi: “Anh, em hỏi anh chuyện này, sao anh đối tốt với An Nại như vậy, cô ấy cũng đâu phải em gái anh, nói thật đi, anh thích An Nại rồi phải không?”

Tâm trạng vừa mới thả lỏng lại lo sợ lần nữa, cô đứng ngoài cửa lắng nghe tiếng trái tim đập thình thịch của mình. Cô không nghĩ Hà Minh sẽ hỏi câu hỏi cô không dám đối mặt, cô thật sự vô cùng khâm phục, còn khâm phục hơn lúc bước vào phòng thi cuối kỳ nữa.

An Nại nín thở, cẩn thận dán lỗ tai vào cửa, mong chờ đáp án của Sở Hà.

Lâm Mộ vội cầm chặt tay cô hỏi: “Rồi anh ta nói sao?”

An Nại thường thức lý rượu trong tay, nói: “Anh ấy không nói gì.”

“Định mệnh,” Lâm Mộ không nhịn được mà đập cô, “Lỗi tại Gia dựng hết cả lên như thờ rồi, quần cũng đã cời sũng cũng là lên đạn mày lại dám nói như vậy!”

An Nại gật gật đầu, ngón tay miết quanh miệng ly rượu, nhẹ giọng nói: “Anh ta cười đều một cái.”

Đó là một giọng cười mang đậm âm mũi tào phụng, từ trong khe cửa truyền ra, rõ ràng rất nhẹ nhưng An Nại lại nghe rất rõ ràng.

Trong khoảnh khắc ấy, khi An Nại đứng đó, cô có cảm giác tay chân mình lạnh dần, nhưng gương mặt lại dần trở nên nóng rát, cô nghĩ nhất định cô đã đỏ mặt, nhưng không phải vì xấu hổ, mà là nhục nhã và bất ngờ.

Đôi khi những lời từ chối dù có tệ hại và làm người khác tổn thương đến đâu, cũng không thể bằng một nụ cười nhạt nơi khóe miệng, mà nụ cười nhạt kia như muốn ám chỉ cô là kẻ không biết tự lượng sức mình tự mình đa tình, nó giống như một xô nước đá lạnh giội thẳng xuống đầu cô.

Đó là lần đầu tiên An Nại thích một chàng trai, cô yêu anh với trái tim thật ngây ngô, đứng ở nơi anh không thấy mà nhìn lên anh. Cô đã nghĩ anh chăm sóc cô, anh giảng bài cho cô, anh đưa cô đi du lịch trước tốt nghiệp, đều là vì thích cô, nhưng lại không ngờ mọi hy vọng thầm kín trong lòng cô cũng theo tiếng cười lạnh này mà tan nát hết cả.

Khi đó cô còn tưởng rằng mọi chuyện đã kết thúc, cô cũng không muốn anh biết tình cảm này của mình. Thứ tình cảm đơn phương cô độc thời thanh xuân cứ lặng lẽ héo dần rồi biến mất, như vậy cũng tốt.

Tuy rằng rất đau, nhưng cô không còn tiếc nuối nữa.

....

“Mẹ nó, nếu nói như vậy, đứa bé kia là vì sao mà có?” Lâm Mộ nghĩ mãi cũng không hiểu: “Không phải anh ta không thích mày sao!”

“Tao không biết.”

Cô thật sự không hiểu, ngày đó Sở Hà kiên trì làm vậy với mục đích gì, giống như hiện tại cô không biết lý do Sở Hà đột nhiên quay về tìm cô là có chuyện gì, dù sao cũng không phải bởi vì anh thích cô.

Lâm Mộ vụng về xoa xoa lưng cô: “Nại Nại, đừng đau lòng.”

“Ừ, tao không sao.” An Nại gật gật đầu, bây giờ nhớ lại chuyện đó cô cũng không còn đau lòng nữa. Ngày ấy buồn như vậy hẳn là vì cô còn trẻ và cũng vì thế giới của cô quá nhỏ.

Có lẽ thời gian không thể xóa cạn tình yêu của bạn, nhưng ít nhất thời gian cũng khiến con người hiểu được một điều – Thật ra tình yêu cũng chỉ là một trong những điều quan trọng nhất cuộc đời bạn.

Lúc An Nại tạm biệt Lâm Mộ đồng hồ đã chỉ hơn mười một giờ, kỳ thật đêm nay cô uống không nhiều lắm, chắc sẽ không say, nhưng vẫn cảm thấy lo nên quyết định gọi người lái xe thuê. Người lái xe thuê thấy cô uống rượu sợ cô không thoải mái, nên lúc lái xe cũng đi rất chậm, khi An Nại về nhà trời đã gần sáng.

Cô lên nhà cầm chìa khóa mở cửa nhà mình, chìa khóa nhấm đúng ổ nhưng vặn vài lần cũng không mở ra được, có thể là do Từ Y Y khóa trái bên trong. An Nại đang nghĩ có nên tới khách sạn ngủ một đêm, cổ tay đã bị ai đó giật thật mạnh, cô bất ngờ không kịp phản ứng liền bị anh kéo vào phòng đối diện.

Sở Hà nhìn cô một lượt, tuy rằng anh biết với cơ quan ngầm anh cài, cô không thể ở bên ai đó bốn năm mà anh không biết, nhưng Sở Hà vừa nhớ lại câu ấy tâm trạng cũng rất khó chịu, cô viết một topic như vậy rồi bỏ đi, còn đi chơi cả đêm bây giờ mới về.

Sở Hà nắm lấy cổ tay cô: “An Nại, em ở cạnh ai bốn năm nay?”

An Nại dụi dụi mắt buồn ngủ chết được, nhìn Sở Hà như tên thần kinh, cô xoay người cầm lấy chiếc laptop đang đặt trên bàn trà, đăng nhập vào email của mình download tờ poster vừa thiết kế cách đây mấy ngày, rồi giờ màn hình máy tính đến trước mặt Sở Hà

Trên tấm poster màu xanh xinh đẹp có ghi hai hàng chữ rồng bay phượng múa rất lớn—

Bên cậu bốn năm, khó có thể buông tay!

Chủ đề đêm tốt nghiệp Học Viện Tây Đại.

“.....” Sở Hà: “Mẹ nó!”

An Nại vòng qua Sở Hà đi tới phòng vệ sinh tắm rửa qua, lúc vừa đi ngang qua phòng ngủ chính, cửa phòng bỗng mở, Đoàn Đoàn về mặt mơ mơ màng màng, đang mặc đồ ngủ loạng choạng từ trong phòng đi ra, vừa thấy cô bé con liền bổ nhào ôm đuôi cô gọi, “Mẹ mẹ!”

An Nại cúi người bế Đoàn Đoàn rồi hôn lên cổ bé một cái, Tiểu Đoàn Từ vui vẻ cọ cọ mặt vào má cô, cảm thấy hài lòng rồi mới lên giường ngủ tiếp.

Đứa bé này cố chấp thế nào chứ! An Nại dụi mắt, quả là con trai ruột của Sở Hà.

Sáng hôm sau An Nại dậy thật sớm, rồi chạy tới Tây đại chuẩn bị công việc cho đêm tốt nghiệp tối nay.

Truyền thống của Tây đại là chỉ có một lễ mừng tốt nghiệp chính do Học viện tổ chức cho toàn bộ sinh viên của trường, còn tiệc chia tay tốt nghiệp của các khoa viện khác muốn tổ chức thế nào cũng được. Đội ngũ giảng viên Viện Kinh Tế dù sao cũng nhiều tiền, cho nên đã quyết định bao toàn bộ hội trường cho mọi người cùng ăn chơi. Tám giờ tối, khi Sở Hà dẫn Đoàn Đoàn vào cửa, tiếp tân đưa cho anh và “em trai anh” mỗi người một vé có ghi số thứ tự ghế ngồi.

Sở Hà ôm Đoàn Đoàn đi tìm số ghế, vừa đứng ở hàng cuối cùng. Anh giao hẹn với Tiểu Đoàn Từ không được tự mình đi tìm mẹ, cũng không được gọi cô là mẹ, Đoàn Đoàn xì mặt ra nhưng vẫn ngoan ngoãn mà gật đầu, ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh anh mắt thì cứ ngóng nhìn lên khán đài biểu diễn.

MC nam bên cạnh vừa giới thiệu xong là đến lượt An Nại nói tiếp, cô vừa cầm Mic phía dưới liền vang lên tiếng vỗ tay rào rào.

Đoàn Đoàn ngẩn khuôn mặt nhỏ nhìn mẹ cậu đang diện bộ váy trắng đứng trên khán đài. Mẹ cậu rất xinh, hôm nay còn nói rất nhiều nữa, Đoàn Đoàn muốn giơ hai tay vẫy vẫy gọi mẹ liền bị móng vuốt của Sở Hà mau chóng kéo lại, Đoàn Đoàn liếc ba mình hừ một tiếng.

Không khí trong lễ tốt nghiệp luôn như vậy, vui vẻ, sôi nổi, cuối cùng là khóc lóc buồn bã.

Sau khi nói một lúc là đến tiết mục trao thưởng cho những khán giả may mắn, An Nại là MC chính của tiết mục này. Sau khi ổn định trật tự dưới đài cô đọc số ghế của khán giả may mắn, rồi mời bạn học nào có số ghế cô vừa đọc thì lên sân khấu nhận quà, nhưng cuối cùng dưới sân khấu cũng không có ai đi lên cả.

An Nại nghi hoặc nhìn về phía hàng cuối cùng, bởi vì phần thưởng này cũng có giá trị, ánh đèn cũng nhanh chóng chiếu sáng đến vị trí số ghế đó, nhưng trên ghế đó không có ai ngồi.

Cô háng giọng đang định đọc lại một lần nữa, thì bỗng nhìn thấy bóng dáng bé con tay cầm tấm vé ghi số ghế cười tươi mà chạy nhanh lên sân khấu.

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Chương 21

“Để thương quá” Đoàn Đoàn mặc áo sơ mi trắng ngấn tay cùng quần tây đen, lúc đang chạy lên sân khấu còn bị một nữ sinh chạy tới bế cậu lên, đám nữ sinh ồn ào vây quanh muốn chụp ảnh với cậu. Đoàn Đoàn xấu hổ lấy tay che mặt, qua những khe hở thấy đám nữ sinh buồn bực rút điện thoại về, cậu mới buông tay chạy thật nhanh lên sân khấu. Vừa chạy vừa nghĩ lại lúc này thật vất vả mới có thể giữa thoát khỏi người ba, ba ba đã nhắc, cậu không được gọi cô là mẹ, cũng không được nói lung tung.

Đoàn Đoàn vừa chạy vừa kéo áo cho thẳng, lúc này một giây trước khi ánh sáng chiếu tới ba cậu bỗng ôm chặt lấy cậu kéo sang ghế của ba, suýt chút nữa còn muốn giấu cậu xuống dưới ghế, ba cũng thật đáng sợ.

May mà cậu đấu tranh mạnh mẽ, Sở Hà đành buông tha ý nghĩ này mà giữ chặt cậu ngồi trên đùi. Đoàn Đoàn lo lắng muốn lên sân khấu lĩnh thưởng, cậu liền nằm nhào trên đùi ba mình giữa giữa trượt xuống. Lúc cậu vừa vùng tay lên chợt nghe thấy ba cậu rên một tiếng, có vẻ là đau lắm đây.

Đoàn Đoàn sợ hãi, cậu nhìn ba mình, lại nhìn mẹ đang đứng trên sân khấu, sợ mẹ cậu sẽ gọi người khác, Đoàn Đoàn nghĩ tốt nhất cậu phải mau chóng chạy lên sân khấu với mẹ thôi.

An Nại không ngờ Sở Hà sẽ đưa Đoàn Đoàn đến tham dự, theo bản năng cô nhìn về phía hàng ghế cuối, liền nhìn thấy Đoàn Đoàn đang ngồi bên cạnh Sở Hà. Ngọn đèn trên sân khấu lại rất sáng, từ chỗ cô đứng nhìn Sở Hà đang vui mình ẩn nấp ở trong bóng tối, ánh sáng đang chiếu kia vừa xa lại quá mờ, khiến cô không thể nhìn rõ biểu cảm trên gương mặt anh.

Trước đây, khi trường cao trung Tây đại tổ chức lễ tốt nghiệp, chủ nhiệm lớp đã đề cử cô làm người dẫn chương trình, khi đó cô lo lắng chuyện này có thể sẽ ảnh hưởng đến thời gian ôn tập, nên hôm Sở Hà dạy kèm cho cô, cô đã hỏi anh có muốn cô đi hay không.

“Em muốn dẫn chương trình?” Sở Hà đột nhiên nắm lấy cằm cô xoay qua xoay lại, đôi mắt sáng rực đánh giá gương mặt cô.

Mắt anh quét một vòng, từ trán cô đến lông mày, đôi mắt, cái mũi, cuối cùng dừng lại ở cằm, An Nại hơi hơi nhếch cằm toàn thân cứng ngắc, cô có cảm giác ánh mắt Sở Hà rất có hồn, lướt một lượt qua gương mặt cô, khiến mặt An Nại bỗng chốc đỏ ửng.

Cuối cùng ánh mắt Sở Hà quay về nơi cũ, anh chăm chú nhìn thẳng vào sâu trong mắt cô, lông mi Sở Hà rất dài, đôi mắt lại vô cùng trong, khiến cho người ta có cảm giác đôi mắt anh sâu xa khó lường.

Trong đôi đồng tử đen bóng kia phản chiếu bóng dáng cô, An Nại mở miệng có lời định nói. Sở Hà liền đột nhiên buông cằm cô ra, không chút để ý nói: “Không ngờ em cũng khá xinh đấy.”

“Muốn đi thì cứ đi.” Lúc anh nói những lời này thì chợt vươn tay mân mê lông mi cô.

An Nại không kiềm chế được mà chớp chớp mắt hỏi anh: “Vậy anh sẽ tới xem chứ?”

Cô nhớ Sở Hà nhẹ nhàng trả lời: “Để xem giờ giắc ra sao.”

Cuối cùng trong đêm tổ chức tiệc mừng lễ tốt nghiệp cao trung Tây đại, cô cũng không phải người dẫn chương trình. Đêm ấy cô đứng ở ngoài cửa hội trường, nghe thấy tiếng vỗ tay của các bạn học trong hội trường, mọi người vỗ tay chúc mừng lễ tốt nghiệp, cùng nhau hứa sẽ nhớ mãi tuổi thanh xuân. Cô cũng nghe thấy tiếng Lâm Dao Dao đọc bài phát biểu tạm biệt thanh xuân cuối cùng do chính tay cô viết.

Không khí bên trong rất náo nhiệt, nhưng cô cũng không dám đi vào.

Bữa tiệc vừa mới bắt đầu, mà cô chỉ có thể đứng ngoài cửa cúi đầu nhìn mũi chân và cái bụng mới nhô lên của mình. Lần đầu tiên sau khi lựa chọn con đường tương lai, cô cảm thấy cuộc đời mình thật mù mịt.

Đây cũng là nốt mực chấm cuối cùng trong cuộc sống cao trung của cô.

Lần đó cô không là người dẫn chương trình, Sở Hà cũng không tới.

Lần này cô làm người dẫn chương trình, Sở Hà đã tới còn dẫn theo Đoàn Đoàn.

Đúng, còn cả Đoàn Đoàn nữa! An Nại lập tức sợ hãi, lúc cô hoàn hồn nhìn qua thì Đoàn Đoàn đã chạy tới bậc thang phía trước sân khấu. Tiểu Đoàn Từ đi tới trước mặt cô nghiêng gương mặt nhỏ nhắn lên nhìn cô, MC nam bên cạnh đi tới lấy micro trên giá đưa cho Đoàn Đoàn, động tác tự nhiên nhanh đến mức An Nại căn bản không kịp từ chối. Vì để tăng thêm sự thú vị cho trò chơi, người trúng thưởng ngoại trừ nhận được một phần thưởng rất có giá trị còn có thể đưa ra một yêu cầu, ví dụ như vừa rồi một nữ sinh 180×180 [1] trúng thưởng đã đề nghị yêu cầu với MC nam là – một cái ôm kiểu công chúa .

[1] Cao 180 cm nặng 180 kg (=90 kg của Việt Nam)

Nhìn MC nam 175×130 ôm cô nàng khủng long như mẹ ôm con cho bú, An Nại có thể thấy rõ hai chân anh ta đang run lên bần bật.

Quả nhiên MC nam không cam lòng để mình hấn ta chịu khổ, sau khi đưa micro cho Đoàn Đoàn hấn liền nói: “Cậu bạn nhỏ, em có thể đưa ra một yêu cầu với chị gái xinh đẹp này nhé.”

Đoàn Đoàn rất nghiêm túc gật đầu, tay ôm micro bé vừa định mở miệng, An Nại liền cảm thấy lo lắng, cô sợ Đoàn Đoàn vừa mở miệng sẽ nói vào micro gọi cô là “Mẹ”.

May mắn đúng lúc Đoàn Đoàn định mở miệng nói cậu liền nhớ tới điều gì đó, cuối cùng cũng không nói gì cả, bé nhón chân đưa tấm vé ghi số thứ tự chỗ ngồi cho cô, “Đây ạ.”

“Em thật may mắn” An Nại vừa nói xong liền đưa phần thưởng là một chiếc điện thoại di động cho Đoàn Đoàn, Tiểu Đoàn Tử vui vẻ đưa tay nhận lấy.

An Nại nhìn một phần thưởng khác đi kèm theo — một con gấu bông rất lớn cao bằng nửa người cô, cô đã mua con gấu bông này hôm lần đầu gặp Đoàn Đoàn ở trung tâm thương mại, chú gấu còn to hơn Đoàn Đoàn rất nhiều, Tiểu Đoàn Tử một tay cầm di động một tay kéo tay gấu lớn, cúi người chào cô rồi nhỏ giọng nói: “Cảm ơn ạ.”

Đoàn Đoàn không nói gì cả. Cuối cùng cũng là An Nại lo lắng thừa rồi, cô thở dài nhẹ nhõm một hơi, cô biết sau đây cô sẽ nói chúc mừng anh bạn nhỏ, rồi Đoàn Đoàn sẽ xuống sân khấu. Cô cũng không cần đứng đây mà lo lắng Đoàn Đoàn nhất thời kích động gọi cô là mẹ hoặc ai đó tình ý phát hiện ra quan hệ của cô và Đoàn Đoàn, nhưng cũng trong khoảnh khắc đó đột nhiên cô có cảm giác rất đau lòng.

Đoàn Đoàn nghiêng gương mặt nhỏ nhắn, ánh mắt thẳng bé mong chờ lướt qua mặt cô trong tích tắc.

Ánh đèn vàng sáng rực trên sân khấu cứ như muốn nướng chín mặt An Nại, cô đứng đó nhìn bé con kéo chú gấu từ từ xuống đài, bàn tay nhỏ nhỏ kéo chú gấu còn to hơn người mình trông bé con thực chặt vật, nhưng cũng khiến cô có cảm giác.....bé rất cô đơn.

Đoàn Đoàn cúi đầu, nhảy mũi một cái, cậu thật sự muốn ôm mẹ mình.

Thật ra cậu không hiểu, vì sao các bạn nhỏ khác đều có thể gọi mẹ mình là mẹ, nhưng chỉ mình cậu sau khi vất vả tìm được mẹ mình, cũng không thể đường hoàng gọi mẹ là mẹ trước mặt mọi người. Vừa rồi cậu đã hỏi Sở Hà câu này, nhưng Sở Hà lại nhìn cậu không chút kiên nhẫn nói, hừ, cũng không phải chỉ mình con là không có mẹ, ba con trước đây cũng không có.

Đoàn Đoàn kéo tay gấu lớn dụi dụi mắt, thì ra bé cũng không có mẹ, cũng giống như ba ba vậy, bọn họ thật đáng thương. Đoàn Đoàn sụt sịt cái mũi đang định kéo gấu lớn đi, đột nhiên có người bế cậu lên, An Nại hôn một cái lên trán cậu, rất nhẹ, Đoàn Đoàn kinh ngạc mở to mắt, thiếu chút nữa đã gọi mẹ rồi, cậu nhón miệng cười tâm trạng vô cùng vui vẻ.

“Khụ” An Nại đứng thẳng người, hắng cổ họng nói, “Chúc mừng vị khán giả nhỏ tuổi may mắn nhất của chúng ta.”

“Áaaaa” Dưới đài ồn ào một trận, vài người thậm chí còn bắt đầu giơ tay phản đối: “Nữ thần, không công bằng, vừa rồi tui lên nhận thưởng đâu có được hôn đâu~!”

Còn có nam sinh gào lên “Tặng tui một nụ hôn ~ quà cũng ~ không cần ~ lấy ~”

“Tui nữa, tui nữa, nữ thần hôn tui đi!”

“Muốn nhận thưởng, chụt chụt chụt! Lần này tui đã chuẩn bị sẵn sàng! Vừa rồi mới là thực tập thôi!”

“Dễ thương quá, hóa ra nữ thần cũng dịu dàng như vậy, tui phải theo đuổi cô ấy sớm hơn mới đúng!”

An Nại có chút xấu hổ, cô dừng lại một chút rồi mới tiếp tục nói: “Như vậy chương trình tặng quà cho khán giả may mắn xin tạm dừng ở đây, sau đây là tiết mục thứ tám — màn nhảy đồng diễn của học viện quản lý kinh tế.”

Vừa đọc xong tên tiết mục, An Nại liền đi xuống sân khấu, bởi vì khán giả may mắn nhỏ tuổi nhất không bé được con gấu kia, nên An Nại đã giúp bé cầm gấu lớn, Đoàn Đoàn một tay cầm di động, một tay cầm mép váy cô đi xuống cuối hội trường, cu cậu chạy nhanh như bay.

Dường như An Nại là bị Đoàn Đoàn kéo về phía trước.

Cả đường Đoàn Đoàn bị mấy nam sinh nữ sinh ngồi ghế phía ngoài néo mặt trêu ghẹo, bởi vì cậu đang vui đến mức muốn bay lên, nên cũng không từ chối sự trêu đùa của mọi người.

An Nại dẫn Đoàn Đoàn về với Sở Hà, Đoàn Đoàn nắm chặt tay cô không chịu buông, nghĩ đến sau vài tiết mục nữa mới đến lượt cô phải lên sân khấu, An Nại liền ngồi xuống ghế bên cạnh anh cùng Đoàn Đoàn nghịch chiếc di động mới cu cậu vừa thắng được. Hai tay nhỏ xinh của Đoàn Đoàn để trên đùi cô, không yên lòng nhìn cô chơi di động, đột nhiên bé tiến sát lại gần nhỏ giọng nói vào tai cô: “Mẹ ơ”

Khi bé con vừa nói chuyện hơi thở nóng hằm hập phả vào tai cô, An Nại có chút ngửa ngửa vành tai, nhưng cô không né tránh mà chỉ nhỏ giọng đáp lại “Ừm” một tiếng. Đường như Đoàn Đoàn có chút ngượng ngùng bé ngược mắt nhìn Sở Hà bên cạnh, rồi vẫy vẫy tay với cô, thần bí nhỏ giọng nói: “Mẹ cũng thơm ba ba một cái đi.”

An Nại: “.....” Cô không thể không cảm thán bé con quả là con trai của Sở Hà.

Đoàn Đoàn nhỏ giọng nói:“Hồi bé ba ba cũng không có mẹ đâu, rất đáng thương .”

An Nại nhìn thoáng qua Sở Hà “rất đáng thương” ngồi bên cạnh, sau đó cũng nhỏ giọng nói với Đoàn Đoàn:“Hồi bé, ừm, khi mà mẹ lớn hơn Đoàn Đoàn bây giờ một xíu, mẹ không có mẹ, cũng không có ba nữa.” Dù cô có mẹ cũng chẳng khác gì là không có.

Đoàn Đoàn:“[○○]”

Vừa khiến bé con rất ngạc nhiên , An Nại liền nhìn sân khấu phía trước rồi chuẩn bị quay về hậu trường.

Không ngờ vừa định đứng dậy liền có ai đó vươn tay kéo lấy tay cô, ngón tay thon dài của Sở Hà nhẹ nhàng chạm nhẹ lên tay cô, thực ngứa, An Nại mặt không chút biến sắc cầu vào tay anh một cái rồi bỏ đi. Dù sao Sở Hà vẫn luôn nựng cô như mèo nhỏ nhà anh vậy, bây giờ cô mới nhận ra thái độ của Sở Hà đối với cô có chút cảm giác quen thuộc. Trước đây luôn có một nàng mèo Ragdoll [2] kiêu ngạo luôn theo đuôi Sở Hà, nghe nói cô mèo này do chính tay mẹ anh chăm sóc. Sau khi mẹ anh bỏ đi, cô mèo nhỏ xinh đẹp kia liền bám dính lấy Sở Hà không tha. Thái độ của Sở Hà đối với cô tựa như cũng giống như với nàng mèo ấy, lúc vui vẻ sẽ trêu chọc cô, khi mất hứng sẽ bỏ cô không thêm quan tâm.

[2] Mèo Ragdoll

Cô nhớ sau khi Sở Hà biết mẹ anh sẽ không bao giờ quay lại nhà họ Sở, thì anh không chút lưu luyến mà tặng nàng mèo xinh đẹp kia cho ông em họ Hà Minh vốn đã dòm ngó cô mèo Ragdoll này đã lâu.

Sau khi tạm biệt Ragdoll, thỉnh thoảng Hà Minh sẽ đưa nàng mèo tới nhà họ Sở chơi, khi ấy Sở Hà cũng sẽ gãi gãi cằm nó, trêu đùa với nó một lúc.

Cũng giống như với cô bây giờ vậy.

Sở Hà ôm con trai ngồi dưới sân khấu, Tiểu Đoàn Tử vui vẻ cúi đầu nghịch điện thoại của mình, Sở Hà nhìn MC nam trên sân khấu thì trong lòng liền cảm thấy khó chịu, tên này mỗi lần quay sang nói chuyện với An Nại luôn hăng cổ họng, ánh mắt lưu luyến.

Dù thị lực 1.5 nhưng thế giới vẫn cứ rõ ràng như thế.

Quả nhiên, đến tiết mục của khoa quản trị nhân lực, tên cáo cuối cùng cũng lộ đuôi.

Lúc An Nại giới thiệu rõ ràng tiết mục đó là hát đơn ca, vừa tuyên bố xong cô xoay người định đi vào hậu trường MC nam đột nhiên nắm lấy cổ tay cô, giọng ca thâm tình phiêu theo điệu nhạc bắt đầu hát:“Mỗi lần, tôi luôn vụng trộm nhìn em.”

Khán giả dưới đài liền sôi nổi hẳn lên, cả đám ra sức hò reo “Yêu nhau đi ~~~”

An Nại bỗng bị cậu ta kéo tay lại, bất chợt liền sợ ngây người. Nghe nói, nếu cầu hôn hay tỏ tình trước đám đông thì tỷ lệ thành công khá cao, nguyên nhân lớn nhất chính là vì đám người xung quanh kích động cổ vũ. Cô không hề quen nam sinh này, vì dẫn chương trình chung tiệc mừng đêm tốt nghiệp nên cô cũng chỉ gặp cậu ta vài lần, An Nại biết rất nhiều người muốn thoải mái tỏ tình một lần vào đêm tốt nghiệp, nhưng cô không muốn.

Cô cũng rất muốn rút tay về, nhưng nam sinh kia hát rất tình cảm, cậu ta còn quỳ một gối xuống, đè chặt làn váy đang trải trên mặt đất của cô, còn sợ đề cũng chưa đủ, liền cọ cọ vài cái.

An Nại:“.....”

An Nại thể cô chưa từng nghe một bài hát nào dài như vậy, chờ nam sinh kia hát xong cô liền vội vàng trở về sau hậu trường, cậu chàng kia không cam tâm theo sát phía sau hỏi cô “An Nại, tôi hát có được không?”

“An Nại, có thể trước đây em không biết tôi là ai, nhưng tôi đã dõi theo em từ rất lâu rồi .”

“An Nại, em khát không, muốn uống nước không?”

“An Nại, tôi thích em, em thích tôi không?”

An Nại:“Không thích.”

Nam sinh gãi gãi đầu:“Được rồi, không sao .”

An Nại gật gật đầu, kỳ thật, đây mới là mặt phải của tình yêu, có rất ít người vẫn cố chấp thích một người sau khi biết người đó hoàn toàn không thích mình.

Bỏ qua khúc nhạc dạo này, lúc An Nại dẫn chương trình thì luôn theo phản xạ liếc mắt nhìn về hàng ghế cuối cùng, mỗi lần cô nhìn qua, Đoàn Đoàn đều cầm tay Sở Hà vỗ tay, kích động đến mức muốn nhảy dựng lên.

Khi tiệc mừng lễ tốt nghiệp chấm dứt đã hơn mười giờ, An Nại lui về sau hậu trường thu dọn một vài thứ đồ, sau khi cùng mọi người chụp ảnh thì cô lại theo bản năng nhìn về hàng ghế cuối cùng, nơi đó không còn ai nữa.

Cô bỗng cảm thấy..... có chút mất mát, tuy rằng chỉ là một chút thôi.

Cuối cùng cũng dọn xong đồ, cả đám đều đồng ý sẽ tới quán bar gần trường uống rượu, không say không về. Mấy ngày nay An Nại đã uống rất nhiều rượu nên cô không muốn đi nữa, cô và Lâm Mộ cùng nhau chậm chạp đi sau cùng, ra đến cổng trường vừa quay đầu liền nhìn thấy Tiểu Đoàn Tử đang đứng ngoan ngoãn bên cạnh cột điện, xa xa là Sở Hà hình như đang nghe điện thoại.

“An Nại, Lâm Mộ, đi đâu vậy, uống rượu mà!” Cô gái đi phía trước bỗng lớn tiếng gọi cô và Lâm Mộ qua đó, An Nại lên tiếng, nói tới nay đành để Lâm Mộ đi uống cùng mọi người, Lâm Mộ nhìn cô, lại nhìn Sở Hà đứng cách đó không xa, rồi lại nhìn Đoàn Đoàn đang cúi đầu, vỗ mấy cái vào vai cô rồi bỏ đi.

An Nại chạy tới bế Tiểu Đoàn Tử lên, bên kia Sở Hà đã nhanh chân đi tới, “Bây giờ em có về không?”

Anh chau mày hỏi An Nại, cô theo bản năng mà gật gật đầu, Sở Hà thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Vậy em đưa Đoàn Đoàn về nhà trước đi, anh tới bệnh viện một chuyến.”

Anh vừa nói xong cũng không chờ An Nại trả lời đã nhanh chóng mở cửa xe, lên xe khởi động máy rồi đi như bay.

Sở Hà lái xe rất nhanh, vừa gặp phải đèn đỏ nơi ngã tư anh buồn bực đập một cái vào vô lăng. Anh đang định đưa Đoàn Đoàn về nhà, vừa đi ra khỏi hội trường liền nhận được điện thoại của mẹ, giọng điệu của Hà Nhan rất bình thản cứ như “Bắp cải trắng hôm nay xuống giá, con đi mua một cây đi”, mà nói với anh hôm nay bà và Will Sâm đã cùng nhau về nước, Sở Dập vì bà mà tức giận khiến bệnh tim tái phát, hiện tại đang ở bệnh viện Nhất Trung.

Sở Hà nghiêng răng mà đập chân ga một cái, khi anh chín tuổi Sở Dập đã có tình nhân bên ngoài. Vậy mà bây giờ nhìn thấy vợ cũ và người đàn ông khác xuất hiện trước mặt mình lại kích động tới mức phát bệnh, hóa ra ông cũng đã già rồi. Sở Hà không gần gũi với Sở Dập, trước đây khi Sở Dập thường xuyên ở bên ngoài, ngày đó anh còn không biết ba anh không về nhà là có ý gì. Cũng có lẽ là vì mở công ty giải trí, vô số phụ nữ tìm tới cửa, Sở Dập không hề từ chối bất cứ ai, thậm chí còn chưa bao giờ có ý giấu diếm anh.

Sở Hà cũng vì thế mà biết Từ Từ Khởi, đàn bà bên cạnh Sở Dập rất nhiều, nhưng Từ Từ Khởi tuyệt đối là kẻ duy nhất vừa có dũng vừa có mưu.

Sở Hà đảo tay lái một cái, không muốn nhớ lại những chuyện lộn xộn trong quá khứ nữa. Anh lái xe nhanh chóng chạy tới Nhất Trung, bên ngoài phòng bệnh chỉ có trợ lý của Sở Dập, Hà Nhan quả nhiên không ở đây.

Sở Hà đi vào phòng bệnh, ba anh đang tựa lưng vào gối im lặng mà nhìn về phía cửa sổ.

Đây là lần đầu tiên anh nhận ra Sở Dập đã già hơn rồi. Tuy rằng nhìn qua dáng người cao gầy gương mặt anh tuấn kia, thế nhưng cũng chỉ là trẻ hơn so với tuổi thôi, còn so với Hà Nhan, Sở Dập đã già hơn bà rất nhiều.

Sở Hà gọi một tiếng “Ba”, rồi ngồi vào chiếc ghế bên cạnh giường bệnh, Sở Dập chậm rãi gật gật đầu: “Mẹ anh hôm nay vừa về nước.”

“Vâng” Sở Hà gật đầu, anh cũng không biết phải nói gì, hai người im lặng ngồi trong phòng bệnh, trong lòng mỗi người che giấu những nỗi tâm sự khác nhau.

Thật lâu sau, Sở Dập mới thở dài một cái nói: “Mẹ anh vẫn rất hận tôi.”

Sở Hà cúi đầu cười lạnh một tiếng.

Kỳ thật anh rất muốn nói “Đúng vậy”, nhưng sợ sẽ kích thích Sở Dập phát bệnh nên cuối cùng cũng không nói gì.

An Nại một tay ôm Đoàn Đoàn một tay ôm gấu lớn tới bãi đỗ xe lấy xe, lúc đi qua tòa nhà của khoa kinh tế vừa dịp gặp mấy nữ sinh cũng đi ra, đi ngược chiều với cô. Trong đó có một nữ sinh vừa đi ngang qua cô, đột nhiên quay lại, có chút ngạc nhiên nhìn cô nói: “Học tỷ, vừa rồi thấy hai người đứng trên sân khấu chúng em ở dưới còn bàn luận, đứa bé này nhìn rất giống chị, không chừng là con trai chị cũng nên đi ha ha ha.....”

Bàn tay nhỏ bé của Đoàn Đoàn đột nhiên nắm chặt lấy áo cô, cứ như đang bóp chặt lấy trái tim cô vậy.

Rồi dường như cô và Đoàn Đoàn cùng mở miệng một lúc

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Sợ Đoàn Đoàn tủi thân, mặt than lớn An Nại chân thành mà trả lời: “Đúng.”

Nhưng mặt than bé Đoàn Đoàn lại rất nghiêm túc mà nói: “Không phải!” Vấn đề này ba ba đã dạy cậu, cậu vừa nói xong thì xoay người ôm cổ An Nại gọi cô một tiếng “Dì~”.

Bọn họ dường như là nói cùng một lúc, An Nại vừa nói xong câu kia thật lâu sau Đoàn Đoàn mới phản ứng lại, cậu chớp chớp mắt nằm úp mặt vào vai An Nại không nói gì. Khi ba ba nói cậu phải gọi mẹ là dì, cậu rất buồn, nhưng cậu vẫn hứa với ba ba sẽ ngoan.

Giờ mẹ cậu nói, cậu là con trai của mẹ.

Đoàn Đoàn thực hạnh phúc, lại có chút muốn khóc, cậu thân mật cọ cọ mặt vào cổ An Nại.

Hơi thở của bé con nóng hổi phả vào gáy An Nại, mang theo sự mềm mại đặc trưng của trẻ con, bé cọ đầu vào cổ An Nại khiến cô có chút ngứa, trong lòng cũng có cảm giác chua xót.

Nhóm nữ sinh vốn chỉ muốn trên đùa hai người một chút bỗng quay lại cười với nhau: “Ha ha ha ha, sự tỷ em vẫn nghĩ chị xinh đẹp lại rất lạnh lùng, nhưng hóa ra chị cũng thích nói đùa nhì ha ha ha ha.....”

An Nại gật gật đầu tạm biệt nhóm nữ sinh sau đó liền ôm Đoàn Đoàn rồi đi, con người quả là kỳ quái. Năm đó khi cô cố gắng phủ nhận tin đồn thì không ai tin, tin đồn truyền khắp trường cao trung Tây đại, mà bây giờ khi cô thoải mái thừa nhận bọn họ liền cảm thấy cô đang nói đùa. Tuy rằng lời thú nhận này thoát nhìn cũng không có sức ảnh hưởng gì, nhưng trên đường về nhà Đoàn Đoàn vô cùng vui vẻ. An Nại cũng chịu sự ảnh hưởng bởi bé con bên cạnh, tâm trạng cô cũng thoải mái hẳn lên.

Cô lái xe, Đoàn Đoàn ngoan ngoãn ngồi trong ghế an toàn dành cho trẻ em ở ghế phụ. Từ trước đến giờ An Nại lái xe không thích bật đài hay ca nhạc, trong xe bỗng im lặng, cả hai không nói chuyện nhưng không khí trong xe lại rất hài hòa.

Từ kính chiếu hậu An Nại thấy Đoàn Đoàn đang cúi đầu nghịch phần thương của bé. Một lát sau, Đoàn Đoàn lắc lắc chiếc di động trên tay mình vui sướng hỏi cô: “Mẹ, là của Đoàn Đoàn sao?”

“Ừm, là của Đoàn Đoàn.” Vừa đúng lúc đèn đỏ, An Nại vươn tay ra ghế sau lấy một hộp sữa cho Đoàn Đoàn uống, Đoàn Đoàn vươn người qua hút một hơi hết sạch rồi tựa người vào ghế an toàn duỗi thẳng hai tay hai chân, xoay quá chỉ vào gấu lớn phía sau rồi lại hỏi cô một lần nữa: “Mẹ, là của Đoàn Đoàn sao?”

“Đúng vậy” An Nại cảm thấy đùa với bé con rất vui, rõ ràng nói cũng không được trôi chảy, nhưng nói câu nào cũng rất chân thành, còn mang theo chút phấn khích.

Đoàn Đoàn vui vẻ lúc lắc cái đầu, một lát sau cậu đột nhiên nhớ tới điều gì đó, đột nhiên lại hỏi cô: “Mẹ là của con sao?”

“Là của con.” An Nại không yên lòng trả lời xong mới nhận ra câu hỏi này của Đoàn Đoàn không giống với câu hỏi trước.

Nghe được câu trả lời mong muốn, Đoàn Đoàn cười tít mắt: “Mẹ là của con Mẹ, để Tiểu Đoàn hát cho mẹ nghe một bài nha.”

“Được” An Nại gật gật đầu, Đoàn Đoàn vừa vỗ tay vừa hát một bài nhạc thiếu nhi, giọng hát bé con non nớt, vừa hát lên cũng không nghe rõ câu chữ và nhịp điệu nào.

Cho nên tuy rằng bé con hát cả đường, nhưng An Nại cũng không hiểu câu nào, chỉ nghe được hiểu một cụm từ — “Dì ah”)))

Sau khi về nhà, An Nại dẫn Đoàn Đoàn tới phòng tắm tắm rửa, thật ra là sau khi cô chỉnh nước thì đứng bên cạnh nhìn Đoàn Đoàn tự mình tắm rửa. An Nại nhìn Đoàn Đoàn tự cởi quần áo, tự mình thoa bọt sữa tắm, tự mình nhắm mắt gội đầu. Bé con chỉ mới ba tuổi rưỡi, khi cô 3 tuổi rưỡi, cô còn bám lấy ba mình bắt ông đưa cô đi chơi cả ngày, An Nại dường như không thể rời khỏi ba mình.

Đó là những ngày ấu thơ đẹp nhất của An Nại, rất nhiều người nói, phần lớn trẻ con từ lúc sáu bảy tuổi mới bắt đầu có ký ức, nhưng cô lại có thể nhớ được những chuyện khi cô ba tuổi, nhớ rõ khoảng thời gian cô ở bên ba ba, và cũng thường xuyên ngẫm lại những kỷ niệm đó.

Có đôi khi, cô vừa tỉnh giấc liền có cảm giác dường như mình đã trôi qua một đời người, cứ như cô vừa trải qua một giấc mơ rất dài rất dài, sau khi tỉnh giấc cô vẫn là bé con vô lo vô nghĩ được ba ba cưng chiều như xưa.

Nhưng, bây giờ cô đã có một cậu con trai hơn ba tuổi.

An Nại có chút xúc động, Sở Hà thật sự đã giáo dục Đoàn Đoàn rất tốt. An Nại cảm thấy nếu trước đây cô là người chăm sóc đứa bé, Đoàn Đoàn nhất định sẽ không thể được như bây giờ.

Hơn nữa, dường như Sở Hà có tài dạy trẻ con rất đặc biệt. Khi còn bé cô là một đứa trẻ nhát nhát gan vụng về lại có tật nói lắp, chính Sở Hà đã dạy cô trưởng thành như bây giờ, không nói tài giỏi, ít nhất cô cũng rất mạnh mẽ.

“Ba ba đâu rồi?” An Nại đang nghĩ tới Sở Hà, Đoàn Đoàn liền hỏi ba bé.

An Nại cũng không biết Sở Hà vội vàng đi đâu rồi, cô ôm Đoàn Đoàn vừa tắm rửa sạch sẽ trở về phòng định ru bé ngủ, nhưng vì không cưỡng lại được

ánh mắt chờ mong của Đoàn Đoàn, cô đành lấy điện thoại gọi cho Sở Hà một cuộc, bên kia không có người nghe máy.

“Không sao.” Đoàn Đoàn rút một hộp cờ đại phú ông dưới gối trên đầu giường ra cho cô xem “Mẹ, chúng ta cùng chơi đi.” Bé nói xong lại sợ An Nại không chơi với mình nên gãi đầu bổ sung : “Con ngoan lắm, cho nên mẹ nhất định sẽ thắng.”

An Nại: “.....”

Đoàn Đoàn nằm nhoài người trên giường rút một quyển sổ ghi chiến tích game đại phú ông [1] ra cho cô nhìn, giống như dáng vật báu mà chỉ vào hai tấm thẻ đại phú ông và kẻ nghèo hèn cho cô xem, An Nại nhìn qua một lượt —

[1] Cờ đại phú ông (Monopoly) : cờ tỷ phú , cách chơi xem tại đây

Ván đầu tiên đại phú ông khiêu chiến: Đại phú ông — Sở Hà; Kẻ nghèo hèn — Sở Đoàn Đoàn.

Ván thứ hai đại phú ông khiêu chiến: Đại phú ông — Sở Hà; Kẻ nghèo hèn — Sở Đoàn Đoàn.

.....

Ván thứ hai mốt đại phú ông khiêu chiến: Đại phú ông — Sở Hà; Kẻ nghèo hèn — Sở Đoàn Đoàn.

.....

Ván ba mươi sáu đại phú ông khiêu chiến: Đại phú ông — Sở Hà; Kẻ nghèo hèn — Sở Đoàn Đoàn.

An Nại nghiêm túc nhìn bàn cờ Đoàn Đoàn đang cầm trên tay, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác đồng bệnh tương liên, hồi bé khi cô chơi cờ với Sở Hà cũng chưa từng thắng nổi lần nào. Sở Hà là một người rất đặc biệt, một lần cũng không chịu nhường cô, đối với Đoàn Đoàn cũng vậy.

Có lẽ là do đồng cảm, An Nại đành cố gắng để Đoàn Đoàn làm đại phú ông một lần, bởi vì Đoàn Đoàn dường như..... có chút ngốc.

Chờ sau khi Đoàn Đoàn vào giấc, An Nại nhẹ nhàng bước tới thư phòng, đăng nhập Weibo tìm kiếm antifan Lâm Dao Dao, antifan của cô ta cũng không có nhiều, trên cơ bản đều là fan chung thành. An Nại vừa kiểm tra hòm thư của mình thì đột nhiên thấy tám ảnh cô và Lâm Dao Dao cùng chụp, nhìn kĩ còn nhận ra sự khác biệt với Lâm Dao Dao bây giờ, cô quyết định trong khi chờ Lâm Dao Dao tìm trò bôi xấu cô, trước tiên cô phải nắm giữ được nhược điểm của Lâm Dao Dao để sẵn sàng ra trận nếu như có tình huống xấu.

Chủ biên Giang Noãn của các cô đã nói, phẫu thuật thẩm mỹ của sao nữ cũng giống như chiều cao của sao nam, là những đề tài kéo dài không dứt trong giới giải trí này, muốn xào lại tuyệt đối chỉ có nóng hơn chứ không giảm nhiệt, chỉ cần bạn muốn, bạn có thể bôi xấu chết cô ta.

Save xong tám ảnh, An Nại có chút buồn chán, cô liền vào trang Weibo cá nhân của mình bắt đầu trả lời từng bình luận một, đáp lại tất cả các bình luận xong An Nại lại đọc tin nhắn của người chưa theo dõi, vừa click chuột mở ra liền nhìn thấy một nick Weibo của người nổi tiếng — Lâm Dao Dao V.

Quả là bám dai như đĩa mè.

Lâm Dao Dao: An Nại, con trai Sở Hà là do cậu sinh sao?

Lâm Dao Dao: Có online không?

Lâm Dao Dao: Trước đây sao cậu không nói tôi biết.

Lâm Dao Dao: Cậu muốn quay lại với anh ấy sao?

An Nại thẳng tay đưa nick của cô ta vào blacklist, sau khi like tất cả những Weibo mắng Lâm Dao Dao vừa tìm được xong. An Nại..... vẫn không ngủ được, cô úp mặt xuống bàn mệt mỏi nhưng vẫn không buồn ngủ.

Không biết Sở Hà đã đi đâu rồi, cô nghĩ.

Đoàn Đoàn nói mỗi ngày Sở Hà đều dẫn bé đi học, buổi tối còn có thể chơi cùng bé, An Nại có chút kinh ngạc, nhưng nghĩ lại cũng đúng thôi. Từ trung học lên đại học Sở Hà chưa từng yêu ai, cũng chưa từng thân thiết với bất cứ cô gái nào, cũng không phải không có khả năng anh ta đã nín nhịn bốn năm qua.

Không biết vì sao, khi cô rảnh rỗi trong đầu thường nhớ tới Sở Hà, vì sao Sở Hà không thích cô, vì sao Sở Hà lại trở về..... cứ thế không dứt, cũng giống hết tâm trạng năm đó khi cô đơn phương thích Sở Hà.

An Nại quyết định tìm một chuyện để làm, cô ngồi dậy đăng nhập QQ, vừa mới online, trên màn hình liền hiển thị một khung chat, An Nại nhìn tin nhắn vừa xuất hiện, tin nhắn mới nhất là một phút trước —

Hồ Ly Ắn Gà: Em gái, giờ có đang bận gì không?

Thách Ngươi Làm Gì Đây: Không bận.

Hồ Ly Ân Gà: Đến lượt đoạn 419419pia lên sàn rồi, mau tới mau tới.

Hồ Ly Ân Gà vừa nhắc tới thứ tám chữ thần thánh kia thì cả người hưng phấn giống như vừa uống thuốc lắc, An Nại vừa nghĩ đổi ngày tới đổi ngày lui mãi cũng không có thời gian nên quyết định đồng ý. Bây giờ vất vả lắm mọi người mới có thời gian, cô cũng không muốn cản trở. Dù sao bây giờ Sở Hà không có ở nhà, chỉ có một mình cô ở thư phòng nên cũng không quá xấu hổ.

Kỳ thật thuật ngữ tám chữ trong kịch truyền thanh cũng rất đơn giản, chính là ‘thờ gấp thờ gấp thật nhanh là đủ’, những hiệu ứng âm thanh mờ ám khác sẽ được xử lý sau đó — đây là lời Hồ Ly Ân Gà nói.

An Nại cảm thấy nếu cô tin Hồ Ly Ân Gà thì thật ngốc, phản cảnh đó trong kịch bản căn bản là không phải chỉ cần thờ hỗn hển một cái là xong, lời thoại phía sau đó của nữ chủ chính là —

Khi làm tình: Ừmmmm [sau đó thờ gấp] aaaaa [sau đó thờ gấp] không được [chỗ này tự do phát huy]

An Nại che mặt, đây là cái quái gì chứ !!!

Bên kia bạn diễn nam đã bắt đầu đọc câu đầu tiên, đột nhiên đoạn thờ gấp bị phá đám, Hồ Ly Ân Gà bực mình chửi thề một câu, An Nại nhất thời cũng cảm thấy hồi hộp.

Cô háng giọng, ngồi đối diện micro nhưng không đọc nổi chữ nào.

Hồ Ly Ân Gà gửi cho cô một icon lật bàn.

Mọi người cũng không còn online nữa, tiết mục tám chữ mau chóng chấm dứt, um ừ nửa ngày cũng không kêu ra nổi, An Nại lại thật sự cảm thấy buồn ngủ rồi, cô tới phòng của Đoàn Đoàn lấy một cái chăn, một nửa che trên ghế sofa một nửa đắp lên người mình, dưới ánh đèn chòm sáng rực lác quắc qua lác lại trước mắt cô, tất cả đều là hình ảnh gương mặt của Sở Hà, An Nại đứng lên tắt đèn, khi phòng khách chìm trong bóng tối rớt cục cô cũng vào giấc ngủ.

Sở Hà ngồi trong phòng của Sở Dập một lúc, Hà Minh liền mang hoa quả và thuốc bổ tới thăm, hân khách khí gọi Sở Dập một tiếng “Bác hai”, Sở Dập gật gật đầu: “Bác gái anh đêm nay về nhà họ Hà rồi?”

Hà Minh cười: “Không ạ, bác và dưỡng.”

Hắn nói đến đó rồi dừng lại, năm ấy chuyện Hà Nhan và Sở Dập náo loạn ly hôn rất lớn, hơn mười năm trước chuyện ly hôn cũng không phổ biến như bây giờ, cha hắn kể lúc Hà Nhan đòi ly hôn cả nhà họ Hà đều phản đối, nhưng Hà Nhan vẫn kiên trì ly hôn, sau khi chuyển toàn bộ bất động sản do bà sở hữu cho Sở Hà bà liền đi Mỹ, hơn mười năm qua cũng chưa về lần nào.

Sở Dập xua xua tay, Hà Minh cũng không nói gì nữa.

Chờ tình trạng của Sở Dập ổn định trở lại, Sở Hà liền cùng Hà Minh tới quán bar, Hà Minh xem như là người hiểu rõ nhất chuyện của anh và An Nại.

Trong quán bar một đám người nhảy múa điên loạn, Hà Minh ngồi ở quầy bar uống rượu, Sở Hà tựa lưng vào quầy bar, duỗi hai chân dài nhìn hân thoải mái uống rượu.

“Anh, anh thật sự sẽ không bao giờ uống rượu nữa.” Hà Minh lại rót một cốc đầy cho mình, một mình hắn uống cũng không có ý nghĩa, “Chuyện của anh và An Nại thế nào rồi? Từ từ rồi sẽ ổn thôi. Dù sao vài năm qua ngay cả một người bạn trai An Nại cũng không có, anh còn có Đoàn Đoàn, thằng bé dễ thương như vậy sao An Nại có thể không thích nó, cuối cùng đợi vàng mây rã rồi lại thấy trăng thanh [2] thôi.”

[2] Nguyên gốc là 守得云开见月明 – Thủ đắc vân khai kiến minh nguyệt : Một câu trong tập thơ của Mộng Tịch Dao. Ý tứ của câu tục ngữ là những kẻ có tài có thể kiên trì đợi đến một ngày mây rã thấy mặt trời, mây tan hiện trăng thanh, muốn nói con người phải kiên trì đến cùng. (quaivatcon.wp)

“Ừ, cô ấy rất thích Đoàn Đoàn,” Trong khoảnh khắc Sở Hà nhả khói thuốc mờ màng nói, “Vấn đề là, nếu cô ấy chỉ thích Đoàn Đoàn thôi thì làm sao.”

“.....” Hà Minh: “Cho nên mới nói, kích động là ma quỷ.”

Sau khi giải tán với Hà Minh, hơn nửa đêm Sở Hà mới trở về nhà, vừa mở cửa phòng khách tối đen, anh một mình cả một buổi tối rồi, nên cũng lười bật đèn, loạng choạng đi thẳng về phía ghế sofa, vừa có cảm giác tay chạm đến thành ghế Sở Hà liền ngã tằm thân nặng nề rầm một cái lên sofa.

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Chương 23

An Nại ôm một con khỉ nhỏ đi theo sư phụ cô vào một con phố náo nhiệt, bọn họ đang đi diễn xiếc. Bởi vì trời đã quá khuya nên trên con phố ồn ào này góc khuất hai người đang đứng thật vắng vẻ, cửa hàng ảo thuật phía đối diện sôi nổi hơn bên này rất nhiều, sư phụ Cảnh Thâm nhìn cô một cái rồi đột nhiên nói: “An Nại, cô thử biểu diễn chiêu ngực nhỏ đập nát đá lớn xem.”

Anh quyết định quá nhanh khiến An Nại hoàn toàn không kịp từ chối, cô chưa kịp xua xua tay, bỗng một tảng đá còn lớn hơn cả người cô từ trên trời giáng xuống, đập trúng giữa ngực cô, khiến cô chết ngất.

..... Tỉnh rồi.

An Nại khiếp sợ vẫn đang nhắm chặt mắt, cô liền cảm thấy thứ vừa đè nặng trên người cô đã biến mất, vừa rồi bị thứ đó đè lên người khiến cảm giác nghẹt thở trở nên quá đỗi chân thật, căn bản không giống như nằm mơ. An Nại vỗ vỗ lồng ngực, cảm giác ức chế vùng ngực vẫn chưa tiêu tan hết, đã có người xoa xoa ngực cô, cô còn chưa kịp phản ứng, bàn tay kia đã rời khỏi.

“Bụp” Bóng đèn ở phòng khách sáng lên, mắt An Nại chưa kịp thích ứng với ánh đèn điện sáng rực, cô theo bản năng giơ tay lên cản lại một chút, sau khi chớp chớp mắt vài lần mới nhìn rõ gương mặt Sở Hà đang gần trong gang tấc.

Lúc An Nại vừa tỉnh ngủ cũng giống như Đoàn Đoàn, phản ứng có chút chậm chạp, ngay cả ánh mắt nhìn anh cũng mang một chút mơ màng. Sở Hà sốt ruột nắm vai cô, giọng sốt sắng hỏi: “Sao vậy, gãy xương sườn rồi sao?”

Khi anh vừa ngã người vào sofa chợt nghe thấy một tiếng vang bịch một tiếng, cảm giác được có cái gì mềm mại phía dưới mới nhận ra An Nại đang ngủ trên sofa. Sở Hà lập tức nhảy dựng khỏi người cô xoa xoa vùng ngực cô một cái, nhanh chân chạy tới bật đèn phòng khách, rồi đi tới giữ vai cô kiểm tra phần thân dưới.

An Nại mơ mơ màng màng nhìn anh một cái, rồi xoa xoa ngực mình nói: “Không gãy.” Đã yên tâm chưa ?

Sở Hà nghe cô nói gì cũng không cảm thấy yên tâm, anh muốn đưa cô tới bệnh viện chụp X quang kiểm tra thật cẩn thận.

Đã hơn nửa đêm, An Nại buồn ngủ chết mắt một bước cũng không muốn đi, ngực cô ám ách khó chịu nên không còn sức cãi nhau với Sở Hà. Cuối cùng Sở Hà không nói gì ôm cô dậy, tự mình đi giày khoác thêm một cái áo mỏng bên ngoài cho cô rồi bế cô ra xe đưa đến bệnh viện. Lúc ngồi ngoài hành lang chờ đến lượt chụp X quang, cô liền ngẩng đầu lên nhìn Sở Hà, thấy anh đang chau mày tựa người vào tường.

Bây giờ là giữa đêm hè, khi anh bế cô đến bệnh viện thì đầu đã đầy mồ hôi, ngay cả chiếc áo trắng tinh tươm giờ đây cũng đầm mồ hôi dán chặt vào người anh, phác họa những cơ bắp mạnh mẽ nam tính như ẩn như hiện. Đường như cảm nhận được ánh mắt chăm chú của cô, Sở Hà lập tức quay sang nhìn cô.

An Nại nhanh chóng cúi mặt xuống, làm bộ như đang nhìn hoa văn trên nền đá.

Một bà lão bên cạnh thấy Sở Hà vì cô chạy trước chạy sau nãy giờ, thì cười tùm tùm vỗ vỗ tay cô nói: “Con gái à, bạn trai con đối xử với con tốt chưa kia, nhìn mặt cậu ấy xem cậu ấy đang lo lắng lắm đấy.”

Đại khái là bà cụ thấy cô và Sở Hà không ngồi cùng nhau, nên nghĩ bọn họ đang giận dỗi nhau nên mới nói như vậy.

An Nại lắc đầu, nói: “Anh ấy không phải bạn trai cháu.”

Bà lão cười tùm tùm, căn bản không tin lời giải thích của cô, tiếp tục nói chuyện phiếm với cô: “Hai đứa đều xinh trai đẹp gái thế này, tương lai đứa nhỏ nhất định sẽ dễ thương lắm đấy.”

“.....” An Nại lại nhớ tới gương mặt trắng trẻo hai má bánh bao của Đoàn Đoàn, quả thực rất dễ thương.

Ở bệnh viện kiểm tra lung tung một hồi sau đó chứng minh cô không sao cả, cô biết cô không bị gãy xương mà.

Trước khi đứng dậy rời đi An Nại chào bà lão một tiếng: “Bà bà, chúng cháu đi trước .”

Bà lão cười tùm tùm nhìn Sở Hà: “Phải cố gắng dỗ bạn gái nhé.”

“Dạ, cháu sẽ cố .” Sở Hà nghiêm túc gật gật đầu, An Nại quay sang nhìn anh một cái cũng không nói gì.

Cô mệt mỏi hai mắt như dính vào nhau, chậm chạp theo sau Sở Hà tới bãi đỗ xe. Đại khái là vì cô đi quá chậm, Sở Hà liền vươn tay nắm lấy cổ tay cô để đi nhanh hơn, An Nại cũng không đẩy anh ra, bởi vì bây giờ cô thật sự không muốn động chạm tay chân gì nữa.

Đêm đầu hạ, gió mát phe phẩy thổi qua. Vừa đi qua đại sảnh bệnh viện có cơn gió tạt qua khiến An Nại cảm thấy cả người đều tỉnh táo hơn hẳn, cô ho khan một tiếng, Sở Hà liền lập tức quay lại lo lắng nhìn cô, “Làm sao vậy?” Bàn tay đang nắm cổ tay cô rất ấm áp, anh nhìn thẳng vào mắt cô chăm chú

mà nóng bỏng.

An Nại lắc lắc đầu, chờ đến sau khi cô ngồi vào xe, Sở Hà còn đang trong bệnh viện lấy thuốc cảm mạo ra cho cô.

An Nại vận nắp bình nước khoáng, khi cô định bốc mấy viên thuốc đang nằm trong lòng bàn tay anh, Sở Hà liền nắm tay lại, tay cô đã hoàn toàn bị bao bọc bởi bàn tay ấm áp của anh, Sở Hà nhìn thẳng vào mắt cô, trầm giọng nói: “An Nại, Anh thích em.”

Bắt đầu từ đêm tốt nghiệp thấy có người tỏ tình với An Nại, Sở Hà bỗng trở nên thiếu kiên nhẫn. Trước đây anh nghĩ cứ bình tĩnh trêu chọc cô, hôn nhẹ cô, kích thích cô rồi từ từ cô cũng sẽ tha thứ cho anh, với điều kiện tiên quyết là An Nại sẽ không thích người khác, nhưng anh cũng không thể chắc chắn rằng An Nại sẽ không thích ai.

Sau khi Sở Hà nói ra những lời này thì lần đầu tiên anh có cảm giác căng thẳng lan tỏa toàn thân. Từ nhỏ đến lớn, những thứ anh muốn đều có thể đạt được quá dễ dàng, dường như rất hiếm khi anh hồi hộp như vậy.

.....

Nhưng An Nại chỉ đáp lại anh bằng một nụ cười thật lạnh nhạt.

Sáng sớm An Nại vừa đến công ty liền chạm mặt Cảnh Thâm trong thang máy, vừa nhìn thấy Cảnh Thâm An Nại chợt nhớ đến giấc mơ đêm qua của cô. Cảnh Thâm mặc một chiếc áo sơ mi màu tím cực kỳ phá cách, vừa tiến vào thang máy liền mau chóng thu hút được ánh nhìn của mọi người.

Nhìn Cảnh Thâm quần áo tinh tươm điển trai, cô lại nhớ đến hình ảnh Cảnh Thâm đùa giỡn với khi con trong giấc mơ của mình, An Nại không nhịn được mà nở nụ cười.

Cảnh Thâm nghe tiếng cười đầu nhìn cô cười thật tao nhã: “Em cười xinh lắm, sau này phải cười nhiều vào nhé.”

An Nại gật gật đầu, sau khi ra khỏi thang máy liền đi theo Cảnh Thâm tới văn phòng của anh nghe anh sắp xếp công việc, công việc của cô bây giờ cũng chưa phải làm nhiều như lúc phỏng vấn có trao đổi. Trước mắt cô sẽ quản lý trang Weibo chính của tạp chí E.A, mỗi ngày update thông tin của tạp chí, đăng một vài trang bìa tạp chí và ảnh chụp quảng cáo cho các ngôi sao nghệ sĩ, nghe cũng rất nhẹ nhàng.

Sau khi nghe anh phân công công việc xong An Nại đang định nói với Cảnh Thâm cô ra ngoài làm việc, chợt nghe thấy Cảnh Thâm ho khan một tiếng rồi nói: “Đúng rồi, hóa ra em là em gái của Sở Hà.”

Không đợi An Nại trả lời, anh nói tiếp: “Thảo nào hôm ấy Đoàn Đoàn vừa thấy em là chạy ào tới, thì ra em là cô của nó.” Buổi sáng anh có đặc biệt gọi điện cho Hà Minh, Hà Minh đã nói với anh như vậy. Trước kia Cảnh Thâm còn không biết hóa ra Sở Hà có bệnh yêu em gái, có đưa em gái xinh đẹp thế này cũng không cho anh em biết gì cả.

Nếu anh biết sớm hơn, không chừng đã sớm chấm dứt cuộc sống FA này lâu rồi.

Nhưng dù sao cũng vẫn may, giờ biết cũng không phải là quá muộn.

“Tôi không phải.....” An Nại vừa mở miệng đã bị Cảnh Thâm cắt ngang, sao tự dưng mọi chuyện lại chuyển hướng kì cục thế này.

“Không sao, tôi sẽ không nói với người khác.” Cảnh Thâm xoa tay, xoa xoa cảm nói: “Thảo nào nhìn Đoàn Đoàn cũng có vài nét giống em như vậy, khu khu, à ừm, tôi là bạn tốt của anh trai em, sau này trong cuộc sống hay công việc có vấn đề gì em đều có thể tới tìm tôi, bất luận là làm sư phụ hay bạn tốt của anh trai em, tôi nhất định cũng sẽ giúp em hết mình,” Anh nói rất nghiêm túc, “Em có thể coi tôi như anh trai em.....”

An Nại muốn giải thích một chút về quan hệ của cô và Sở Hà, nhưng lại cảm thấy Cảnh Thâm cũng chỉ là cấp trên của mình, cô không cần phải giải thích việc riêng tư của cô và Sở Hà với anh, cho nên chỉ nói cảm ơn anh rồi ra ngoài làm việc.

Cô trở lại bàn làm việc, đăng nhập vào weibo trang fanpage của tạp chí E.A, vừa mở bình luận liền nhìn thấy đám fan của Lâm Dao Dao đang cầu ảnh bìa tạp chí kỳ này và poster trang màu của Lâm Dao Dao, An Nại liền đăng chín tấm ảnh hậu kỳ studio chụp của cô ta.

Chỉ một lát sau bình luận lại bắt đầu kêu gọi đăng vài bài báo điện tử, An Nại quyết định đăng luôn mấy tấm ảnh bài báo mạng cho Lâm Dao Dao.

Vì Lâm Dao Dao có viết vài status khó hiểu trên trang weibo của mình, khiến các nhóm fan cãi nhau một trận lớn trên weibo. Đại khái là vì người Lâm Dao Dao nhắc tới cuối cùng có phải Sở Hà hay không? Các cô rốt cuộc có phải đang vì Sở Hà mà cãi nhau không? Cuối cùng một vị fan đứng đầu trong club của Lâm Dao Dao kết luận lại là — tuy rằng Sở Hà nói bé con đã có mẹ, nhưng anh cũng không nói rõ người đó là ai. Nói không chừng anh ấy chỉ đang lừa mọi người thôi, rất nhiều người giàu thường có xu hướng muốn tự mình nuôi con chứ không cần mẹ đẻ bé. Vì thế có thể Sở Hà và mẹ đẻ bé sẽ không kết hôn, hai người yêu nhau thoải mái, nữ thần của bọn họ cũng không phải tiêu tam, cô ấy chỉ đang đứng cảm theo đuổi tình yêu của mình mà thôi, cần bản không đáng bị người khác lên án.

Thậm chí còn có người đưa ra một giả thuyết, có lẽ Sở Hà thừa nhận Đoàn Đoàn có mẹ, chính là đang tung hỏa mù mà thôi, thật ra là vì bảo vệ sự nghiệp diễn viên của nữ thần các cô.....

An Nại cũng bị mấy mớ logic và suy luận này thuyết phục sâu sắc.

Sau đó cô liền đọc được câu chuyện đam fan cuồng của Lâm Dao Dao sáng tác, họ cũng tự nhiên suy luận và đặt ra giả thuyết về câu chuyện tình thanh xuân xinh đẹp – Từ hồi trung học Lâm Dao Dao đã thích thầm Sở Hà, cô xấu hổ không dám tỏ tình với nam thần, đành tìm bạn thân nhờ tư vấn, không ngờ cô bạn tốt lại nhanh chân làm trước, Lâm Dao Dao không muốn mất đi tình bạn nên đành phải buông tha tình yêu, nhưng đã nhiều năm trôi qua cô chưa từng có một khắc nào quên được Sở Hà, cô vì anh mà cố gắng thi đỗ khoa diễn xuất của Tây Ảnh, cố gắng đóng phim khiến anh chú ý tới mình, còn ký hợp đồng với công ty của anh, rốt cục cũng dần dần bước đến bên cạnh anh.....

Sau khi tự sáng tác câu chuyện tình yêu cảm động lòng người thì đam fans cuồng vô cùng phấn khởi mà tha cho Sở Hà .

Chuyện này phát triển quá bất ngờ, An Nại đọc xong cả đồng comment thì kinh ngạc vô cùng, cả ngày nay cô liên quang minh chính đại hao phí thời gian vì Lâm Dao Dao cùng đam fans cuồng của cô ta.

Tập chí E.A tan làm lúc bốn rưỡi chiều , An Nại tan làm cũng không có chuyện gì gấp nên tiện đường qua nhà trẻ đón Đoàn Đoàn, cô đến rất sớm, lúc ấy nhà trẻ còn chưa tan học.

An Nại đứng ngoài cửa, cách cửa lớn nhìn Đoàn Đoàn chơi đùa vui vẻ với cặp sinh đôi và bọn trẻ trong lớp. Một lát sau cô giáo tập trung các bạn nhỏ vào một nhóm, rồi mọi người cùng ngồi trên cỏ học hát, Đoàn Đoàn chấp tay sau lưng học rất nghiêm túc, theo hướng dẫn của cô giáo mà lắc lắc đầu theo nhịp điệu, mà ngồi bên cạnh bé là cặp sinh đôi bởi vì hướng quay đầu không đều nhau, nên sau khi đụng đầu mấy lần liền bắt đầu đánh nhau.

Tiểu Bánh Trôi bị đụng đầu thật sự rất đau, anh trai còn đánh cậu một trận, kết thúc cuộc chiến chỉ còn lại Tiểu Bánh Trôi há miệng thở dốc, khóc rất thương tâm.

Mà Tiểu Nguyên Tiêu sau khi giận mặt cậu em một trận liền đi theo cô giáo và các bạn nhỏ xếp hàng tới WC rửa tay chân, các bạn nhỏ vừa rời đi thì trên đám cỏ không còn ai nữa, chỉ để lại Tiểu Bánh Trôi đang khóc lóc rất thương tâm và Sở Đoàn Đoàn mặt ngơ đứng bên cạnh không biết phải làm sao.

Có một cô giáo chạy tới đỡ dành Tiểu Bánh Trôi, nhưng Tiểu Bánh Trôi khóc quá mức nhập tâm nên cũng không nghe cô giáo nói gì, nhìn bé con khóc nức lên từng cơn, cô giáo trẻ liền xoay người vẫy tay với Đoàn Đoàn:“Đoàn Đoàn, con thấy bạn con buồn bã khóc lớn như vậy, con giúp cô giáo an ủi bạn được không?”

Đoàn Đoàn mơ mơ màng màng gật đầu, cậu đi tới ngồi bên cạnh vỗ vỗ lưng Tiểu Bánh Trôi, trầm nghĩ, nếu muốn an ủi Tiểu Bánh Trôi thì cậu phải nói chuyện gì thật vui vẻ mới được. Chắc là khích lệ vài câu bạn ấy sẽ vui đấy nhỉ ? Đoàn Đoàn nhớ lần trước Tiểu Bánh Trôi khóc một trận làm mẫu cho cậu xong thì rất đắc ý, liền chân thành mở miệng nói:“Tiểu Bánh Trôi, cậu khóc to thật đấy.”

“Hu hu.....” Tiểu Bánh Trôi lại càng khóc to hơn.

Chương 24

Sau khi đi đón Đoàn Đoàn từ nhà trẻ, An Nại đưa Đoàn Đoàn tới cửa hàng bánh ngọt ăn tối, Đoàn Đoàn cũng giống như cô, không thể cưỡng lại sự quyến rũ của bất cứ chiếc bánh ngọt nào, An Nại xúc một thìa bơ đưa vào miệng, nhìn Đoàn Đoàn ngồi đối diện tham ăn đến mức trên mũi cũng dính toàn bơ sữa trắng mịn.

Cô vuốt cánh tay dài, miết ngón trở lau mũi Đoàn Đoàn một chút, sau khi lau hết bơ còn thừa cô đang định thu tay về, Đoàn Đoàn đã vươn lưỡi liếm ngón trở của cô một cái, bé nhanh chóng liếm sạch chút bơ còn sót lại trên tay cô rồi đỏ mặt nhìn An Nại.

An Nại thu tay về, có chút ngượng ngùng lấy khăn tay lau ngón tay một chút, thấy Đoàn Đoàn nhăn mặt, cô lại xúc một thìa bơ chocolate cho Đoàn Đoàn.

Đoàn Đoàn ăn rất nhiều đến khi cái bụng nhỏ cũng nhô lên rồi, cuối cùng mới xoa xoa bụng nói mình đã ăn no , Tiểu Đoàn Tử từ nhảy xuống khỏi ghế, đưa ngón trở áp lên môi, thò dài một cái, rồi thận trọng nói:“Mẹ đừng nói cho ba nhé!”

“Ừm” An Nại gật gật đầu, Đoàn Đoàn vừa nhắc tới Sở Hà, cô mới nhớ chuyện cô đi đón Đoàn Đoàn về nhà Sở Hà còn không biết, cô nghĩ một chút rồi gọi điện thoại cho Sở Hà.

Tối hôm qua sau khi cô cười lạnh một cái, liền có cảm giác thái độ Sở Hà lập tức thay đổi, cô bị bao phủ trong bóng tối của anh, không khí trong xe cũng bị bao trùm trong một không gian áp suất thấp, Sở Hà tiến mặt tới gần cô, mấy ngón tay cầm vô lăng cũng căng lên có chút trắng bệch.

“Được” Sở Hà nhìn ánh mắt mạnh mẽ của cô, giọng nói cũng mang theo con tức giận bất lực:“Em cười lại lần nữa!”

An Nại nghe lời anh cười lạnh một tiếng.

Cứ như vậy, bọn họ bắt đầu chiến tranh lạnh .

Bên kia vẫn không có người nhận máy, ngay khi An Nại muốn cúp máy thì đầu dây bên kia đột nhiên vang lên giọng nói đè nén của Sở Hà :“Nại Nại?”

Giọng nói của anh có một chút khàn khàn, An Nại ho nhẹ một cái rồi nói “Tôi đón Đoàn Đoàn.....”

Cô vừa mới nói đến đây chợt nghe một tiếng thét kinh hãi vang lên ở đầu bên kia, dường như có tiếng vật nặng nào đó vừa rơi xuống, còn kèm theo tiếng

thét chói tai của phụ nữ, “Sở Hà?”

Trái tim An Nại bỗng chốc nhói lên.

.....

Trước khi khối gạch men sứ rơi xuống, Sở Hà đang nói chuyện với Lâm Dao Dao ở trường quay, sáng sớm bố già đã giục anh như đòi mạng tới tham quan đoàn làm phim mà công ty đầu tư, anh nhận rồi không có việc làm nên tới đây một chuyến. Sau khi đến nơi mới biết bộ phim này ngoại trừ hai nam diễn viên của công ty anh, còn có Lâm Dao Dao.

Hiện trường còn có mấy phóng viên đến tham quan trường quay, phỏng vấn nữ nhân vật chính của phim là Lâm Dao Dao.

Trong ấn tượng của Sở Hà, Lâm Dao Dao là kẻ rất phiền phức, còn Lâm Dao Dao vừa nhìn thấy anh thì mắt cứ sáng rực lên. Sở Hà không muốn có quan hệ gì với cô ta, nên lúc này xoay người định đi ra ngoài, đột nhiên Lâm Dao Dao đang trong cuộc phỏng vấn, bỗng chạy ra đuổi theo anh: “Sở..... Sở tổng”

Phóng viên đang phỏng vấn thấy thế liền lập tức ra hiệu cho người cầm máy ảnh chụp ngay khoảnh khắc cô nàng chạy theo Sở Hà, Lâm Dao Dao bước vài bước liền đuổi kịp anh, nhỏ giọng nói: “Cám ơn anh đã đến trường quay thăm em.”

Sở Hà có chút bức mình, anh cũng không thèm nhìn Lâm Dao Dao, ánh mắt quay thẳng sang xem đám phóng viên chờ xem kịch vui đứng bên cạnh, nhìn ánh đèn máy quay chớp lên, giọng nói anh lạnh lùng: “Không cần cảm ơn, tôi không tới thăm cô.” Anh và An Nại đang chiến tranh lạnh, từ sáng tới giờ tâm trạng anh rất khó chịu, giữa đường còn nhảy ra một Lâm Dao Dao vô duyên muốn đẩy anh ra đầu sóng ngọn gió.

Cả đêm qua anh vẫn luôn suy nghĩ về quan hệ của mình và An Nại, vốn đang cảm thấy bế tắc, hiện tại Lâm Dao Dao lại đứng trước giới truyền thông muốn diễn trò mờ ám với anh, anh cũng không trông mong chuyện ấy sẽ khiến An Nại ghen, hơn nữa bây giờ anh chỉ muốn về nhà tắm một cái rồi ngủ.

Đám phóng viên đứng bên cạnh càng hưng phấn, tuy rằng ông chủ tới thăm phim trường của nữ diễn viên có thể mua bút ra một đồng tin tức ái muội, nhưng nữ nghệ sĩ lấy lòng ông chủ rồi lại bị mất mặt thì là trò hay trăm năm mới có một lần.

“À” Lâm Dao Dao cúi đầu, giọng nó buồn bã, có chút không biết làm sao: “Thực xin lỗi, em cứ nghĩ.....”

Cô ta cũng sắp khóc rồi, “Xin lỗi, em.....”

Lâm Dao Dao ngẩng đầu, đôi mắt tròn mở to: “Anh không nhớ em là ai sao? Em là bạn thân của An Nại, trước kia cũng từng ngồi xe của anh, anh còn đưa em cũng đi dạo phố.....”

Sở Hà nhớ ra rồi.

Khi An Nại còn học cao trung, anh đã lên năm bốn đại học, lúc anh rảnh rồi không có việc gì làm liền tới cao trung Tây đại đưa An Nại ra ngoài hóng gió mấy tiếng. Lúc ấy luôn có một nữ sinh mặt dày muốn theo đuôi khiến anh bức muốn chết, sau đó anh liền đổi sang xe leo núi không có yên sau qua đón An Nại, mới bỏ rơi được nữ sinh kia.

Lâm Dao Dao còn đang muốn nói gì đó, chuông di động Sở Hà liền vang lên.

Anh lấy di động ra nhìn màn hình hiển thị hai chữ An Nại, vài phút sau mới trượt biểu tượng màu xanh trên màn hình nhận cuộc gọi, “Nại Nại?”

Khi anh đang chăm chú nghe An Nại nói chuyện, đột nhiên nghe thấy một trợ lý vừa đi mua đồ uống trở về hét lên một tiếng kinh hãi, Sở Hà ý thức được nguy hiểm nên phản ứng cực nhanh lui người về phía sau mấy bước, miễn cưỡng mới tránh được khối gạch men sứ lớn vừa rơi từ trần nhà xuống, thế nhưng một giây sau anh đã bị ai đó đẩy lùi sang một chút nữa, người vừa đẩy anh là Lâm Dao Dao nên cô ta không tránh kịp, liền bị viên gạch men kia rơi trúng vào chân.

Sở Hà sắc mặt đen xì nhìn Lâm Dao Dao bị viên gạch kia rơi trúng chân, Lâm Dao Dao ngồi dưới đất hai tay ôm chân, dòng máu đỏ theo kẽ tay mà chảy xuống, cô chau mày, vẻ mặt có chút đau đớn.

Đạo diễn và nhóm trợ lý thấy vậy liền chạy tới, mọi người đều vây quanh Lâm Dao Dao. Cách đó không xa còn có đám fans đến trường quay cổ vũ, cũng vội vàng hô tên Lâm Dao Dao muốn chạy vào, nhưng lại bị bảo vệ ngăn cản, trong giọng nói gọi tên Lâm Dao Dao còn mang theo tiếng khóc nức nở.

Hiện trường hỗn loạn, Lâm Dao Dao được hộ tống lên xe cứu thương.

Sở Hà lấy lại tinh thần chợt nghe thấy ở đầu dây điện thoại bên kia An Nại đang gọi tên anh, “Ủm” Anh lên tiếng, nói: “Anh không sao.”

Bên kia An Nại ừ một tiếng rồi cúp điện thoại.

Sở Hà vẫn đứng đó, anh có cảm giác trên mặt có chút ngứa, vừa vờn tay sờ lên mặt mới phát hiện vừa rồi cũng không phải anh không sao cả, mặt anh bị xước một chút.

Anh biết bất luận là đứng trên phương diện ông chủ công ty của Lâm Dao Dao, hay xuất phát từ phương diện Lâm Dao Dao thể hiện mỹ nhân cứu anh

hùng mà nói, anh cũng phải đi theo tới bệnh viện thăm Lâm Dao Dao một chút. Sở Hà trở lại xe của mình, khởi động xe lập tức đuổi theo chiếc xe cứu thương chạy phía trước.

Buổi tối, An Nại đưa Đoàn Đoàn về nhà mình, Từ Y Y đã đi học, không có cách nào đành khóa trái cửa trong.

Chìa khóa cô đặt trên bệ cửa sổ cũng không thấy đâu, An Nại liền gọi điện tìm thợ sửa khóa tới thay một chiếc khóa mới.

Từ Y Y vẫn luôn khinh thường coi cô như đứa con dì ghẻ, nhưng chính cô mới là người căm ghét Từ Y Y, vì cô ta là chứng cứ cho chuyện Từ Từ Khởi phản bội ba cô năm đó!

Rốt cục cũng vào được nhà mình, An Nại thoải mái tinh thần làm hai đĩa hoa quả trộn, cùng Đoàn Đoàn mỗi người một đĩa ngồi trong thư phòng ăn.

Khi cô lướt Weibo, liền phát hiện một trận chiến đầy máu tanh.

Fans của Lâm Dao Dao đã post video Lâm Dao Dao anh dừng cứu Sở Hà ở trường quay lên Weibo, mới được mấy phút đã hơn mười nghìn người share, video là nhóm fans quay trực tiếp ở trường quay rồi up lên, độ phân giải cũng không cao lắm, lại vì khoảng cách khá xa nên cũng không nghe rõ bọn họ đang nói chuyện gì, mở đầu video chính là cảnh Lâm Dao Dao đang chạy đuổi theo Sở Hà, cúi đầu nói gì đó với anh.

Video mà fans của Lâm Dao Dao quay, tất nhiên chính giữa màn hình tập trung vào gương mặt Lâm Dao Dao, nét ngượng ngùng trên gương mặt cô ta rất rõ ràng, từ từ máy quay quay sang gương mặt không kiên nhẫn của Sở Hà, nhóm fans quay còn đặc biệt giải thích thêm “Chị Dao Dao quá dũng cảm, quá giỏi, sao mặt anh chóng lại mất hứng thế kia, chẳng lẽ là vì chứng kiến Dao Dao của chúng ta vừa diễn cảnh hôn với Lê Mặc, cho nên ghen rồi!”))

Sau đó không biết Sở Hà nói gì đó, Lâm Dao Dao liền trung ra về mặt muốn khóc mà không được, cô ta cúi đầu, mắt đỏ ngầu. Cô vừa định mở miệng, thì Sở Hà bỗng lấy di động ra bắt đầu nghe điện thoại, đúng lúc này một viên gạch men sứ đó rơi trúng chân làm cô bị thương.

Lâm Dao Dao vрон tay đẩy Sở Hà sang một bên, sau đó viên gạch men sứ đó rơi trúng chân làm cô bị thương.

Cuối đoạn video tình huống đang rất hoảng loạn, người đang cầm máy quay dường như cũng chạy theo xe cứu thương, vừa chạy vừa gọi tên Lâm Dao Dao, trong tiếng gọi còn mang theo giọng mũi khóc nức nở.

An Nại tắt video đi, lại nhìn sang bảng top trend hot bên phải – đứng đầu đang là #nữ thần đừng khóc, cố gắng tiến lên.

Đương nhiên, vẫn có một đồng người tò mò hỏi thăm dưới weibo của Sở Hà.

— Anh rể, Dao Dao có khỏe không, cô ấy không sao chứ.

— Anh rể, anh nhất định phải chăm sóc cho chị dâu nhé.

— Nhìn xem cô ấy là một cô gái yếu đuối cỡ nào, lại vì anh mà sẵn sàng bị thương, không biết có lưu lại sẹo không nữa, anh nhất định phải trân trọng tình cảm ấy.

— Đột nhiên bị cảm động, phải quý trọng cô ấy nhé.

— Anh có đang ở bên cạnh Dao Dao không?

Nhưng, sau đó không lâu một đoạn video khác được up lên, là đoạn video do nhóm phóng viên trực tiếp đến trường quay ghi lại hôm nay.

Bất luận là độ phân giải hay âm thanh đều chất lượng hơn đoạn video kia nhiều, câu nói “Không cần cảm ơn, tôi không đến thăm cô” của Sở Hà kích thích đám fans của Lâm Dao Dao muốn giơ chân, có kẻ bắt đầu điên cuồng mắng anh là tra nam, kẻ mơ mộng thì đòi sửa tác phẩm mười vạn chữ của mình thành thể loại trước ngược nữ sau ngược nam, viết một dòng nhắn nhủ tới Sở Hà – “Hôm nay anh không quan tâm đến cô ấy, tương lai anh sẽ không thể níu kéo cô ấy”.

Đừng nói tới đám fans cuồng của Lâm Dao Dao, cả đám mau chóng share nhau câu nói Sở Hà làm tổn thương Lâm Dao Dao, còn tự trả tiền bảo vệ top trend bôi xấu Sở Hà

— Bệnh thần kinh, quả nhiên đám fans cuồng chỉ biết ảo tưởng sức mạnh về mấy thứ tình yêu vớ vẩn, người ta đã có vợ có con còn để ý tới cô ta làm gì, đám đó mặt cũng ———— dày thật đấy!

— Đúng vậy, đúng vậy, người ta đã nói rõ là có con rồi, còn cứ xán lại gần! Tiểu tam!

Đám fans của Lâm Dao Dao cũng không tỏ ra cam lòng yếu thế, Sở Hà có con thì chứng minh được điều gì, đó chỉ có thể nói anh đã từng có người xưa, cho dù cô gái kia là một đại mỹ nhân thì sao, nhưng cô gái đó bây giờ ở đâu? Nam chưa lập gia đình nữ chưa gả, nữ thần của bọn họ là tiểu tam sao?

Sau đó đám fans của Lâm Dao Dao sẽ tìm ra sự thật mẹ con trai Sở Hà là con quý cái nào, để chứng minh Lâm Dao Dao nhà bọn họ là trong sạch.

.....

An Nại chứng kiến bước biến chuyển thần kỳ này, cả đám cãi qua cãi lại, đột nhiên liền chuyển hướng sang cô là sao.

Khi cô đang đọc bình luận rất chăm chú, bỗng nhận ra tiếng bước chân của Sở Hà càng ngày càng gần. Tiếng bước chân của Sở Hà và Đoàn Đoàn hoàn toàn không giống nhau, Đoàn Đoàn thường rón rén bước đi như con mèo nhỏ, hoặc là chạy lạch bạch. Hẳn là vừa rồi khi cô chuyên tâm lướt Weibo, Đoàn Đoàn đã chạy ra mở cửa cho anh.

An Nại quay đầu lại, trên gương mặt Sở Hà dường như bị gạch men xoẹt qua nên có vài vết xước, còn có một chút máu.

Đoàn Đoàn bám chặt theo đuôi Sở Hà này giờ, bé con nghiêm túc mím môi, quay tới quay lui rồi bỏ nhào tới ôm đuôi Sở Hà muốn anh bế cậu.

Sở Hà bế bé lên, Đoàn Đoàn ghé sát miệng vào mặt anh cố gắng thổi vài cái làm dịu vết xước dài trên má anh, bé con gấp đến mức hai mắt cũng đỏ lên.

An Nại im lặng tìm thùng thuốc y tế trong ngăn kéo, rồi tới giúp Sở Hà xử lý miệng vết thương. Sở Hà ngồi trên ghế treu chọc Đoàn Đoàn đang ngồi trên đùi anh. An Nại vừa đi tới anh liền thả Đoàn Đoàn đang ngồi trên đùi anh xuống đất, rồi ngược mắt nhìn An Nại, vẻ mặt cô lạnh lùng đang cảm chiếc bông ngoáy tai và một bình thuốc nước trên tay.

Tối hôm qua, sau lời thổ lộ chân thành của anh. đôi lấy hai tiếng cười lạnh của cô, anh quyết định sẽ chiến tranh lạnh với cô, nhưng khi vừa nhìn thấy cô, anh liền lập tức bỏ súng đầu hàng.

Sở Hà không nói gì, đột nhiên anh vươn tay tóm chặt cổ tay An Nại kéo cô ngã người vào lòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Chương 25

Vì Sở Hà kéo cô rất mạnh lại bị bất ngờ nên An Nại không kịp đề phòng, cô lập tức ngã ngồi trên đùi anh .

Cổ tay cô còn đang bị Sở Hà nắm trong tay, ngón tay cái của anh nhẹ miết lên mạch tay cô, cảm giác ấy thật ấm áp cũng hơi thô ráp, An Nại muốn rút cổ tay về nhưng không rút được. Sở Hà ôm cô, hơi thở cũng phả gần bên tai cô. Hơi thở ấm nóng lọt vào tai, di chuyển vào tận sâu bên trong, An Nại có cảm giác vành tai mình đang đỏ rực.

Sở Hà ôm An Nại, tâm trạng ủ dột cả ngày nay lập tức được thay bằng vui vẻ, cổ tay cô rất nhỏ, cả người cũng rất gầy, Sở Hà xoa xoa cổ tay cô, cảm giác đau lòng lại bắt đầu trở dậy.

Anh ở nước ngoài vài năm nên cũng có thể tự nấu cơm, Sở Hà nghĩ, anh nhất định sẽ bồi bổ để cô béo tốt hơn giờ nhiều.

Anh ép chặt An Nại ngồi trên đùi mình, cô nhất thời không thể thoát khỏi Sở Hà, đành phải ngồi trên đùi anh dùng bông tai giúp anh xử lý vết thương như vậy, vết thương bị viên gạch men xoẹt qua nên cũng không quá sâu, chỉ là vết máu có chút dọa người mà thôi, sau khi lau khô vết máu cũng chỉ để lại một vết xước nhạt trên mặt.

Cô không muốn nhìn vào mắt Sở Hà, đành chăm chú nhìn chằm chằm vào miệng vết thương mà bôi thuốc cho anh, còn Sở Hà cũng lại rất chăm chú mà nhìn cô.

Ánh mắt cực nóng bỏng kia dường như muốn nướng chín An Nại vậy.

Đoàn Đoàn ngồi bên cạnh nghiêng mặt nghiêm túc nhìn hai người, đột nhiên cậu chạy tới ra sức chen một chân ngồi lên đùi Sở Hà, cậu cảm thấy hài lòng khi mình và An Nại mỗi người ngồi một bên đùi Sở Hà.

Tiểu Đoàn Tử vui vẻ quấy quấy chân, bàn tay nhỏ chỉ chỉ lên má Sở Hà nhắc nhở An Nại:“Mẹ mẹ, ba ba đau này.”

An Nại:“.....” Rõ ràng vừa rồi cô đã xử lý xong miệng vết thương cho anh, hơn nữa vết thương nhỏ thế kia, cô thật sự không nghĩ Sở Hà sẽ thấy đau.

“Mẹ, mẹ thổi phù một cái cho ba hết đau đi.” Đoàn Đoàn ngồi thẳng người, ánh mắt chờ mong nhìn An Nại, còn rất nghiêm túc mà giải thích:“Gió con thổi...nhỏ lắm.”

Đoàn Đoàn vừa dứt lời, Sở Hà liền nở nụ cười mỉm, anh nghiêng mặt qua đem vết thương kia quay về phía cô, còn vươn tay chọc chọc cảm Đoàn Đoàn như trêu chú mèo nhỏ, tâm trạng vui sướng mà gọi Đoàn Đoàn một tiếng “Bảo bối”, con trai anh còn cố gắng hơn anh nữa.

“Ủm” Bảo bối nhà anh gật gật đầu, ngón tay bé mồm mồm chỉ vào mình rồi nói:“Đoàn Đoàn là bảo bối nhỏ của ba ba còn.....”

Sau đó cậu chọc chọc An Nại: “Nại Nại là bảo bối lớn của ba ba.”

Nói xong cậu còn tự cười khi khi, có chút xấu hổ mà cọ đầu vào cổ Sở Hà.

“Bảo bối lớn, thôi phù một cái cho anh đi.” Sở Hà ôm bảo bối lớn và bảo bối nhỏ của mình, anh chớp chớp mi, trong đôi mắt nhìn An Nại tràn ngập vẻ trêu đùa ranh mãnh.

Dưới ánh mắt chờ mong của Đoàn Đoàn, An Nại liền tiến sát lại gần má Sở Hà thổi một cái qua loa cho có lệ. Da Sở Hà rất trắng, dưới cảm lại có mấy sợi râu đen mọc lún phún khiến gương mặt càng trở nên nghiêm nghị lạnh lùng nhưng cũng không kém phần quyến rũ.

Cô chỉ thổi nhẹ một cái rồi lùi người lại.

“Không đúng không đúng” Tiểu Đoàn Tử ngồi bên cạnh vội xua tay, hai tay bé vòng qua ôm cổ Sở Hà làm mẫu cho cô: “Phù — phù —”

Cậu thổi nhiệt tình đến mức căng phồng hết hai má, cái mặt cũng sắp thành bánh bao luôn rồi, An Nại thật sự muốn nói gió con thổi không nhỏ chút nào đâu.

Ở cạnh Đoàn Đoàn càng lâu, cô càng không muốn làm bé con thất vọng. Có lẽ bởi vì Đoàn Đoàn rất giống cô hồi nhỏ, khi đó cô sống trong sự ghê lạnh của Từ Từ Khởi mà trưởng thành như ngày hôm nay. An Nại biết rất nhiều người gọi cô là người đẹp máu lạnh, nói cô xinh đẹp cao quý hơn người, nhưng chỉ có mình cô biết, cô là người thiếu thốn tình cảm hơn ai hết.

Cô không muốn Đoàn Đoàn cũng giẫm lên vết xe đổ đó của mình.

Nếu bé con đã trở về tìm cô, cô muốn trong khoảng thời gian cô có thể và Đoàn Đoàn còn cần mẹ, cô sẽ ở bên cạnh bé, những ngày này kéo dài được bao lâu, cô cũng không biết nữa.

Trong ánh mắt cổ vũ của Đoàn Đoàn cổ, An Nại cố gắng nghiêng người qua thổi thêm cái nữa.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, lần này cô có thể thấy rõ vành tai đang đỏ rực của Sở Hà, Đoàn Đoàn ngồi bên cạnh vỗ tay bộp bộp, cười vô cùng vui vẻ.

“Xong rồi,” An Nại đứng lên, nói một câu “Tôi đi tắm” rồi cũng không quay đầu lại mà đi ra khỏi thư phòng, cô tìm chai mặt ong trong tủ lạnh, múc vài muỗng đổ vào một cốc nước ấm.

Trong lúc chờ cốc nước hạ nhiệt, An Nại cầm di động chơi trong chốc lát, lúc đang chơi game liền nhận được một cuộc gọi.

Cô nhìn thông tin hiển thị trên màn hình, nhận ra người gọi là Cố Ly của phòng tài chính và kinh tế E.A thì có chút kinh ngạc.

Hiện tại cô không làm việc phòng tài chính và kinh tế, trên cơ bản cũng chưa từng nói chuyện với Cố Ly lần nào, An Nại có chút khó hiểu nhưng vẫn nhận cuộc gọi, “Alo”.

“Em gái,” Ở đầu bên kia giọng Cố Ly dường như có chút gấp gáp.

Cô vừa gọi như vậy, An Nại liền có cảm giác quen thuộc: “Hồ Ly Ăn Gà?”

“Đúng,” Cố Ly cũng không thêm che giấu, sau đó lên tiếng mau chóng kể, “Hôm nay Giang Noãn nhận được một email gửi ảnh thân mật của em và Sở Hà, bên phía công ty chúng ta cũng không biết làm gì, em thực sự là người yêu của Sở Hà hả? Đám fans cuồng của Lâm Dao Dao cũng sắp nổi điên rồi, bây giờ vẫn chưa biết ai cắn ai đầu, đám ngốc đó vẫn tin chắc hai người chưa kết hôn thì nữ thần của họ không phải tiểu tam, em mau bảo Sở Hà ngăn thông tin lan truyền qua các báo khác đi.”

Cô tạm dừng một chút rồi nói tiếp “Đương nhiên, nếu hai người có ý định kết hôn, thì cứ để đám đó điên cuồng một trận đi, vài ngày nữa em bảo Sở Hà ở up giấy chứng nhận kết hôn đánh thẳng mặt Lâm Dao Dao, như vậy thì càng thoải mái hơn. Dù sao cũng độc thân lâu rồi, cuối cùng cũng phải kết hôn, sớm hay muộn cũng như nhau.”

“Ừm, đúng rồi, bên này chị có giữ mấy scandal của Lâm Dao Dao hồi đầu mới debut, chút nữa chị sẽ gửi qua cho cô, ngộ nhờ có ngày cần dùng.” Cố Ly nói xong thì nhớ đến điều gì đó rồi bỏ sung.

“Em biết rồi, cảm ơn chị.” An Nại nói cảm ơn với Cố Ly.

Cố Ly cười cười, giọng nói bốn cọt: “Đừng khách sáo, bồi thường bằng cách cố gắng nuốt đoạn tám chữ đó đi.”

Cúp điện thoại, khung chat của Hồ Ly Ăn Gà liền xuất hiện.

Hồ Ly Ăn Gà: [PTTM], [Đối tượng thân mật từ lúc debut], [uống rượu giao bôi cùng đạo diễn],

An Nại tải tài liệu Hồ Ly Ăn Gà vừa gửi qua, cô cũng có chút được sủng mà ngạc nhiên. Năm đó khi Lâm Dao Dao vừa tung chuyện của cô, cô liền nhận được bài học, đừng nên quá thân thiết với bất cứ ai, không ngờ hôm nay Hồ Ly Ăn Gà lại tích cực giúp cô như vậy.

Trước đây mỗi khi cô bị đám antifan trên Forum Tinh Hồng bôi xấu, Hồ Ly Ẩn Gà cũng chẳng ngại khổ mà dẫn dắt một đội thủy quân tới giúp cô đòi lại sự thật, cô không nghĩ mối quan hệ trên mạng ảo cũng có thể kéo ra ngoài cuộc sống thật thế này.

Hồ Ly Ẩn Gà: Đúng rồi, quan hệ của em và Sở Hà sao lại thành ra thế này?

Thách Ngươi Làm Khó Ta: Rất nhiều rất nhiều chuyện đã xảy ra, đầu tiên là chuyện hồi đó khi em muốn tỏ tình với anh ấy thì nghe anh ấy cười lạnh một cái.

Hồ Ly Ẩn Gà: Trời trời, vậy cũng là gì, lần đầu tiên chị cô làm chuyện ngu ngốc, chính là khi tỏ tình với ông xã bây giờ này, anh ta còn dám đá chị nữa kìa.

Thách Ngươi Làm Khó Ta: [☹☹] Vậy sau đó thì sao?

Hồ Ly Ẩn Gà: Sau đó chị đi tìm người khác chứ sao.

Thách Ngươi Làm Khó Ta:

Sau khi trò chuyện với Cố Ly xong An Nại cầm ly nước mát ong uống vài ngụm, nhiệt độ vừa đủ.

Cô đang định về thư phòng, chợt nghe thấy tiếng chìa khóa tra vào ổ ngoài cửa, Từ Y Y đang ở ngoài cửa cố gắng mở cửa thế nào cũng không thành công, “Cạch cạch cạch” cô ta bắt đầu phá cửa.

Đoàn Đoàn cũng chạy ra khỏi thư phòng, vừa nhìn thấy cô Đoàn Đoàn liền chỉ chỉ về phía cánh cửa, An Nại vươn tay ra hiệu cho bé con im lặng, Đoàn Đoàn ngoan ngoãn gật đầu, nhất định ngoài kia là người xấu.

Cậu chạy về thư phòng, cậu còn muốn tiếp tục ăn đĩa hoa quả trộn của mình kìa, mẹ cậu làm ngon lắm.

An Nại không muốn mở cửa nói chuyện với cô ta để khiến mình tức giận, Từ Y Y vẫn gõ cửa nhưng cô vẫn không thèm để ý. Khu chung cư cô đang ở là tòa nhà cũ đã xây từ mấy chục năm trước, tầng trên tầng dưới cũng không có người ở, di hàng xóm nhà bên cũng đã về quê mấy ngày hôm nay, An Nại không cần lo lắng cô ta sẽ gây mất trật tự khu xóm, nên cũng không ra ngoài khiến mình không thoải mái.

“Rầm” Cuối cùng Từ Y Y đập một phát lên cửa, cửa vang lên rầm một cái, sau đó cô ta khóc lớn bỏ đi.

An Nại dùng nước lạnh rửa mặt, quyết định lên mạng đăng tin tức Lâm Dao Dao phẫu thuật thẩm mỹ để đòi sự chú ý của đám fans Lâm Dao Dao. Cô vừa đi vào thư phòng liền cảm nhận được một luồng áp suất thấp đang phát ra từ Sở Hà ngồi ở chính giữa căn phòng.

Tiểu Đoàn Đoàn ngồi trên thảm, đầu tựa vào sofa, buồn ngủ đến mắt cũng không mở ra nổi nữa, nhưng vẫn cố xúc một thìa hoa quả trộn đưa vào mồm.

An Nại đi qua định bế Đoàn Đoàn về phòng ngủ, có lẽ là biết cô sẽ không bỏ đi, Đoàn Đoàn ngoan ngoãn ôm chần ngủ. An Nại nhìn dáng vẻ ngủ ngon lành của con trai, thì cúi người nhẹ nhàng hôn lên trán bé con, “Ngủ ngon.”

Đoàn Đoàn chui ra khỏi chăn đứng dậy, nhón chân hôn lên má cô, “Mẹ, chúc ngủ ngon.”

Chờ Đoàn Đoàn ngủ say, An Nại liền tới thư phòng tìm Sở Hà.

Vừa đến cửa An Nại chợt nghe thấy Sở Hà nghe điện thoại, cô vốn định rời đi chợt nghe được cái tên Lâm Dao Dao trong câu chuyện.

Không biết bên kia đã nói gì, về mặt Sở Hà rất không kiên nhẫn, giọng điệu nói chuyện cũng rất khó chịu: “Được rồi, ba nghĩ nhiều quá đấy, con không có ý gì với Lâm Dao Dao cả, ba nghĩ mắt con kém vậy sao?”

Anh nói xong vừa ngược mắt lên liền nhìn thấy An Nại đang đứng ngoài cửa, anh vẫy tay với An Nại, chỉ sang máy tính một cái ý bảo cô ở lại chút nữa anh có việc muốn nói.

An Nại thấy Sở Hà không muốn cô nghe cuộc gọi này, liền đi vào ngồi bên cạnh chờ anh nói chuyện xong.

Bên kia giọng Sở Dập rất to, An Nại ngồi bên cạnh cũng nghe được vô cùng rõ ràng, chuyện Sở Hà và Sở Dập cãi nhau cô cũng quá quen rồi. Trước kia cô đã nghe Hà Minh kể qua, năm đó Sở Dập bên ngoài lăng nhăng với rất nhiều nữ nghệ sĩ của Thần Dập, vốn là giấu diếm rất kỹ, mấy nữ nghệ sĩ đó cũng không dám tới nhà quấy rối, trong nhà hồng kỳ không ngủ, bên ngoài thái kỳ bay phieu [1], bình an vô sự đã bao năm qua.

[1] Nghĩa là bên ngoài ong bướm, nhưng trong nhà vẫn giữ được vợ mình.

Cuối cùng chỉ có một nữ nghệ sĩ duy nhất là Từ Tư Khôi dám can đảm thừa nhận mình là tiểu tam tìm tới tận cửa nhà. Ngày hôm sau, mẹ của Sở Hà là Hà Nhan liền kiên quyết đòi ly hôn rồi dọn ra khỏi nhà họ Sở. Sau khi bọn họ ly hôn một thời gian, cuối cùng Hà Nhan quyết định sang Mỹ, bà cũng không mang theo bất cứ thứ gì, bao gồm cả con trai bà là Sở Hà.

Nhiều năm đã trôi qua, mối quan hệ của Sở Hà và Sở Dập vẫn giương cung múa kiếm như vậy, chưa bao giờ hòa bình được một lần.

“Tóm lại tôi hi vọng anh suy nghĩ cho kỹ, tuy rằng bây giờ anh đã hai sáu, đàn ông đến giờ chưa lấy vợ sinh con cũng không lạ, nhưng con trai anh cũng hơn ba tuổi rồi, trẻ con không có mẹ bên cạnh dù sao cũng không tốt. Anh đừng ngang ngược với ba anh, tôi cũng chỉ muốn tốt cho anh thôi,” Sở Dập dừng một chút, ông cố gắng kìm nén con tức giận: “Lâm Dao Dao cũng được, anh yêu ai cũng được, nhà chúng ta cũng không cần môn đăng hộ đối làm gì, chỉ cần tìm một người có thể chăm sóc anh và con trai anh là được rồi.”

Thật ra thái độ của Sở Dập cũng không nóng nảy lắm, “Tối mai là đại thọ tám mươi tuổi của ông nội anh, anh về nhà một lần đi, tôi và ông nội anh vẫn chưa gặp thẳng bé, sáng mai anh đưa Viên Viên tới luôn.....”

“Đoàn Đoàn!” Sở Hà tức giận, “Thằng bé tên là Đoàn Đoàn.”

An Nại không nhịn được nở nụ cười, Sở Dập ở đầu bên kia nghe thấy liền nói, “Sở Hà, người phụ nữ bên cạnh anh là ai? Nếu anh có bạn gái, ngày mai cũng đưa con bé về để tôi xem sao.....”

“Không có ai,” Sở Hà nhìn An Nại, anh mà đưa An Nại về Sở Dập nhất định sẽ bùng cháy, mà quan trọng hơn là An Nại cũng không muốn về cùng anh, Sở Hà từ chối thẳng lời đề nghị của người bên kia, “Sáng mai con sẽ đưa Đoàn Đoàn về, ba mau ngủ đi.”

Anh nói xong liền cúp điện thoại, rồi vút đi động qua một bên, Sở Hà chau lông mày nhìn về phía An Nại: “Lâm Dao Dao chính là cô bạn thân năm đó của em à?”

An Nại gật gật đầu, chắc lúc cô vừa ra ngoài, Sở Hà đã nhìn thấy tấm ảnh trên màn hình máy tính của cô, Sở Hà nghe vậy thì im lặng vài phút rồi mới hỏi: “Em có thù oán với cô ta?”

Vừa nhắc tới chuyện năm đó, An Nại đã muốn xù lông tán công, cô xoay xoay chiếc cốc thủy tinh trong tay, nhìn vào mắt Sở Hà hỏi ngược lại, “Tôi và anh không có sao?”

“.....” Sở Hà kìm nén con giận trong lòng, trượt con chuột xuống xem toàn bộ trang weibo, lúc anh đang lướt Weibo An Nại cảm cốc nước mật ong lên uống. Xoạt, Sở Hà đột nhiên tựa lưng vào ghế dựa, ngón tay gõ lên mặt bàn như có như không, dường như đang nghiêm túc rất suy nghĩ.

An Nại tưởng anh đang suy nghĩ cách xử lý chuyện Lâm Dao Dao thế nào, liền uống nước im lặng chờ Sở Hà nói chuyện.

Một lát sau, Sở Hà nhìn về phía cô, thái độ rất nghiêm túc mà mở miệng nói: “An Nại, chúng ta kết hôn đi.”

“Phụt” An Nại chưa nuốt được giọt nước mật ong nào xuống dạ dày thì đã phun hết sạch ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Chương 26

An Nại đặt ly nước trong tay xuống, cô bỗng đập xuống sàn gỗ một cái lấy đà, đẩy chiếc ghế đang ngồi trượt về sau một chút, kéo dài khoảng cách giữa hai người họ. An Nại bất ngờ nhìn người Sở Hà ướt sũng nước do cô vừa phun ra, đến nỗi cô chỉ biết bối rối mà xờ xờ lỗ tai.

Nước chanh mật ong mau chóng thấm vào chiếc áo của Sở Hà, khiến cho chiếc áo sơ mi mỏng tanh dán chặt lên người anh trông thật quyến rũ. Từ nhỏ An Nại đã có thói quen nếu uống nước sẽ uống một ngụm đầy miệng rồi từ từ nuốt xuống, nên khi cô vừa buột miệng phun nước ra, thì đến cả cảm và cổ anh cũng không thoát nạn, từng giọt nước chạy dọc theo yết hầu sexy của anh rồi trôi tuột xuống cổ áo, mơ hồ phác họa bóng dáng chiếc xương quai xanh thật hấp dẫn chết người.

Sở Hà bất chấp chiếc áo sơ mi ẩm ướt đang dán chặt lên da, anh tựa người vào ghế ánh mắt sáng rực nhìn chăm chăm đôi môi đỏ mọng xinh đẹp của An Nại, đôi mắt anh rất chăm chú, trên mặt cũng không có biểu cảm gì, nhưng bàn tay đang nắm thành ghế thì trắng bệch thấy rõ sự chờ mong và hồi hộp của anh.

Bắt đầu từ bốn năm trước, Sở Hà đã biết, để cứu vãn mối quan hệ này bọn họ còn con đường rất dài phía trước phải đi. Nhưng anh luôn hy vọng bọn họ có thể đi nhanh hơn, nhanh hơn một chút.

Thư phòng im lặng đến mức có thể nghe được rất rõ tiếng hít thở của hai người, anh nghe thấy tiếng thở có chút dồn dập của An Nại, Sở Hà không muốn ép buộc cô, anh kiên nhẫn chờ cô suy nghĩ.

Trong khoảnh khắc đợi chờ, vì cả hai người đều im lặng nên thời gian dường như trôi qua chậm hơn.

Qua được một lúc lâu, dưới ánh mắt chờ mong của Sở Hà, rốt cục An Nại cũng lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng này, cô mở miệng ngập ngừng, có chút hoài nghi hỏi: “Hôm nay gạch rơi trúng cả đầu anh nữa à?”

“..... Không trùng.” Khoảng cách tâm trạng đang từ chờ mong đến thất vọng quá lớn khiến vẻ mặt Sở Hà càng trở nên nặng nề hơn, câu trả lời cũng mang hàm ý cự tuyệt của cô khiến trong lòng anh dâng lên một cảm giác bất lực khó nói thành lời, trước khi An Nại mở miệng nói ra những lời anh không muốn nghe thì Sở Hà nhanh chóng cướp lời nói: “Đã muộn rồi, An Nại, em cứ từ từ suy nghĩ kĩ đi.”

“Ừm.” An Nại gật gật đầu, đề nghị này của Sở Hà quả thực khiến cô bối rối, cô chỉ mới hai mốt tuổi. Vừa tốt nghiệp đại học xong, đối với cô mà nói kết hôn là một chuyện hết sức xa xôi, căn bản không có trong kế hoạch hiện tại của cô, hơn nữa đối tượng kết hôn là Sở Hà nghe lại càng kỳ quái và chưa xốt cỡ nào.

Chắc hẳn sau khi bọn họ kết hôn người duy nhất vui mừng chính là Tiểu Đoàn Đoàn.

“Chuyện của Lâm Dao Dao.....” Cô vừa mở miệng, Sở Hà đã hiểu ngay mà nói: “Anh cũng đã lường trước chuyện đó rồi.”

Chiều nay, sau khi Lâm Dao Dao “vì cứu anh” mà bị thương, Sở Hà cũng tới bệnh viện thăm hỏi rồi nhân cơ hội ra lệnh cho cấp dưới, tạm ngừng vài buổi gặp mặt fans và chuỗi hoạt động sắp tới của cô ta, dưới danh nghĩa là để cô được nghỉ ngơi dưỡng thương một thời gian, không cần quan tâm đến chuyện đóng phim hay quay quảng cáo gì cả.

Đạo diễn ngồi bên cạnh sau khi nghe xong thì mặt cũng tái xanh.

Trong bộ phim mới của Lâm Dao Dao sắp tới, cô ta nhận vai đội trưởng đội bơi lội. Bộ phim điện ảnh này ngay từ đầu đã yêu cầu diễn viên chính sẽ phải lộ ngực lộ chân, nên Lâm Dao Dao đã quyết định sẽ tham gia bộ phim để thay đổi hình tượng nữ thần ngây thơ của mình thành một cô gái quyến rũ trưởng thành.

Bây giờ chân Lâm Dao Dao bị thương nên trong khoảng thời gian ngắn sắp tới cô ta căn bản không có thể xuống nước được. Đoàn làm phim vốn định tìm một diễn viên có dáng người hao hao giống cô làm thế thân, nhưng trước kia Lâm Dao Dao đã đăng một vài tấm ảnh trong phòng tập thể hình cá nhân lên weibo, nên ngực vòng eo và đôi chân dài của cô đám fans cuồng kia nhìn một cái là phát hiện ra ngay. Hơn nữa trong khoảng thời gian ngắn như vậy cũng rất khó để tìm được một diễn viên thể thao thích hợp, mà bây giờ chuyện cô ta bị thương đã bị đám fans cuồng làm cho to chuyện lên. Nguyên một đồng fans còn đang túc trực ngoài cửa bệnh viện theo dõi tình hình vết thương của cô ta, không những vậy cảm đảm còn lên trang weibo fanpage của bộ phim yêu cầu đạo diễn nhất định phải chờ Dao Dao khỏe lại mới được quay tiếp, nhờ đâu lại để lại sẹo, hoặc là có thể sẽ bị bệnh về xương.....

Lâm Dao Dao vốn không thể từ chối “Ý tốt” của Đại Boss, sau khi lướt Weibo đọc bình luận fans của cô, thì về mặt phức tạp một lời khó nói hết.

Sở Hà cười lạnh một tiếng, đối với một nữ diễn viên mà nói bất luận là do công ty bảo vệ quá đáng hay là fans giờ tay muốn ủng hộ không đúng lúc, đều là một đòn trí mạng.

.....

Thư phòng lại trở nên yên tĩnh.

Sở Hà cúi đầu cởi từng cúc áo trên người, cảm giác ẩm ướt và mùi mồ hôi trên lồng ngực khiến anh không thể chịu đựng được mà cởi ngay chiếc áo sơ mi đang mặc rồi đi thẳng vào phòng tắm. Anh vừa cởi áo liền để lộ lớp cơ bắp đàn ông mạnh mẽ nhưng không quá ghê người, từng đường cong trên người thật tinh tế gợi cảm, An Nại âm thầm chuyển hướng ánh mắt.

Đêm hôm đó An Nại mơ lung tung hết cả, cô mơ thấy cô kết hôn với Sở Hà sau đó lại ly hôn, ly hôn rồi lại phục hôn, phục hôn rồi lại ly hôn.....

Buổi sáng lúc rời giường, mắt cô khó chịu có mãi mới mở nổi mắt. Trước khi Sở Hà và Đoàn Đoàn xuất hiện đồng hồ sinh học của cô vẫn luôn đúng giờ, nhưng trong khoảng thời gian này lại hoàn toàn bị đảo ngược.

Cô dụi dụi mắt, trên chiếc giường rộng rãi chỉ có một mình cô, Sở Hà đã sớm đưa Đoàn Đoàn về nhà lớn của nhà họ Sở. Cô đánh răng rửa mặt xong thì xuống bếp muốn hâm nóng lại sữa uống cho qua bữa sáng. Ai ngờ, lúc vừa vào phòng ăn liền nhìn thấy một đĩa khoai tây hầm thịt bò, một đĩa trứng ốp la và một đĩa rau xà lách xào dầu hào đặt trên bàn, phía dưới chiếc đĩa có đề một tờ giấy nhỏ với nét chữ rồng bay phượng múa – ‘Nếu nguội thì hâm lại cho nóng’.

An Nại ném thử một miếng khoai tây, ừm, vẫn còn ấm.

Khó có hôm được ăn toàn những món mình thích thế này, An Nại nhìn mấy đĩa thức ăn trước mắt mà có cảm giác không chân thật. Cô nhớ khi còn nhỏ, hồi đó Sở Dập đưa hai mẹ con họ Từ đi du lịch vài ngày, khi ấy trong nhà chỉ còn lại cô và Sở Hà, Sở Hà vô cùng hưng phấn muốn tự mình vào bếp làm bữa tối, trước khi làm còn phá lệ trung cầu ý kiến của cô, hỏi cô không thích ăn gì.

An Nại nói cô không thích ăn nhất là cà rốt và rau cải thìa.

Kết quả là mấy ngày sau đó, cô hoàn toàn bị Sở Hà coi như thỏ con mà cho ăn toàn cà rốt.

An Nại vừa ăn sáng vừa lướt Weibo, hôm qua Sở Hà đột nhiên nhắc đến chuyện kết hôn khiến cô quên mất chuyện bôi xấu Lâm Dao Dao. Kết quả sáng nay mới đọc được status Lâm Dao Dao đăng trên Weibo hôm qua —

Lâm Dao Dao V: Cảm ơn các bạn đã quan tâm, tôi thật sự rất cảm động, bây giờ tôi đang tập trung dưỡng thương ở bệnh viện, vết thương ở chân cũng không quá nghiêm trọng, tôi sẽ tích cực phối hợp với bác sĩ để mau chóng khỏe lại sớm ngày quay về làm việc gặp mọi người.

P/S: Chuyện hôm qua tôi cứu Sở tổng, chính là vì tôi nhanh mắt vừa đúng lúc nhìn thấy viên gạch kia rơi xuống, lúc đó tôi cũng không nghĩ quá nhiều, nên hy vọng mọi người sẽ không quý rầy Sở tổng nữa.

Kết quả là cả đống comment phía dưới đều chỉ trích Sở Hà, cả đám hòa nhau khen nữ thần của bọn họ am hiểu lòng người cỡ nào.

Đạo diễn, mấy người nhất định phải chờ nữ thần của chúng tôi hồi phục để quay lại đóng phim nhé, còn cả các diễn viên của đoàn làm phim nữa, sức khỏe Dao Dao nhà chúng tôi đang không tốt, mọi người nhất định phải chăm sóc bảo bồi của chúng tôi nhé, bla bla...

An Nại tắt di động, Lâm Dao Dao vốn cứ thích trêu đùa fans của mình, nếu cứ tiếp tục như vậy sớm hay muộn cũng bị đám fans đùa chết.

Tiểu Đoàn Tử ngồi trong ghế của mình ngoan ngoãn uống sữa, cậu im lặng được một lát liền đứng đưa đôi chân bé xíu hỏi Sở Hà: “Ba ba...ba ba, bao giờ chúng ta mới về nhà?”

“Khi nào bầu trời có màu đen.” Sở Hà nhìn bé một cái, vừa mới ra khỏi nhà An Nại được một lúc, Đoàn Đoàn đã mau chóng đôi về rồi.

Đoàn Đoàn nghe vậy thì áp hai tay lên cửa sổ xe nhìn bầu trời bên ngoài, mắt thấy bầu trời không chỉ không có màu đen, mà mặt trời đang lên cao nên bầu trời càng ngày càng sáng chói.

Sở Hà bế bé con xuống xe, Đoàn Đoàn nghịch mấy ngón tay lẻo đẻo đi theo sau anh, cậu mặc chiếc áo khoác hoodie liền mũ màu cafe, chiếc áo này là đích thân mẹ đã mua cho cậu, trên mũ còn có hai cái tai gấu bé xíu rất đáng yêu, Đoàn Đoàn cảm thấy hơi lo lắng nên kéo mũ đội lên đầu, còn vươ tay mân mê hai tai gấu nhỏ.

Sở Hà đi tới cửa vừa quay đầu lại nhìn bé con nhà anh thật dễ thương, mắt thấy Đoàn Đoàn đi quá chậm, anh liền ngồi xuống vẫy vẫy tay với Đoàn Đoàn, “Gấu con, mau lại đây.”

Gấu con vừa nghe thấy anh gọi liền lon ton chạy vội tới.

Sở Hà bế bé con lên nghiêng cổ để cu cậu ngồi lên vai mình, chú gấu con cười khúc khích xem chừng vô cùng vui vẻ.

Ngoài đại sảnh nhà họ Sở, Sở Dập đang đứng trước cửa lớn, vừa nhìn thấy Đoàn Đoàn ông liền dang tay muốn ôm cháu nội một cái, Đoàn Đoàn ngoan ngoãn để cho ông ôm, còn gọi một tiếng “Ông nội”.

Sở Dập ôm đứa cháu nội trắng trẻo của ông, còn chưa vui vẻ được một phút sắc mặt liền lập tức thay đổi, giọng nói ông trở nên lạnh lùng: “Sở Hà, anh đi theo tôi.”

Ông nói xong thì đặt Đoàn Đoàn xuống đất, rồi chấp tay sau lưng đi lên gác, Sở Hà cúi đầu nhìn thoáng qua Đoàn Đoàn, Đoàn Đoàn lo lắng nắm chặt lấy tay anh. Nhà họ Sở cũng có rất nhiều đứa bé khác cùng tuổi với con trai, nên anh để Đoàn Đoàn cùng ngồi chơi với bọn trẻ, rồi đi theo Sở Dập tới thư phòng.

“Mẹ của đứa bé là ai?” Hiếm có lần nào anh khiến Sở Dập tức giận đến mức đi qua đi lại trong thư phòng, còn ném vỡ chiếc gạt tàn thuốc bằng thủy tinh như hôm nay. Gương mặt của Đoàn Đoàn có những nét rất giống An Nại, nhất là đôi mắt kia trông giống con bé y như đúc.

Ông tức giận thờ dài một hơi, đến ngón tay đang chỉ vào anh cũng run rẩy: “Anh! Sao anh dám làm thế với con bé..... Tôi đã nhắc anh từ lâu là không được động vào An Nại, anh dám làm chuyện như này thì sau này tôi xuống đó thì biết ăn nói với chú An của anh thế nào”

Sở Hà tựa người vào sofa nhìn thái độ tức giận Sở Dập, nhẹ giọng nói, “Ba vốn không hoàn thành được việc chú ấy giao cho lâu rồi.”

Nghe anh nói như vậy, Sở Dập như quả bóng bị xì hơi, tinh thần có chút suy sụp. Ông châm một điếu thuốc, hít mạnh một ngụm, rồi ho khụ khụ vài tiếng.

An Nại ở nhà họ Sở mấy năm trước, Sở Dập hoàn toàn coi cô như con gái của bạn cũ mà chăm sóc. Nguyên nhân chính xuất phát từ sự áy náy, ông cũng không thường xuyên trò chuyện cùng An Nại, mỗi lần nhìn vào đôi mắt cực kỳ giống An Lan của An Nại, ông cũng không kim lòng mà hỏi tường về quá khứ.

Khi ấy, ông và An Lan chơi với nhau từ nhỏ, từ sơ trung cho đến đại học, An Lan không phải người đàn ông có trí lớn, cũng không có ý định kế thừa sản nghiệp nhà họ An, mà thật ra cậu ta lại cảm thấy rất có hứng thú với điện ảnh hơn. Sau khi tốt nghiệp đại học, cậu ta không kiếm việc làm từ té mà ra nước ngoài du học về ngành điện ảnh vài năm, sau khi về nước thì làm đạo diễn cho một bộ phim điện ảnh và sau đó cũng gây được tiếng vang không hề nhỏ trong nước.

Thần Dập là công ty do ông và An Lan cùng nhau mở, chỉ tiếc là sau đó sức khỏe của An Lan không tốt, khi An Nại còn rất nhỏ, ông đã bị bệnh rồi qua đời.

Cuối cùng An Lan vẫn không biết chuyện của ông và Từ Từ Khởi, nhưng cũng do ông tự làm bậy nên không thể sống. Sau khi cho người anh em thân nhất đội nón xanh, khi ông đang vui mừng vì được làm cha, lại biết tin Từ Từ Khởi cho mình đội nón xanh đã nhiều năm.

“Anh mau chóng kết hôn với An Nại cho tôi!” Sở Dập tắt điếu thuốc, đột nhiên đứng lên: “An Nại cũng sắp tốt nghiệp rồi, con bé vừa tốt nghiệp thì hai

đưa kết hôn đi.”

Đoàn Đoàn ngồi một mình trên sofa nghịch ngón tay, thỉnh thoảng lại ngẩng mặt nhìn về phía cầu thang, ba cậu lên trên đó mãi mà chưa xuống, rồi cậu lại quay ra nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, sao mãi mà bầu trời vẫn chưa có màu đen nhỉ ?.

Mà hình như ông nội không thích cậu, mấy đứa nhỏ kia cũng không thích chơi với cậu, bọn họ không thích vì cậu còn quá bé. Đoàn Đoàn ngồi trên sofa, bởi vì còn quá bé, nên chân cũng không chạm được đến đất, cậu đứng đưa đôi chân vờn tay xoa xoa hai má, cậu nhớ mẹ lắm, còn cả Tiểu Bánh Trôi nữa.

Ông nội Sở đã quan sát bé con ngồi trên sofa này giờ, bé con trắng mũm mĩm cứ ưỡn thẳng lưng, ngoan ngoãn ngồi đó im lặng. Ở độ tuổi này của ông nội Sở thích nhất là mấy đứa trẻ con thế này, ông thông thả chậm chậm qua đó ngồi bên cạnh bé con, hiền hậu hỏi:“Con tên là gì nào?”

“Con là Sở Đoàn Đoàn ạ,” Đoàn Đoàn trả lời ông rất rõ ràng, còn gọi một tiếng “Cụ cố”.

Ông nội Sở cao hứng đến mức chồm râu cũng rung lên, ông xoa xoa đầu bé:“Ông là cụ cố của con, sao con lại ngồi đây một mình?”

“Con đang đợi ba ba.” Đoàn Đoàn nói xong thì ngừng đầu nhìn về phía cầu thang,“Ba con lên đó lâu lắm rồi.”

“Ừm—” Ông nội kéo dài giọng, thử thăm dò cậu chút: “Mẹ của con đi đâu rồi?”

Ông vừa dứt lời thì cũng không chờ Đoàn Đoàn nói gì liền dụ dỗ bé con:“Để cụ cố tìm mẹ cho con nhé, mẹ sẽ kết hôn với ba con này. Mọi người có thể ở chung một nhà với nhau, mẹ còn có thể sinh em trai em gái cho con, như vậy con sẽ có rất nhiều người chơi cùng này.”

“Con có.....” Đoàn Đoàn không cẩn thận nói được hai chữ, rồi vội vàng duỗi bàn tay nhỏ bé che kín miệng “Ba ba!”

Cũng vừa đúng lúc Sở Hà đi từ trên cầu thang xuống, Đoàn Đoàn chạy qua ôm lấy anh chân, Sở Hà vòng qua cánh tay Đoàn Đoàn ôm bé con đứng lên, Đoàn Đoàn ngả đầu lên vai anh, nhỏ giọng thò thẻ vào tai ba mình:“Ba ba ba ba, mẹ và ba có kết hôn chưa?”

“.....” Sở Hà xoa xoa mông bé con, giọng nói đầy hứng thú:“Chưa đâu.”

Đoàn Đoàn áp mặt lên vai anh, hai tai gấu trên đầu cũng buồn bã ngả xuống, thì ra ba và mẹ cậu vẫn chưa kết hôn, cho nên bọn họ mới không thể sống cùng nhau.

Trời rớt cục cũng tối, Sở Hà đưa Đoàn Đoàn về nhà, Đoàn Đoàn vừa ra khỏi thang máy liền muốn đi tìm mẹ, Sở Hà một tay bế bé con một tay nhấn chuông cửa, bên trong nhà vẫn không có động tĩnh gì.

Anh nhấn chuông thêm vài lần nữa, vẫn không có ai ra mở cửa.

Đoàn Đoàn chột kêu lên như vừa nhớ ra điều gì, cậu vờn tay lấy một chiếc chìa khóa trong chiếc túi trước bụng đưa cho Sở Hà:“Mẹ cho con.” Hôm qua An Nại đã tìm người đến thay khóa, rồi đánh hai chùm chìa khóa mới, An Nại giữ lại một chùm, một chùm thì thuận tay đưa cho bé con.

Sở Hà một tay ôm con trai một tay mở cửa, trên giá để dép vẫn có chiếc giày cao gót của An Nại, dép lê cô thường đi ở nhà thì không có, chắc hẳn cô đang ở trong phòng.

Trong phòng khách đèn điện sáng choang, nhưng An Nại lại không có ở phòng khách.

Sở Hà có chút nghi hoặc đi vào mấy phòng trong, bỗng anh nghe thấy từ những âm thanh kỳ quái đang phát ra từ thư phòng.

Anh thả Đoàn Đoàn xuống đất rồi đi về phía thư phòng, đi đến càng gần thì giọng của An Nại lại càng rõ ràng.

“Ummmm..... Không được.....”

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Chương 27

Chưa đến năm giờ chiều An Nại đã về nhà, bởi vì ban sáng cô đã đồng ý với Cố Ly tối nay sẽ thu âm đoạn tám chữ với Cẩm Sát Hòa Minh, nên cô không đi mua đồ ăn tối mà về thẳng nhà luôn. Sau khi ra khỏi thang máy, An Nại bước rón rén áp tai vào cửa nhà đối diện nghe thử động tĩnh, trong nhà

rất im lặng, xem ra Sở Hà và Đoàn Đoàn vẫn chưa về nhà.

Cô thở dài nhẹ nhõm một hơi. Sau khi khóa trái cửa thư phòng, An Nại ngồi trước bàn làm việc nhanh chóng đăng nhập tài khoản click kênh 419419, Hồ Ly Ăn Gà và Cầm Sát Hòa Minh đều đang ở chế độ online trong phòng chat kín.

Cô xin gia nhập phòng chat kín, Cầm Sát Hòa Minh nhanh chóng tặng hoa hồng cho cô : Bảo bối, chờ em lâu quá cơ.

Biết hẳn gọi cô như vậy là vì trong kịch bản nam chủ vẫn thường gọi nữ chủ là bảo bối, nhưng An Nại vẫn có chút ngượng ngùng, vì đây là lần đầu tiên cô và Cầm Sát Hòa Minh diễn chung.

Thách Ngươi Làm Gì Đây : 凸 [= Like]

Cầm Sát Hòa Minh: Bảo bối, em dễ thương quá đi.

Hồ Ly Ăn Gà: Hòa Minh đừng nói vớ vẩn nữa, em gái, phải cố gắng đấy nhé! Lời kịch chế cũng bổ sung đầy đủ rồi, nhìn khung chat đi ~

An Nại há hốc miệng vài lần lấy giọng, nhìn mấy chữ trên khung chat chung của nhóm, mặt cô lại nóng lên. Cô xoa xoa mặt, hít sâu một hơi, bên kia Cầm Sát Hòa Minh đã thờ dốc liên tục mà đọc câu thoại đầu tiên

— Bảo bối, em có muốn không? Nào, nói em muốn đi, anh sẽ cho em.

Giọng nói của Cầm Sát Hòa Minh vừa dịu dàng lại trong trẻo, hẳn nói rất bé che giấu niềm hưng phấn ẩn chứa trong lòng.

An Nại há miệng thở ra một hơi, trong đầu chợt nhớ đến mấy bộ truyện tranh trưa nay Hồ Ly Ăn Gà gửi qua cho cô xem “Tiểu yêu tinh của anh, em muốn làm rồi phải không” “Hắn gầm nhẹ một tiếng, rồi đắm chìm trong thân thể cô.....”, bỗng chốc cô chợt cười vang một tiếng.

Hồ Ly Ăn Gà: ㄟ_ㄟ_ㄟ [= ㄟ_ㄟ_ㄟ]

An Nại cố nhịn cười, ra vẻ mặt than nghiêm túc, sau khi chuẩn bị tốt tâm lý, cô lạnh lùng mở miệng đọc :

— Ừm, không cần đâu.

Cầm Sát Hòa Minh: Phụt, bảo bối à anh có cảm giác giây tiếp theo em sẽ đánh chết anh mất.

Thách Ngươi Làm Gì Đây:
.....

Cô làm cách nào cũng không tìm được cảm giác nhập tâm vào nhân vật, cuối cùng Cố Ly đành để Cầm Sát Hòa Minh chờ một lát, sau đó thì nói chuyện riêng với cô một lúc để lấy lại tinh thần, đồng thời cũng cho cô chút thời gian thả lỏng. Hồ Ly Ăn Gà hàn huyên với cô rất lâu, cuối cùng hỏi cô một chuyện —

Hồ Ly Ăn Gà: Em gái, thật ra chị rất muốn hỏi em, vì sao em muốn tham gia vào giới kịch truyền thanh này. Nói thế nào nhỉ, từ trước đến giờ em chưa từng chủ động chọn kịch bản cho mình, đội phân cho em lồng tiếng nhân vật nào em cũng không từ chối, đám antifan vào nói xấu em trong topic đội trên Tinh Hồng forum em cũng không để ý. Hơn nữa với tính cách của em nhất định sẽ không tùy tiện ra vẻ gần gũi hay cãi nhau với bất cứ ai trong đội kịch, có thể nói tính cách của em không hợp với giới kịch truyền thanh này. Nhưng một khi em nhận được kịch bản từ đội kịch thì sẽ luôn là người giao bài sớm nhất, mấy năm nay luôn rất chăm chỉ.

An Nại hơi ngạc nhiên ngẫm nghĩ.

Tại sao cô lại tham gia giới kịch truyền thanh này nhỉ ?.....

Thật ra có rất ít người biết, trước đây cô có tật nói lắp, không phải là kiểu nếu căng thẳng khăn trương mới nói lắp, mà là kiểu cứ mở miệng nói câu nào thì sẽ nói lắp câu đó.

Ban đầu khi mới lên tiểu học, cô vừa mở miệng nói chuyện, bạn học xung quanh sẽ chế nhạo cô, lâu dần, bạn bè trong lớp đều thích trêu chọc cô, họ gọi cô là Nhỏ nói lắp.

Sau khi phát hiện ra chuyện cô bị bạn bè trêu chọc, Sở Hà còn đánh cho lũ con trai lớp cô một trận no đòn, còn để cô tự ra tay trả thù cả đám.

Nhưng không có tác dụng, mọi người vẫn trêu cô là Nhỏ nói lắp.

Sau đó Sở Hà nói cô thật xấu hổ, rồi anh tìm mấy quyển sách giáo khoa bảo cô ngày nào cũng phải đọc một bài văn cho anh nghe, anh còn nói với cô “Anh không tin em có thể nói lắp cả đời được.”

Đến hôm nay, An Nại vẫn còn nhớ những ngày đó, cứ bốn rưỡi mỗi chiều khi trời vẫn còn nắng, cô đứng trên ban công cũ nát đọc bài, còn Sở Hà thì dựa người vào lan can đứng nghe cô đọc, mãi cho đến sau này khi cô có thể đọc một bài văn thật lưu loát không vấp chỗ nào, có thể nói một câu thật hoàn chỉnh không lắp bắp chỗ nào nữa thì mới thôi.....

Chắc hẳn, đây nguyên nhân cô tham gia giới kịch truyền thanh.

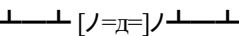
Mỗi lần cô đọc bất cứ thứ gì, bất luận là tiểu thuyết hay là kịch bản, đều sẽ khiến cô nhớ lại quãng thời gian đó. Cô thích ánh nắng vàng rực rỡ ngày đó, thích bầu trời đầy chim bồ câu trắng của ngày đó, thích sự kiên trì đọc sách mỗi ngày đó của mình, và thích cả Sở Hà người đã giúp cô hoàn thiện bản thân mình.

An Nại lấy lại tinh thần, đáp lại Hồ Ly Ăn Gà một icon nắm tay biểu hiện sự cố gắng.

Vật vả cả mấy tiếng đồng hồ vẫn chưa thu âm xong, mắt thấy trời đã muộn, ngay cả An Nại cũng thấy sốt ruột, cuối cùng cô đành mạnh tay cầu đùi mình một cái—“Á..... Không được..... Đau quá.....”

Cảm giác đau này là đau thật, bởi vì đau nên giọng nói cũng hơi run, kèm theo giọng mũi rất nặng, ngay cả chính cô sau khi nghe giọng của mình cũng cảm thấy xấu hổ, An Nại không cần nhìn gương, cũng biết bây giờ mặt mình đỏ đến mức nào.

Cầm Sắt Hòa Minh:

Hồ Ly Ăn Gà: Hòa Minh!

Cầm Sắt Hòa Minh: Xin lỗi, tôi vừa chảy máu mũi, bảo bối em thử gấp quyền rũ quá. Không được, anh còn chưa nhập tâm vào nhân vật, em làm lại lần nữa đi, lần này anh tuyệt đối sẽ không nger như vậy nữa.

An Nại muốn lật bàn, cô lại cầu đùi mình phát nữa.....

“Á..... Không được..... Đau quá.....”

Sở Hà chưa từng nghe giọng An Nại thế này bao giờ, giọng nói vừa mang theo sự quẫn rũ, còn thêm tiếng run rẩy nho nhỏ. Vì khu chung cư đã quá cũ nên lực cách âm không tốt, tuy hai người chỉ cách nhau một cánh cửa, nhưng anh còn có thể nghe được tiếng sụt sịt mũi rất nhẹ của cô. Anh đứng bên ngoài cửa dường như có thể tưởng tượng ra dáng vẻ An Nại lúc này, khóe mắt hơi đỏ hai má hây hây hồng, trên lông mi dài cong cong của cô có lẽ còn vương cả nước mắt. Thật là cmn muốn chọc cho cô khóc luôn.....

Sở Hà đứng ngoài cửa thư phòng, chỉ cảm thấy máu nóng toàn thân đang dồn lên não, anh hưng hăng cầu một cái vào tay mình, dường như góp nhặt hết lý trí vốn có mới kìm nén được cơn xúc động đang dâng trào, vài phút sau anh quay lại nhìn Đoàn Đoàn đang nằm nhòai người trên thảm nghịch lỗ tai gấu của mình mà nói“Vào phòng ngủ.”

“Hờ?” Đoàn Đoàn kinh ngạc nhìn anh một cái, đang nằm lãn lộn trên thảm còn chưa kịp phản ứng, đã bị Sở Hà một tay nhắc dậy đưa vào giường ngủ.

Sau khi đóng chặt cửa phòng ngủ, Sở Hà đi đến trước cửa thư phòng, hít sâu một hơi rồi vuron tay gõ cửa, bên trong giọng An Nại vẫn chưa ngừng. Trong chớp mắt đó anh không nhin nổi nữa, toàn bộ lý trí kìm nén này giờ cũng vứt bỏ sạch sẽ, anh điên tiết đập một cái đá văng cửa thư phòng.....

“Rầm”

An Nại nghe được tiếng đập cửa phòng quá mạnh nên bỏ tai nghe ra, cô bất ngờ nhìn về phía cửa phòng, liền thấy Sở Hà đang đứng đó mặt tối đen, sắc mặt Sở Hà rất kinh dị, toàn thân phóng hỏa y như sư tử hà đông, không chừng giây tiếp theo anh có thể lao tới xé xác cô ra cũng nên.

An Nại lập tức bỗng cảm thấy ngượng ngùng, cô có cảm giác trong bầu không khí của thư phòng đâu đâu cũng nức mùi thuốc súng, nhìn vẻ mặt và thái độ này của anh, lại nhớ tới này giờ cô đang thu âm..... Aaaa, anh nghe thấy rồi! Mặt An Nại nóng bừng lên, cả người như sắp bùng nổ, cô hoảng loạn muốn gấp màn hình laptop xuống, luống cuống tay chân thế nào mà cô không cả gấp được màn hình ngược lại còn lỡ tay rút nhầm ổ cắm tai nghe, nhất thời cô đã thả tiếng thờ dộc của Cầm Sắt Hòa Minh bay khắp thư phòng.

— Bảo bối, em đau chỗ nào, chỗ này..... hay..... chỗ này?

“Em đang làm gì?” Sở Hà bước về phía cô, hai tay đặt lên cạnh mép bàn nơi cô đang ngồi, dễ dàng nhốt chặt cô trong vòng tay mình, anh cúi người áp sát mặt mình lại gần mặt cô.

An Nại cố gắng ngửa người về sau, vuron tay sờ soạng lập tức rút ổ cắm máy tính, rút xong mới nhớ đây là laptop nên cô liền xoay người dùng sức nhấn nút power button cưỡng chế tắt máy, tiếng rên rĩ cuối cùng cũng dừng lại, cả thư phòng đắm chìm trong sự im lặng quái dị.

“..... lòng tiếng kịch truyền thanh.” An Nại từ hoảng loạn đã chuyển dần sang xấu hổ khi bị người khác phát hiện, còn Sở Hà vẫn đang tức giận..... nhưng cô vẫn không hiểu. An Nại nhìn ánh mắt tràn ngập sự độc chiếm kia của anh, thử thăm dò.“Nếu không anh nghĩ là gì?”

“.....” Sở Hà ngẩn người, sau khi đá văng cửa phòng phát hiện trong thư phòng chỉ có mình An Nại thì anh đã biết mình số đen rồi, trong lòng anh vừa có chút áy náy, nhưng giọng nam rên rĩ kia lại khơi dậy sự tức giận trong anh lần nữa, anh cúi người tiến tới dồn ép An Nại:“Ai cho em lòng tiếng kịch bản kiểu này?”

Cả người An Nại cũng sắp ngã hết lên mặt bàn rồi, phần eo đã mềm oặt thế này khiến cô có cảm giác giây tiếp theo cả người cô sẽ cong luôn mất, cô nhận ra Sở Hà đang tức giận, nên ngoan ngoãn trả lời anh:“Hồ Ly Ăn Gà...”

“.....” Sở Hà cắt ngang lời cô, giọng nói cực nhanh:“Không đúng!”

“Đứng lên đi, eo tôi sắp gãy rồi!” An Nại đưa tay dùng sức đẩy lồng ngực Sở Hà, nhưng anh không hề có ý lùi lại mà chỉ nhìn cô cố chấp nói lại lần nữa: “Không đứng!”

Sự chiếm hữu và dục vọng khổng lồ của đàn ông thật đáng sợ, An Nại biết lần này nếu cô không nói thật thì Sở Hà sẽ không nhượng bộ. Bắp đùi thon dài rất nặng của anh đang đè lên chân cô, nửa người trên của cô cũng sắp dính xuống mặt bàn rồi, cả người cũng sắp cong thành một góc vuông chín mươi độ.

An Nại tuyệt đối không muốn tỏ ra yếu thế trước mặt Sở Hà, cô nhìn ánh mắt cố chấp kia của anh mà nói: “Vì tôi thích.”

Bầu không khí trong thư phòng nhất thời như đóng băng, trong căn phòng im lặng, tiếng thở dốc của Sở Hà vang lên bên tai cô, rất nhỏ rất nhẹ nhưng cũng rất rõ ràng.

“Bại hoại!” Tiểu Đoàn Đoàn đang bị nhốt trong phòng ngủ đột nhiên xuất hiện trước cửa thư phòng. Cậu vừa nhìn thấy ba ba đang đè trên người mẹ, thì cả người như một nòng pháo nhỏ chỉ một chút nữa sẽ bùng nổ, bé con lập tức hung hăng chạy tới đánh Sở Hà, đầu vẫn đang đội mũ nhưng tai gộc ra sức đẩy đẩy sau lưng anh, vừa đẩy vừa đánh miệng lại không ngừng la hét: “Đáng ghét! Ba ba xấu tính!”

“Rắc”

Đang bị Sở Hà chèn ép, lại bị Đoàn Đoàn hung hăng đẩy một cái, An Nại cảm thấy rõ ràng cô nghe thấy vùng thắt lưng của mình vừa bị trẹo phát ra tiếng răng rắc của xương rất nhỏ.....

Đêm đó, An Nại cũng đỡ người nằm trên tấm phản, bởi vì trên internet có nói nếu vùng thắt lưng bị trẹo thì phải nằm thẳng người trên tấm phản cứng, nhà cô không có tấm phản cứng nào, Sở Hà liền kéo tấm đệm trên giường cô xuống. An Nại nằm trên tấm phản rất khó chịu, cô càng thấm thía nhận định mỗi lần chạm mặt Sở Hà thì nhất định cô sẽ gặp chuyện tai bay vạ gió nào đó.

Khi cô đang nghĩ như vậy, Tiểu Đoàn Đoàn đã mang một chiếc khăn lạnh mau chóng chạy vào, bé con cong mông nhào người hai chân còn cựa vào nhau để dè dặt rồi mới bò lên giường cô, cậu vụng về đặt chiếc khăn lạnh lên vùng eo của cô, rồi tiến người lại gần vùng eo thổi phù phù mấy cái, An Nại vốn rất sợ buồn, hơi thở bé con lại nóng hừng hực phả vào eo cô, An Nại cười đến thiếu chút nữa lộn nhào một cái trên giường.....

“Sở Đoàn Đoàn!” Chờ Sở Hà đi vào bé Đoàn Đoàn đang nằm thoải mái thắt lưng cô hăng say lên thì An Nại cũng đã nhịn buồn cười chảy cả nước mắt rồi. .

Sở Hà vươn tay giúp cô lau một chút nước mắt trên khóe mắt, rồi đắp chiếc khăn lạnh lên vùng thắt lưng của cô. Trước giờ An Nại chưa từng bị trẹo lưng, lần này bị trẹo lưng mới phát hiện thật sự cảm giác này quả là khó chịu. Sở Hà ngồi bên cạnh giường nghịch ipad, Đoàn Đoàn ngồi im được một lúc lại chạy vòng sang mép giường bên kia cong mông trèo lên giường, bò đến bên cạnh cô hôn cô một cái, An Nại cũng hôn lại bé con một cái.

Sở Hà đang ngồi bên cạnh đột nhiên vươn cánh tay dài kéo Đoàn Đoàn rời khỏi giường, anh mở miệng nói với cô: “Hai tay ôm đầu lăn người qua lại vài lần.”

“.....” An Nại chớp mắt mấy cái, cô cũng muốn như vậy lắm chứ: “Đau lắm!”

Sở Hà chỉ chỉ câu trả lời cho chủ đề “Trẹo lưng thì phải làm gì” trên baike cho cô đọc, “Thôi đi, nếu em không muốn lăn anh sẽ xoa giúp em.” Anh nói xong thì dè dặt gối lên giường rồi vươn mấy móng vuốt xấu xa về phía An Nại.

“.....” An Nại thấy Sở Hà sắp sửa sẽ xoa lưng cho cô liền né khỏi tay anh: “Đừng, tôi lăn! Tôi lăn bây giờ đây!”

Sở Hà thu tay về: “.....”

Giữa con người với nhau mà chẳng thể có chút niềm tin cơ bản nào!

An Nại kiên quyết nằm lì trên giường lăn qua lăn lại, đêm đó Sở Hà đưa Đoàn Đoàn sang ngủ ở phòng ngủ cho khách bên cạnh.

Chờ hai người vừa ra ngoài, An Nại mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, cô duỗi thẳng tay vận động xương khớp vài cái, nhưng cô chỉ được thoải mái một lúc Sở Hà đã quay lại. Anh đứng bên cạnh giường kiên trì muốn xoa chỗ đau cho cô. An Nại không thể từ chối anh, đành phải nằm úp người trên giường, để anh xoa vùng eo đỡ cô ngủ.

Lần này Sở Hà không lừa cô, anh thật sự muốn xoa eo cho cô, Anh xoa eo khiến An Nại cảm thấy rất thoải mái, trong lúc cô mê man sắp vào giấc, bỗng nghe thấy giọng nói trầm thấp quyến rũ của anh vang lên bên tai cô:

“Bảo bối, em đau chỗ nào, chỗ này..... hay là chỗ này?”

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Chương 28

An Nại luôn cảm thấy câu này nghe quen quá, dường như cô đã nghe nó ở đâu rồi, nhưng trong lúc nhất thời lại không thể nhớ ra nổi. Cô dụi dụi mắt, đột nhiên chợt nhớ, câu Sở Hà vừa mới nói kia... giống hệt câu Cẩm Sát Hòa Minh nói lúc thu âm kịch bản vừa nãy, một chữ cũng không sai!

Thực sự là quá ầu trĩ!

“Đừng xoa nữa.” An Nại nằm bẹp trên giường, vùi gương mặt đỏ rực vào cánh tay, giọng nói rầu rĩ, “Không đau chỗ nào cả.”

Ở nhà cô thường mặc quần áo rộng thùng thình, Sở Hà vốn cách một lớp áo xoa vùng thắt lưng cho cô. Nghe thấy cô nói vậy, ngón tay thon dài kia đột nhiên dò vào trong lớp áo, xoa một vòng quanh vùng eo thon gọn của ai đó, cảm giác trơn bóng mềm mại khiến anh hài lòng mà thở nhẹ một tiếng.

“Umm...” Anh hạ thấp giọng, hỏi với ý sâu sa: “Em không muốn sao?”

“...” An Nại nuốt chút nữa nhảy dựng khỏi giường, cô cố gắng bình tĩnh lại, gật gật đầu nói: “Hừm, không...”

Trước khi bật ra khỏi miệng hai chữ “Không muốn”, An Nại mới nhận ra Sở Hà đang dụ dỗ cô nhảy xuống cái hố anh đã đào sẵn —— Ừm... Không muốn... Đau.

Mẹ nó, không phải chỉ là thu âm thôi sao, còn chưa chịu bó qua!

An Nại nghĩ vậy thì vươn tay tóm chặt bàn tay Sở Hà đang làm loạn trong áo cô, “Tôi buồn ngủ rồi, anh về đi.”

“Bẹp” Sở Hà giờ tay vỗ lên mông cô một cái không nhẹ cũng không nặng, cả người An Nại khó chịu, cô giãy giụa định đập cho Sở Hà một cái, vừa vươn chân tới Sở Hà liền giờ tay nắm lấy mắt cá chân của cô.

Sở Hà một tay nắm chặt mắt cá chân, một tay xoa xoa eo cô, kiên quyết nói: “Anh ngủ cùng em.”

An Nại: “...”

Cô định giật chân của mình về nhưng không rút ra được, chỉ có thể duy trì tư thế kỳ quái này nằm lý trên giường nhìn Sở Hà nói, “Thật mà, nếu anh ngủ bên cạnh tôi sẽ không ngủ được.” Sở Hà xoa lưng cô như dỗ dành đứa con nít, cũng không thèm để ý đến lời giải thích của cô. Anh đã quyết định thì sẽ không rời đi, “Ngủ thôi.”

“Nếu anh cứ như vậy tôi sẽ kêu lên đấy!” An Nại cảnh cáo anh.

Sở Hà “Ừ” một tiếng: “Em cứ kêu đi!” Anh cũng muốn xem An Nại còn có thể gọi được ai.

An Nại thực sự không biết phải làm sao, nằm lý trên giường dường như bùng cháy mà gào to một tiếng: “Sở Đoàn Đoàn!”

Sở Hà: “...”

“Mẹ mẹ” vài phút sau Đoàn Đoàn mặc bộ đồ ngủ gấu trúc dụi dụi mắt lon ton chạy vào, An Nại xưa nay chưa từng xấu hổ như vậy, cô che kín mặt chôn trong cánh tay, nhỏ giọng nói: “Đoàn Đoàn, ba ba con đánh mẹ!”

Sở Hà: “...” Mẹ nó, chuyện quái gì đang xảy ra vậy ?!

(☉☉) Sở Đoàn Đoàn mất mơ màng buồn ngủ nhưng lại tràn đầy nhiệt huyết, chạy nhanh như bay về phía Sở Hà, cu cậu nhảy lên giường vươn tay nắm lấy cái rồi nằm đè lên lưng anh, vừa nắm vừa mắng: “Ba ba xấu tính! Ba ba ra ngoài!”

“Sở Đoàn Đoàn!” Sở Hà vươn tay giữ lấy bé con, vật con trai qua vai mình kéo xuống, xử lý xong Đoàn Đoàn anh quay đầu lại nhìn An Nại một chút, cô đang nằm quay mặt sang bên kia nên không nhìn anh, nhìn cái gáy kia thôi cũng biết cô kiêu ngạo thế nào, cô còn dám vươn ngón giữa lên với anh.

Định Mệnh!

Sở Hà vỗ mấy phát vào mông Đoàn Tử đang giãy giụa muốn thoát khỏi lưng anh, thực sự là thành công nhờ Đoàn Đoàn, mà bại cũng dưới tay Đoàn Đoàn cả.

Sau khi dỗ dành Đoàn Đoàn ngủ say, Sở Hà vẫn quay lại phòng của An Nại lần nữa, cô đã nằm sấp người trên giường, chiếc chăn mềm mại che một nửa trên đùi cô, một nửa còn lại thì để lại dưới người, có thể là mùa hè lại đắp một cái chăn dày như vậy nên rất nóng, quần áo An Nại bị cô vén lên gần nửa.

Cô nằm nhôai người trên giường, để lộ nửa vùng lưng trắng nõn mịn màng, bóng lưng xinh đẹp kéo một đường dài tới tận eo, đường nét cơ thể chỗ lõm chỗ lồi như ẩn như hiện chạy thẳng đến chiếc quần lót màu nhạt. Sở Hà đột nhiên có cảm giác trong người hơi khô nóng, anh mau chóng tắt đèn, nhanh chân chạy tới mở điều hòa.

Chiếc khăn lạnh chườm bên hông An Nại này giờ đã bị cô vứt đâu rồi không thấy tăm hơi, anh đi ra ngoài lấy thêm một cái khăn lông, bọc quanh một túi đá lạnh rồi mang vào đắp lên lưng cô.

Căn phòng chợt trở nên yên tĩnh.

Sở Hà cúi người, ngón tay mân mê lông mày đôi mắt cái mũi của ai kia, một đường thẳng đến cằm, rồi anh lại quay lên chạm nhẹ lên làn môi đỏ mềm mại của cô.

Không biết là bởi vì nóng hay vì con ác mộng, trên trán An Nại lấm tấm một lớp mồ hôi lạnh.

Kỷ thực anh có thể cảm nhận được, lần này sau khi anh trở về quan hệ giữa anh và An Nại không còn như xưa nữa. Bây giờ anh nhờ vào danh nghĩa của Đoàn Đoàn mà đường hoàng thuận lợi đến khó tin xông vào cuộc sống của An Nại, thế nhưng rõ ràng anh có thể nhận ra, so với mấy năm trước, mối quan hệ giữa hai người có một lớp băng mỏng, nhìn thì có vẻ mỏng manh dễ vỡ, nhưng lại không gì có thể phá nổi nó.

Rõ ràng bốn năm trước mối tranh cãi duy nhất của anh và An Nại chính là Đoàn Đoàn, bây giờ An Nại xem ra đã đón nhận Đoàn Đoàn, nhưng vẫn tràn ngập đề phòng với anh như xưa. May mà tương lai phía trước của hai người vẫn còn dài.

Ngón tay Sở Hà hờ hững kéo chiếc ghế lùi ra, anh cúi người leo lên giường nằm bên cạnh An Nại, còn vươn tay vòng qua eo của An Nại, cũng không thấy cô có phản ứng gì, cô vẫn đang nằm sấp người mà ngủ say. Sở Hà kéo cô áp sát vào lồng ngực mình, anh cúi đầu hôn lên đôi môi kia một cái. Hừ, không phải nói có anh nằm bên cạnh thì không ngủ được đấy à ?!

Anh nằm ngủ bên cạnh An Nại cả đêm hôm ấy, cũng giúp cô thay khăn lạnh cả đêm hôm ấy.

Bởi vì đau vùng lưng, nên hầu như An Nại luôn nằm ở nhà cho đến hôm tổ chức lễ tốt nghiệp. Trong vòng vài ngày ngắn ngủi ấy, kỷ tích đã xảy ra, thắt lưng của cô khỏi hẳn, không hề đau không hề nhức nữa, giống như cô chưa từng bị trẹo lưng vậy.

Hôm tham gia lễ tốt nghiệp đó tinh thần An Nại thoải mái mặc bộ áo cử nhân tới sân thể dục trình diện.

Lễ tốt nghiệp của Học viện Tây đại rất long trọng, cô đang ngồi trên ghế cùng các bạn học cùng nhau hát bài ca tốt nghiệp, trên màn hình lớn giữa sân khấu chiếu toàn bộ hình ảnh tập thể của các lớp niên chế trong bốn năm qua. Lâm Mộ đã từng thề với cô ngày tốt nghiệp nó tuyệt đối sẽ không khóc nhưng giờ lại ngồi bên cạnh cô nước mắt rơi như mưa, khóe mắt An Nại cũng có chút ướt.

Lúc xếp hàng lên sân khấu nhận bằng tốt nghiệp, An Nại suýt chút nữa giẫm chân bạn học đi trước, cô nữ sinh kia quay lại nhìn cô nói: “Có cần gấp vậy không, tốt nghiệp trung học cậu không lên nhận bằng tốt nghiệp chắc!”

An Nại không thèm để ý đến cô nàng, tiếp tục đi theo mọi người lên sân khấu, vô cùng may mắn chính là lần này nhóm các cô lên sân khấu nhận bằng thì cô được đứng chính giữa, lúc nhận bằng tốt nghiệp và giấy chứng nhận từ tay thầy hiệu trưởng hiền hậu kia, ngón tay An Nại cũng có chút run rẩy.

Cô cầm bằng tốt nghiệp và giấy chứng nhận trên tay, trong nháy mắt đó mới thật sự cảm thấy bốn năm trôi qua thật chân thực, cũng không có bất cứ tiếc nuối nào, rốt cục cũng viên mãn đến cuối con đường, rốt cục cũng có thể thở phào nhẹ nhõm rồi. Tham dự hết buổi lễ tốt nghiệp, An Nại liền mau chóng quay lại E.A làm việc

Hôm An Nại tham gia lễ tốt nghiệp, nhà trẻ cũng chỉ học nửa buổi sáng, sau khi giao bài tập nghỉ hè liền cho các bạn nhỏ tan lớp.

Hết cách rồi, Sở Hà chỉ có thể đưa Đoàn Đoàn tới công ty của anh. Chính giữa đại sảnh tầng một của Thần Dập có bài trí một chiếc ti vi màn hình phẳng cực lớn, trên màn hình liên tục phát sóng thông tin cá nhân của các nghệ sĩ trong công ty. Lúc Đoàn Đoàn được ba bế vào cửa thì kính ngạc nhìn chăm chăm màn hình lớn hồi lâu. Khi nhìn thấy Lâm Dao Dao thì cu cậu nhăn mặt một cái, tay chỉ vào cô đang định mở mồm nói gì đó, thì bỗng thấy Lâm Dao Dao ngồi xe lăn đang được trợ lý đẩy vào từ cửa lớn.

Vừa nhìn thấy Sở Hà cô cắn làn môi, mỗi nghệ sĩ đều biết cách thể hiện gương mặt như thế nào mới khiến người ta cảm thấy thương xót nhất. Sắc mặt Lâm Dao Dao tái nhợt, cúi thấp đầu cắn môi đáng vẻ xem chừng rất yếu đuối, cô nhỏ giọng gọi một tiếng “Sở tổng”.

Đáng tiếc Sở Hà không hề liếc mắt nhìn cô ta, anh chỉ lười biếng gật đầu một cái, rồi một tay ôm Đoàn Đoàn đi vào thang máy.

Thấy cửa thang máy sắp khép lại, Lâm Dao Dao nhanh chóng tự mình trượt xe lăn theo vào, ngay cả cô trợ lý đứng đằng sau cũng không phản ứng kịp nên bị giam ở bên ngoài.

Trong thang máy bốn phía đều là mặt kính trong suốt cũng chỉ có ba người bọn họ đi lên. Sở Hà mặt lạnh không nói lời nào, Đoàn Đoàn cũng nằm nhòai người trên vai ba mình nghịch mấy ngón tay.

Lâm Dao Dao mở miệng ngậm miệng liên tục rốt cục cũng nói thành lời: “Tôi... tôi lo nếu cứ nghỉ ngơi sẽ ảnh hưởng đến công ty, vì vậy đã để chị Vu nhận giúp tôi vài talk show làm nhân vật khách mời, cũng chỉ cần ngồi xe lăn thôi, hôm nay tôi tới đọc kịch bản...” Một mình cô tự nói hồi lâu, Sở Hà cũng không thèm liếc nhìn cô ta.

Lâm Dao Dao có cảm giác tự chuốc lấy nhục nhã, cô ngẩng đầu, ánh mắt liên đối mắt với Đoàn Đoàn đang nằm nhòai người trên vai Sở Hà. Lần này cô

nhìn thật kĩ mới phát hiện, gương mặt Đoàn Đoàn có rất nhiều điểm giống An Nại, đặc biệt là đôi mắt kia. Bé con có đôi mắt phượng vừa tròn vừa to, bởi vì kinh ngạc nên cu cậu trợn mắt nhìn cô.

Lâm Dao Dao nhìn bé con cười dịu dàng, Đoàn Đoàn ôm cổ Sở Hà, khuôn mặt nhỏ quay sang hướng khác chỉ để lại cho cô ta cái gáy đen xì.

Thang máy nhanh chóng dừng lại ở tầng tám, Sở Hà vẫn rất ga lăng vươn tay giúp Lâm Dao Dao nhấn mở cửa thang máy, chờ cô tự đẩy xe ra ngoài rồi mới đóng cửa lại.

Đến văn phòng, Sở Hà tiện tay kéo chiếc sofa đến bên cạnh bàn làm việc của anh, để Đoàn Đoàn ngồi trên ghế tự chơi một mình.

Đoàn Đoàn tay cầm điện thoại chơi được một lúc rồi chạy đến cạnh bàn làm việc của anh nhón mũi chân nhìn anh mở văn kiện trên bàn, cậu cảm thấy không vui gì cả. Đoàn Đoàn xoa xoa mặt, ngẩng mặt lên hỏi Sở Hà “Ba ba, ngày mai con không cần tới vườn trẻ nữa à?”

“Ừm” Sở Hà gật đầu, vươn tay ôm Đoàn Tử ngồi lên đùi mình, “Đói bụng chưa?”

Đoàn Đoàn lắc đầu một cái: “Vậy con muốn ... muốn ở nhà với mẹ cơ.”

“...” Sở Hà cúi đầu liếc mắt nhìn bé con, lạnh lùng nói: “Vậy con về đi.”

Thằng nhóc này quả thực muốn tạo phản đây mà, anh còn chưa tính món nợ đêm hôm qua với nó, nó lại còn dám ra vẻ ghét bỏ anh!

“Ba ba!” Đoàn Đoàn bị dọa sợ, chớp chớp đôi mắt to tròn vội vàng kéo lấy tay Sở Hà, mà cảm tay anh mở từng ngón tay ra, cu cậu áp bàn tay kia lên đôi má phúng phính của mình còn đại nghĩa mà nói: “Ba ba, nhéo má con đi nè!”

Sở Hà hừ lạnh một tiếng, bế bé con ngồi lên bàn, “Không, con tự nhéo mặt mình đi.”

Khi Hà Minh đẩy cửa phòng làm việc ông anh đi vào, thì nhìn thấy một cảnh như vừa rồi. Hắn dựa lưng vào cửa rồi gõ gõ vài cái lên cửa, cũng không chờ Sở Hà đáp lại mà đi vào luôn, tới thẳng chỗ Đoàn Đoàn đang ngồi.

“Chà chà, anh trai này sao anh lại sinh được thằng nhãi dễ thương thế này hả ?!” Hà Minh lại gần xoa xoa đầu Đoàn Đoàn, hắn vươn tay nhéo hai má bánh bao của cu cậu mà lắc qua lắc lại, Đoàn Đoàn còn chưa khóc, tay hắn đã bị Sở Hà gạt xuống. Hà Minh buồn bực thu tay về, có chút tiếc nuối mà nói: “Khi em còn bé anh nhéo mặt em bao nhiêu lần, ông đây đã thể tương lai nhất định phải nhéo má con trai anh!”

Sở Hà liếc mắt nhìn hắn, vươn tay đỡ mặt Đoàn Đoàn xoay sang đây, nhìn thấy trên mặt con trai mình có vết nhéo tay rất rõ, liền quay sang đập một cái lên đùi Hà Minh.

“Mẹ nó!” Hà Minh ôm đùi rên một tiếng, mau mau vung tay: “Được rồi được rồi, nói chuyện chính.”

Hắn đi tới, còn vươn tay nghịch nghịch hai tai Đoàn Đoàn rồi quay lại nhìn Sở Hà nói: “Gần đây em rất thích Lâm Dao Dao, anh trai, anh nể mặt em đi, đừng trù dập con gái người ta nữa, tiểu cô nương còn sốt ruột muốn đóng phim kia, anh cương quyết không cho người ta thể hiện, người ta còn tìm em khóc lóc ăn vạ suốt đấy.”

Sở Hà nhìn dáng vẻ đùa cợt của Hà Minh, hắn và anh không giống nhau, nghiêm túc mà nói, cho tới bây giờ Sở Hà cũng chưa từng chính thức yêu đương, thế nhưng Hà Minh đã trải qua biết bao cuộc tình rồi, hơn nữa chỉ cần cô gái nào hơi xinh một chút muốn tới làm quen thì ai cũng không từ chối.

Dù sao Sở Hà cũng thấy thật may vì Lâm Dao Dao không đến làm phiền anh, anh cũng lười không muốn quản việc của Lâm Dao Dao.

Hà Minh nhận được sự đồng ý của anh thì cao hứng mà bỏ đi, trước khi đi còn không quên nhéo má Đoàn Đoàn một cái, bị Đoàn Đoàn phồng hai má lên đập một cái vào tay cũng không tức giận mà còn vươn người tới hôn cu cậu một cái rồi mới nhún vai bỏ đi.

Kết thúc một ngày làm việc, Sở Hà đưa Đoàn Đoàn về nhà, bây giờ trong tay Đoàn Đoàn đã có chìa khóa nhà An Nại, anh có thể ra vào nhà An Nại thoải mái như nhà của mình.

Sở Hà làm một bàn lớn toàn những món An Nại thích, đợi cô đến tám giờ, Đoàn Đoàn cũng đói bụng lắm rồi nhưng An Nại vẫn chưa về. Sở Hà liền nhắc Đoàn Đoàn ăn cơm trước, Tiểu Đoàn Tử lắc đầu kiên quyết muốn chờ mẹ về ăn cùng. Cuối cùng bé con cũng không nhịn nổi nữa, dụi dụi mắt được Sở Hà dứt cho uống hết một cốc sữa bò nóng.

Sau khi dỗ Đoàn Đoàn ngủ say, Sở Hà tựa lưng ngồi trên sofa chờ cô đến tận mười một giờ nhưng An Nại vẫn chưa về. Hơn nữa về muộn cũng không gọi điện cho anh được một cuộc.

Sở Hà tắt tàn thuốc lá, nhòm người đứng dậy từ sofa, rốt cục anh cũng phát điên rồi.

Mấy năm không gặp, An Nại đúng là càng ngày càng to gan, còn dám đi chơi đến đêm cũng chưa về nhà!

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Chương 29

An Nại tựa lưng vào chiếc ghế sofa mềm mại trong KTV mà nhìn thoáng qua đồng hồ trên tay, đã hơn mười một giờ rồi.

Buổi sáng mấy nhân viên mới của công ty về trường đại học lấy bằng, buổi chiều phòng nhân sự của E.A nhanh chóng hoàn thiện các thủ tục để các cô trở thành nhân viên chính thức.

Mọi chuyện đều thuận lợi đến khó tin, trước đó An Nại vẫn nghĩ cô sẽ khó kiếm được một công việc thích hợp. dù sao khi cô đang học năm thứ nhất thì bỏ dở nửa chừng xin bảo lưu, còn chưa học hết năm.

Cả ngày hôm nay An Nại đều rất vui vẻ, lúc tan làm sau khi thu dọn đồ đạc đang chuẩn bị về nhà thì sư phụ cô gọi lại, Cảnh Thâm nói đêm nay anh mời mọi người đi chơi. Chơi thì đến tận bây giờ đây, An Nại nhìn mọi người đều đang rất hào hứng, không chừng vẫn còn tiếp tục đi tăng ba nữa.

Nhưng cô lại chỉ muốn về nhà.

Từ lượng của An Nại vốn rất tốt, thế nhưng đến giờ thì không chịu nổi nữa, bữa tiệc hôm nay là để chào mừng nhân viên mới gia nhập công ty, lúc ăn cơm tối vì cô là nhân viên mới nên đương nhiên bị cả đám chuốc rượu hết một vòng. Sau đó mọi người cùng tới KTV tiếp tục uống rượu, tình cờ là mấy em gái mới vào lại không biết uống rượu, cuối cùng cả lũ quay lại chuốc rượu một mình An Nại cứ rót rượu cho cô liên tục.

An Nại cố gắng mở to mắt, nhưng nhìn người trước mắt cũng thành ra mấy người, chắc là cô say rồi, đặc biệt là rất say nữa.

Cô không thích say rượu trong khi đang ở bên ngoài thế này.

Cô muốn nói với Cảnh Thâm mình sẽ về trước, nhưng Cảnh Thâm đang cầm micro nhắm mắt lắc người phiêu mình theo điệu nhạc, cô gọi hấn vài lần, Cảnh Thâm cũng không nghe thấy.

An Nại đành phải đi tìm Cố Ly, bên kia Cố Ly ngán chán chưa say còn đang kéo vị mỹ nhân ngồi ghế bên cạnh tiếp tục uống rượu, chắc hẳn là chưa uống đủ, Cố Ly vừa nhìn thấy cô thì càng cao hứng: “Em gái, mau ngồi xuống ngồi xuống!”

An Nại không tiện từ chối cô nàng, liền cầm một ly rượu ngồi xuống bên cạnh Cố Ly, mỹ nữ môi hồng răng trắng ngồi đối diện nhìn cô khẽ cười một cái, đôi mắt đào hoa xinh đẹp cong lên cực kỳ hấp dẫn đối phương, hai chiếc má núm đồng tiền duyên dáng lại vừa đúng lúc trung hòa với đôi mắt đào hoa câu dẫn người kia, liếc mắt một cái nhìn qua sẽ khiến người ta nhớ mãi. An Nại nhìn cô vốn có cảm giác có chút quen thuộc, nhưng đầu óc đang say nên hồ đồ đánh mất năng lực tự hỏi, cô đang suy nghĩ mông lung liền nghe thấy người đẹp hỏi Cố Ly: “Cố Cầu Cầu, vì sao cứ gọi An Nại người ta là em gái thế?”

Cố Ly cười tùm tùm nói: “Bởi vì An bảo bồi em gái An chính là em gái ruột của tôi chứ sao.”

..... Lúc này An Nại mới nhớ ra vị mỹ nhân ngồi đối diện cô kia chính là vị chị họ cô rất ít khi gặp mặt Nam Vi Vi.

Nam Vi Vi “Ồ” một tiếng, rồi chậm chạp hỏi Cố Ly: “Vậy chị gái của An bảo bồi đâu?”

Cố Ly: “..... Cút, cô còn nhỏ tuổi hơn tôi. Em gái tôi đây, chúng ta chuốc say cô ấy!”

An Nại: “.....”

Cứ như vậy, An Nại lại cùng “chị gái ruột” và chị họ uống thêm một trận nữa, nghe Cố Ly nói, hình như Nam Vi Vi đang có ý định gia nhập giới giải trí, gần đây còn nhận một bộ phim mới — là bộ phim mà vì chân Lâm Dao Dao bị thương nên trong thời gian ngắn sắp tới sẽ không thể quay tiếp. Đám fans đáng thương của Lâm Dao Dao vẫn chẳng hề hay biết gì, cứ liên tục ở Weibo nhờ vả đạo diễn mong ông ta sẽ chăm sóc để ý Lâm Dao Dao nhiều hơn.

An Nại nhớ bộ phim mới Lâm Dao Dao vừa tham gia là do Thần Dập đầu tư, nếu không phải Sở Hà ngầm có lời đồng ý, hẳn là đạo diễn không dám quang minh chính đại thay đổi diễn viên chính Lâm Dao Dao như vậy.

Có nghĩa là, Sở Hà đang làm khó Lâm Dao Dao sao?

Cô còn chưa kịp nghĩ nhiều, Cố Ly ngồi bên cạnh đã đề nghị chơi đoán số uống rượu.

Nam Vi Vi chơi đoán số quả thực xuất thần nhập hóa, cuối cùng cô và Cố Ly đều bị Nam Vi Vi đánh gục, An Nại còn tựa người vào sofa ngủ được một giấc. Lúc cô tỉnh lại Cố Ly và Nam Vi Vi cũng đã rời đi rồi, trên sân khấu Cảnh Thâm vẫn còn đang hát rất hưng phấn.

Dưới ánh đèn mờ mờ của KTV An Nại nhìn thoáng qua đồng hồ trên tay, đã hơn mười hai giờ rồi.

Cô ấn tay lên ghế sofa vịn người đứng dậy, quyết định sẽ nói với Cảnh Thâm một tiếng mình về trước, bên kia Cảnh Thâm còn cố tình diễn sâu, hấn

đứng trên sân hát một bài sau đó còn vẫy vẫy tay gọi cô, “Đến đến đến đây, tiểu đồ đệ, cùng sư phụ hát một bài đi!”

“Tôi hát mọi người sẽ chạy hết,” An Nại nhìn hấn xua tay: “Sư phụ, tôi uống nhiều rồi, tôi muốn về nhà trước.”

“Hà?” Cảnh Thâm có chút mất mát, dưới ánh đèn lập lòe của KTV, gương mặt An Nại xinh đẹp khiến tim hấn đập thình thịch. Hấn hít sâu một cái, lời tỏ tình như thật trong giả đã ở ngay bên miệng, nhưng làm thế nào cũng không thể nói ra được. An Nại vốn khác với những người con gái hấn từng thích trước kia, ở cô có một cảm giác cấm dục đặc biệt thần bí, toàn thân cô tỏa ra khí chất thanh cao nhưng lạnh lùng, ngược lại rất dễ khơi gợi cảm giác chinh phục của phái mạnh.

“Được, được rồi, để tôi đưa em về.” Cảnh Thâm nói xong liền đi về phía An Nại.

An Nại khó lắm mới tìm được đường để bước qua đám người đang ngã trái ngã phải đồ rạp trên sofa, ngay khi cô sắp thoát ra được thì vấp phải một chiếc giày cao gót thiếu chút nữa thì ngã xuống, may nhờ Cảnh Thâm đỡ một chút nên mới đứng vững được. Sau khi cô đứng vững cũng không cần Cảnh Thâm đỡ nữa, chậm chậm lê chiếc giày cao gót đi ra cửa lớn, Cảnh Thâm không nhanh không chậm theo sát phía sau cô cứ dẫn đo có nên tỏ tình hay không đây.

Khi hấn đang dẫn đo hồi lâu, bất chợt ngẩng đầu lên liền nhìn thấy An Nại đã đi ra cửa chính, hấn liền chạy nhanh qua đó.

Đêm nay An Nại mặc một bộ váy liền màu đen lộ vai nên càng làm nổi bật làn da trắng mịn, hai bờ vai mịn màng mà mềm yếu. Cảnh Thâm nhanh chóng rời ánh mắt, tuy rằng hấn đã theo đuổi rất nhiều em gái xinh đẹp, nhưng cho đến nay hấn vẫn là..... xử nam.

Có lẽ là buổi chiều vừa có cơn mưa rào, nên gió đêm đầu hạ ghé qua còn mang theo cảm giác mát mẻ hiếm thấy, làn gió thổi qua khiến tinh thần con người ta sáng khoái hơn hẳn. Cảnh Thâm đứng phía sau An Nại theo tâm mắt của cô mà ngắm nhìn thành phố về đêm, trời đã khuya nhưng cả thành phố đèn đuốc vẫn sáng trưng như ban ngày, ngoài đường xe cộ vẫn qua lại ồn ào như nước.

Ngày thường ngắm cảnh này đã quen, nhưng khi bên cạnh có người cùng ngắm với mình thì càng hấp dẫn hơn nhiều.

An Nại không lên tiếng, Cảnh Thâm cũng im lặng hiếm thấy.

Ban đêm yên tĩnh như vậy, gió đêm cũng thoang thoảng đầu đầu, không cảnh này luôn dễ dàng khiến người ta miên man bất định, Cảnh Thâm nghiêng mặt nhìn bờ vai có chút cô đơn của An Nại, cô vốn đang ngắm cảnh đêm, không biết vì sao đột nhiên cô ngồi xồm xuống hai tay ôm lấy đầu gối.

“An Nại?” Cảnh Thâm gọi tên cô, nhưng An Nại cũng không nói gì, cô ngồi đó co người thành một khối.

Cảnh Thâm có chút đau lòng, hấn cởi áo khoác ngoài của bộ vest cúi người muốn che lên bờ vai An Nại, thì chợt nghe thấy một giọng nói trầm thấp, cứ như đang kim nén lửa giận trong lòng của ai đó—“Nại Nại!”

Cảnh Thâm vừa quay đầu lại, Sở Hà đã đi tới lột chiếc áo khoác mà vút lên đầu hấn, anh dùng áo khoác của mình bao lấy người An Nại rồi bế cô bước đi.

Mẹ nó! Sau khi Cảnh Thâm kéo chiếc áo khoác đang trùm trên đầu mình xuống thì cũng chỉ còn thấy bóng dáng hai người kia, hấn vừa do dự có nên đuổi theo cô hay không lại vừa thầm chửi rủa Sở Hà trong lòng. Thời đại này anh trai thấy em gái có người yêu thì phản ứng mạnh như vậy sao ?! Đến ngày cả khi ba vợ gặp con rể cũng không nổi cơn điên như vậy!

“Anh cố em điiii.” Khi Sở Hà bế An Nại đi ra cửa lớn KTV thì An Nại đột nhiên mở miệng nói với anh như vậy.

“Còn chưa cho em một trận đâu!” Hừ, đêm hôm cô không về nhà lại dám ở bên ngoài uống say như chết rồi cùng người đàn ông khác ngắm cảnh đêm, còn bảo anh phải thương cho cô sao ?!

Tuy miệng Sở Hà nói vậy nhưng anh vẫn thả An Nại xuống, rồi khom lưng cõng cô, hai tay anh giữ chặt hai đầu gối của cô xóc cô nằm ngả hết người trên lưng mình để cô cảm thấy thoải mái hơn một chút, hiếm khi An Nại thân mật ôm cổ anh như hôm nay, mặc dù cô ôm chặt quá khiến anh sắp ngạt thở rồi.

Mái tóc xoăn rối bù của cô cọ vào cổ anh, có chút ngứa. Sở Hà không giống như ngày trước đầy đầu cô ra xa mình, anh vững vàng cõng cô đi về hướng bãi đỗ xe, trong lúc lơ đãng anh cúi đầu nhìn bóng đèn đường vàng phản chiếu hai cái bóng kéo dài in trên mặt đất, hai cái bóng thật gần, dường như là chồng lên nhau vậy.

Đã nhiều năm trôi qua, bọn họ chưa từng gần gũi đến thế.

Khi Sở Hà cõng An Nại tới bãi đỗ xe thì đột nhiên anh không muốn lái xe nữa, KTV này cách khu chung cư của bọn họ cũng không xa lắm, đêm nay anh muốn cõng cô về nhà thế này.

Hắn là An Nại say không nhẹ, cô ôm cổ anh nói hàng đống chuyện, toàn là những chuyện cách đây rất lâu, bởi vì uống say mà các kí ức cứ đột nhiên kéo về chồng chất lên nhau.

Lần say gần đây nhất của cô cũng đã từ rất lâu rồi, cô gái năm mười bốn tuổi gương mặt non nớt nói với anh cô muốn đi tìm ba tìm mẹ của mình. Khi đó

Sở Hà vốn không biết cứ khi nào cô uống say sẽ nói lung tung như vậy, hôm đó anh chọc cô cả đêm ấy.

Hôm sau, khi anh lấy chuyện An Nại đòi tìm ba mẹ ra cười nhạo cô, An Nại nhìn anh như kẻ thần kinh, người nào say rượu xong nổi điên nói lung tung rồi lại quên sạch thì đúng là lợi hại.

“Tuần trước em thi lý được hẳn 281 điểm!” Giọng nói của cô có chút kích động, nghe ra xem chừng là rất vui.

Cho nên lần say rượu này là trở về thời cấp ba sao?

“Em giỏi thật đấy!” Sở Hà “Ừ” một tiếng, khen ngợi cô.

Trước kia anh vẫn cho rằng An Nại học giỏi như vậy là bởi vì thông minh, cho đến khi anh gia sư cho An Nại học môn hóa thì thấy cô viết hàng đồng công thức dày đặc lên giấy nhớ, gạch chân những lỗi hay sai, các mẹo giải đề nhanh, chỉ riêng giấy nhớ note lại kiến thức cũng có một chồng cao rồi, khi đó anh mới biết vì học hành cô đã cố gắng cỡ nào.

Năm cuối cao trung, An Nại gầy đi rất nhiều, vài lần anh tới trường tìm cô thì luôn nhìn thấy hai quầng thâm màu xanh đen hằn rõ dưới mắt do thiếu ngủ.

Anh vốn lo lắng An Nại giống như những nữ sinh khác, vì áp lực học tập năm cuối cấp quá lớn nên yêu sớm, nhưng thấy cô học hành chăm chỉ như vậy thì hoàn toàn yên tâm.

An Nại chắc hẳn không có tâm trạng nói yêu đương.

Thật ra Sở Hà biết, cô cố gắng học tập như vậy là vì cô rất muốn trưởng thành, cô rất muốn mình trở nên độc lập, không bao giờ phải trải qua cuộc sống ănh nhờ ở đậu nữa.

“Anh nói xem, em có thể thi đậu khoa Tài chính của Tây Đại không?” An Nại ghé sát vào người anh, cầm đề lên bờ vai anh, vừa nói vừa gõ gõ cầm vào vai anh, khiến anh vừa đau lại ngứa.

Cô vừa nói như vậy, Sở Hà mới nhớ năm cuối cao trung đó An Nại nói cô muốn đăng ký khoa tài chính của Tây đại. Bao năm qua khoa Tài chính của Tây Đại là khoa luôn có điểm chuẩn cao hơn các khoa khác khá nhiều. Cuối cùng cô cũng không thi đỗ khoa Tài chính mà bị chuyển đến khoa Quản lý nhân lực.

Trước kia anh đã từng hỏi An Nại vì sao cô muốn học khoa tài chính, An Nại nói bởi vì tốt nghiệp khoa tài chính sẽ dễ tìm được việc tiền lương lại cao, trả lời rất thẳng thắn cũng thật đáng yêu!

Khi đó cô còn nói nếu như cô không thi đỗ khoa Tài chính, vậy thì năm đầu tiên nhất định phải học hành thật chăm chỉ, sau đó tham gia kỳ thi chuyển khoa vào nửa học kỳ năm thứ nhất.

Đáng tiếc..... cuối cùng, chưa hết năm thứ nhất đại học cô đã phải qua Mi dưới danh nghĩa du học sinh trao đổi để sinh Sở Đoàn Đoàn, không những không thể chăm chỉ học tập tham gia kỳ thi chuyển khoa, mà còn phải bảo lưu ba kỳ học.

Sở Hà vươn tay đỡ đầu An Nại, giữ chặt đôi chân đang đạp loạn của cô, An Nại dường như bị anh giữ chặt chân nên có chút không thoải mái, cô cọ cọ vào người anh, Sở Hà nghiêng đầu hôn lên má cô, trong lòng chất chứa cảm giác khó chịu.

Lúc An Nại đi phá thai bọn họ đã cãi nhau to một trận, năm đó anh đang học năm cuối đại học, đã là một người trưởng thành, có đủ kinh nghiệm để đưa ra sự lựa chọn, cũng có đủ năng lực gánh vác trách nhiệm, nhưng khi đó An Nại vẫn chỉ là một cô nữ sinh mười tám tuổi bướng bỉnh, cô học giỏi, cô đang học lớp mười hai, cô còn muốn tham gia kỳ thi đại học, cô muốn trở nên độc lập.

Anh luôn đứng trên phương diện cá nhân mình mà suy nghĩ, cũng thường có thói quen muốn khống chế mọi chuyện trong tay, nhưng lại chưa từng đặt mình vào vị trí của cô mà nghĩ tới cảm nhận của một người ngày ngày học hành chăm chỉ, đang cố gắng hết mình cho kỳ thi đại học sắp tới.

Sở Hà thở dài một hơi, bọn họ đang tới gần bờ sông, đêm nay không biết là lễ hội gì, mà một đám thanh niên trẻ tuổi cả trai lẫn gái đang cùng nhau đốt pháo hoa vui vẻ bên bờ sông.

“Sở Hà.....” An Nại gục đầu lên vai anh nhỏ giọng gọi tên anh.

Sở Hà lên tiếng đáp lại “Ừm”.

“Sở Hà.....” An Nại lại gọi lần nữa.

Sở Hà mơ màng đáp “Ừm”

Im lặng được vài phút, An Nại lại lẩm bầm “Sở Hà.....”

“Ừm”

Ngay khi Sở Hà nghĩ cô chỉ đang rảnh rồi không có việc gì mà vẫn muốn gọi tên anh, giống như Đoàn Đoàn có đôi khi gọi ba ba không ngừng, thì An Nại khẽ sát môi vào gần tai anh, cô vươn tay che hai lỗ tai anh, hơi thở ấm áp phả lên sườn mặt anh, giọng nói của cô rất nhẹ, rất nhỏ, nhưng truyền vào

tai anh lại như những tiếng pháo nổ bùng bùng.

“Sở Hà à... em thích anh.”

Khi cô đang nói câu ấy, cùng lúc đó tiếng pháo hoa nổ ròn tan vang vọng khắp không gian, những tia sáng thi nhau bay lên, nổ rộ rực rỡ trên bầu trời đêm.

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Chương 30

Lúc nghe thấy câu nói đó, Sở Hà cảm thấy trong lòng anh cũng có hàng ngàn hàng vạn tia pháo sáng đang bùng nổ.

Cái cảm giác ấy đã mọc rễ trong lòng anh rất lâu rồi, giờ đây hạt mầm đó có thể bật khỏi lòng đất, trỗi dậy vươn mình tung bay trong gió.

Cô nói, cô thích anh!

Sở Hà đỡ lấy thân thể An Nại đang trượt xuống, anh quay mặt sang nhìn cô, An Nại nửa mở nửa nhắm mắt, cặp lông mi dài hơi rủ xuống, yên lặng mà xinh đẹp. Anh tiến lại gần hôn lên đôi mắt cô, An Nại hơi chớp chớp mắt, cô cũng vươn người qua hôn nhẹ lên má anh một cái!

Đôi môi thật mềm mại đến khó tin còn mang theo hương vị của rượu làm ngây ngất lòng người.

Nụ hôn kia rất nhẹ rất nhẹ, môi cô vừa chạm vào má anh một cái liền rời đi, nụ hôn vừa ngây ngô nhưng lại khiến con người ta nhớ mãi.

Sở Hà từ từ thả cô xuống khỏi lưng mình, anh đưa tay vòng qua eo An Nại ôm lấy cô, tư thế này giúp cô mặt đối mặt với anh, như sợ mình sẽ ngã An Nại nhanh chóng vòng hai chân mình quấn quanh eo anh. Sở Hà cảm giác được sự khô nóng ở vùng bụng dưới, máu huyết sôi trào dồn xuống nơi đó.

Gần như anh không thể chờ được nữa, anh bế An Nại nhanh chóng đi vào khu nhà, lúc trước đi chậm bao nhiêu, thì bây giờ lại đi nhanh như vậy.

Cuối cùng khi bế An Nại ra khỏi thang máy, Sở Hà chợt nghe thấy một tiếng khóc rất nhỏ vang lên đâu đây, giống như tiếng kêu của mèo con vậy.

Mấy chiếc đèn ngoài hành lang của chung cư cũ kỹ này đã hỏng rồi, sửa thế nào cũng không sáng được, Sở Hà một tay đỡ hông An Nại để cô không trượt xuống khỏi người anh, một tay cầm chìa khóa sờ soạng đưa chìa khóa vào đúng ổ, vừa lúc đẩy cửa ra anh cảm thấy có một lực cản rất nhỏ đang ngăn bên trong, anh đang giữ An Nại nên không thể làm gì khác hơn là thẳng chân đạp mạnh một cái, lúc cửa bị đá tung ra thì đồng thời anh cũng nghe thấy một tiếng vang nặng nề “Đùng”.

Sau đó một tiếng khóc nhiên vang lên to hơn “Hu hu hu hu.”.

Sở Hà hoảng sợ, anh vội vàng vươn tay bật công tắc điện gần cửa, bóng tối biến mất thay thế cho ánh đèn sáng rực, lúc này anh mới nhận ra Tiểu Đoàn Tử đang ngồi bệt trên sàn nhà tay lau nước mắt, cu cậu ngồi dưới đất khóc nức nở đến mặt cũng tèm lem hết cả.

Tiểu Đoàn Tử vừa tỉnh ngủ thì thấy trời còn chưa sáng, bên cạnh cũng không có ai, trong phòng là một mảnh đen tối, bé dụi dụi mắt thật cẩn thận mà mồm đến cạnh giường. Bởi vì không nhìn thấy gì nên cậu không dám nhảy xuống giường, cậu liền lê mông trượt xuống giường đi chân trần chạy ra khỏi phòng ngủ, vừa chạy vừa gọi ba ba nhưng phòng khách cũng đen thui, không có ai ở đây cả.

Đoàn Đoàn có chút mơ màng, cậu sụt sịt mũi mấy cái rồi lớn tiếng gọi ba ba, nhưng cũng không có ai trả lời bé. Căn phòng tối thui im lặng đến đáng sợ, giống như một con quái thú đang rình rập muốn ăn thịt người.

Đoàn Đoàn vì còn quá thấp nên không thể bật đèn được, cậu cũng không tìm thấy công tắc điện ở đâu, chỉ có thể dò dẫm từng phòng một tìm ba và mẹ, Dù lúc đi còn bị vấp phải thứ gì đó mà ngã nhưng cậu liền xoa xoa mông rồi nhanh chóng đứng dậy tiếp tục chạy đến từng phòng. Khó khăn lắm mới mượn được ánh sáng từ ánh trăng để nhìn thấy cửa lớn, cậu liền chạy tới đang định kiễng chân lên mở cửa vì mẹ cậu đã dạy cậu cách mở cửa thế nào rồi mà. Đoàn Đoàn cố gắng tháo móc khóa, nhưng kéo vài lần cũng không được, cuối cùng cu cậu cũng cảm thấy sợ hãi, bé con đập tay vào cửa không ngừng, nhưng cửa vẫn không chịu mở, ba và mẹ cậu cũng không ở đây.

Bọn họ cũng cần cậu nữa !

Rất cực Đoàn Đoàn không nhịn được nữa mà khóc nức lên.

Cậu không biết mình đã khóc được bao lâu, lúc nghe thấy tiếng cửa phòng mở Đoàn Đoàn mau chóng chạy tới, còn chưa mở được cửa thì đột nhiên

cánh cửa mở tung đẩy cậu một cái ngã ngồi bệt dưới sàn.

“Hu huuu.” Đoàn Đoàn cúi đầu âm ỉ lau nước mắt, hai bàn tay nhỏ bé toàn vết bẩn, tuy rằng mắt vẫn đang nhắm, nhưng nước mắt vẫn chảy ra từ khóe mắt, rồi chảy xuống cằm làm ướt bộ đồ ngủ.

Khóa trái cửa nhốt con trai trong nhà, lúc về nhà còn đập cửa một cái khiến thằng bé ngã bệt xuống sàn, lần này Sở Hà vô cùng đau lòng, “Đoàn Đoàn” Anh vươn một tay tới cúi lưng muốn ôm Đoàn Đoàn, Tiểu Đoàn Tử đập vào tay anh một cái, “Ba ba xấu xa, con không thương ba ba nữa !”

Đoàn Đoàn chống bàn tay nhỏ bé xuống sàn tự mình đứng lên, cậu không thèm để ý tới Sở Hà, để đôi chân trần trắng toát lấm lem vết bẩn vừa khóc vừa chạy bỏ đi.

Sau khi Sở Hà bế An Nại thả lên giường lớn đắp vội cho cô cái chăn liền đi tìm Đoàn Đoàn.

Nhãi con nhà anh cũng không biết chạy đâu rồi, Sở Hà bật toàn bộ điện trong nhà, dường như là tìm toàn bộ các phòng nhưng cũng không thấy bé con đâu. Tuy rằng biết cu cậu chỉ trốn đâu đó trong nhà thôi, Đoàn Đoàn không thể chạy ra khỏi nhà được nhưng vẫn khiến anh cảm thấy sốt ruột.

Cuối cùng anh cũng tìm được Đoàn Đoàn ở hàng sách cuối cùng của giá sách trong thư phòng, Tiểu Đoàn Tử ngồi trong giá sách, hai tay ôm đầu gối cả người cuộn thành một cục, bộ đồ ngủ gấu trúc cũng dính đầy vết bẩn, nhìn qua quả giống một chú gấu trúc nhỏ vừa bị bắt nạt.

Đoàn Đoàn vẫn còn khóc, có thể là vì khóc đã lâu, nên giờ cũng chỉ là những âm thanh thút thít, còn nghe ra tiếng khàn khàn nơi cổ họng vì khóc quá nhiều.

Sở Hà đau lòng vô cùng, trước kia ở nước ngoài đêm nào Đoàn Đoàn cũng ngủ rất say, thằng bé cứ đặt lưng xuống giường thì trời sáng nó mới tỉnh. Nhưng vừa rồi vì anh quá sốt ruột đi tìm An Nại lại sợ ngộ nhỡ Đoàn Đoàn tỉnh dậy không thấy anh đâu sẽ chạy lung tung, nên anh cũng khóa trái cửa ngoài luôn.

“Đoàn Đoàn” Sở Hà vươn tay đỡ tay Đoàn Đoàn bế bé con ra khỏi giá sách, lúc Đoàn Đoàn được anh bế ra, hai bàn tay nhỏ còn che mặt thật kín. Sở Hà vẫn luôn dạy con trai vì mình là đàn ông nên không thể khóc. Vì thế trong suy nghĩ của Đoàn Đoàn, khóc là một chuyện vô cùng mất mặt.

Sở Hà đột nhiên cảm thấy rất hối hận, khóc thì có làm sao? Một đứa bé ba tuổi rồi khóc nhè thì có gì đáng xấu hổ?

Anh hôn một cái lên tay Đoàn Đoàn gọi bé con là “Bảo bối”. Sau khi ôm Đoàn Đoàn ngồi xuống bàn làm việc, anh để Tiểu Đoàn Tử ngồi trên đùi mình, rồi vươn tay rút mấy tờ giấy giúp Đoàn Đoàn lau nước mắt. Bé con vừa khóc xong, đôi mắt xinh đẹp có chút đỏ, còn hơi ướt, ngay cả lông mi cũng ướt nhẹ nước, sợi nào sợi nấy đều cong lên.

Đoàn Đoàn kéo mấy tờ giấy ba đang cầm lau nước mũi, sau khi lau sạch mặt mũi cậu liền nằm úp mặt lên vai anh, hai bàn tay nhỏ bé ôm thật chặt cổ anh, giọng nói lắp bắp: “Ba ba..... ba..... đừng bỏ con !”

“Xin lỗi con cục cưng,” Sở Hà xoa xoa lưng bé, lưng nhãi con vừa nhỏ lại rất mềm mại, anh háng cổ họng, mở miệng nói với chất giọng dịu dàng nhất từ lúc sinh ra đến giờ, “Ba ba đi tìm mẹ mà, con xem vừa rồi không phải ba đã đưa mẹ con về nhà đây à.”

“Ừm” Đoàn Đoàn nấc lên một cái, “Vậy con... muốn... ngủ với mẹ cơ.”

“Được.”

“Ngày mai nữa... cũng muốn ở với mẹ!” Đoàn Đoàn lau mấy giọt nước mắt nơi khóe mi, ngừng khóc.

“Ừ.” Nếu cô ấy đồng ý.

Ngón út Sở Hà ngoắc lấy ngón út Đoàn Đoàn vừa vươn tới hứa với cu cậu, ngón tay bé con mồm mồm trắng nõn.

Cuối cùng cũng dỗ được thằng bé, Sở Hà cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi đưa Đoàn Đoàn đi thay một bộ đồ ngủ sạch sẽ, anh bế bé con tới phòng tắm qua một lần rửa sạch mặt mũi rồi mới đưa Đoàn Đoàn về giường ngủ. An Nại ngủ thật sự rất ngoan, cô vẫn duy trì tư thế lúc anh bỏ đi tìm Đoàn Đoàn, Sở Hà thả con trai nằm xuống bên cạnh An Nại, cúi đầu hôn lên trán Đoàn Đoàn một cái, lại vươn người qua hôn An Nại một cái.

Anh bế An Nại tới phòng tắm, để cô ngồi trên bồn rửa tay, một tay anh vòng qua eo đỡ người cô, tay kia thì cầm bàn chải giúp cô đánh răng, còn lấy khăn nóng lau mặt cho An Nại, cô lười biếng hơi mở mắt nhìn, cũng không biết có tỉnh hay không nhưng lại nhanh chóng gục đầu xuống ngủ tiếp. Tiểu Đoàn Đoàn giống như cái đuôi nhỏ theo sau Sở Hà, về mặt hưng phấn nhìn ba ba chăm sóc cho mẹ giống như mình, còn đứng bên cạnh vỗ tay cổ vũ.

Sau khi giúp An Nại thay bộ đồ ngủ, Sở Hà liền bế An Nại thả xuống giường ngủ lớn.

Đoàn Đoàn trèo lên giường nằm sát bên cạnh An Nại, cậu vươn người qua hôn lên môi An Nại một cái, rồi quay đầu đưa tay lên ra hiệu bí mật với anh, “Ba không được nói với mẹ.”

“Ừm.” Coi như đêm nay thấy cu cậu khóc lóc thế thảm vậy, nên Sở Hà miễn cưỡng không thêm so đo với Đoàn Đoàn, anh gật gật đầu cũng vờn người qua hôn lên đôi môi mềm mại của An Nại một cái. Sau khi hôn chúc ngủ ngon con trai, lúc anh đang định rời đi thì Đoàn Đoàn liền kéo ngón út của anh.

Ngón tay béo mũm của Tiểu Đoàn Tử nhéo chặt lấy ngón út của anh.

Bé con chờ mong nhìn anh, nhỏ giọng nói: “Ba ba ngủ với con.”

Sở Hà: “.....”

Đoàn Đoàn quỳ thẳng người dậy, rướn người qua nói nhỏ vào tai anh: “Con muốn cả ba cả mẹ, chúng ta cùng ngủ cơ.”

Khi An Nại còn chưa tỉnh ngủ, cô mơ hồ có cảm giác không thoải mái, cả người bị đè chặt thật khó thở.

Cô dụi dụi mắt, vừa mở mắt liền nhìn thấy một tay Sở Đoàn Đoàn đang đè lên ngực cô và một tay của người đang nằm bên cạnh cu cậu là Sở Hà đang ôm lấy eo cô, Đoàn Đoàn nhắm mắt ngủ rất say, ngực nhỏ cũng đang phập phồng lên xuống, theo nhịp điệu của lồng ngực con gà trên bộ đồ ngủ của bé con cũng lay động theo. An Nại vờn người qua hôn lên mắt Đoàn Đoàn một cái, bé con ngủ rất say, không có bất cứ dấu hiệu tỉnh ngủ nào.

An Nại nhẹ nhàng đặt tay bé xuống giường, đang định ngồi dậy liền có cảm giác bàn tay đang xiết trên eo cô kia lại chặt hơn. Cô giãy giụa muốn thoát ra, lại bị bàn tay to của Sở Hà một lần nữa kéo trở về giường, Sở Hà vẫn không hề mở mắt, cô duỗi tay kéo từng ngón tay Sở Hà ra, nhưng rồi lại bị anh cầm chặt lấy tay.

Lòng bàn tay của anh thực ấm áp, cô cố gắng rút tay về nhưng không được.

An Nại cảm thấy có chút kỳ quái, rõ ràng trong trí nhớ đêm qua cô uống rất nhiều rượu, nhưng thật kỳ lạ, lúc tỉnh dậy thì bỗng cảm thấy tinh thần rất thoải mái, cả người cô trên dưới đều không có chút mùi rượu nào.

Nhưng đêm qua cô uống rất say, cũng không biết có nói mấy lời vớ vẩn gì không nữa. Tay kia An Nại xoa xoa mi tâm của mình, lúc vừa quay sang nhìn Sở Hà liền đúng lúc chạm mắt với anh, An Nại lập tức chuyển hướng ánh nhìn. Anh mặc một chiếc áo cotton màu đen cổ chữ V, lộ ra vành xương quai xanh quyến rũ, ánh mắt anh nhìn cô cũng sâu thẳm thẳm.

An Nại có chút mơ màng, rõ ràng đêm qua cô rất say, ấn tượng cuối cùng cô còn nhớ là bị Sở Hà bế xốc lên, lúc anh ôm cô còn cảm thấy không thoải mái.

Nhưng bây giờ ánh mắt anh nhìn cô trông thực quái dị, An Nại theo phản xạ lùi người về sau một chút.

Thấy An Nại vừa tỉnh ngủ thì mau chóng muốn thoát khỏi anh, Sở Hà vuốt nhẹ bàn tay của cô, rồi thuận thế kéo An Nại ngã người vào lồng ngực mình, “Sao đây? Về mặt này của em là có ý gì?”

“.....” An Nại vừa tỉnh ngủ sau con say rượu, phản ứng cũng rất chậm chạp, “Vì sao anh nằm trên giường tôi?”

“Em còn nhớ đêm qua em nói gì với anh không?” Sở Hà trả lời chẳng hề liên quan đến câu hỏi.

An Nại chóng mặt lắc đầu, Sở Hà lập tức ngồi thẳng người lên, cả hai cách nhau Đoàn Đoàn nhưng anh vẫn tiến sát đến gần tai cô, một tay còn che lỗ tai cô, hơi thở ấm áp phả vào sườn mặt cô, “Em thích anh.”

“!!!” An Nại nổi hết da gà hỏi ngược lại, “Tôi nói tôi thích anh?”

Sở Hà gật gật đầu, “Đúng!”

“Không thể nào!” An Nại phản ứng cực nhanh, lập tức phủ nhận chắc như đinh đóng cột, sao cô có thể nói như vậy với anh ta được. Cô phủ nhận xong thì lên lút nhìn qua sắc mặt Sở Hà, “Anh đang nói đùa đây à ?!”

“Không.” Sở Hà nhìn thẳng vào mắt cô, tung ra thêm một quả bom hạng nặng khác: “Em còn hôn anh nữa.”

An Nại: “!!!”

Mặt Sở Hà lập tức đen xì: “Em lại dám quên?!”

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Chương 31

“Ừm.” An Nại gật gật đầu chắc nịch.

Sở Hà tức đến nổi phôi, chính cô khiến anh bối rối cả đêm hôm qua, toàn thân cứ đắm chìm trong cảm giác vui mừng như điên mà không ngủ được, kết quả là sáng hôm sau An Nại nói với anh cô quên hết rồi!

“Không sao,” Sở Hà không tức giận mà ngược lại anh vô cùng bình tĩnh, anh ôm Đoàn Đoàn đặt sang một bên, một tay vòng qua eo An Nại tiến sát tới gần cô, “Vậy để anh nhắc lại cho em nhớ.”

An Nại bị anh dồn ép lùi lại gần đầu giường không có đường lui, cô cũng không muốn lùi bước, thân nhiên ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt của Sở Hà. Bọn họ cách nhau thật sự rất gần, đôi đồng tử đen bóng của Sở Hà mang lại cho cô một cảm giác sâu xa không đoán được, anh mím môi để sát vào lỗ tai cô, hơi thở phả lên vành tai cô: “Tôi hôm qua anh đi đón em, em làm nũng muốn anh cõng em, em ôm cổ anh nói em thích anh... còn hôn anh nữa.”

Kỳ thật An Nại cũng không phải kiểu người trời sinh sau khi say rượu thì không được nhớ gì, sau khi được Sở Hà nhắc lại từng chút một, thì trong đầu cô liền hiện lên vài hình ảnh ngắt quãng — Sở Hà ôm khiến cô không thoải mái, sau đó cô nói với Sở Hà anh cõng em đi.

Trên đường Sở Hà cõng cô về nhà dường như cô đã nói với anh rất nhiều chuyện, lúc đi đến bờ sông thấy vài nam sinh nữ sinh đang nghịch pháo hoa, thì cô không kiềm chế được mà nói với Sở Hà —

Sở Hà, em thích anh.

Cô thật sự đã nói như vậy!

Xa nhau bốn năm, cuối cùng cô cũng đã dám nói lời tỏ tình với anh — người mà cô luôn tâm niệm trong lòng của năm mười bảy tuổi.

Thì ra tình cảm ấy bị cô giấu kín trong góc khuất đã lâu, cảm giác đó giống như một vò rượu mạnh bị chôn sâu dưới lòng đất vậy, chẳng những không bị thời gian hòa tan, ngược lại càng tỏa ra mùi hương thơm nồng quyến rũ.

Cô không muốn nhắc lại chuyện đó, không muốn nhớ lại ký ức về những năm tháng đó, lại càng không muốn giải phóng những chấp niệm đã ngủ yên lẳng đọng trong bóng đêm thăm thẳm đó. Khi lý trí thất bại nhường chỗ cho con tim lên tiếng, cuộc sống vốn yên bình nay bỗng chốc sóng gió hơn xưa.

Lúc này An Nại mới tỉnh táo mà nhận ra cô không thể cứ tiếp tục như vậy nữa .

Từ lúc gặp lại anh tới nay, cô chỉ từng nghĩ sẽ ở bên Đoàn Đoàn một thời gian, nghĩ rằng bất cứ lúc nào cô cũng chuẩn bị tinh thần để rời đi, nhưng cô đã đánh giá cao lý trí của mình, cũng xem nhẹ sự ảnh hưởng của Sở Hà với mình.

Cả người cô đâu đâu cũng là điểm yếu, còn anh lại khoác trên mình lớp áo giáp chắc chắn nhất.

Cô đã từng thích anh, liều mạng chạy theo sau anh, muốn sánh vai bên anh. Cuối cùng, anh chỉ để lại một nụ cười lạnh và bóng lưng đen xì cho cô.

Sau đó, cô phát hiện mình đã mang thai .

Sau hôm nghe được nụ cười lạnh kia, thì còn cách kỳ thi đại học quốc gia mười bảy ngày đếm ngược, vào ngày cô tới bệnh viện làm thủ tục phá thai thì mới chỉ 17 tuổi và cần có sự bảo lãnh từ người nhà.

Anh xuất phát điểm với một tiền đồ sáng lạn, bước đi không hề quay đầu lại.

Còn cô thì vẫn đứng đó, chìm đắm trong vũng bùn tăm tối.

.....

“Hà.....” An Nại chớp chớp mắt, hít thật sâu một hơi rồi từ từ thở ra, cô nhìn thẳng vào mắt Sở Hà cố gắng mở to mắt mà nói dối: “Tôi quên rồi.”

“Mẹ kiếp!” Nhìn về mặt “dù sao tôi cũng quên rồi, anh thích nói gì cứ nói” của cô, Sở Hà hậm hực đâm mạnh một cái vào đầu giường, vì lực tay quá lớn, chấn động đến mức giường cũng rung lên một chút, khiến bé con Đoàn Đoàn đang nằm ngủ say trên giường cũng bị đánh thức .

Đoàn Đoàn từ từ nhồm người dậy khỏi giường, bé dụi dụi mắt nhìn về phía An Nại, giờ hai tay kêu một tiếng “Mẹ mẹ”.

An Nại ôm bé tới hôn một cái lên má cu cậu rồi quay sang hỏi Sở Hà: “Sao thằng bé bị khàn giọng thế này ?”

“Ồ,” Sở Hà gật gật đầu, “Do ai đó cả đêm không về, đêm qua thằng bé không thấy mẹ đâu nên nó khóc suốt.”

Rõ ràng cậu khóc là vì không thấy ba ba đâu mà, Đoàn Đoàn mở miệng nhanh nhẩu nói “Không đâu”, bé con có chút ngượng ngùng, cậu muốn trở thành một cục cưng ngoan không khóc nhè, nhưng ba cậu đã bán đứng cậu rồi. Sở Hà nhìn con trai, tiếp tục nói với An Nại: “Con muốn theo em đi làm.”

Cảnh Thủy Lưu Thâm: Ba mẹ em đồng ý cho em sinh con lúc đó sao?

An Nại nhìn mấy chữ trên màn hình, ngón tay gõ lao xao trên bàn phím rồi lại xóa đi sạch, cô tắt khung chat với Cảnh Thâm.

Rõ ràng thời tiết rất đẹp, ánh nắng vàng tươi tràn ngập khung cửa sổ, nhưng cô lại cảm thấy ngột ngạt đến không thở nổi.

“Tạch Tạch” âm báo có tin nhắn mới, trên màn hình lại hiển thị khung chat mới với Cảnh Thâm—

Cảnh Thủy Lưu Thâm: Xin lỗi em, anh sẽ im lặng.

Cuối cùng Cảnh Thâm cũng không ngồi im được, anh không kiềm chế nổi mà gọi điện cho Hà Minh, ở trong điện thoại mắng Hà Minh thành cún.

Đến trưa trên dưới E.A đều phát hiện Boss của bọn họ vừa cập nhật trạng thái, từ “Chạy như điên không muốn ngừng lại để chấm dứt cuộc sống độc thân” biến thành “Tôi muốn yên tĩnh”.

An Nại đang chuẩn bị đưa Đoàn Đoàn xuống canteen ăn cơm trưa thì nhận được điện thoại của Sở Hà, anh nói cơm ở canteen rất khó ăn, nên muốn dẫn Đoàn Đoàn tới quán ngon hơn ăn cơm trưa. Khi An Nại dẫn Đoàn Đoàn ra khỏi tòa nhà Nhật Báo liền gặp Sở Hà, vừa lúc mặt trời lên cao giữa trưa, Sở Hà đứng trước vòi phun nước, từng tia nước bay lên tạo thành những dải màu rực rỡ dưới ánh mặt trời.

Bọn họ ngồi ở vị trí gần cửa sổ, ánh nắng giữa trưa có chút chói mắt, An Nại ngồi dựa lưng trên ghế nhìn đám người đi tới đi lui ngoài cửa sổ mà thất thần trong nháy mắt.

“An Nại.” Ngón tay thon dài của Sở Hà gõ gõ lên mặt bàn đánh thức cô, “Gọi món thôi.”

An Nại lấy lại tinh thần, tùy tiện chọn một món bánh ngọt, hình như vừa rồi cô nhìn thấy Lâm Dao Dao trong đám người ngoài kia, cô ta yên lặng nhìn cô một cái, rồi tự trượt xe lăn mau chóng đi xa. Cơm trưa rất ngon, nhưng An Nại vừa ăn lại cảm thấy không yên lòng, mi mắt cứ nháy loạn xạ lên.

Cô không tập trung ăn, khi Đoàn Đoàn xúc một miếng thanh long đưa đến miệng cô, cô há mồm nuốt vào. Vài phút sau Đoàn Đoàn lại xúc thêm một miếng xoài đưa tới miệng cô, An Nại lơ đãng cắn một miếng, lúc cắn vào ngón tay ai kia cô mới giật mình ngẩng đầu, người vừa dứt xoài cho cô là Sở Hà.

An Nại ngậm miếng xoài kia, nuốt cũng không được, nhổ ra cũng không được, lại giống như xương cá hóc ngang giữa họng.

Lâm Dao Dao dùng xe lăn ở một góc khuất, lấy di động ra bấm một dãy số. Một nhà ba người hạnh phúc mỹ mãn ngồi kia, mà bây giờ cô đang bị thương ở chân, còn bị người khác chiếm mất vai! Lâm Dao Dao nhìn đáng về đó của An Nại thì cảm thấy vô cùng chói mắt.

Cô vẫn chói mắt giống như thời cấp ba vậy.

Khi đó chỉ cần cô đi bên cạnh An Nại, cô vĩnh viễn chỉ là một người không danh tiếng, mọi người cứ khi nhắc đến tên cô, đều sẽ gọi là bạn thân của An Nại.

Cô và An Nại cùng lên thư viện ôn thi, cô cùng luyện đề đó như An Nại, cô cùng đi sớm về muộn như An Nại, nhưng thành tích của cô và cậu ta vĩnh viễn cách nhau một khoảng rất xa.

Cô luôn cố gắng mở rộng mối quan hệ của mình, cô cười tủm tỉm nhận lời giúp đỡ từ mọi người, khi mọi người đều vui đầu học hành thi cô chủ động trực lớp phục vụ cho bọn họ, ngược lại An Nại không cần làm gì cả, nhưng vẫn có một đám người vây xung quanh cậu ta hỏi bài.

Cô không có tiền, An Nại có.

Cô không có anh trai, An Nại có.

Không biết bắt đầu từ khi nào, hạt mầm ghen tị lặng lẽ trở dậy trong lòng cô.

Dần dần, thậm chí cô đã quên mất ước nguyện ban đầu khi làm quen với An Nại, chỉ vì đơn giản là muốn trở thành hai người bạn tốt cùng nhau trải qua những ngày tháng thanh xuân tươi đẹp của nữ sinh.

Sau khi cô tung tin đồn ấy thì luôn tự nhủ với bản thân, cô chỉ muốn để cậu ta nếm chút mùi đau khổ mà thôi, sau đó thì tự thuyết phục rằng không phải cô tung tin đồn, là cậu ta chính miệng nói sự thật với cô mà thôi.

Cô vừa cảm thấy áy náy lại chờ mong, cũng thật sự đã nếm được quả ngọt.

Chỉ là rất nhiều chuyện, một khi đã làm thì sẽ không quay đầu được nữa.

“Alo” Giọng nam ở đầu dây bên kia cắt ngang dòng hồi tưởng của Lâm Dao Dao, vừa nghe thấy tiếng người kia, giọng nói của Lâm Dao Dao cũng có chút vội vàng, “Chuyện anh đã hứa với tôi nhất định phải làm được!”

Người ở đầu dây bên kia lười biếng mở miệng đáp “Ờ” một tiếng. Lâm Dao Dao cúp điện thoại, nhờ chị trợ lý đến siêu thị gần đây mua một cái di động mới cũng mua luôn một chiếc sim rác mới.

Ăn cơm trưa xong, An Nại dẫn Đoàn Đoàn về công ty làm việc, thuận tay liền lướt Weibo, ánh mắt quét qua ba chữ Lâm Dao Dao trên màn hình, cô click vào liền thấy cùng một tài khoản viết vài comment đều được like nhiều nhất.

Mặt To: Lâm Dao Dao, mặt cô có đau không ?!

Mặt To: Mấy bạn thích bịa chuyện mau vào xem đi, nữ thần nhà mấy người không biết xấu hổ chen chân vào giữa nam thần và bạn gái nhà người ta. Họ mới là một nhà ba người đó. [Image][Image][Image][Image][Image][Image][Image]....

Mặt To tải lên chín tấm ảnh, tất cả đều được chụp lúc bọn họ cùng nhau ăn trưa bên ngoài hôm nay.

Trong mỗi tấm ảnh, khuôn mặt cô đều được chụp cận cảnh nhìn rất rõ ràng.

Mặt To: Nhìn lại mà so sánh xem, còn nói nữ thần nhà các cô xinh đẹp độc nhất vô nhị ư, tên đặt cho Lâm Dao Dao tôi đã nghĩ xong rồi — người chụp trộm còn xinh đẹp hơn mình thì có cảm nhận gì đây? [1]

[1] Giải thích chút chỗ này nhé, ý của câu này là cái người mà Mặt To chụp trộm chẳng làm đáng gì còn xinh đẹp hơn LDD. Mặt To là địch hay ta đây) có đoán ra Mặt To là ai không các cậu ?

Chương 32

An Nại thuận tay ấn vào Weibo trang cá nhân của Mặt To, rất rõ ràng Mặt To là một tài khoản vừa được đăng ký. Trên trang Weibo cá nhân ngoại trừ ba status mới đăng lên Weibo thì không còn gì cả. Người theo dõi cũng chỉ có Lâm Dao Dao và Sở Hà, mà số lượng fans càng ngày càng tăng lên.

Cô chú ý thời gian Mặt To cập nhật status đầu tiên, là nửa tiếng trước, tuy rằng nửa tiếng cũng đủ dài nhưng tuyệt đối không đủ để khiến một tài khoản Weibo mới vừa được đăng ký lại mau chóng lọt lên top đầu thế này. Mấy status vừa đăng bên ngoài thì cố ý mĩa mai Lâm Dao Dao, nhưng đọc lại từng câu rõ ràng là đang muốn châm lửa thổi thêm gió, dễ dàng muốn chọc giận đám fans cuồng của Lâm Dao Dao để họ phát cò tấn công cô.

Cô có thể khẳng định, tài khoản Weibo đột nhiên xuất hiện này nhất định có liên quan đến Lâm Dao Dao.

Hơn nữa với tính cách đa nghi như tào tháo của Lâm Dao Dao, chuyện dễ dàng bị người khác nắm lấy nhược điểm như vậy, nhất định cô ta sẽ tự tay làm, tuyệt đối sẽ không mượn tay trợ lý hay một người nào đó.

An Nại đánh ba chữ Lâm Dao Dao vào khung tìm kiếm của Weibo rồi ấn enter, kết quả tìm kiếm về Lâm Dao Dao cho một status rất phản kích.

Cả đời đen đen cả đời: Đồ không biết xấu hổ! Tiểu tam! Cả đời đen đen cả đời!

Phía dưới status này đám fans cuồng của Lâm Dao Dao quả thực đã bùng nổ, cả đám vừa hô hào mọi người đi “Lọc sạch trang đầu” của Weibo, vừa chiến tranh bần phẩm với antifans của Lâm Dao Dao.

Bên Dao Cả Đời: Ôm tui đi Dao Dao, sao chế biết Dao Dao của mị là tiểu tam, có thể cô gái trong ảnh kia mới là tiểu tam thì sao ?!

Dao Đến Dao Đi: Chị gái lâu trên à, mấy người cảm thấy Dao Dao nhà tôi là tiểu tam, chẳng lẽ nữ sinh kia là chính cung sao, nam thần kết hôn với cô ta à hay bánh bao nhà nam thần là do cô ta sinh ?! Nhìn mặt con bé kia đi trông còn non chán!

Cả đời đen đen cả đời @Bên Dao Một Đời: Mọc, rốt cục cũng được diện kiến trò tấn công hội đồng trong truyền thuyết rồi, Dao Dao nhà mấy người là tiểu tam thì nghĩ người khác cũng là tiểu tam à ?!

Dao Đến Dao Đi: Còn nữa, nếu bánh bao nhà nam thần thật sự do cô ta sinh, thì cô ta còn chả xứng làm đối thủ của Dao Dao nữa kìa, nhìn xem, nhất định cô ta chưa lấy chồng đã có con! Nam thần chỉ cần bánh bao không cần cô ta! Bây giờ thấy ba thằng bé giàu có thì bám chặt không buông! Ghê tởm !!!

Cả đời đen đen cả đời @Dao đến dao đi: Mày là clone [1] của Lâm Dao Dao đấy à, mày mới là kẻ ôm bắp đùi được ta không được còn bị mất cả vai diễn (ám chỉ LDD), tức muốn khóc chưa, tức muốn chết chưa! Còn nữa, nhìn chính cung người ta xinh hơn gấp trăm lần Dao Dao nhà mấy người ấy, nam thần sao có thể không chọn cô ấy được)))

[1] Clone : nick phụ

Dao đến dao đi @Cả đời đen đen cả đời: Đừng nói lằng sang chuyện khác nữa, mày là viện binh của nữ sinh kia à, cho Dao Dao nhà chúng tao mượn một đội đi! Chúng tao cũng chả hèn nhau hội đồng mày! Còn nữa, cứ chờ xem đại thần nhà Dao Dao lập tức sẽ vạch mặt thật của nữ sinh ăn thịt người kia, xem ai mới là tiểu tam, ai mới là người không biết xấu hổ đây ?!

Dao Dao Dao Quang@ Dao đến dao đi: Thêm một điều nữa, chúng tôi không hèn nhau hội đồng chế, thôi chúng ta thử tìm hiểu xem cô gái kia có lai lịch thế nào đi.

Cứ như vậy, lại một lần nữa ngọn lửa chiến tranh đã bị Lâm Dao Dao hướng về phía An Nại.

Rất nhanh, trên Weibo còn có những chủ đề phân tích điểm giống nhau giữa An Nại và Đoàn Đoàn.

Tôi là hoàng đế phân tích: Rảnh rồi lập bảng so sánh thứ, nhìn hai tấm ảnh có thể thấy – mặt mũi lông mi cả miệng của khi con nhà nam thần rất giống nam thần, nhưng mắt bé con cùng mẹ thẳng bé giống nhau như đúc, mắt xếch, lông mi dài, rất đẹp, chẹp chẹp, Tiểu nam thần lớn lên nhất định sẽ đẹp troai lắm đây.

P/S: Nam thần anh nói rất đúng! Share Link // Sở Hà: Đúng.// Nickname đã tồn tại: Oa, dễ thương quá đi, mẹ thẳng bé nhất định cũng là mỹ nhân.//

Bên dưới comment của Hoàng đế phân tích cũng bùng nổ cãi nhau —

Mẹ ơi đi đâu rồi! Dễ thương quá, một nhà ba người ai cũng xinh đẹp ~

Sinh a sinh a sinh khi con: Nam thần nói đúng, mẹ khi con xinh quá đi a a a.

Bị manh hóa : Rốt cục cũng hiểu tại sao nam thần không thèm liếc Lâm Dao Dao lấy một cái.

.....

Mấy bình luận đầu tiên còn đang hòa bình, trong chốc lát phía dưới Weibo này khu bình luận đã bị fans của Lâm Dao Dao fan chiếm đóng —

Cả Đồi Yêu Dao: Chỉ có mình tôi quan tâm cô ta sinh thẳng bé năm bao nhiêu tuổi sao?

Chờ phim mới của nữ thần: Chẳng xinh gì cả, đã xem!

Dao Đến Dao Đi: Mẹ nó, thật đúng là mẹ ruột, trước đây mọi người cứ bảo nhau bốn năm trước Sở Hà đã ra nước ngoài du học, sau đó về nước thì dẫn theo một đứa bé. Hóa ra nam thần làm vú em độc thân nhiều năm như vậy rồi cũng không thấy mẹ thẳng bé đâu, bây giờ lại đột nhiên xuất hiện, ai đó nói với tôi là do tôi suy nghĩ nhiều đi.

Bên Dao Một Đồi: Muốn biết cô ta sinh thẳng bé từ lúc nào, chỉ cần biết năm nay cô ta bao nhiêu tuổi ?

Sợ ngây người: Nữ sinh thời nay thật đúng là không biết xấu hổ, vì muốn gả vào nhà giàu có mà chuyện gì cũng dám làm, tương lai con gái tôi mới tí tuổi đầu đã đòi sinh con, tôi nhất định sẽ đánh gãy chân nó.

An Nại kéo xuống dưới một chút, liền thấy được status đang được chú ý nhất —

Lâm Dao Dao V: Xin mọi người đừng bàn tán lung tung , cô ấy là người bạn thân thời trung học của tôi, xin mọi người đừng tổn thương ấy ! Share Link // Tôi là hoàng đế phân tích. //

Cô ta vừa cập nhật status mới thì đã chính thức đẩy An Nại đến trước đầu sóng ngọn gió.

Dao Đến Dao Đi: Để tôi tính thử xem nào, Dao Dao năm nay vừa tốt nghiệp đại học, bánh bao nhà nam thần năm nay tầm ba bốn tuổi gì đó, nói cách khác, em gái này sinh con từ bốn năm trước sao, có nghĩa là mang thai từ cấp ba á, mẹ nó! Lúc đó mà vẫn còn thời gian làm chuyện đó, nếu là mị thì đã mẹ mị đập chết luôn rồi.

Hù chết cục cưng : Kinh quá, thật không biết xấu hổ !

Yêu em mãi yêu em: Nữ thần sao chị lại có người bạn như vậy !!!

Không phải đâu: Nữ sinh này không có lòng tự trọng à?.

Không biết xấu hổ, không có lòng tự trọng.

Những lời nhận xét đó không khác gì bốn năm trước.

An Nại nhớ rõ một buổi sáng nào đó của bốn năm trước, lúc cô vác cặp sách trên lưng đi vào lớp học, còn theo thói quen ngẩng đầu liếc mắt nhìn hàng chữ viết bằng phấn trắng nổi bật trên chiếc bảng đen lớn giữa lớp – Kỳ thi đại học quốc gia , đếm ngược 26 ngày.

Chỉ còn 26 ngày nữa thôi .

Khi cô đang đi về chỗ ngồi của mình liền có cảm giác mọi người đang nhìn cô với ánh mắt rất lạ, cô vừa ngẩng đầu lên, bọn họ sẽ cup mắt xuống đọc bài của mình coi như không có chuyện gì, cứ như cô đang bị ảo giác vậy. An Nại cất cặp sách vào ngăn bàn, giống như mọi ngày che lỗ tai nhỏ giọng đọc lại bài. Khi cô xuống khu nghỉ giữa giờ lấy nước thì đột nhiên nghe thấy các bạn nữ đang xì xào bàn tán —

“Thật không ngờ nữ thần lớp mình lại là người như thế!”

“Mấy tháng rồi? Tao có thấy gì đâu!”

“Thật không biết xấu hổ mà!”

“Cậu ta còn có mặt mũi đến trường à.”

“Quả nhiên không ba không mẹ thì không có ai dạy bảo cả.”

“Tao mà mang thai á, nếu ba mẹ tao biết nhất định sẽ lột da tao luôn ấy chứ!”

.....

Mặt An Nại lập tức trắng bạch không còn chút màu máu, cô ngồi trên ghế đá, lưng túng nhức nhối như người bị lột sạch quần áo trần trụi đứng trước mặt mọi người.

Đến hôm qua cô mới biết mình đang mang thai

Ban đầu, An Nại cũng không nhận ra mình đang mang thai. Áp lực học tập năm cuối cấp rất lớn, cô cũng có thói quen hai tháng mới có chu kỳ một lần, cho đến khi cô đọc được bài báo nhắc nhở các sĩ tử thi đại học phải chú ý đến sức khỏe, nhất định không thể vì nguyên nhân bệnh tật mà ảnh hưởng đến thành tích thi đại học sắp tới. An Nại lướt xuống dưới, đọc được bài báo “Rất nhiều nữ sinh vì kì thi đại học sắp tới, đã uống thuốc tránh thai để làm chậm chu kỳ kinh”. Sau khi đọc xong bài báo, cô mới đột nhiên nhớ lại hơn ba tháng nay cô chưa gặp đi cả rồi, hơn nữa trong khoảng thời gian này càng ngày cô càng thêm ăn, lại ăn càng ngày càng nhiều, buổi tối còn thường xuyên có cảm giác rất đói, gần đây còn thường xuyên buồn nôn, An Nại có chút hoảng hốt.

Căn bản cô không nghĩ mình sẽ mang thai, chút biến đổi trong cơ thể của con gái kỳ thật đều nghe từ mẹ mình mà ra, Từ Từ Khởi vốn không thèm quan tâm tới cô, nên có nhiều chuyện cô không biết gì hết. Tiết sinh học đầu tiên là bài tìm hiểu bộ phận cơ thể nam giới và nữ giới, nhưng thầy giáo sinh học của các cô vừa tốt nghiệp nên cũng xấu hổ vội vàng mà bỏ qua mấy bài đó, sau này lên trung học cô học khoa lý, kiến thức sinh học cũng không quan trọng cho kỳ thi, cho nên thầy cũng không dạy nhiều.

Ba tháng chưa gặp đi cả, ăn càng ngày càng nhiều, hay buồn nôn..... An Nại nghĩ mình đang bị bệnh gì đó, cô sợ hết hồn còn lo sẽ ảnh hưởng đến kết quả của kỳ thi đại học sắp tới.

Cô luôn luôn là một người không thích tới bệnh viện, nên đã quyết định lên Baikē tìm hiểu qua về bệnh trạng của mình, rồi tới hiệu thuốc mua chút thuốc về uống là ổn rồi. An Nại ngồi thẳng người, nhập vào ô tìm kiếm những cụm từ mấu chốt như “Ăn nhiều” “Nôn khan” “Đi cả”, kết quả xuất hiện đầu tiên trên màn hình chính là hai chữ “Mang Thai”.

Khi nhìn thấy hai chữ đó, tay chân cô lạnh toát, trong khoảnh khắc đó cô thật sự cảm thấy trước mắt như tối xầm, cả thế giới đang không ngừng đảo lộn.

Cô nhớ tới đêm hôm đó, lại liều mạng tự nhủ mình không thể nào không thể nào, hai người chỉ làm một lần, cô không thể dính.....

Không ai biết lúc đó cô sợ hãi thế nào, mang thai đối với cô mà nói là một chuyện xa vời cỡ nào chứ. Cô vốn không dám nghĩ nếu cô thật sự mang thai, sau này tương lai của cô hạnh phúc của cô phải làm sao bây giờ?

An Nại một mình ngồi trong ký túc xá ngơ ngẩn cho đến trưa, sau đó cô mặc áo chống nắng bó mình thật kín để không ai nhận ra rồi tới hiệu thuốc mua que thử thai.

Cô đứng ngoài cửa hiệu thuốc đi tới đi lui hồi lâu, mãi mà không dám đi vào, cô không biết mình đang sợ khi phải nói ba chữ đó hay là sợ phải đối mặt với kết quả không mong muốn. An Nại đứng giữa trời trưa nắng phơi mình thật lâu, cô muốn chờ trong hiệu thuốc không có người rồi mới dám vào, nhưng cứ chờ mãi chờ mãi ngoài cửa, vừa có người đi ra liền có người đi vào. Cô đành lấy hết dũng khí đẩy cửa bước vào hiệu thuốc lúc cửa hàng cũng chỉ còn lác đác vài người.

“Muốn mua gì?” Người phụ nữ đứng sau quầy thuốc ngược mắt nhìn cô một cái, lười biếng hỏi.

An Nại nhỏ giọng nói “Que thử thai.”

“Cái gì? Cô nói to lên xem nào!” Người phụ nữ không chút kiên nhẫn mà trừng mắt nhìn cô một cái.

“Tôi muốn mua que thử thai.” Giọng nói An Nại to hơn, dưới ánh mắt hèn mọn của người phụ nữ kia cô mau chóng cầm lấy hộp que thử thai rồi ra khỏi hiệu thuốc.

..... Cô mang thai rồi.

An Nại vốn cho rằng mình sẽ vô cùng vui mừng tới gặp Sở Hà để thổ lộ với anh nhưng cuối cùng lại nghe đến thấy anh cười lạnh một cái. Hôm đó cô đã tự dằn vặt mình thật lâu, nhưng không ngờ cô còn chưa có đủ thời gian để đau lòng, thì đã xảy ra một chuyện động trời vào mấy hôm sau.

Cô không dám tâm sự với bất cứ ai, chỉ có thể tìm hiểu ở trên mạng, mọi người nói có thai ba tháng thì không thể uống thuốc phá thai.

Chiều hôm đó, An Nại tới bệnh viện, cô cầm giấy đăng ký đứng ngoài hành lang đợi thật lâu, rốt cục cũng đến lượt cô, bác sĩ nói cô chưa phải người trưởng thành, nếu không có bảo lãnh của người nhà bệnh viện sẽ không thể phẫu thuật được cho cô.

Lúc đó tâm trạng của cô đã tệ hại đến cực điểm, cô cũng không biết mình ra khỏi bệnh viện thế nào. Khi Lâm Dao Dao hoảng hốt kéo tay cô gọi tên cô An Nại mới hồi hồn trở lại. Lâm Dao Dao tới đưa cơm trưa cho mẹ mình, thấy cô thất hồn lạc phách nên cơm trưa cũng không mang vào nữa, mà đưa cô ra băng ghế đá bên cạnh vòi phun nước nhỏ giọng hỏi han dạo này cô có chuyện gì.

Sau khi nghe cô tâm sự Lâm Dao Dao ôm vai cô an ủi cô: “Nại Nại, đừng sợ, tôi đi tìm mẹ tôi, tôi sẽ giúp cậu, tôi nhất định sẽ nhờ mẹ tôi phẫu thuật cho cậu, cậu đừng sợ, không sao hết không sao hết……”

……

Cô chỉ nói cho một mình Lâm Dao Dao, nhưng sáng hôm sau mọi người trong lớp hai người ai ai cũng biết chuyện.

An Nại ngồi ở chỗ của mình, cảm thấy khó tin mà quay đầu nhìn Lâm Dao Dao đang ngồi phía sau cô, Lâm Dao Dao chuyển hướng ánh nhìn lớn tiếng đọc bài khoá mà tránh né ánh mắt của cô.

An Nại bị chủ nhiệm lớp gọi tới văn phòng, chuyện cô mang thai bây giờ không chỉ một mình lớp bọn họ biết, mà đã lan truyền ra khắp trường rồi. Chủ nhiệm lớp nói, dựa theo nội quy của trường, có thể cô sẽ bị đuổi học.

Lúc vừa từ văn phòng cô chủ nhiệm đi ra, ý nghĩ duy nhất của An Nại chính là thoát khỏi nơi này.

Cô chạy lên sân thượng, đứng trên sân thượng không một bóng người mà nhìn xuống phía dưới, dưới sân trường tốp năm tốp ba học sinh mặc đồng phục màu trắng xanh đi ngược đi xuôi xuống cangteen ăn trưa, bồn hoa hồng trong khuôn viên trường cũng nở rộ rất xinh đẹp, cô đưa mắt nhìn con đường lát đá cẩm thạch phản chiếu ánh mặt trời rực rỡ cô thường hay dạo qua...

Có lẽ đứng trên cao quá lâu, nên khi cô đứng trên sân thượng thì cảm thấy những hình ảnh dưới sân trường kia cách cô càng ngày càng xa.

Trên sân thượng gió thổi rất mạnh, giống như có thể cuốn cô bay mất vậy, cơn gió nhanh nhẹn chui vào bộ đồng phục rộng thùng thình của An Nại, khiến bộ đồng phục trắng xanh cũng phập phồng lên xuống.

An Nại vờn tay giữ lan can thật chặt, trải qua bao năm mưa gió bão bùng chiếc lan can giờ đây đã rỉ sắt, từng mảnh sắt vụn cọ cọ vào ngón tay cô thật đau nhưng An Nại lại không cảm thấy đau đớn, hai tay cô bám chặt vào lan can, một chân treo ra phía ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Chương 33

“Không được! An Nại!” Đường như đang lúc An Nại muốn nhảy xuống thì bỗng nghe thấy tiếng hét chói tai của Lâm Dao Dao, cô quay đầu nhìn Lâm Dao Dao một cái.

Lâm Dao Dao đang đứng cách đó không xa, bị dọa nên mặt trắng bệch cả ra. Cô ta vừa bước từng bước nhỏ dần dần tiến sát về phía cô, vừa thận trọng an ủi tinh thần cô: “Nại Nại, cậu mau xuống đi, cậu đừng như vậy, mình thật sự không cố ý đâu, mình định nói với Diệp Mộng để cả hai cùng nhau nghĩ cách giải quyết, mình không ngờ cậu ta sẽ đi nói lung tung như vậy, Nại Nại, xin lỗi xin lỗi cậu, đều là lỗi của mình hết……”

An Nại biết Lâm Dao Dao đang sợ hãi, bây giờ tuy cô là cái đích để mọi người chỉ trích, nhưng nếu cô nhảy lầu tự tử, người bị lên án sẽ biến thành Lâm Dao Dao. An Nại không thêm để ý đến cô ta, cô lùi một chân về, hai tay vịn lan can dễ dàng nhảy lên mà ngồi trên lan can sắt.

“A a a……” Cô vừa cử động thì Lâm Dao Dao bỗng hét lên một tiếng, tiếng hét kinh dị chạy qua màng nhĩ chui tọt sâu trong tai.

Nếu không phải An Nại đang vịn chặt lan can, thì chắc cô cũng bị tiếng hét chói tai bất thình lình của Lâm Dao Dao dọa mà ngã xuống. Cô thoải mái ngồi trên lan can, phía sau không có nơi tựa, phía dưới chính là bãi cỏ dưới tòa nhà thực hành – đây là khu học dành riêng cho lớp mười hai. Sau khi An Nại điều chỉnh xong tư thế ngồi thì không có động tác tiếp theo nữa.

Cô nhớ rõ năm đó một nữ sinh ở trường cao trung Tây đại mang thai cuối cùng không chịu nổi sự bàn tán của mọi người, thả mình tự tử ở trên sân thượng của tòa nhà bảy tầng cách đó không xa, kết thúc sinh mệnh ngắn ngủi của cô ấy. Năm đó khi cô nghe kể về chuyện đó, còn cảm thấy chuyện đó không thể nào xảy ra với mình.

Thật không ngờ, vài năm sau, cũng chính cô đang ngồi trên sân thượng này.

“Hu hu.” Thấy cô còn chưa buông tay đang vịn lan can, Lâm Dao Dao xoa xoa lồng ngực thở phào một hơi nhẹ nhõm, ra vẻ thoải mái nói: “Tôi còn nghĩ cậu định nhảy lầu.”

An Nại nhìn cô một cái, mặt không biến sắc nói: “Cậu nghĩ hay thật.”

“.....” Lâm Dao Dao cắn làn môi, giọng nói cũng mang theo tiếng khóc nức nở: “Vậy cậu xuống dưới đi được không? Nại Nại, ngồi đó rất nguy hiểm, mình sai rồi mình sẽ đi nói với mấy cậu ấy là đùa thôi, mình sẽ lập tức đi nói với bọn họ cậu không mang thai, cậu mau xuống đi.”

Lâm Dao Dao vẫn đứng cách cô một khoảng không xa khóc lóc thút thít giải thích.

An Nại nhìn về mặt kia của Lâm Dao Dao, cảm thấy thật ghê tởm. Cô tuyệt đối không muốn thừa nhận, lúc này cô đang vô cùng tuyệt vọng đau lòng, có một phần là vì sự phản bội của Lâm Dao Dao. Người bạn tốt của cô một tay đẩy cô lên sân thượng, bây giờ lại dùng vẻ mặt oan ức kể khổ với cô.....

Đương nhiên An Nại không xuống, cô ngồi trên chiếc lan can mảnh mai kia, gió vừa thổi cả người cô lung lay như sắp ngã.

Chỉ cần cô buông tay ra, mọi chuyện sẽ kết thúc. Cô sẽ không bị người ta chỉ trích, sẽ không bị đuổi học, sẽ không rơi vào hoàn cảnh khó khăn mà ngay cả một người ở bên tâm sự cũng không có nữa.

Nhưng thật ra, cô không cam lòng.

Cô đã cố gắng lâu như vậy..... Thật sự không muốn trong thời điểm khó khăn nhất lại thả mình tự tử, để rồi sau này trở thành đề tài câu chuyện trong lúc trà dư tửu hậu của mọi người.

An Nại ngồi trên sân thượng, trên đỉnh đầu là mặt trời chói chang, cuộc đời của cô giống như vầng mặt trời cao chói lọi kia vậy, cô còn một con đường rất dài phải đi phía trước.

Cô lại nhớ tới ba rồi.

Cô là đứa con gái duy nhất của An Lan. Khi ba cô nằm trên giường bệnh vẫn nắm tay cô thật chặt, ồ ồ há miệng thở hổn hển nhưng lại không nói được một lời với cô. Cô nhìn ba mình, một người đàn ông luôn hoàn hảo trong mắt cô giờ đây lại rơi nước mắt run run nằm trên giường bệnh. Khi đó cô không hiểu gì cả, ba cô khóc còn cô ngồi bên giường bệnh cũng chỉ biết nắm lấy tay ba mà khóc cùng. Sau này cô mới hiểu tâm trạng của ba mình lúc đó, khi ông nằm trên giường bệnh, bất lực nhìn thời gian còn lại của đời mình chỉ được tính theo đơn vị bằng giây, nghe con gái mình khóc thảm thương như thế nhất định tim đau như dao cắt. Cô vốn là bảo bối ông yêu thương nâng niu trong tay, là vương bản duy nhất còn lại trên đời này của ông, nếu như có thể, ông không muốn để cô một mình cô đơn giữa thế giới rộng lớn vô tình này.

An Nại ngẩng đầu nhìn mặt trời, cô muốn tiếp tục sống mà còn phải sống thật hạnh phúc nữa.

Cô không thể bị đuổi học, không thể bị phê xấu vào học bạ, không thể hủy cuộc sống của mình ngay lúc chuẩn bị thi đại học thế này.

An Nại ngồi im trên lan can đợi đến khi thầy chủ nhiệm lớp và lãnh đạo nhà trường cùng lên đây. Vài năm nay cao trung Tây đại có rất nhiều học sinh tự tử, bởi vì phương pháp giáo dục của trường vốn đã rất khắc nghiệt, hành động này của cô đã khiến thầy chủ nhiệm rất sợ, vì cô vốn là học sinh cưng của ông, vừa lên sân thượng ông liền chạy tới sốt sắng gọi tên cô – “An Nại, An Nại.”

“Thầy.....” An Nại sục xị mũi, nhẹ giọng nói: “Thầy, em không muốn bị đuổi học.”

“Được, được” Thầy chủ nhiệm không đợi ban lãnh đạo nhà trường đứng bên cạnh tỏ thái độ đã ngay lập tức đồng ý với cô: “Em xuống đây đi, thầy hứa với em, em sẽ không bị đuổi học, chúng ta về lớp cố gắng ôn tập, em là đứa học sinh thầy tự hào nhất, thầy còn chờ em thi đậu học viện Tây Đại để trường mình còn thường cho thầy chứ.. xuống đây nào.”

An Nại nhìn thầy hiệu trưởng đứng bên cạnh, thầy hiệu trưởng cũng nghiêm túc mà gật gù đầu: “Thầy cũng hứa với em.”

“Không sao đâu em à.” Ông nói xong thì bước từng bước tới gần lan can đỡ An Nại nhảy xuống, lúc An Nại vừa chạm chân xuống đất, cô mới nhận ra hai chân cô cứ như nhũn ra rồi.

Cô thật sự còn quá nhỏ, quá yếu ớt, cô độc lẻ loi một mình với hai bàn tay trắng, chỉ có thể dùng tính mạng của mình làm lợi thế hy vọng trường học sẽ nhượng bộ, may mắn là trường học địa ngục thứ hai của thành phố C thật sự không điều tra kỹ chuyện của cô mà tha cho cô một con đường sống.

Cao trung Tây đại dùng mọi cách áp chế chuyện này, đội ngũ giáo viên cũng chỉ giải thích với mọi người trong trường là các nữ sinh trêu đùa nhau. Xét thấy chuyện này đã tạo ra ảnh hưởng nghiêm trọng với nhà trường hơn nữa cũng ảnh hưởng đến người trong cuộc, ban lãnh đạo nhà trường hứa sẽ làm rõ ràng mọi chuyện tìm ra người tung tin đồn nhảm xúc phạm uy tín của trường và danh dự học sinh trong trường, đồng thời nhà trường nhất định sẽ nghiêm túc lắng nghe ý kiến phản hồi của học sinh.

Thật ra dù có làm gì vẫn không xua tan được mấy lời đồn đại, chỉ là ánh mắt của mọi người nhìn cô không lộ liễu như trước nữa mà thôi. Vì cũng tới gần ngày thi đại học toàn quốc, nên mọi người đều vui đầu tập trung dồn hết sức lực vào trận chiến cuối cùng mà cố gắng cho tương lai của mình, nên cũng không còn sức đâu mà bàn tán về chuyện của cô nhiều nữa.

Không sao, không bị đuổi học là may lắm rồi. An Nại tự nhủ, chỉ cần bỏ đi đứa bé này là được rồi, cô có thể cầu xin Từ Từ Khôi.

Từ Từ Khởi đưa Từ Y Y đi Mỹ một thời gian, không biết vì nguyên nhân gì bỗng nhiên lại quay về nước, mấy ngày trước còn tới nhà họ Sở tìm Sở Dập mấy lần, sau khi bị Sở Dập mặt lạnh đuổi đi thì không biết xấu hổ mà bỏ đi, nghe nói sau đó bà đã mua được một phòng chung cư ở gần đó.

Chuyện Từ Từ Khởi trở về, bà cũng không hề nói cho An Nại biết.

Nếu không phải cuối tuần An Nại về nhà mà chạm mặt với Từ Từ Khởi đang vội vàng chạy ra thì cô cũng không biết mẹ cô đã trở về.

Cô không dám tìm Sở Dập hỏi địa chỉ của Từ Từ Khởi, chỉ đành đến trước cổng trường Từ Y Y chờ cô, đợi sau khi Từ Y Y tan học thì cô lặng lẽ đi theo sau Từ Y Y đến nhà bọn họ tìm Từ Từ Khởi, sau khi thấy cô thì Từ Từ Khởi hơi ngạc nhiên, bà mở cửa bảo cô đi vào, cầm một đôi dép lê duy nhất tới cho cô.

An Nại trên lưng đeo cặp sách, trong lòng liền cảm thấy lạnh lẽo, đây là mẹ của cô, đây là nhà của mẹ cô. Vậy mà cô đứng ở ngoài cửa dùng dép của khách, đứng bên cạnh là Từ Y Y với vẻ mặt khó chịu.

Sau khi thay dép lê vào nhà, An Nại khách sáo ngồi xuống ghế sofa, về mặt Từ Từ Khởi mơ màng ngồi đối diện với cô, mắt tập trung mà hỏi cô: “Con nói đi, có chuyện gì?”

Cô nhỏ giọng khó khăn lắm mới nói được một câu: “Mẹ, con có thai rồi, mẹ có thể giúp.....”

Nghe vậy Từ Từ Khởi liền đứng bật dậy cắt ngang lời cô, “Cô mang thai! Sao cô từng tuổi này rồi vẫn cứ để mẹ cô lo lắng cho từng chút một như vậy? Mười bảy tuổi đã mang thai có thấy xấu hổ không?!” Bà bước về phía cô, cầm hộp son móng tay màu hồng cứ thế đập vào gáy cô, “Sự nghiệp của tôi cũng bị Sở Dập phá hủy, cô thì không để tôi bớt lo được tí nào, cô xem mẹ cô còn chưa đủ khổ hay sao?!”

Trước khi An Nại tìm đến Từ Từ Khởi đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, nhưng uy lực của cái màn chửi bới dai dẳng dù có nghe hàng nghìn lần thì cũng chẳng giảm đi được chút nào.

Từ Từ Khởi phiền não đi tới đi lui trong phòng khách, ném lộp độp mặt nạ lên bàn trước mặt cô rồi hỏi: “Con của ai? Tôi hỏi cô đứa bé kia là của ai?!”

Cô không nói gì, Từ Từ Khởi như đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó rồi bà nắm chặt cánh tay cô mà hỏi: “Có phải của Sở Hà không?”

“Sao cô có thể nhảm tâm như vậy?” Từ Từ Khởi dừng lại một chút rồi đột nhiên nói: “Lúc tôi..... mang thai cô, tôi cũng đâu bỏ cô, bây giờ cô không nhìn nổi mà mang thai còn muốn xóa sạch đứa bé! Sở Hà đâu, bắt nó chịu trách nhiệm! Cô đi tìm nó, à thôi thôi... cô đưa số điện thoại của Sở Hà đây, để mẹ gọi thẳng cho nó!”

...

An Nại ra khỏi nhà Từ Từ Khởi như muốn trốn, cô nhanh chóng gọi xe taxi rồi đi.

Hôm ấy còn cách ngày thi đại học toàn quốc hai hôm ngày đếm ngược.

An Nại tìm một phòng khám nhỏ, bác sĩ của phòng khám nói vì cô còn quá nhỏ..... Lại không có người lớn đảm bảo nên ông không dám làm, sợ sẽ có tai nạn chết người.

Sau đó, Dung Giản cầm di chúc của An Lan đi tìm cô, An Lan đã giấu Từ Từ Khởi viết một tờ di chúc rồi giao cho luật sư của mình, cũng chính là ba của Dung Giản. An Lan để lại cho cô một lượng di sản lớn, trước đó ông đã giao cho luật sư nhờ ông ta giúp mình bảo vệ di sản, chờ khi cô tròn mười tám tuổi sẽ giao lại cho cô.

Nhưng ba của Dung Giản đã qua đời từ mấy năm trước, Dung Giản mở kết sất cá nhân của ông mới biết được tờ di chúc này. Sau đó lại nghe được lời đồn ở cao trung Tây đại, anh ta liền mau chóng đem tờ di chúc này giao lại cho cô.

An Lan có một bệnh viện tư nhân mang tên ông, An Nại quyết định sẽ phẫu thuật ở bệnh viện nhà mình.

Rồi hôm ấy khi cô đang xếp hàng ngoài hành lang chờ đến lượt thì Sở Hà bỗng xuất hiện.

.....

“Ma Ma.”

An Nại hồn hồn trở lại, khi vừa nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn của Đoàn Đoàn đang ngẩng mặt lên nhìn mình thì cô có cảm giác cứ như vừa trải qua một đời vậy.

Đoàn Đoàn nhón mũi chân vươn tay xoa xoa mắt cô, bé vịn hai tay vào đùi cô cố gắng trèo lên người cô, nhỏ giọng nói: “Ma ma đừng...khóc.”

“Ừm” Cổ họng An Nại có chút nghẹn, cô gật gật đầu, ôm Đoàn Đoàn tới phòng nghỉ rồi rót cho mình và Đoàn Đoàn một người một cốc ca cao nóng.

Thả Đoàn Đoàn xuống chiếc ghế nhỏ bên cạnh cô để bé con tự ôm cốc uống, An Nại cầm cốc của mình tựa lưng vào cửa sổ, luồng hơi ca cao nóng thơm nồng lượn lờ bay lên rồi phả hơi vào mắt cô. Cô xoa xoa mắt, sau khi uống một ngụm ca cao mới có cảm giác ấm áp.

Cô quay sang nhìn Đoàn Đoàn, cu cậu đang ôm cốc nước sôi mà uống một ngụm lớn, hai má cũng phồng lên giữ nước trong miệng vì nóng. Như là nhận ra cô đang nhìn mình, bé con cũng ngẩng đầu lên nhìn cô.

Bé còn quá nhỏ, bé cũng rất giống cô hồi xưa.

Rất nhiều người nói, có mẹ trước rồi mới có ba. Năm đó An Nại có ba trước sau đó mới có mẹ kế. Ngay từ đầu cô đã không thích Đoàn Đoàn, sau này cô đã nghĩ, năm đó cô không thể giữ Đoàn Đoàn, nhưng bây giờ cô đã trưởng thành, cô có thể ở bên cạnh bé con khi bé cần mẹ nhất.

Thật ra..... cô cũng có chút hối hận. Sau khi biết hôm đó mình uống say rồi tỏ tình thì cô đã hối hận.

Cô phong tỏa miền ký ức đó trong lòng, kiên cường coi như không có chuyện gì mà sống, thậm chí cô có thể đối xử tốt với Đoàn Đoàn dù chẳng ai đối xử tốt với cô. Nhưng một khi có người xé nát cái vỏ bình tĩnh bên ngoài ấy, bắt cô phải nhớ lại chuyện đó, thì trong đầu An Nại chỉ có một suy nghĩ đang dần trở nên mạnh mẽ: đó là tránh Sở Hà thật xa.

Sau khi kết thúc cuộc họp dài dòng, Sở Hà trở về văn phòng cảm thấy có chút nhàm chán, anh theo thói quen tiện tay lướt Weibo nhìn trang cá nhân của Thách Anh Lâm Gì Đây, vừa vào thì thấy số người theo dõi An Nại tăng lên không ít, số comment trên status mới nhất của Thách Anh Lâm Gì Đây cũng tăng lên gấp mấy chục lần trước đó.

Sở Hà nhấn mở bình luận status mới nhất, tất cả đều là những bình luận chửi nhau nhốn nháo hết cả, Sở Hà chau mày mở bình luận được theo dõi nhiều nhất—

Dao Đến Dao Đi: Lâm Dao Dao, nữ thần mau xem đi, đây là mắt nhìn người của nam thần đấy, con bé này chưa kết hôn đã mang thai, nhất định năm đó đã muốn phá thai, mẹ gì độc ác như vậy, bây giờ lại muốn dựa vào con trai để bám lấy đại gia, ghê tởm quá đi!

“Xoảng”

Sở Hà lật đật chiếc laptop đang nằm trên bàn.

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Chương 34

Sở Hà gọi cho An Nại vài cuộc nhưng đúng như dự đoán điện thoại của cô vẫn luôn trong trạng thái không có người bắt máy.

Anh không còn cách nào khác, đành phải gọi điện thẳng cho Cảnh Thâm hỏi chuyện, mới biết An Nại đã xin nghỉ buổi chiều về trước rồi.

Anh vừa muốn đi tìm An Nại, lại vừa vội vàng giải quyết chuyện của Lâm Dao Dao.

Sở Hà kìm nén cơn lửa giận trong bụng kết nối cuộc gọi nội bộ cho người quản lý của Lâm Dao Dao là Vu Mi, trong thời gian chờ Vu Mi lên anh không nhìn được mà ném vỡ một cái chén.

Lúc Vu Mi nhận được điện thoại là khi cô đang thu dọn cục diện rối rắm do Lâm Dao Dao gây ra, ngày hôm qua đám fans cuồng của Lâm Dao Dao đồng loạt tấn công một Tiểu Hoa Đán [1], vào cả Weibo cá nhân của người đó mắng chửi lung tung, còn dương dương tự đắc phơi bày toàn bộ diễn biến cuộc chiến trên weibo.....

[1] Tiểu Hoa Đán: nghệ sĩ nổi tiếng.

Vừa kết thúc cuộc họp hàng tuần đã bị Boss lớn gọi lên, suy nghĩ đầu tiên của Vu Mi là vì chuyện đám fans của Lâm Dao Dao vừa gây rắc rối, kỳ thật cô biết đám fans của Lâm Dao Dao được đà gây chuyện như vậy cũng là vì Lâm Dao Dao tự châm ngòi thổi gió.

Trước khi lên gặp sếp cô đăng nhập Weibo kiểm tra tình hình, vừa đọc được qua status cô liền hoảng sợ, lần này đám điên đó còn ngang nhiên công kích bạn gái nhỏ nhà đại Boss!

Trong số các nghệ sĩ dưới quyền quản lý của Vu Mi, Lâm Dao Dao được xem như là người đang nổi nhất hiện nay, là Tiểu Hoa Đán đứng hàng thứ nhất thứ nhì trong nhóm diễn viên đang lên bây giờ, các buổi fan meeting và họp báo liên tục được tổ chức. Thần Dập vốn là công ty giải trí dương thịnh âm suy, nên tài nguyên hỗ trợ các cô cũng vô cùng tốt, chỉ cần Lâm Dao Dao chịu đi theo đúng con đường theo kế hoạch cô đã đặt ra, tiền đồ ắt hẳn sẽ sáng lạn rực rỡ. Nhưng cô ta không chịu, từ lần Lâm Dao Dao tự chủ trương mọi việc hôm ở sân bay, Vu Mi đã nhận ra Thái tử gia không hề thích Lâm

Dao Dao, cô còn vì chuyện đó mà đặc biệt nhắc nhớ Lâm Dao Dao vài lần, phải chuyên tâm cho sự nghiệp không nên tạo scandal, đặc biệt là không thể chọc vào một số người. Nhưng Lâm Dao Dao vẫn không ngoan ngoãn nghe lời cô, cứ được vài ngày lại bắt đầu gây chuyện.

Vu Mi cũng đã lớn tuổi, nhưng lại chỉ dám đứng ngoài cửa văn phòng Sở Hà một lúc lâu rồi mới gõ cửa phòng.

“Sở tổng,.....” Vu Mi hít sâu một hơi, thấp thỏm gõ cửa bước vào, vừa đẩy cửa ra liền nhìn một đồng thủy tinh hỗn độn rơi vãi trên sàn nhà.

Sở Hà đang đứng trước cửa sổ sát đất, đưa lưng về phía cô trầm giọng nói:“Hợp đồng ký với Lâm Dao Dao bao nhiêu năm?”

“Hợp đồng với Lâm Dao Dao là toàn thời gian, kỳ hạn là tám năm.” Vu Mi hoàn toàn không nghĩ Sở Hà sẽ hỏi chuyện này, vừa thành thật trả lời vừa nghĩ lần này cô phải giải vây giúp Lâm Dao Dao sao đây, dù con bé không hiểu chuyện thế nào nhưng cũng là nghệ sĩ dưới quyền mình, Vu Mi chợt dạ nói:“Sở tổng, Dao Dao còn trẻ, cô ấy.....”

“Dừng toàn bộ hoạt động sắp tới của cô ta cho tôi,” Sở Hà trực tiếp cắt ngang lời biện hộ của cô, giọng nói anh thật lạnh lùng,“ Tồn thất bao nhiêu cứ tới tìm tôi.”

“Ý ngài là muốn.....” Vu Mi bỗng hoảng sợ, dù cô đã nghĩ tới kết quả xấu nhất nhưng cũng không ngờ tệ đến mức này, giọng nói của cô cũng có chút run rẩy,“Ngài định phong sát [2] cô ấy sao?”

“Đúng.”

[2] Phong sát : như kiểu cô lập chặn mọi hoạt động trong ngành giải trí.

Vu Mi vẫn có ý muốn vẫn hỏi mọi chuyện nên mở miệng nói:“Tôi nay có một buổi quay rất quan trọng, chúng ta đã lên lịch từ trước rồi Nếu đắc tội với đạo diễn chương trình này, e rằng cũng không tốt cho những nghệ sĩ khác của công ty chúng ta.....”

Cô còn chưa nói dứt lời, Sở Hà đã chau mày quay người lại nhìn cô:“Vây tạm thời đổi sang Lê Mặc cho tôi.”

Vu Mi còn đang muốn nói thêm gì đó, nhưng thấy vẻ mặt không kiên nhẫn nổi nữa của Sở Hà thì đành chán nản mà ra ngoài.

Lâm Dao Dao đang trong phòng trang điểm, tối nay cô còn phải tham gia một chương trình talk show, vừa đúng lúc cô ngồi xe lăn tới đó sẽ lấy được sự đồng cảm của đám fans.

Tay nghề của thợ trang điểm rất khá nên dễ dàng tạo ra vẻ đáng thương cho cô, Lâm Dao Dao hạ mắt hết sức chăm chú nhìn trang cá nhân Weibo trên màn hình. Đúng như cô ta nghĩ, cô chỉ cần hơi chăm ngồi thổi gió một chút, nhóm fans đã bắt đầu quay sang tấn công An Nại . Lâm Dao Dao vẫn luôn chú ý đến cuộc khẩu chiến trên Weibo từ trưa đến giờ.

Tuy rằng chuyện năm đó đã bị cao trung Tây Đại lấp liếm đi ít nhiều, nên những người biết chuyện cũng không nhiều lắm. Cô ta đành phải liên tục đề ý diễn biến, vừa thấy mọi người quan tâm đến chuyện tuổi tác liền lập tức nhảy vào gợi ý một chút, cô sợ đám fan trong thời gian ngắn không đánh bại được An Nại, nên đặc biệt mở một tài khoản lấy danh nghĩa là fan ruột của mình, nói thẳng cho đám fan của mình điều tra thông tin và tư liệu của An Nại qua Weibo cá nhân của cô.

Chỉ trong một buổi trưa, thỉnh thoảng cô nhỏ một ít dầu, cuối cùng đã châm lên một ngọn lửa lớn.

Chuyện năm đó của An Nại, cô là người biết rõ nhất.

Sau đó, mấy học sinh cũ của cao trung Tây đại cũng hùa theo đăng mấy status coi như trêu đùa mà thổi gió thêm cho câu chuyện, tất cả đều được đám fans điên cuồng like liên tục trở thành chủ đề hot nhất trên Weibo hôm đó.

Lâm Dao Dao click vào Weibo cá nhân của Thách Anh Lâm Gì Đây, An Nại dùng tài khoản Ngươi Làm Khó Dễ Được Ta này tham gia giới kịch truyền thanh ba năm nay, nên cũng tích lũy được một số lượng người theo dõi nhất định, vì lo lắng có kẻ sẽ tập kích ngược lại mình, cô còn cố ý đăng thêm một status ở tài khoản phụ của mình :

Năm đó hình như An Nại còn định nhảy lầu tự tử, vì thế ban giám hiệu Cao Trung Tây Đại mới phải che dấu chuyện cô ta mang thai, nếu như cô ta không mang thai thì cần gì phải chột dạ muốn đi nhảy lầu chứ ?!

Status này vừa được đăng lên, bỗng có người mở tung cửa phòng hóa trang, Lâm Dao Dao vừa ngược mắt lên liền thấy là chị quản lý của mình nên cười tủm tỉm chào đón:“Chị Vu.....”

Sắc mặt Vu Mi cực xấu, cô ra hiệu bảo thợ trang điểm ra ngoài trước, còn khóa trái bên trong cửa phòng hóa trang.

“Chị Vu, có chuyện gì sao, chờ em ghi hình phỏng vấn chút đã.....” Lâm Dao Dao khó hiểu nhìn Vu Mi, sắc mặt Vu Mi tái mét, cắt ngang lời cô ta,“Không cần chuẩn bị gì nữa, sau này cô cũng không cần ghi hình nữa !”

“Hả?” Lâm Dao Dao kinh ngạc đứng bật dậy,“Sao lại vậy?”

Cô đã từng nghĩ chuyện fans mình công kích An Nại sẽ chọc giận Sở Hà, nhưng thế nào Sở Hà cũng sẽ không dám ngừng mọi hoạt động của cô, dù sao bây giờ cô cũng là quả trứng vàng của Thần Dập.....

Vu Mi xanh mặt không trả lời.

Nhìn phản ứng của Vu Mi, thì có vẻ lần này Sở Hà đã làm thật, không hề giống như lần trước là chỉ tạm hoãn hoạt động của cô mà thôi. Lâm Dao Dao bỗng sốt ruột, hợp đồng cô ký với Thần Dập là tám năm, năm nay cô hai mươi ba tuổi, tám năm tới sẽ là quãng thời gian hoàng kim của một nữ nghệ sĩ.

Nếu Thần Dập muốn cô lập cô, tám năm sau này của cô thật sự sẽ không còn gì nữa!

Từ lúc nổi tiếng tới nay cô đã nhận được không ít lời mời tham gia phỏng vấn, nhưng đại đa số tiền nhận được từ những chương trình đó đều được cô dùng để mua lễ phục đi trên thảm đỏ, bây giờ cô vốn không thể đền nổi số tiền vi phạm hợp đồng với Thần Dập.

Tay Lâm Dao Dao run rẩy cầm điện thoại nhanh chóng truy cập Weibo nhập mật khẩu, sau khi nhập xong mật khẩu đột nhiên một khung thông báo hiện thị sai mật khẩu, cô nghĩ mình run tay nên gõ sai, đề nên nổi bất an trong lòng lại nhập mật khẩu thêm một lần nữa, nhưng vẫn có thông báo lỗi mật khẩu.

Chẳng lẽ tài khoản của cô bị hack rồi?

Trong lòng Lâm Dao Dao sợ hãi, mau chóng chọn quên mật khẩu để gửi lại về Email, lúc đăng nhập Email lại vẫn bị báo lỗi sai mật khẩu.

Mật khẩu Weibo và Email của cô Vu Mi đều biết, hai mắt Lâm Dao Dao đỏ hồng nhìn về phía Vu Mi: “Chị Vu, Weibo của em.....”

Vu Mi nhìn cô ta một cái rồi xoay người ra khỏi phòng trang điểm, Lâm Dao Dao cũng nên được dạy dỗ một lần cho nhớ đời.

Cô ra ngoài muốn gọi cho Sở Dập một cuộc, dù có thế nào Sở Dập cũng sẽ không để Sở Hà làm chuyện hồ đồ như vậy. Cô gọi vài lần, Sở Dập cũng không nhận máy. Vu Mi có chút hoảng, Sở Dập chỉ có một người con trai duy nhất là Sở Hà, nếu ông ta cũng chống lưng ủng hộ con trai, thì sự nghiệp đời này của Lâm Dao Dao coi như kết thúc.

Buổi tối, trên Weibo nhóm fans cuồng của Lâm Dao Dao liên tục chia sẻ thành quả cuộc chiến của ngày hôm nay, tất cả đều bùng nổ.

Từ lúc Lâm Dao Dao bị thương tới nay cơ bản chưa từng xuất hiện trên truyền hình, fans của cô biết được đêm nay nữ thần của mình có một show truyền hình thì như điên lên muốn mua được vé sớm để vào gặp nữ thần, những người không mua được vé cũng sớm kéo nhau xếp hàng bên ngoài giờ biến chờ Lâm Dao Dao.

Cuối cùng, nghe những fan trước đó đã vào trường quay nói, show diễn lần này bỗng thay đổi khách mời, là một ca sĩ của Thần Dập, là Lê Mặc người luôn không thích tham gia show truyền hình nhất.

Các fans đợi đến khi kết thúc show truyền hình, với mong muốn Lâm Dao Dao sẽ lộ diện, nhưng cho đến tận đêm khuya cũng chưa thấy cô giải thích gì về chuyện tối nay trên Weibo cá nhân.

Cả đám fans thất vọng kéo nhau đi về lên Weibo nhóm fans kháng nghị, khiến cho các fans của nhóm khác đều cảm thấy phần nộ, bọn họ cũng không chú ý đến An Nại nữa, tối tập xâu xé vào chuyện đêm nay, dồn dập tấn công Weibo của công ty Thần Dập và Lê Mặc.

Lâm Dao Dao gấp đến độ giống như kiến đang bò trên chảo nóng, nhìn fan của mình liên tục nhảy xuống hố tìm đường chết, nhưng cô ta lại không có cách nào đăng nhập được vào tài khoản của mình để lên tiếng ngăn cản. Vì thế liền dùng tài khoản phụ can ngăn mọi người dừng cãi nhau dưới khu bình luận, xin mọi người bình tĩnh lại, vậy mà bị chính fans của mình gọi là antifan.

Nhóm fans cuồng vì cô mà khiêu chiến ngày càng nhiều người nổi tiếng khác, chửi nhau trên weibo cũng càng ngày càng hưng phấn. Trước kia cô vẫn đắc ý fans nhà mình có kỹ năng đặc biệt dồn ép người khác, bây giờ rốt cục cô ta cũng lãnh đủ rồi.

Khi Lâm Dao Dao vất vả lấy lại được mật khẩu đăng nhập weibo, trang cá nhân của cô đã bị fans của Lê Mặc công kích rất thâm.

Hơn bảy giờ tối, An Nại đang ở phòng bếp tắt bật một hồi lâu để làm món tôm viên rán Đoàn Đoàn muốn ăn.

Hôm nay cô đặc biệt không muốn gặp mặt Sở Hà, mấy chuyện trên weibo nhất định Sở Hà cũng đã đọc được. Cô không biết anh sẽ có phản ứng gì mà cô cũng không muốn biết nữa.

Quãng đường gian nan nhất của cuộc đời ấy, cô đã phải bước đi một mình.

Không cần biết anh sẽ thờ ơ như ngày xưa hay sẽ cảm thấy đau lòng, dù sao An Nại cũng không muốn quan tâm nữa.

Buổi chiều An Nại xin nghỉ rồi về nhà lấy chìa khóa sau đó liền đưa Đoàn Đoàn sang nhà bên này.

Căn phòng này là năm ngoái bác cô đưa lại cho cô, lúc đó ông cũng đã sửa xong xuôi hết rồi, bảo cô lúc nào cũng có thể dọn vào ở được. Lúc ấy An Nại không chối từ, nếu nhà họ An cảm thấy đã để cô chịu khổ, muốn bù đắp cho cô, vậy cô cứ thoải mái mà đón nhận, cũng không nên để ông nội cảm thấy phiền muộn.

Thật ra lúc ba An Nại vừa qua đời, bác cô đã muốn đưa cô về nhà cũ của nhà họ An, nhưng không biết là vì nguyên nhân gì, ông nội vừa nhìn thấy cô liền tức giận đến mức lên cơn đau tim, vừa ho khan lại nôn ra máu, nghe nói là ông cụ vừa nghĩ đến cậu con trai vừa mất liền vô cùng đau lòng, mỗi lần cô tới nhà họ An, tất cả mọi người sẽ vội vội vàng vàng chạy đi lấy thuốc cho ông cụ, trấn an ông cụ, rồi gọi bác sĩ riêng của gia đình tới.

Chỉ có mình cô đứng ở một góc đằng xa xa, giống như kẻ đầu sỏ gây tội.

Sợ kích động ông nội, hơn nữa mẹ cô là Từ Tư Khôi cứ mãi yêu cầu, cuối cùng nhà họ An cũng không kiên trì muốn đưa cô về nuôi nữa.

Vài năm nay, ông cụ cũng đã già đi, không biết vì sao đột nhiên lại nghĩ tới cô đứa cháu gái bị quên lãng mười mấy năm được nuôi ở nhà người khác này.

An Nại ngừng suy nghĩ, gấp từng viên tôm rán vàng rộm vào trong đĩa mang ra ngoài, Đoàn Đoàn một tay cầm thìa một tay cầm đĩa đang nằm áp mặt xuống bàn đợi ăn đã lâu.

Vừa nghĩ thấy mùi bơ thơm lừng, Đoàn Đoàn lập tức ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn đĩa tôm viên rán trên tay cô thì sáng bừng như đóa hoa hướng dương nở rộ rực rỡ dưới ánh mắt trời. An Nại nhìn mặt cu cậu chỉ muốn cười, cô gấp một viên tôm đưa đến miệng Đoàn Đoàn, bé con há mồm nuốt trọn một viên, hai má phồng lên nhai rất khó khăn, nhưng vẫn bật ngón tay cái béo mẫm mẫm ra hiệu ngon tuyệt cho cô.

“Ngon không con?” An Nại hỏi bé con.

Đoàn Đoàn kéo dài giọng như lúc trả lời các cô giáo ở nhà trẻ: “Ngon – lắm — ạ”

“Ma Ma” Đoàn Đoàn ăn một viên tôm, rồi nằm nhoài người xuống bàn xiên một viên đưa đến miệng An Nại, chờ An Nại ăn xong mới nhỏ giọng hỏi cô: “Khi nào... mình về nhà... Ma Ma?”

Cậu lại nhớ Ba Ba rồi.

An Nại ho nhẹ một tiếng, vươn người qua hôn chụt một cái lên má phúng phính của Đoàn Đoàn, ngọt ngào dụ bé con: “Hôm nay chúng ta... không về nhà nữa nhé?”

Đoàn Đoàn lập tức đỏ mặt bẽn lẽn đáp: “Dạ.”

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Chương 35

“Ngoan ngoan!” An Nại nheo hai má Đoàn Đoàn mà nựng, nghĩ đến chiếc di động trong cặp sách của Đoàn Đoàn, cô cúi người ngoắc lấy ngón tay cái bé tí của cu cậu, “Ba ba hỏi con cũng không được kể cho ba nghe nhé.”

“Dạ!” Đoàn Đoàn gật đầu chắc nịch.

.....

Gọi điện thoại cho An Nại này giờ cũng không có người nghe máy, Sở Hà vội vã chạy vào thang máy, thang máy vừa dừng lại anh liền xông tới mở cửa, trong phòng khách vẫn tối đen không bóng người, anh gọi một tiếng Nại Nại không có ai đáp lại, lại gọi tên Sở Đoàn Đoàn, Đoàn Đoàn cũng không lon ton chạy tới cười với anh như mọi ngày.

Sở Hà tìm toàn bộ các phòng một lượt mới nhận ra An Nại và Đoàn Đoàn đều không có ở nhà, nhưng trong nhà lại không thiếu gì cả. Sở Hà hốt hoảng, trời cũng đã khuya thế này, An Nại còn dẫn Đoàn Đoàn đi đâu rồi?

Trong phòng khách trống rỗng lớn như vậy, trong lúc nhất thời Sở Hà có chút không quen lắm.

An Nại không nhận điện thoại, sau khi Sở Hà gọi thêm mấy lần nữa, suýt nữa không kiềm chế được mà muốn đập tan cái điện thoại luôn, đến bây giờ anh mới nhận ra đến một số điện thoại của bạn bè An Nại anh cũng không có!

Đã muộn như vậy rồi, An Nại lại là một cô gái xinh đẹp dẫn theo một đứa bé đi lung tung ngoài đường thì nguy hiểm cỡ nào!

Ngón tay Sở Hà nhanh chóng lướt trong mục danh bạ, trượt được một nửa đột nhiên nhìn thấy hai chữ “Đoàn Đoàn”, anh mới nhớ mấy hôm trước lúc anh đưa Đoàn Đoàn ra ngoài, cả đường Đoàn Đoàn ôm cái máy điện thoại không buông, anh quay sang nhìn con trai anh ôm chiếc điện thoại không có gì trượt lên trượt xuống thật đáng thương, anh liền mua cho Đoàn Đoàn một chiếc thẻ sim, lắp vào di động bảo bối của con trai, còn thuận tay trao đổi số

điện thoại với Đoàn Đoàn, kiểm thêm cài đặt phần mềm định vị trong điện thoại của cu cậu.

Sở Hà định vị vị trí của Đoàn Đoàn, lúc đi xuống gara còn tiện thể gọi cho Đoàn Đoàn một cuộc, nhưng sau khi di động được kết nối thì mãi vẫn không có ai nhắc máy, Sở Hà hoài nghi có phải thằng nhóc ngốc nhà anh không biết nhận điện thoại thế nào hay không, lại nhớ tới lần trước lúc An Nại bị ốm Đoàn Đoàn còn có thể gọi xe cứu thương, còn biết lấy di động của An Nại gọi điện cho anh. Anh kiên nhẫn ngồi đợi một lúc, bên kia bỗng truyền tới giọng nói lên lút của Đoàn Đoàn – “Alo ba ba?”

“Sở Đoàn Đoàn, con đang ở đâu?” Sở Hà hỏi thẳng cu cậu.

“Ba ba.” Đoàn Đoàn nhìn thoáng qua cửa phòng tắm vẫn đang đóng, cẩn thận áp di động đến bên tai, nhỏ giọng nói: “Không nói được đâu, ba ba.”

Sở Hà: “Con ngửa đôn đây à ?” Thằng nhãi này lại dám tạo phản .

“Không đâu” Đoàn Đoàn rất nghiêm túc lắc lắc đầu, “Đây là bí mật lớn của Đoàn Đoàn và Ma Ma.”

Sở Hà cười nhạt: “Ha ha.” Anh cứ giữ cái bí mật lớn của anh đi, chờ tí nữa ba sẽ xử anh sau.

Anh cúp điện thoại luôn, lái thẳng xe đến nơi chấm nhỏ màu đỏ đang hiển thị khu vực ngoại thành kia, An Nại chạy trốn cũng xa thật.

Sở Hà không mở radio, không khí trong xe thực im lặng, yên tĩnh đến mức dễ dàng khơi gợi con người ta nghĩ đến rất nhiều chuyện.

Thật ra buổi chiều nay sau khi đọc mấy bình luận ác ý dưới weibo của An Nại, anh cũng không kịp nghĩ nhiều, chỉ là đơn giản tức giận vì mấy lời nói ác ý công kích An Nại mà thôi, bây giờ có thời gian bình tĩnh mới suy nghĩ lại. Nếu năm đó chuyện An Nại mang thai dễ dàng bị bại lộ như vậy, ngoại trừ có Lâm Dao Dao đồ thêm dầu vào lửa, còn có một khả năng khác chính là. còn có những người khác biết chuyện năm đó nữa.

Sở Hà không dám tưởng tượng nếu năm đó chuyện An Nại mang thai bị cả trường biết, vậy cô ấy đã từng phải chịu đựng những gì.

Đã nhiều năm trôi qua rồi, vẫn còn có người dùng từ ngữ ác độc như vậy lên án cô, thì hẳn là năm đó ở một trường cao trung kỷ luật nghiêm khắc như Tây đại, mấy lời đồn đãi nhảm chỉ trở nhòem ngó này nhất định chỉ hơn chứ không kém.

Lúc đến chung cư của An Nại, anh không vội vã đi lên, mà là ngồi trong xe đọc lại từng comment trên Weibo của An Nại chiều nay, lướt xuống xem từng chút một, càng đọc sắc mắt anh lại càng khó coi, cho đến khi đọc được một bình luận “Năm đó hình như An Nại còn định nhảy lầu tự tử, vì thế ban giám hiệu Cao Trung Tây Đại mới phải che dấu chuyện cô ta mang thai, nếu như cô ta không mang thai thì cần gì phải chốt dạ muốn đi nhảy lầu chứ ?!” thì anh có cảm giác không khí trong xe cứ bức bối hẳn lên.

Sở Hà lấy một liều thuốc trong bao thuốc, cầm bật lửa tắt bật vài lần cũng chưa đốt thuốc.

An Nại là một đứa bé vô cùng mạnh mẽ, rất nhiều người luôn nói trẻ con khóc khiến người ta thật đau lòng, còn cô lại rất ít khi khóc. Trong mắt nhiều người, cô là một cô gái độc lập, kiên cường, thông minh, trong bất cứ trường hợp nào cũng sẽ không khiến mình bị mất mặt. Anh cũng đương nhiên mà cho rằng An Nại sẽ xử lý mọi chuyện rất tốt, nên ngay từ đầu anh không hề biết chuyện An Nại mang thai nên đã vội vã ra nước ngoài, thậm chí khi anh biết An Nại mang thai vội vã trở về cũng là cãi nhau với cô, ép cô sinh Đoàn Đoàn bằng được, anh trở về ép cô sinh con khiến An Nại hoang mang cỡ nào, nhưng không ngờ tới cả những áp lực đến từ những kẻ ngoài cuộc kia.

Lúc anh chạy tới bệnh viện thì An Nại vẫn rất bình tĩnh, cô lạnh lùng kiên quyết muốn phá thai, còn anh thì không thể nào bình tĩnh nổi, anh quyết không thể để An Nại xóa sạch đứa nhỏ.

Khi đó anh chỉ nghĩ giải quyết chuyện trước mắt là vấn đề quan trọng nhất, vốn không đứng trên lập trường của An Nại mà nghĩ cho cô, một người con gái chưa kết hôn đã mang thai là chuyện xấu hổ cỡ nào.

Thậm chí, anh đã từng nghĩ anh sẽ chịu trách nhiệm, anh sẽ không để cô bỏ đứa nhỏ, mà anh sẽ gánh trách nhiệm làm ba, tự mình chăm sóc Đoàn Đoàn trưởng thành. Tuy rằng lúc đó quả thật còn có tâm tư khác nữa nhưng.

Nhảy lầu.

Hai từ này giống như tát một cái thật mạnh vào mặt anh.

Cho dù bây giờ biết An Nại không sao nữa, nhưng trong lòng anh vẫn rất bức rứt, toàn thân như không thể thờ nổi, chỉ một chút nữa thôi, đứng giữa hai người họ không còn là khoảng cách tâm hồn nữa mà là hai bờ sống chết.

Sở Hà hung hăng rít mạnh một hơi thuốc, cho đến khi trong hộp thuốc lá không còn điếu thuốc nào, anh mới hạ cửa kính xe xuống, xóa đi mùi thuốc lá nồng nặc đang phảng phất trong không khí xe.

Anh không lên nhà cô, mà lái xe thẳng đến trường cao trung Tây Đại.

Bây giờ đúng là thời gian tự học của cao trung Tây đại, lúc Sở Hà lái xe qua cửa thì bị bảo vệ ngoài cửa chặn hỏi mấy câu, anh thuận miệng nói tìm Từ Y Y đang trên lớp, bảo vệ kiểm tra có tên con bé mới cho anh đi qua. Sở Hà như ngựa quen đường cũ đến bằng giáo viên tìm kiếm giáo viên chủ nhiệm lớp năm đó của An Nại, cô Lộ vẫn là chủ nhiệm lớp 12 chuyên ban Lý.

Năm đó khi Sở Hà lên cao trung, chủ nhiệm lớp anh cũng là cô Lộ, sau đó đến lượt An Nại học năm ba cao trung, cô Lộ vẫn là giáo viên lớp chuyên, khi đó anh còn nhận vai người lớn của An Nại tới tham gia cuộc họp phụ huynh của lớp, lúc ấy cô Lộ vừa nhìn anh lại quay sang nhìn An Nại, trêu ghẹo nói, thì ra là như vậy, ngay từ đầu cô đã thấy An Nại ngoại trừ vẻ ngoan ngoãn bên ngoài thì chính là phiên bản nữ của anh.

Sở Hà đến khu học của lớp 12 ban thực nghiệm, thì chuông báo hết giờ học vừa vang lên, nhưng đa số học sinh giống như không nghe thấy tiếng chuông tiếp tục vùi đầu học bài, chỉ có tốp năm tốp ba mấy học sinh cầm chai nước đi ra khỏi lớp học, cô Lộ vừa ra khỏi cửa lớp nhìn thấy anh thì có chút ngạc nhiên.

.....

Rời khỏi khu nhà thực nghiệm của lớp mười hai, Sở Hà theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên sân thượng của khu nhà.

Sau khi biết chuyện năm đó là do Lâm Dao Dao phát tán lung tung, anh đột nhiên cảm thấy, chỉ mới cô lập Lâm Dao Dao vẫn còn là rất nhẹ!

An Nại lau tóc đi ra khỏi phòng tắm, liền nhìn thấy Đoàn Đoàn cong lưng nằm úp người trên giường không biết đang chơi cái gì, vừa nghe thấy tiếng bước chân của cô, cu cậu cuống quýt nhòe người ngồi dậy, hai tay dẩu ra sau lưng, ngẩng đầu nhìn cô gọi một tiếng “Ma Ma”.

Bé con duỗi một tay từ sau tới xoa xoa mặt, lấp bắp nói “Ba ba gọi điện cho con nhưng con không nói..... bí mật lớn... của chúng ta đâu.”

“Ngaoan.” An Nại gật gật đầu, một tay ôm laptop một tay ôm Đoàn Đoàn bò trên giường, giờ mới hơn tám giờ, nhưng cô lại cảm thấy hơi mệt, không muốn ngồi ngoài phòng khách vì sợ mình sẽ nằm ngủ trên sofa luôn.

Thấy Đoàn Đoàn bên cạnh hoàn toàn không buồn ngủ, An Nại quyết định cùng Đoàn Đoàn ở phòng ngủ xem một bộ phim điện ảnh, lúc mệt thì cứ ngủ luôn cũng được.

Đoàn Đoàn vui vẻ lộn nhào mấy cái trên giường, đêm nay chỉ có cậu và mẹ thôi.

An Nại ra phòng khách cảm bồng ngô vừa mới mua ở siêu thị dưới khu chung cư chiều nay đặt trên chiếc tủ ở đầu giường trong phòng ngủ, vừa lúc đi vào liền thấy Đoàn Từ đang vui vẻ lăn lộn trên giường. Vừa thấy cô đi vào Đoàn Đoàn liền mau chóng cuộn mình ngồi thẳng người dậy, cố gắng trung ra khuôn mặt nhỏ nhắn, ra vẻ con là bé ngoan đấy nhé, nhưng lại hoàn toàn không nhận ra mấy sợi tóc trên đầu cũng dựng ngược lên từ bao giờ.

An Nại vươn tay xoa một cái khiến tóc cu cậu bối rù cả lên.

Cô và Đoàn Đoàn cùng nhau ngồi dựa người vào đầu giường xem phim hài, Đoàn Đoàn và cô cười cùng một lúc, hai người xem phim rất vui vẻ, số lần cười cũng hoàn toàn ăn khớp.

Đang xem phim rất hào hứng đột nhiên màn hình hiển thị có tin mới, An Nại liếc mắt nhìn một cái liền đọc hết tiêu đề màu đen —

[Tin mới về gà cung của Thần Dập – hư hư thật thật về chuyện Lâm Dao Dao chọc giận cấp cao nên bị cô lập].

An Nại đọc bài báo rất cẩn thận, đọc xong thì tâm trạng đã khá hơn rất nhiều.

Cô vừa đọc xong thì thoát khỏi website tiếp tục xem phim, được một lúc lại thấy xuất hiện một khung chat mới —

Cầm Sát Hòa Minh: Nại Nại, em sao rồi, tôi thấy lắm kẻ mồm miệng độc địa trên weibo của em.

An Nại cũng không hiểu Cầm Sát Hòa Minh hỏi cô chuyện này là có ý định gì, cô và Cầm Sát Hòa Minh cũng không thân nhau lắm, trừ bỏ lần trước cùng nhau thu âm đoạn H văn kia, thì hai người cũng không có quen biết gì nhiều. Cô liếc mắt nhìn Đoàn Đoàn một cái, Đoàn mập đang ôm bịch bông ngô, đầu cứ nghiêng qua lác lại xem chừng cũng đang buồn ngủ rồi.

An Nại đắp chăn mỏng cho cu cậu, rồi tựa lưng vào gối nhanh chóng đánh chữ —

Thách Anh Làm Gì Đây: Không sao đâu.

Cầm Sát Hòa Minh như là như đang châu chực trước khung chat, nên nhanh chóng trả lời lại cô :

Cầm Sát Hòa Minh: [Ôm một cái]

Cầm Sát Hòa Minh: Còn nữa, mấy hôm nay em không lên diễn đàn, tôi định hỏi em hôm chúng ta thu âm cho đoạn ấy thì xảy ra chuyện gì à ?

Cầm Sát Hòa Minh: Bạn trai em hiểu lầm à ?

Cầm Sát Hòa Minh: Có cần tôi giải thích hộ không ?

Bạn trai? An Nại dụi dụi mắt rồi nhanh chóng đáp lại —

Thách Anh Làm Gì Đây: Không phải bạn trai.

Không cần anh giải thích. Cô vừa đánh được một nửa, bên kia bỗng nhảy lên một câu —

Cầm Sắt Hòa Minh: Vậy anh có thể theo đuổi em không?

An Nại cảm thấy hơi ngạc nhiên. bây giờ người ta nói chuyện yêu đương đều dễ dàng thế sao?

Cô đang muốn định đáp lại “Không được”, thì bỗng nghe thấy tiếng đập cửa mơ hồ, rất nhanh tiếng đập cửa bỗng ngừng lại.

Chắc là đang gõ cửa phòng đối diện, khu chung cư này trước đây cũng có rất ít người lui tới, An Nại ở tầng này cũng chỉ có ba phòng.

Một lát sau An Nại chợt nghe thấy tiếng đóng cửa “bộp” một cái, tiếp theo tiếng đập cửa lập tức lớn hơn hẳn, lần này là gõ cửa nhà cô, tiếng đập cửa rất lớn, đến mức đánh thức cả Đoàn Đoàn đang say ngủ mà vươn tay dụi dụi mắt tỉnh dậy .

An Nại đặt chiếc laptop thả xuống giường, bước chân trần ra mở cửa.

Nhìn xuyên qua mắt mèo, cô liền thấy Sở Hà đang mặc âu phục màu đen đứng trước cửa nhà.

Anh còn tìm đến được nơi này sao, An Nại đứng lì ở đó, không biết có nên mở cửa cho anh hay không, đằng sau Đoàn Đoàn đang dụi mắt lạch bạch chạy đến, còn mơ mơ màng màng gọi cô một tiếng “Ma Ma”.

Sau đó, tiếng đập cửa bên ngoài lại càng lớn hơn.

An Nại quay đầu nhìn thoáng qua vẻ mặt mơ màng của kẻ phản bội, cô thờ dãi một cái vươn tay mở cửa, cửa vừa mở ra trong nháy mắt khi cô còn chưa kịp lui người về phía sau đã bị Sở Hà nhanh chóng ôm lấy, lực tay của anh rất mạnh, giống như đang muốn bóp nát hết xương cốt trên người cô vậy, toàn thân anh còn phảng phất mùi thuốc lá rất nồng, khiến An Nại khó thở mà ho khụ khụ một cái.

“Nại Nại.”

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Chương 36

Giọng anh vẫn luôn trầm thấp như thế, còn có một chút khàn khàn nghẹn ngào.

Trên đường tới đây, Sở Hà đã suy nghĩ rất lâu, anh có rất nhiều điều muốn hỏi An Nại, nhưng ánh mắt đảo qua thấy Tiểu Đoàn Đoàn đang đứng đằng sau, cũng đành bực mình mà nuốt con nghẹn xuống.

Nếu thẳng con ngốc nhà anh mà biết trước đây An Nại không cần nó, thì không biết sẽ khóc lóc oan ức như nào nữa.

An Nại đưa tay đẩy lồng ngực Sở Hà nhưng hai tay anh ôm chặt lấy cô, cả người quây thành bức tường đồng vách sắt khiến cô không thể thoát được.

Sở Hà là một người kỳ quái nhất An Nại từng gặp, anh có hai nhân cách, một là sĩ diện đến chết thì thôi, vừa chọc sẽ giơ chân phản công, còn một nhân cách khác, chính là một khi bị đâm trúng chỗ hiểm, anh sẽ hoàn toàn không biết xấu hổ

Bây giờ đang ở nhân cách thứ hai.

An Nại đang nghĩ miên man, kẻ phản bội đứng sau lưng cô đã hô lên một tiếng “Ba ba”, lạch bạch lạch bạch chạy tới bổ nhào vào người ba cậu. Nhưng An Nại còn đang được anh ôm, còn chưa kịp thoát ra đã bị Đoàn Đoàn ép thành nhân bánh bích quy.

Có người nào đó đang khó chịu, mùa hè nóng nực cho dù có bật điều hòa, nhưng bị một lớn một nhỏ ôm chặt thế này cũng phát ớn mất thôi, cô ngẩng đầu hỏi Sở Hà: “Sao anh biết tôi đang ở đây?”

Cô vừa mở miệng, Đoàn Đoàn đã tranh nhau với Sở Hà cùng trả lời —

Cu cậu vội vàng xua xua tay: “Không phải... Ma Ma, không phải con, con không... nói cho ba ba biết bí mật lớn của chúng ta đâu.”

Sở Hà: “Nhờ Đoàn Đoàn mới biết.”

An Nại:“.....”

Sở Hà vừa nói dứt lời, Đoàn Đoàn mặt ngơ sợ đến ngây người, cậu mở to mắt nhìn Sở Hà không hiểu gì, rồi lại kéo chặt cổ tay An Nại, méo máo nói:“Không phải...không phải đâu.”

Nhìn thẳng con ngốc của anh lại sắp ăn vạ, Sở Hà mới tỉnh bơ nói:“Thằng bé không nói cho anh biết, anh tìm được đến đây vì có cái phần mềm chống đi lạc cho trẻ em trong di động của nó.” Sau khi định vị tìm được nơi này, anh liền gõ cửa nhà từng người từng người một để tìm cô.

An Nại:“.....”

“Ủm!” Đoàn Đoàn không hiểu câu sau ba nó nói gì, nhưng câu trước đó thì hiểu, cu cậu gật đầu lia lịa, bàn tay nhỏ nắm thật chặt vạt áo An Nại. Cậu là bé ngoan đấy nhé không phải kẻ phản bội đâu.

Bé con vừa “Ủm”, Sở Hà liền buông một tay đang ôm An Nại, vòng ra sau người ai kia phát “bộp” một cái lên mông Đoàn Đoàn, lại còn dám “ùm”, nuôi thẳng nhai con này ba năm rưỡi tốn bao cơm gạo lại dám phản bội anh, anh còn chưa trừng trị cu cậu đâu! Sở Hà vừa thả lỏng tay An Nại lập nhanh chóng thoát khỏi lồng ngực anh, cúi người ôm Đoàn Đoàn đi vào nhà .

Tiểu Đoàn Tử thật sự ngoan ngoãn giữ lời hứa với cô, An Nại hai tay ôm chặt Đoàn Tử, trong lòng cảm thấy rất vui vẻ, cô cảm thấy tương lai cô vẫn có thể bắt cóc Đoàn Đoàn được rồi.

Đoàn Đoàn một tay xoa xoa mông, một tay ôm cổ mẹ mình, ngả đầu lên vai mẹ mà lè lưỡi một cái với Sở Hà.

Sở Hà đi theo An Nại vào phòng ngủ, thấy An Nại đắp chăn nước thật cẩn thận cho Đoàn Đoàn , còn hôn lên trán cu cậu một cái, hai người bọn họ ân ái ái, Sở Hà buồn bực muốn chết liền đưa mắt nhìn thoáng qua màn hình laptop đang đặt trên giường, vừa liếc mắt đọc qua đã khiến anh muốn nổi điên!

.....

Thách Anh Làm Gì Đây: Không phải bạn trai.

Cầm Sắt Hòa Minh: Vậy anh có thể theo đuổi em không?

Mẹ kiếp, thằng cha Cầm Sắt Hòa Minh là thằng nào, là bạn diễn cặp với An Nại trong vụ thu âm hôm trước đấy à?

Còn cái gì mà thấy cô bị công kích trên Weibo, châu trực trên Weibo suốt còn không biết An Nại là người đã có gia đình à ?!

Sở Hà bước một bước dài kéo chiếc laptop lên đùi, tạch tạch đánh một hàng chữ.

Thách Anh Làm Gì Đây: Không phải bạn trai, là chồng tôi.

An Nại nghe tiếng bàn phím gõ liền quay đầu lại thì nhìn thấy hai chữ chồng tôi kia.

Trong nháy mắt đó, cô nhớ tới một bình luận đặc biệt được rất nhiều lượt thích trên Weibo gần đây – Chào mọi người, tôi là mặt Sở Hà đây, anh ấy không cần tôi nữa.

An Nại đang oán thầm trong lòng liền nhìn thấy Sở Hà bấm vào Weibo ở bên trái khung chat..... Tài khoản Weibo của cô lúc nào cũng ở trạng thái tự lưu mật khẩu, An Nại vội vàng vươn tay muốn cướp lại laptop. Sở Hà liền đứng bật dậy dù cô có nhảy lên cũng không với được đến tay anh, An Nại cũng muốn mở miệng chửi thề rồi, đâu có chút đau lòng áy náy nào!

Cô kéo cánh tay Sở Hà, một tay anh thoải mái nắm lấy hai tay cô, tay kia thì gõ lao xao trên bàn phím muốn lên baidu tìm đại một tờ giấy chứng nhận kết hôn để up tạm lên Weibo..... An Nại nhảy dựng lên xù lông cấn vào tay anh một cái:“Sở! Hà!”

“Được rồi, trêu em thôi.” Sở Hà đặt chiếc laptop lên chiếc tủ đầu giường.

Chờ sau khi Đoàn Đoàn ngủ say, An Nại khóa cửa phòng ngủ xong thì xoay người tới thư phòng cách phòng ngủ xa nhất, cô không bật đèn, ánh trăng màu trắng bạc xuyên qua cửa sổ lớn phản chiếu ánh sáng trên mặt đất, cô đi phía trước còn Sở Hà theo sau lưng cô. Từ trước đến nay trong mối quan hệ của bọn họ, đều là cô theo sau lưng Sở Hà, rất ít khi giống như hôm nay.

Trong căn phòng lớn im lặng, An Nại vừa duỗi tay với tới chỗ công tắc muốn bật đèn, đã bị tay Sở Hà bao lấy, lòng bàn tay anh thật ấm áp mềm mại, đè chặt lấy bàn tay thon dài của cô.

Cô không bật đèn, Sở Hà đứng sau lưng cô đắm mình trong bóng tối trầm giọng nói:“Chuyện năm đó...sao em không nói cho anh biết.....”

An Nại hít sâu một hơi, tựa lưng vào vách tường thư phòng mà không nói gì.

Cô phải nói chuyện đó lúc nào, trước một ngày cô biết mình đang mang thai đã chính tai nghe thấy anh từ chối tình cảm của mình. Lúc cô vừa biết mình mang thai mà về đến nhà, anh cũng đã đi rồi. Bảo cô gọi điện thoại cho anh thì phải mở miệng thế nào.

Huống chi.

Một lúc sau, An Nại mới nhẹ giọng nói: “Tôi không muốn để người khác thấy đáng về khó coi đó.” Đặc biệt là anh.

Tình yêu của cô đã khiến cô thật thảm hại, cô không muốn bản thân trông thật hèn mọn yếu đuối mà đứng trước mặt anh nữa.

Anh đã không hề lưu luyến dứt áo ra đi thì cô cũng sẽ không níu kéo mong anh quay về.

Sở Hà im lặng, cổ họng nghẹn ngào: “Anh biết. năm đó một mình em phải chịu đựng rất nhiều”.

“Anh không biết gì cả,” An Nại cắt ngang lời anh đang nói, “Tôi cũng không muốn anh biết.”

Cô không muốn khóc lóc lên án vì anh mà năm đó cô thấm thương đau khổ cỡ nào, cũng không muốn nói năm đó cô sống rất tốt, không sao cả, mọi chuyện đều ổn.

“Nhưng anh muốn biết.” Giọng Sở Hà rất kiên định, anh rất muốn biết tất cả mọi chuyện của cô năm đó, “Em nhảy lầu.”

Hai chữ ấy anh nói thật khó khăn.

An Nại im lặng thật lâu, sau đó đứng dậy sờ soạng tìm hai lon bia ở phòng khách. Thật ra con người cô rất mâu thuẫn, một nửa không muốn để Sở Hà biết năm đó cô khó coi cỡ nào, một nửa lại cảm thấy cô cứ giấu diếm chịu đau một mình thế này thật không cam lòng.

“Anh đừng nghe người ta nói lung tung.” An Nại đưa lưng về phía anh, giọng nói rất nhỏ lại không có chút cảm xúc nào: “Ban đầu tôi cũng có ý định tự tử, nhưng sau khi ngồi trên lan can tôi lại nghĩ thật không đáng. nên chỉ định uy hiếp hiệu trưởng vậy thôi, không ngờ thầy ấy lại thật sự bị tôi dọa nên cũng không đuổi học tôi nhưng cuối cùng cũng không được nhận bằng tốt nghiệp đang hoảng”

Rõ ràng cô dùng giọng điệu rất bình tĩnh kể lại câu chuyện năm đó, nhưng trái tim Sở Hà cứ nhói lên từng cơn, anh áy náy đau lòng lại khó chịu nhưng tuyệt đối không muốn buông tay cô.

“Khi đó tôi rất tuyệt vọng nên còn uống rất nhiều canh gà nữa.” An Nại đột nhiên thay đổi đề tài, dù sao đề tài này Sở Hà cũng có thể góp chút chuyện, vì thế anh nói: “Vậy sao anh về vẫn thấy em gầy như vậy?”

“.....” An Nại dừng lại một chút: “Là Chicken Soup For The Soul.” [1]

[1] : Đây là một tập sách kiểu như Hạt Giống Tâm Hồn ấy, giải thích chút là chị ấy đang trêu anh, Chicken soup là canh gà mà ~

Sở Hà: “.....”

Trong màn đêm yên tĩnh, đột nhiên An Nại muốn nói hết tâm nguyện của mình, cô tựa người vào tường tiếp tục nói: “Có một câu nói tôi vẫn luôn nhớ – ‘Bạn luôn nghĩ muốn quay về quá khứ, ôm lấy mình của những năm tháng ấy là vì lúc đó bạn rất cô đơn’. Thật ra, tôi cũng rất muốn trở về quá khứ.”

Sở Hà im lặng nhẹ nhàng tiến lại gần cạnh An Nại, khi anh vươn tay muốn ôm cô vào lòng chợt nghe thấy An Nại nói tiếp: “..... Cho tôi của ngày ấy một cái tát, bởi vì lúc ấy tôi thật sự rất ngu ngốc !”

Sở Hà: “.....”

Sở Hà không nói gì, trái tim cũng nặng trĩu nỗi buồn.

Cô nói, khi đó thích anh là chuyện ngu ngốc cô từng làm.

Vừa có cảm giác thức giấc đã hơn tám giờ sáng, nhớ ra hôm nay cô không phải đi làm, Đoàn Đoàn cũng không cần tới nhà trẻ, An Nại nhẹ nhàng thở ra, cô đứng dậy hâm nóng hai cốc sữa, rán hai quả trứng ốp la làm bữa sáng cho cô và Đoàn Đoàn.

An Nại ăn xong quả trứng ốp la vẫn thấy có chút đói bụng, đang cầm cốc sữa lớn theo thói quen đăng nhập Weibo ban giải trí của E.A, post album ảnh hôm qua đã chỉnh sửa lại của Lê Mặc lên weibo, nhân tiện tag tên @Lê Mặc.

Trong chốc lát, sau khi chiến đấu với fan của Lâm Dao Dao một đêm thì fans của Lê Mặc tinh thần thoải mái vui sướng chạy tới bình luận rôm rả về vẻ đẹp của ảnh để Lê Mặc, thuận tiện cảm ơn Weibo E.A đã ưu đãi cho thần tượng của bọn họ như vậy.

Sau đó, fans cuồng của Lâm Dao Dao ngăn dậm xa xô đẩy tới status này cãi nhau với fans của Lê Mặc, khóc lóc kể lể Lâm Dao Dao của bọn họ đã cố gắng cỡ nào. thuận tiện cũng mắng chửi Thần Dập quá đáng cỡ nào.

An Nại uống sữa nóng, đang muốn block vài tài khoản liên nhìn thấy đề tài mới bên phải trang web – Thái tử gia của Thần Dập công khai thừa nhận chuyện cô lập Lâm Dao Dao.

An Nại click vào video, chắc hẳn hôm nay là lễ ra mắt phim mới nên với tư cách là nhà đầu tư Sở Hà cũng có mặt, phóng viên ở đó đột nhiên giờ micro

về phía anh truy hỏi: “Trên mạng có tin đồn ngài đang muốn cô lập Lâm Dao Dao, là thật sao?”

Sở Hà mặc bộ âu phục màu đen ánh mắt lóe lên, trả lời không chút dài dòng mà cũng chẳng thềm quan tâm đến cảm xúc các fans của Lâm Dao Dao: “Đúng.”

Đám phóng viên ngạc nhiên ồ lên một tiếng rồi tranh nhau chen lấn tiếp tục hỏi: “Đây là ý riêng của ngài hay đã có sự đồng ý của vị chủ tịch cấp cao Thần Dập?”

Đây là đang hỏi ý của Sở Dập sao?

“Là quyết định của tôi.” Sở Hà né micro, trên mặt đã có vẻ không kiên nhẫn nên anh đi thẳng ra ngoài.

Trong đó vẫn có một phóng viên dai như đĩa vịt vàng đuổi theo mà truy hỏi: “Chỉ vì fans gả nhà tự mình phát động công kích một cô gái tên là An Nại, ngài sẵn sàng cô lập gả nhà mình? Trên cương vị là ông chủ của Thần Dập, không phải ngài đã khiến các nghệ sĩ của mình cảm thấy rất thất vọng sao?”

Sở Hà nghe vậy thì dừng chân đứng lại, anh cúi người với vào chiếc micro do cô phóng viên đang kiễng chân lên khó khăn lắm mới lại gần được mà nói rất chắc nịch: “Trước khi là ông chủ của Lâm Dao Dao thì tôi là ông xã của An Nại.”

Ông xã.....

Ông xã.....

Ông xã.....

Phụt... lần này An Nại lỡ miệng văng hết sữa lên màn hình laptop.

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Chương 37

Trong nhất thời An Nại cũng quên luôn chuyện lau chiếc màn hình laptop đang ướt nhẹp cùng bộ bàn phím bị vạ lây kia.

“Của ma ma.” Không biết Đoàn Đoàn đã tỉnh từ bao giờ mà chạy tới đưa khăn giấy cho cô, cu cậu còn kiễng chân lên cầm chặt khăn lau miệng cho cô.

Được tiểu bảo bối chăm sóc khiến An Nại có chút xấu hổ, cô gãi gãi cằm của Đoàn Đoàn nói: “Cám ơn con trai.”

Cô vừa nói dứt câu, Đoàn Đoàn liền tiến tới hôn lên má cô một cái, rồi vui sướng lon ton chạy ra ngoài.

An Nại xoa xoa gò má, đây là..... ghen di truyền sao, hay là lời nói và hành động của Sở Hà đều trở thành mẫu mực cho Đoàn Đoàn học theo?

Cô gập laptop xuống, sau khi lau sạch sữa trên màn hình và bộ bàn phím một lượt thì cô không khởi động được máy tính nữa. An Nại gục đầu lên bàn, trong đầu đều là những lời vô cùng có khí phách Sở Hà vừa nói.

Từ khi Sở Hà trở về đây là lần thứ ba anh nhắc đến chuyện kết hôn, giấc mộng thời thiếu nữ cuối cùng cũng có ngày thành hiện thực, nhưng An Nại lại không hề cảm thấy hạnh phúc như mình từng nghĩ. Cô càng ngày càng nhận ra được một chuyện, Sở Hà đang dùng Đoàn Đoàn để giam giữ cô, mà cô lại cam tâm tình nguyện để anh giam giữ, ngay từ khoảnh khắc khi cô mở cửa chào đón Đoàn Đoàn.

An Nại đứng dậy tới phòng ngủ lớn tìm Đoàn Đoàn, cô vừa bước vào liền thấy Đoàn Đoàn đang ngồi trên sàn chơi xếp gỗ, bé con ngồi một mình cũng tự xếp được rất nhiều mô hình bất mắt.

An Nại chơi với bé con được một lúc, đồ chơi của trẻ con luôn nhàm chán, nhưng Đoàn Đoàn lại cảm thấy vui vẻ như muốn bay lên, dường như nhận ra An Nại không thích chơi xếp hình cho lắm, Đoàn Đoàn liền đứng dậy mà nghiêm túc nói: “Ma Ma, con kể cho mẹ nghe chuyện cổ tích, con là tiểu nòng nọc, Ma Ma là mẹ ếch, được không?”

An Nại gật gật đầu.

.....

“Ma Ma à Ma Ma à! Mẹ là mẹ của con ạ?” Bé con diễn sinh động như thật, nói xong lời kịch của tiểu nòng nọc thì cu cậu thay tông giọng, lớn tiếng trả lời: “Không phải không phải, cô không phải Ma Ma của cháu đâu.”

“Sau đó, tiểu nòng nọc lại tiếp tục đi tìm mẹ.” Đoàn Đoàn kể chuyện rất tập trung, “nó lại nhìn thấy một bà ngỗng, liền hỏi. Ma Ma à Ma Ma à! Mẹ là mẹ của con ạ?” Cu cậu nhanh chóng chau mày đóng vai cô ngỗng, “Không phải không phải, cô không phải mẹ của cháu đâu.”

“Tiểu nòng nọc tiếp tục đi tìm mẹ. Ma Ma à Ma Ma à! Mẹ là mẹ của con ạ?”

Bé con nói xong thì nhìn An Nại với ánh mắt chờ mong.

An Nại chớp mắt, nhẹ giọng nói: “Ma Ma đây, mẹ là mẹ của con đây.”

Cô đã thu âm cho rất nhiều thể loại kịch truyền thanh, thanh mai trúc mã lâu ngày sinh tình, ngược luyến tàn tâm kết cục bi kịch, hai người hai thế giới vĩnh viễn không gặp nhau nữa, ngay cả khi thu âm cho những câu truyện buồn nhưng cô cũng chưa từng có cảm xúc đặc biệt gì, lúc nào cần diễn cảnh khóc chỉ cần cầu đầu mình một cái rồi sụt sịt mũi là được, nhưng đây là lần đầu tiên, cô thu âm cho một câu chuyện cổ tích mà phát khóc lên thế này.

Đoàn Đoàn đứng lên ôm chầm lấy cô, vui vẻ nói: “Vui quá vui quá, rốt cục con cũng tìm được Ma Ma rồi!” Cu cậu nói xong thì có chút ngượng mà xoa xoa mặt, “Sau đó, tiểu nòng nọc và Ma Ma cùng sống hạnh phúc bên nhau suốt đời ạ!”

An Nại dụi mắt một cái, rồi cô bỗng ôm lấy Đoàn Đoàn đặt cậu lên đùi mình, hỏi bé con: “Đoàn Đoàn, con có vui không?”

Đoàn Đoàn gật gật đầu đáp: “Vui ạ.”

An Nại nhẹ giọng hỏi cậu: “Ồ với ma ma có vui không?”

“Vui lắm!” Đoàn Đoàn cọ cọ hai tay rồi quay người lại ôm cổ cô.

An Nại hít sâu một cái, có chút khản trương mà dịu dàng nói: “Con có muốn giống như tiểu nòng nọc. cũng sống hạnh phúc với ma ma suốt đời không?”

Đoàn Đoàn ngơ ngác nhìn cô: “Nhưng còn. ba ba nữa, chỉ có mỗi ma ma sao?”

“Ừm.” An Nại gật gật đầu, “Được không?”

Cô hỏi xong, vài phút sau cũng không nhận được đáp án, Đoàn Đoàn gục mặt lên vai cô không chịu ngẩng đầu lên, An Nại bỗng có cảm giác vai cô có hơi ướt, cô luống cuống vỗ vỗ lưng Đoàn Đoàn dỗ bé con, tay cô vừa xoa lưng nhỏ bé của Đoàn Đoàn, đột nhiên cu cậu bỗng khóc òa lên to hơn: “Con muốn cả ba ba... còn cả ma ma nữa cơ.”

Cậu vùi đầu nằm trên vai cô, giọng mũi dầy đặc còn mang theo tiếng khóc thút thít.

“Con muốn cả ba ba còn cả ma ma nữa cơ.” Đoàn Đoàn nói lại lần nữa.

An Nại vội vàng dỗ bé con, Đoàn Đoàn rất thích cô nhưng bé lại càng yêu Sở Hà hơn, bởi vì Sở Hà mới là người chăm sóc bé con hơn ba năm nay.

Làm cách nào cũng không dỗ được bé con, cuối cùng An Nại chọc lét Đoàn Đoàn đến khi cu cậu nín khóc cười khi thì mới thôi.

Cùng Đoàn Đoàn chơi cờ phú ông được một lúc, điện thoại An Nại đang đặt trên tủ đầu giường bỗng vang lên, cô đứng dậy tới lấy điện thoại, trên màn hình hiển thị một dãy số lạ.

An Nại bấm nút nhận cuộc gọi chợt nghe được một giọng nữ rất dễ nghe ở đầu dây bên kia: “An Nại, là di Hà Nhan đây.”

Bàn tay cô đang cầm di động bỗng chặt hơn, khiến cho các khớp tay trở nên trắng bệch.

Giọng nói của Hà Nhan như một làn khói nhẹ, nghe qua khiến con người ta có cảm giác thật dịu dàng, An Nại cầm di động, nghe Hà Nhan ở đầu bên kia nói: “Đi vừa về nước được mấy ngày, nếu con có thời gian thì chúng ta gặp nhau một lần đi.”

Giọng bà rất dịu dàng, nhưng vừa mở lời lại không hề có ý muốn trung cầu ý kiến đối phương.

“Khụ” An Nại cảm thấy miệng lưỡi có chút đắng khô, Hà Nhan luôn mang tới cho cô một cảm giác bức ép rất mãnh liệt. Cô háng cổ họng, theo bản năng quay lại nhìn thoáng qua Đoàn Đoàn, bé con vừa khóc xong, đôi mắt còn chút đỏ hoe. Cô im lặng một chút rồi nói: “Cháu đang làm việc.”

“À –” Hà Nhan kéo dài giọng, dường như bà có chút thất vọng, “Vậy cũng không sao, tiểu Đoàn Đoàn đâu, có ở chung với cháu không?”

“Có ạ” An Nại đưa di động qua cho Đoàn Đoàn, Hà Nhan ở đầu bên kia vừa mới nhắc tới tên “Đoàn Đoàn”, cu cậu đã bỏ đồ chơi xuống chạy qua cầm điện thoại rồi gọi một tiếng “Bà nội”.

Vì khoảng cách rất gần, An Nại còn nghe thấy tiếng Hà Nhan nở nụ cười vui vẻ: “Bà nội về rồi này, bà nhớ Đoàn Đoàn của bà lắm! Đoàn Đoàn có nhớ nội không con?”

“Nhớ ạ!” Đoàn Đoàn ôm di động nói rất rõ, “Con nhớ bà nội ạ.”

“Bây giờ nội muốn gặp con, được không?” Giọng của Hà Nhan rất nhẹ, Đoàn Đoàn ở đầu dây bên này gật đầu lia lịa: “Dạ!”

Đoàn Đoàn rất hưng phấn nhảy cẫng lên, nói với bà nội ở đầu bên kia: “Con, con đang ở nhà chơi với mẹ.”

An Nại bị Đoàn Đoàn làm mất mặt: “.....”

Quả nhiên, dù dễ kẻ có chỉ số thông minh thấp là có tác dụng nhất?

An Nại xấu hổ nhận đi động trong tay Đoàn Đoàn, hẹn với Hà Nhan ở một nhà hàng.

Cô vừa đến nhà hàng liếc mắt một cái liền thấy Hà Nhan đang ngồi ở vị trí gần cửa sổ, bà mặc một chiếc váy đen cổ tròn, vừa nhìn thấy cô liền nở nụ cười, đứng dậy nói: “Sợ cháu không thấy dì, nên dì ngồi chờ ở đây, chúng ta lên gác đi.” Bà nói xong liền vươn tay bế Đoàn Đoàn trong lòng An Nại, nắm lấy bàn tay nhỏ xinh của Đoàn Đoàn đưa chơi, rồi đưa An Nại vào căn phòng trên lầu.

Vài năm không gặp, Hà Nhan vẫn rất trẻ, thời gian dường như rất ưu đãi cho người phụ nữ này, bà ngồi đó, liếc mắt một cái thì vẫn xinh đẹp như xưa, hoàn toàn không nhận ra đây là một người phụ nữ đã hơn bốn mươi tuổi.

An Nại vẫn cảm thấy Hà Nhan là một người phụ nữ rất đặc biệt, bà vừa dịu dàng nhưng cũng không kém phần cương quyết, vậy mà hai tính cách này lại dung hợp trên con người bà rất hài hòa.

Nói thật, Hà Nhan thật sự mạnh mẽ hơn Từ Từ Khởi nhiều lắm, vậy mà năm đó lại bị Từ Từ Khởi chia rẽ gia đình mình.

An Nại hít sâu một hơi, đi qua ngồi xuống ghế đối diện Hà Nhan, Tiểu Đoàn Đoàn thân mật chạy tới gọi “bà nội”, Hà Nhan đưa thực đơn cho cô: “Dì gọi toàn những món con và Đoàn Đoàn thích ăn cả, con nhìn xem còn muốn ăn gì nữa không?”

An Nại cúi đầu nhìn thoáng qua thực đơn, những món cô thích đều đã được gọi lên hết, cô không gọi thêm món nữa, mà im lặng chờ đồ ăn lên..... hoặc là Hà Nhan sẽ mở miệng.

“An Nại, đừng lo lắng,” Hà Nhan ôm Đoàn Đoàn đang ngồi trên đùi bà nở nụ cười một tiếng, “Ăn nhiều vào, con gầy quá rồi.”

An Nại gật gật đầu, đúng vậy, bây giờ cô đã gầy hơn rất nhiều so với lần cuối gặp Hà Nhan, lần đầu tiên cô gặp Hà Nhan, chính là khi cô đang mang thai.

Những người bạn thân thiết nhất của cô, thậm chí là Lâm Mộ và Trình Quả cũng không biết cô đã từng sinh con trai, chính là vì cô đã sinh Đoàn Đoàn khi đang ở Mỹ.

Tây Đại vẫn có thói quen đưa học sinh đi du học trao đổi, bình thường đều là sinh viên năm hai hoặc năm ba mới được ra nước ngoài du học, cô không biết Sở Hà đã làm cách nào, cuối cùng cô mới vào năm nhất đã lấy danh nghĩa là sinh viên trao đổi mà sang Mỹ.

Khi đó bụng cô đã lộ rõ, cho nên ngay cả lễ khai giảng cũng không thể tham gia mà đã sang Mỹ rồi.

Mà chồng của Hà Nhan cũng chính là vị viện trưởng của bệnh viện nơi cô sinh Đoàn Đoàn.

Trong khoảng đoạn thời gian đó, Hà Nhan cũng không vì cô là con gái của Từ Từ Khởi mà đối xử tệ với cô, cũng không vì cô đang mang thai con trai Sở Hà mà đối tốt với cô.

.....

Bữa cơm ấy cô ăn không thoải mái lắm, thần kinh vẫn luôn trong trạng thái căng thẳng, hoàn toàn không có cách nào bình tĩnh lại, tuy rằng Hà Nhan vẫn chưa nói gì cả, mà bà chỉ ôm Đoàn Đoàn chơi với cu cậu, thật giống như bà chỉ tới thăm Đoàn Đoàn chứ không hề có ý đồ gì khác.

Cuối cùng sau khi Đoàn Đoàn cơm nước xong nằm ngủ trong lòng Hà Nhan, thì bà mới đột nhiên hỏi cô: “Dì đã xem buổi phỏng vấn sáng nay của Sở Hà, nói thật, con có muốn kết hôn với nó không?”

“Con không phải trả lời dì vội,” Hà Nhan nhẹ giọng nói: “Tuy rằng con nói không muốn, dì cũng hiểu được quyết định của con. Nhưng đứng trên phương diện là mẹ ruột của Sở Hà, dĩ nhiên dì cũng hy vọng hai đứa có thể ở bên nhau. Năm đó sau khi dì và ba nó ly hôn rồi tới Mỹ, lúc dì bỏ đi Sở Hà vẫn còn rất nhỏ, nó vẫn cho rằng dì chỉ đi du lịch, quay về sẽ mang đồ chơi nó thích cho nó, nhưng cuối cùng dì vẫn không về. Kỳ thật dì thực sự muốn có cơ hội bù đắp cho nó chuyện gì đó..... tính tình của nó vốn không tốt.....”

An Nại không nói gì, chỉ nắm chặt chiếc cốc trong tay.

Đúng vậy, Sở Hà có ba có mẹ, còn có người giải thích giúp anh.

Nhưng còn cô thì sao?

Sở Hà làm bất cứ chuyện gì cũng có lý do, cho nên cô chỉ có cách chấp nhận thôi sao? Khi anh không thích cô, là có thể cười lạnh một cái rồi xoay người bỏ đi; khi anh nói muốn đưa bé, cô sẽ phải liều lĩnh bắt chấp tương lai mà sinh con cho anh; hay khi anh nói anh thích cô, thì cô sẽ phải cảm thấy

biết ơn vô cùng mà kết hôn với anh sao?

Chỉ vì cô chỉ có một mình không ai nương tựa à?

Hay ý vào chuyện cô thích anh, nên dù có bị anh uy hiếp đến điểm yếu cuối cùng cũng không có cách nào phản kháng lại ?

.....

An Nại ôm Đoàn Đoàn đang ngủ vừa ra khỏi thang máy, liền nhìn thấy Sở Hà đang đứng tựa người vào cửa nhà cô.

Sau khi đưa Đoàn Đoàn vào phòng ngủ chính đóng cửa xong, An Nại liền mở miệng nói: “Tôi đã xem đoạn video đó rồi.”

Sở Hà khản trương đứng thẳng người lên, anh chợt nghe thấy An Nại nói tiếp: “Mấy ngày trước anh nói muốn kết hôn với tôi, tôi nghĩ anh chỉ nói đùa thôi.” Dù sao năm đó cô tự mình đa tình như vậy, phần nhiều cũng là vì Sở Hà mang tới ảo giác cho cô. Cho nên sau khi anh trở về nói muốn kết hôn, tất nhiên cô sẽ không tin.

An Nại nhỏ giọng nói: “Chiều nay mẹ anh cũng đã đến gặp tôi, di hỏi tôi có muốn kết hôn với anh không.”

“Sở Hà,” An Nại ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh, giọng điệu rất bình tĩnh mà tuyên bố: “Tôi... không muốn kết hôn với anh.”

Giọng nói của cô rõ ràng rất bé nhưng ngữ điệu lại vô cùng kiên quyết giống hệt như sáng nay khi anh tự hào phát biểu “Tôi là ông xã của An Nại” trước mặt báo giới vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Chương 38

An Nại vừa dứt lời, cả phòng khách yên lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim đồng hồ chạy tíc tắc trên tường.

Tôi không muốn kết hôn với anh.

Cô chỉ nói một lần, nhưng câu nói ấy lại dường như bị phản xạ liên tục trong phòng khách rộng lớn, vang dội bên tai anh không ngừng.

Sở Hà nắm chặt tay, anh rất muốn đâm lên vách tường một cái nhưng lại sợ đánh thức Sở Đoàn Đoàn đang ngủ phòng bên nên cuối cùng cũng không ra tay, chỉ đành thả lỏng ngón tay mà nhấn thật mạnh lên mi tâm của mình.

Thì ra khi con người ta đang trong trạng thái tràn ngập nhiệt huyết mong đợi, thì lời từ chối lại khiến người ta khó chịu đến vậy, nó giống như một thùng nước lạnh trộn lẫn cả băng đá dội thẳng từ đỉnh đầu xuống, cuốn trôi tất cả mọi thứ của anh. Không còn hy vọng gì nữa. Sở Hà biết, đối với An Nại mà nói, anh chính là thằng khốn nạn, khi cô cần anh nhất thì anh không thèm quay đầu nhìn lại mà đi thẳng, anh biết rõ cô luôn cố gắng, vậy mà lại ép cô sinh con ngay khi cô đang tập trung cho kỳ thi đại học quốc gia.

Bọn họ. cái đêm mà có Đoàn Đoàn ấy, thì An Nại vẫn chỉ là một đứa trẻ vị thành niên, nhưng anh thì không phải nữa.

Anh là một người trưởng thành có lý trí có nhận thức, anh vẫn biết, một khi An Nại sinh con, thì cả đời này của cô sẽ mang tiếng xấu là nữ sinh chưa học hết cấp ba chưa kết hôn mà đã có con hoang, vậy mà bản thân anh lại nghĩ mình giữ lại đứa bé thì thật may mắn.

Ngày ấy anh vốn phải đưa ra quyết định tốt nhất cho tương lai của cô, nhưng lại vì suy nghĩ riêng của bản thân rồi để lại An Nại cô đơn một mình chịu đựng tất cả những nỗi tủi nhục mà một cô gái mười bảy tuổi không thể nào vượt qua nổi.

Cô là một người kiêu ngạo cỡ nào, vậy mà lại rơi xuống đáy sâu ngay trước kỳ thi tốt nghiệp trung học, bị mọi người chỉ trích châm chọc khiêu khích, thiếu chút nữa phải nhảy lầu tự tử, thiếu chút nữa thì bị đuổi học, nếu không phải cô mạnh mẽ, thì cũng đã bị anh phá hủy cả cuộc đời rồi.

Đi qua những ngày tháng đau khổ đó, anh lại trở về mang theo Đoàn Đoàn đáng yêu tới gặp cô, rồi An Nại sẽ quên hết những chuyện trước kia, trong lòng không còn vương bận nữa, từ nay về sau cả gia đình họ sống hạnh phúc bên nhau. Nhưng thật ra điều đó là không thể.

Những chuyện đó, anh đều biết cả

Nhưng ngay cả là như vậy, anh cũng tuyệt đối không muốn buông tay cô, anh vẫn muốn mình sẽ là người bên cô cả cuộc đời này, trong lòng anh tràn ngập hy vọng, muốn được nghe từ cô một đáp án khiến anh không thể tin nổi khiến anh nhảy cẫng lên vì kinh ngạc. Vậy mà ...

Miệng Sở Hà có chút khô đắng, anh hít sâu một hơi, vươn tay chống lên bức tường bên cạnh An Nại, anh vừa mở miệng thì giọng điệu có chút khàn khàn: “Không muốn kết hôn với anh thật à?”

“Ừ.” An Nại gật gù đầu, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh, vẻ mặt rất bình tĩnh mà nhắc lại lần nữa: “Tôi không muốn kết hôn với anh.”

“Từ lúc anh dẫn Đoàn Đoàn về đến tận hôm nay, em vẫn chưa từng nghĩ sẽ ở bên cạnh anh, thật sao?” Những lời này, Sở Hà nói ra thật khó khăn biết bao, từ sau khi về nước anh vẫn luôn cho rằng.....

Sở Hà cúi đầu nhìn vào mắt An Nại, đôi mắt của cô rất sáng, trong đôi đồng tử đen bóng lạnh lẽo phản chiếu thứ ánh sáng thật trong trẻo, anh thấy lòng mình có hơi rủ xuồng, cặp lông mi đen dài che khuất những cảm xúc giấu kín trong đôi mắt kia.....

“Đúng.” An Nại trả lời rất thẳng thắn, không chút dây dưa lằng nhằng. Cô muốn ở bên Đoàn Đoàn một khoảng thời gian, cô vẫn thích Sở Hà, nhưng cô không muốn kết hôn với anh.

Cô ngừng lại một chút, thấp giọng nói: “Trước kia Từ Từ Khởi nói với tôi, ba tôi kết hôn với bà ấy là vì bà đã mang thai tôi, khi đó bà còn rất trẻ, tuổi trẻ tràn đầy nhiệt huyết đã phải chui vào nắm mộ hôn nhân, bà ấy cho rằng thời gian trôi qua rồi ông ấy sẽ thích bà, nhưng sau bao nhiêu cố gắng, ba tôi vẫn đối xử thờ ơ lạnh nhạt với bà ấy. Sau đó trái tim bà ấy nguội lạnh, bà ấy tuyệt vọng, bà ấy ngoại tình, bà ấy phản bội ba tôi, bà ấy đã gian riu với người bạn thân nhất của ông.”

“Anh thấy không, kết hôn như vậy cũng không hề có hạnh phúc.” Hôn nhân như vậy thì sẽ không ai có được hạnh phúc cả.

Cô chưa từng tha thứ cho Từ Từ Khởi vì đã lạnh nhạt thờ ơ với cô khi cô bất lực nhất, cũng không đồng ý chuyện Từ Từ Khởi trong giây phút tuyệt vọng đã chọn con đường ngoại tình, nhưng cô cũng biết, mỗi một người phụ nữ, trời sinh đều mong ước tìm được một người chồng, người sẽ cùng mình sống hạnh phúc đến già trong cuộc hôn nhân thiêng liêng ấy.

Trong cuộc hôn nhân của Từ Từ Khởi và ba cô, không ai có được hạnh phúc.

Và cô thì không muốn mình giẫm lên vết xe đổ đó.

“Anh không giống họ!” Sở Hà vội vàng cắt ngang lời cô, “Anh muốn kết hôn với em không phải vì Đoàn Đoàn.....” Anh thương Đoàn Đoàn, nguyên nhân lớn nhất, chính là vì Đoàn Đoàn là đứa con trai An Nại sinh cho anh, với một kẻ có bệnh cuồng làm ba An Nại lâu năm như anh, mỗi khi anh nhìn Đoàn Đoàn lại càng thấy thẳng bệ giống An Nại, trong lòng bỗng có nơi nào đó thật bình yên.

Sở Hà cúi đầu nhìn sâu vào mắt cô: “An Nại, anh yêu em.”

Thật ra anh đã thích An Nại từ rất lâu rồi, nhưng mãi đến sau này anh mới nhận ra điều đó.

Trước kia trong lòng anh vẫn bướng bỉnh không chịu thừa nhận anh đã thích đứa con gái của người phụ nữ đã hại Hà Nhan phải ly hôn sang Mỹ rồi không bao giờ trở về nữa. Mỗi lần có người nửa đùa nửa thật trêu anh quan tâm An Nại hơn mức bình thường, cứ như là ba người ta vậy, hay hỏi anh có phải anh thích cô rồi không, thấy ai nói có người viết thư tình cho cô thì anh sẽ tức giận, rồi nói hóa ra anh thích cô ấy nhiều như vậy, thì anh sẽ nhảy dựng lên mà phản đối đến cùng, sao anh có thể thích con nhỏ đó được! Rồi đến tận sau này, anh mới nhận ra, anh luôn chăm sóc cô theo thói quen, anh không thể chịu nổi khi cô chịu oan ức, anh không muốn để cô một mình cô đơn.....

Thứ tình cảm anh cứ chối đẩy đẩy bao năm qua, hóa ra là tình yêu.

Thế nhưng tất cả đã muộn rồi.

Yết hầu Sở Hà động lên động xuống, anh thấp giọng nói: “An Nại, sau này anh sẽ không để em cô đơn một mình nữa nhé, được không?”

An Nại quay mặt, nhìn ra bầu trời bên ngoài khung cửa sổ, ánh trăng đêm nay rất sáng lại dịu dàng như vậy, rất giống cái đêm định mệnh đó.

Sở Hà trở về đã được một thời gian rồi. Hôm nay anh lại nhắc tới chuyện kết hôn lần nữa, thì cô biết đã đến lúc phải ngã bài rồi.

An Nại đưa mắt nhìn về phía Sở Hà: “Trước đây có phải anh vẫn luôn cho rằng tôi sẽ đồng ý kết hôn với anh không?”

“Đúng.” Ánh mắt Sở Hà sáng rực nhìn An Nại, từ sau khi anh trở về, thái độ của An Nại đối với anh tốt hơn nhiều so với những gì anh tưởng tượng, dường như anh rất dễ dàng dựa vào danh nghĩa của Đoàn Đoàn mà mạnh mẽ bước vào thế giới và cuộc sống của cô. Khi cô uống say thì nói thích anh rồi hôn anh, thậm chí sau khi chuyện An Nại chưa lập gia đình mà đã có thai bị tung ra, đêm hôm qua anh còn được ôm cô. Những chuyện đó đến quá dễ dàng khiến anh thật khó mà tin nổi.

Cho nên anh đã nghĩ cô có thể sẽ đồng ý lấy anh.

An Nại hắng giọng một cái, cô xoay người đi tới chiếc tủ lạnh đang nằm một góc của phòng khách lấy một chai rượu và một chiếc ly thủy tinh, cô tự rót cho mình một ly rượu đầy và ngửa cổ uống cạn một ngụm, khi chất lỏng nóng rực đi qua cổ họng thì nơi ấy bỗng bỏng rát, An Nại cầm chai rượu rồi lại rót cho mình thêm một ly nữa, cô lắc lắc ly rượu trên tay. Trời sinh cô vốn có tính cách hướng nội, hồi bé lại có tật nói lắp, cho nên cô không thích nói nhiều, cũng chỉ khi nào uống thật say cô mới có thể nói nhiều, căn bản là vì lúc ấy đã nói thì sẽ không thể ngừng được.

Uống cạn hai ly rượu mạnh, An Nại nhìn Sở Hà cũng đã thành mấy người rồi, nhưng vẫn chưa tính là say lắm, cô chậm rãi nói: “Trước đây tôi cũng từng

nghĩ, anh sẽ ở cạnh tôi mãi mãi.”

Ở cái tuổi mười bảy ngây thơ mà ngu ngốc ấy, trong buổi chiều chàng vạng toàn thân cô ướt sũng được anh dùng khăn tắm bao lấy lau thật khô ấy, anh còn nói may mà em có anh đây nhé, và cả trong cái đêm định mệnh đó ánh mắt anh nhìn cô chưa bao giờ dịu dàng đến vậy.

Khi An Nại vừa nói những lời ấy, sắc mặt Sở Hà liền đột nhiên thay đổi.

Nãy giờ An Nại vốn không nhìn anh, cô cầm ly rượu lắc qua lắc lại tiếp tục nói: “Khi đó anh đối xử với tôi rất tốt, anh còn bế tôi bay thật cao thật cao, giống như ba tôi, anh tết tóc cho tôi, anh đi học phụ huynh cho tôi, dạy hóa học cho tôi, đưa tôi cùng đi du lịch tốt nghiệp, công tôi leo núi. Tôi có thể nhớ lại toàn bộ nhưng kỷ niệm thời thơ ấu và thiếu niên kia, tất cả những kỷ ức vui vẻ và ấm áp đều do anh mang tới. Sở Hà, sau khi ba tôi đi, anh là người..... đối tốt với tôi nhất trên thế giới này.”

“Anh biết không, Từ Từ Khởi không thích tôi, sau khi ba qua đời tôi chỉ còn lại một mình. Từ Từ Khởi và tôi..... à cả ông ngoại bà ngoại nữa cũng nói tôi trời sinh lạnh lùng, chính là kiểu người bạc tình bạc nghĩa, là kẻ ăn cháo đá bát [1]. Hóa ra bọn họ nói rất đúng, sau khi ba tôi qua đời, rất ít khi tôi bộc lộ cảm xúc trước mặt người khác, tôi ít khi khóc, cũng ít khi cười, càng chẳng bao giờ buồn bã, cũng chẳng bao giờ vui vẻ, không biết là do trời sinh, hay vì mọi người chẳng ai quan tâm đến tôi.....” An Nại chớp chớp mắt, “Trước đây tôi không thích kết bạn, cũng không muốn yêu sớm như mấy nữ sinh cùng lớp, tôi chỉ muốn lớn lên thật nhanh, muốn trở thành một người thật mạnh mẽ, bởi vì tôi không muốn bị người khác vứt bỏ, không muốn trải qua những ngày tháng ăn nhờ ở đậu nữa.”

[1] Gốc là 养不熟的白眼狼 – Dường bắt thực đích bạch nhãn lang. Bạch nhãn lang (sói mắt trắng) vốn chỉ những kẻ vong ân bội nghĩa, qua cầu rút ván

“Vì thế từ nhỏ tôi đã cố gắng chăm học hơn người khác, ngoại trừ học thì tôi không có sở thích vận động nào khác, cuộc sống của tôi thật buồn chán, con người tôi cũng thật tẻ nhạt. Rồi trong những năm tháng trung học ấy, từ khi tôi bắt đầu thích anh. Mỗi ngày của tôi đều rất vui vẻ, mỗi lần cao trung Tây đại cho nghỉ cuối tuần, tôi sẽ cảm thấy rất hưng phấn, lúc chạy ra công trường thì hận tại sao mình không biết bay để sớm nhìn thấy anh hơn, đó là lần đầu tiên tôi cảm nhận được niềm vui sướng và sự rung động mãnh liệt đến như vậy. Đó cũng là lần đầu tiên tôi biết, à thì ra thích một người là có thể thay đổi một người khác.”

“Tôi rất muốn nói cho anh biết, lại sợ rằng sau khi anh biết sẽ không bao giờ thêm để ý đến tôi nữa, cho nên tôi đành lén lút mà thích anh trong âm thầm.”

Cô lại uống một ngụm rượu lớn: “Buổi tối hôm ấy..... chính là cái đêm có Đoàn Đoàn,” An Nại tạm dừng một chút, “Ngày đó là sinh nhật anh, hôm ấy cũng là ngày anh nhận được offer từ trường đại học bên kia, sáng sớm hôm ấy tôi trốn học tới tiệm bánh ngọt đối diện trường cao trung Tây đại làm cho anh một chiếc bánh sinh nhật rất to, nhưng anh và bạn học lại cùng nhau đi chơi, đến tận khuya mới về nhà.”

“Anh cũng uống rất nhiều rượu.....” An Nại không nói nổi nữa, đêm ấy Sở Hà uống rất nhiều rượu, khi cô chạy xuống mở cửa cho Sở Hà, thì bị hoảng sợ bởi mùi rượu nặng trên người Sở Hà, cô đỡ Sở Hà vào nhà, lúc vừa đến phòng khách thì Sở Hà đột nhiên đè người cô vào tường.....

An Nại biết là không được.

Nhưng đêm ấy khi Sở Hà cúi người kề sát mình vào người cô, anh nhẹ nhàng hôn lên mắt cô một cái, nụ hôn còn mang theo hương rượu nồng đượm, khi bờ môi mỏng ấy chạm vào lông mi của cô, rõ ràng có cảm giác hơi lạnh nhưng trong lòng lại thấy ấm áp vô cùng. Cuối cùng An Nại cũng thả lỏng bình hoa đang định cầm để đập vào đầu Sở Hà xuống đất.....

Trong lòng cô vô cùng chờ mong, nhưng ngày hôm sau liền phát hiện, Sở Hà đã đi rồi.

Anh đã đi Mỹ du học nhưng ngay cả một lời tạm biệt cô cũng không có, giống như giữa hai người họ chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

“Thật ra người vừa say rượu sẽ quên hết mọi chuyện, chính là anh.” An Nại nhẹ nhàng nói.

Thái độ của An Nại thật bình tĩnh, khi cô nói những lời này thì giọng điệu cũng không đau buồn chút nào, nhưng lọt vào tai Sở Hà, lại khiến anh cảm thấy như có một con dao lam nhỏ nhỏ đang cứa vào trái tim anh từng chút từng chút một, tuy không thấy máu, nhưng cơn đau ấy lại từ từ lan tỏa khắp toàn thân, che lấp cả bầu trời khiến anh không tránh kịp, cũng không bao giờ muốn nhắc tới những ngày tháng đó, khi mà An Nại chỉ có một mình, cô đơn mà sống qua ngày.

“Ba tháng sau, anh từ nước Mỹ trở lại, tham gia lễ tốt nghiệp của Học Viện Tây Đại rồi nhận bằng tốt nghiệp. Buổi chiều hôm ấy tôi lấy hết can đảm cả đời, đến phòng anh muốn tỏ tình với anh.”

Thật sự cô đã dùng dũng khí cả đời này để làm chuyện đó.

Vừa nghĩ tới anh rõ ràng cô đã muốn bỏ chạy, vậy mà còn cố chấp muốn tỏ tình với Sở Hà, cô liền cảm thấy bản thân mình thật quá thảm hại!

Khi An Nại lại đổ đầy ly rượu đưa đến bên miệng lần nữa, đã bị Sở Hà cướp mất ly rượu, cô liếc mắt nhìn anh một cái rồi tiếp tục nói: “Tôi nghe Hà Minh hỏi anh có thích tôi không, sau đó, anh cười lạnh một cái.”

Cô cảm thấy thật ra cô đã say rồi, nhưng cô vẫn muốn nói hết, căn bản không thể dừng được nữa, cô nói rất nhiều, những tâm sự đã kìm nén trong lòng cô từ rất lâu rất lâu rồi —

“Thực ra tôi biết bất kể là chuyện đêm hôm đó hay chuyện mang thai bị cả khối biết, lỗi chủ yếu vẫn là do tôi, nếu không phải tôi đồng ý, sau đó cũng sẽ không mang thai, và nếu không phải tự tôi nói cho Lâm Dao Dao biết, thì cũng sẽ không bị cả khối chỉ trích khiến bản thân trở nên tệ hại như vậy.”

“Nhưng anh có biết tôi hận anh nhất điều gì không ? Rõ ràng anh không thích tôi nhưng vẫn muốn tôi sinh con cho anh.

Khi đó bọn họ đều nói, An Nại, sao con người cô tàn nhẫn như vậy, đó là con trai của cô đấy!

Thật ra tôi rất muốn nói với người khác, đó là con trai của tôi mà, tôi cũng muốn sinh thằng bé.

Rồi tôi gặp một nữ sinh giống như tôi đứng ngoài hành lang bệnh viện, cô ấy cũng nói như vậy, ba của cô ấy đã cho cô ấy một cái tát, mẹ cô ấy thì đứng bên cạnh mắng cô ấy không có tiền đồ, mắng một lúc lâu rồi sau đó liền ôm cô ấy khóc thảm thiết.

Thật ra, khi đưa con gái nào gặp phải chuyện như vậy bên cạnh đều sẽ có người an ủi họ, con gái à, con còn nhỏ, chúng ta cũng chỉ vì muốn tốt cho con thôi, nếu con sinh đứa bé này thì cả cuộc đời con sẽ chấm dứt ở đây, con mới mười bảy tuổi, chính con cũng vẫn còn trẻ, cuộc đời của con vừa mới bắt đầu không thể bị phá hủy như thế được.....

Nhưng không có ai nói như vậy với tôi cả, tôi chỉ có một mình, từ khi ba tôi qua đời cũng chỉ còn mình tôi trên thế giới này.

Cho nên tôi đã tự nhủ, An Nại à, cuộc đời của mày vừa mới bắt đầu thôi không thể để đứa bé này phá hủy được, mày không thể vô trách nhiệm như vậy được, mày không thể giữ đứa bé này lại.”

“Sở Hà, anh đã từng nghĩ cho tôi chưa, chẳng lẽ bởi vì lúc ấy có chút thích anh thì tôi sẽ phải gánh vác mọi khó khăn, sẽ buông tay bỏ tương lai của mình, cố gắng hết sức trải qua ngày tháng gian khổ làm một người mẹ đơn thân nuôi con, chờ anh một ngày nào đó bộc phát lương tâm thì quay về tìm tôi, sau đó tôi mang ơn anh chúng ta một nhà ba người sống hạnh phúc bên nhau, giống như những kết cục tốt đẹp như trong tiểu thuyết ấy?

“Tôi cũng có ba, tôi cũng là đứa con gái bảo bối của ba tôi, tôi cũng chỉ mới mười bảy tuổi, tôi sẽ sợ hãi ánh mắt của người đời, tôi cũng sẽ lo lắng cho tương lai của mình. Anh không thích con gái của người phụ nữ khiến mẹ anh phải ly hôn mà sang Mỹ, tôi cũng sẽ nghĩ tôi thích anh như vậy có phải ba tôi sẽ vô cùng thất vọng không. Tôi thích con trai của người đàn ông quyền rũ mẹ mình ngoại tình, tôi còn muốn sinh con cho người ấy, mà người ấy lại chẳng yêu tôi chút nào.....”

Kỳ thật chính là như vậy.

Ngay từ đầu khi Sở Hà trở về, cô không tránh được anh, cô cũng không thích Đoàn Đoàn, cho nên hôm ở trung tâm thương mại cô chẳng chút lưu luyến nào mà bỏ đi, nhưng Sở Hà đã đưa Đoàn Đoàn tới nhà cô.

Cô ngắm Đoàn Đoàn đáng yêu, dần dần mà bắt đầu thích thằng bé .

Cô chỉ muốn ở bên cạnh Đoàn Đoàn một khoảng thời gian, nhưng sau đó Sở Hà lại danh chính ngôn thuận bước vào cuộc sống của cô.

Cô nghĩ cô có thể làm rất tốt cô sẽ không thêm quan tâm đến anh nữa, rồi cô nhận ra mình vẫn thích Sở Hà.

Nhưng vừa nghĩ tới chuyện cô khinh địch để Sở Hà thoải mái đến gần mình, thì bỗng cảm thấy thật có lỗi với cô gái cô đơn tuyệt vọng, cứ luôn bị người ta bỏ rơi ở cái năm mười bảy tuổi ấy.....

Rồi cô nghĩ ra một cách, vừa có thể ở cạnh Đoàn Đoàn một thời gian, cũng vừa có thể để cô hoàn toàn tạm biệt Sở Hà, còn có thể trả lại tất cả những gì mà năm đó anh mang tới cho cô..... ừm, ngoại trừ việc mang thai.

Làm như vậy, người kiêu căng tự mãn như Sở Hà nhất định sẽ bỏ đi.

.....

“Choang”

Sở Hà bóp chặt tay một chút, ly rượu thủy tinh anh đang cầm trên tay liền bị vỡ nát, máu hòa lẫn với rượu thì nhau rơi xuống nền đất, trong phòng khách yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng máu rơi “lộp bộp”.

Những mảnh thủy tinh nhỏ ghim thật sâu vào lòng bàn tay anh, lại bị rượu mạnh thấm vào miệng vết thương rồi gây ra cảm giác đau rát, thật ra anh không cảm nhận được bất cứ cơn đau nào, cứ như anh đã mất cảm giác đau luôn rồi.

Thế nhưng trái tim như bị ai đó hung hăng xé rách, tạo ra một lỗ thủng lớn, trống rỗng, để mặc mưa gió tạt qua.

Khi An Nại nói đến đây, anh đã hoàn toàn hiểu được mọi chuyện .

Đêm hôm đó trong xe anh nói với cô “An Nại, anh thích em”, An Nại chỉ đáp lại anh bằng nụ cười lạnh.

Khi An Nại uống say nói em thích anh, buổi sáng hôm sau, cô còn nói cô đã quên hết tất cả, không nhớ mình đã nói thích anh.

Cô thoải mái dễ dàng để anh bước vào cuộc sống của mình, cho anh một cảm giác không sớm thì muộn cô cũng sẽ kết hôn với anh, để anh được sủng mà sợ, khiến anh vô cùng chờ mong.

Những chuyện đó..... đều là anh đã từng cho cô, bây giờ cô đem tất cả trả lại cho anh.

Cũng không phải tất cả, cô trả lại anh còn nhẹ chán so với những gì anh đã mang tới cho cô.

Sở Hà dựa lưng vào tường cúi đầu khẽ bật cười thành tiếng, tiếng cười ấy lọt vào tai An Nại, có chút cô đơn và thê lương, còn có cả sự mệt mỏi vô cùng. Dưới ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, cô nhìn thấy mấy sợi râu mọc lún phún trên cằm anh.

Sở Hà không nói gì, anh lại nghĩ tới một chiều nào đó khi An Nại còn học tiểu học bị một đám nam sinh đuổi theo trêu cô là nhỏ nói lắp, cả đám còn lấy đá ném vào người cô.

Anh giữ chặt cổ áo thằng nhỏ đó bảo An Nại cho nó một trận, nhưng An Nại chỉ lắc đầu, cô đi tới bãi đá cách đó không xa lượm vài viên đá nhỏ rồi quay lại, ném cho mỗi đứa một viên, không thừa viên nào cũng không thiếu viên nào, ngay cả khoảng cách cô đứng ném từng đứa cũng giống hệt khoảng cách mấy nam sinh kia cầm đá ném vào người cô.

Đây mới là An Nại, đây mới là cô gái nhỏ của anh.

Cô là một người theo đuổi sự công bằng tuyệt đối, sự cố chấp thấm sâu vào tận xương tủy.....

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Chương 39

Việc đã đến nước này, kỳ thật Sở Hà có rất nhiều lời muốn nói để giải thích nhưng lại chẳng thể mở miệng nói được câu nào, bởi vì những lời cô vừa nói, đều là những chuyện anh đã làm, bất luận là xuất phát vì điều gì, bất luận là vì nguyên nhân gì, tất cả đều là những chuyện đã xảy ra.

Lần đầu tiên anh nhận ra, giải thích cũng có lúc không còn tác dụng, cho dù anh có nói với cô hàng nghìn lần “anh yêu em” cũng không bằng nụ cười lạnh ngày ấy và một lần xoay người không quay đầu nhìn lại.

“Sở Hà, chúng ta đến đây thôi nhé.”

Anh nghe thấy tiếng An Nại, giọng cô rất nhỏ, nhưng lại nghe thấy vô cùng rõ ràng, cô dùng một câu trần thuật dạng khẳng định, cô nói chúng ta kết thúc thôi.

Những ngày tháng tươi đẹp vừa qua trong lòng anh lại là khoảng thời gian cô trả thù sòng phẳng.

Trả thù xong rồi thì cô có thể đơn phương nói chấm dứt.

Sở Hà biết bản thân có một tật xấu là thiếu kiên nhẫn, tính khí ương ngạnh, nếu có ai đó trêu đùa anh như vậy, anh hận không thể giết chết đối phương, nhưng khi người đó lại là An Nại thì anh lại có cảm giác cơn bão táp này càng mạnh hơn bao giờ hết.

Anh biết là đáng đời, cho nên bất luận An Nại làm gì, anh cũng chẳng sợ cô đâm một cái vào ngực anh, cũng không sao. Cô trêu đùa anh cũng được, trả thù cũng được, bất luận là vì cảm xúc dồn nén bấy lâu của An Nại hay sự oan ức cô phải cam chịu, anh đều có thể chấp nhận được, ngoại trừ việc cô rời bỏ anh.

Vừa nghĩ đến chuyện An Nại sẽ rời bỏ anh, sau này bên cạnh cô cũng sẽ có một người đàn ông đối xử tốt với cô, cô sẽ sinh một thằng cu kháu khỉnh không phải của anh, bọn họ ba người một nhà sống hạnh phúc bên nhau, vừa tưởng tượng ra hình ảnh đó anh đã cảm thấy vô cùng chói mắt, chỉ có một suy nghĩ kích động là muốn phá hủy tất cả.

Sở Hà biết trước đây mình là kẻ khốn nạn,

Mà đến cả bây giờ anh cũng chẳng khá hơn bao nhiêu.

Nhưng anh tuyệt đối sẽ không buông tay cô và nhất định cũng không để cô sống hạnh phúc bên thằng nào khác, còn bản thân thì ngồi đây âm thầm chúc phúc, tự nhủ chỉ cần nhìn cô vui vẻ là đủ rồi.

Anh thà rằng nhìn An Nại khóc trên vai mình chứ tuyệt đối không muốn thấy cô tươi cười với bất cứ người ai khác.

Sở Hà nghiêng răng bóp nát ly rượu đang cầm trong tay, từng mảnh thủy tinh nhỏ ghim thật sâu vào lòng bàn tay anh, ngay sau đó trong bầu không khí liên phóng phát mùi máu tươi hòa lẫn với mùi rượu nồng, còn anh thì cố kìm nén cơn giận giữ đang bốc ngùn ngụt trong lòng.

.....

An Nại đợi thật lâu, cô từng nghĩ Sở Hà sẽ tức giận mà nổi trận lôi đình, thế nhưng anh chỉ bóp nát ly rượu rồi cũng không làm gì nữa, ngay cả tình huống thẹn quá hóa giận tông cửa mà bỏ đi như cô đã dự liệu cũng không có. Trong phòng khách im lặng đến đáng sợ, cứ như sự bình yên trước cơn dông bão, thật lâu sau, cô nghe thấy tiếng thở dài bất lực của Sở Hà.

Sau một lúc im lặng thật lâu, đột nhiên Sở Hà mở miệng hỏi cô: “Đoàn Đoàn sao?”

Đột nhiên anh nói sang chuyện khác, khiến An Nại phản ứng có chút chậm chạp: “Thằng bé đang ngủ.”

“Ý anh là Đoàn Đoàn phải làm sao bây giờ?” Sở Hà tăng âm lượng lặp lại câu hỏi kia một lần nữa.

“Haiz” Sở Sở Hà đánh thức Đoàn Đoàn, An Nại theo bản năng thở dài một tiếng, sau đó cô mới nhớ ra đây là thói quen Đoàn Đoàn thích nhất, cô có chút buồn bã, trong lòng cũng dâng lên một cảm xúc chua xót và nuối tiếc.

An Nại nhớ lần đầu tiên cô gặp Đoàn Đoàn ở trung tâm thương mại, bé con thật cẩn thận gọi mẹ rồi ra vẻ dễ thương, nhưng cô đã bảo thằng bé tránh ra, sau đó xoay người rời đi, mặc kệ bé con có khóc lóc đằng sau.

Cô nhớ cái lần đầu tiên Đoàn Đoàn đến nhà cô, bé con thật ngoan ngoãn ngồi xổm trước cửa tự mình vụng về cởi từng chiếc giày thể thao, chỉ đi hai chiếc tất giống như cái đuôi nhỏ lơ lửng theo sau cô, còn mở từng ngón tay cô kéo chiếc hành lý bỏ xuống, rồi đặt bàn tay bé xíu của cậu nhét vào trong lòng bàn tay cô.

Còn cả khi Đoàn Đoàn lon ton vui sướng chạy lên sân khấu hướng về phía cô.

Đoàn Đoàn kiễ chân giúp cô lau miệng, Đoàn Đoàn ôm cổ cô nói mẹ ơi đừng khóc.

Còn cả buổi sáng hôm đó câu chuyện về tiểu nòng nọc và mẹ ếch, cô hỏi bé con có muốn ở với mẹ không, Đoàn Đoàn khóc thút thít mà nói “Con muốn ở với ba ba, cũng muốn ở với ma ma.”

Đoàn Đoàn vẫn cho rằng ba ba ma ma và mình sẽ luôn ở bên nhau.

Thật ra, cách cô trả thù cũng không vẹn toàn..... Cô không nghĩ tới biến số là Đoàn Đoàn này, An Nại nghĩ cô sẽ ở bên cạnh Đoàn Đoàn một khoảng thời gian, để cho bé biết thật ra bé cũng có cả ba và mẹ, để tuổi thơ của bé ít nhất cũng trôi qua bình thường, thì lúc đó cô có thể buông tay mà đi rồi, lại không nghĩ rằng đến khi phải thật sự ra đi, cô sẽ luyến tiếc Đoàn Đoàn như vậy.

Nhưng Đoàn Đoàn không muốn đi với cô.

An Nại thở dài một hơi, nhẹ giọng nói: “Thằng bé muốn ở với anh.”

“Vì thế em không cần nó nữa ?” Nghe được đáp án, Sở Hà có chút điên cuồng, anh duỗi chân đạp một cái thật mạnh vào bàn trà, bình rượu trên bàn trà lắc lư, rồi lập tức rơi xuống, phát ra tiếng vỡ loảng xoảng trong phòng khách vốn đang im lặng. Anh phiền não cào cào tóc, bết tắc giống như một con thú hoang đang bị nhốt.

An Nại không nói gì, cô cảm thấy có chút mệt mỏi nên định trở về phòng ngủ.

Cô xoay người định đi vào phòng tắm, lúc đi ngang qua Sở Hà thì cổ tay liền bị anh kéo lại, lực tay của anh rất lớn, máu dính trên bàn tay anh rất lạnh, mấy mảnh thủy tinh vụn đang ghim trong tay anh lập tức giữ chặt cổ tay cô, nhất định cũng ghim vào lòng bàn tay anh càng ngày càng sâu.

“Em cho rằng em không muốn Đoàn Đoàn thì chúng ta sẽ kết thúc?” Sở Hà ép tông giọng xuống thật thấp: “Em đừng mơ!”

“Sở Hà!” An Nại đập mạnh vào đầu gối anh một cái, “rầm”, Sở Hà lùi người lại va vào bàn trà phía sau, bàn trà cũng bị tác động mạnh nên trượt về sau vài mét, ma sát với mặt sàn tạo ra tiếng vang bén nhọn.

“Ba ba!” Rốt cục Đoàn Đoàn đang ngủ ngon cũng bị tiếng động bên ngoài đánh thức, tiểu Đoàn Đoàn mơ mơ màng màng gọi “Ba ba” rồi chạy tới.

Sợ thằng bé sẽ ngã, Sở Hà cướp trước một bước bật đèn phòng khách, trong nháy mắt đèn sáng lên, An Nại theo bản năng nheo mắt lại, vì không thích ứng được với ánh đèn chói mắt đột nhiên xuất hiện kia.

Cô dụi dụi mắt, lúc nhìn qua thì Đoàn Đoàn đã được Sở Hà bế lên bằng cánh tay không bị thương, Đoàn Đoàn một ngày không được gặp ba ba, bây giờ lại được ba ba ôm như vậy, cu cậu vui sướng ôm cô Sở Hà gọi liên hồi “Ba ba”.

“Ma ma!” Đoàn Đoàn nhìn thấy ba và mẹ mình đều ở đây, thì cao hứng vỗ tay một cái, gọi “Ba ba” một tiếng rồi lại gọi “Mẹ mẹ” một tiếng tự mình trêu đùa, mừng rỡ không kìm được.

Cái đầu nhỏ lắc qua lắc lại tựa vào vai anh, Đoàn Đoàn vừa cúi đầu bỗng thấy tay phải ba nó đang chảy máu, Tiểu Đoàn Tử duỗi tay sốt sắng muốn chạm vào tay phải của anh, vừa sốt ruột vừa gọi “Ba ba!”

“Không sao, bảo bố!” Sở Hà tiện tay vẩy vẩy máu trên tay, Đoàn Đoàn thấy thế mà sợ, giãy dụa nhảy xuống khỏi người anh, chạy tới cẩn thận từng chút

đỡ tay anh lên, bé con không dám chạm vào, chỉ cúi đầu phồng hai má liều mạng mà thổi khí vào lòng bàn tay anh, đôi lông mi nhỏ chau lại dường như cũng cảm thấy đau đớn mà nói: “Đau.”

“Ma ma, ba ba. ba ba bị đau.” Đoàn Đoàn ngẩng đầu nhìn An Nại, gấp đến mức cũng sắp khóc rồi. An Nại lấy hòm thuốc đưa cho Sở Hà, Sở Hà nhận thuốc sau đó dùng tay trái cầm chiếc nhíp nhỏ vung về gấp từng mảnh thủy tinh đang ghim trong lòng bàn tay anh, Đoàn Đoàn chạy vòng quanh bên chân anh, trong chốc lát lại chạy sang túm lấy tay An Nại kéo cô chỉ về phía anh, “Ba ba bị đau.”

“Ba ba không đau.” Sở Hà dỗ bé con, “Ma ma con uống say không thoải mái, con mau đi ngủ với mẹ đi.”

“Không đâu,” Đoàn Đoàn lắc đầu, dùng sức túm chặt lấy tay An Nại, “Ma ma.”

An Nại hít sâu một hơi, để Đoàn Đoàn kéo tay cô tới chỗ Sở Hà, khi cô lấy oxi già khử trùng cho Sở Hà còn cô ý run tay để vẩy oxi già lên tay anh nhiều hơn, Đoàn Đoàn đứng bên cạnh vuốt xoa nhắc nhở cô: “Ma ma ma ma cẩn thận chút chút.”

“Ừm,” An Nại gật gật đầu, lấy băng gạc tùy tiện băng tay phải của Sở Hà trông như cái bánh chưng, còn thắt một cái nơ hình con bướm cho Đoàn Đoàn xem, Đoàn Đoàn vờn người qua xem chiếc bánh chưng màu trắng trên tay ba mình, rồi duỗi tay hăm mộ sở sở cái nơ con bướm, thực thích mà gật gật đầu, vờn ngón tay với An Nại ra về cậu rất vừa ý, học theo giọng điệu ngày đó của cô mà nói rất rõ ràng “Ma ma tuyệt vời nhất”.

Đối diện với đôi mắt trong sáng ngây thơ kia, An Nại có chút chột dạ mà cụp mắt xuống.

Xử lý xong miệng vết thương, Sở Hà vẫn bỏ đi dưới cái nhìn đầy mong chờ của Đoàn mập, cu cậu có chút buồn bã được An Nại bế về giường, mẹ cậu đi tắm rửa, chỉ còn mình cậu nằm lăn lộn trên chiếc giường mềm mại, bé con duỗi hai tay xoa xoa hai cái má bánh bao của mình, Đoàn Đoàn xoa mặt xong thì có chút buồn bã nằm úp người trên giường lén tự hỏi, vì sao có ngày cậu phải ở với ba, có ngày lại về ở với mỗi mẹ.

Tiểu Bánh Trôi cũng được ở với cả ba ba và ma ma, hôm trước khi nghỉ hè ba ba ma ma cậu ấy còn cùng tới đón cậu về nhà.

Khi An Nại tắm rửa xong, uống một ly mật ong đi vào phòng ngủ liền thấy Đoàn Đoàn đang nằm chống cằm duỗi người trên giường, bóng dáng nhỏ nhỏ thoạt nhìn có chút cô đơn.

“Đoàn Đoàn ngủ ngon.” An Nại bò lên giường đắp chăn xong, cô duỗi cánh tay dài tắt đèn ngủ, cả căn phòng chìm trong bóng đêm yên tĩnh.

An Nại muốn giống như mọi ngày hôn Đoàn Đoàn một cái trước khi ngủ, nhưng Đoàn Đoàn nằm úp mặt xuống giường mãi mà không chịu ngẩng đầu lên. An Nại chỉ có thể kéo chăn lên cho mình và bé để tránh để cu cậu bị cảm lạnh.

Trong bóng tối, Đoàn Đoàn lén lút quệt khuôn mặt nhỏ nhắn đầm nước mắt vào ga giường, cọ thật sạch nước mắt đang dính trên mặt. Cậu không muốn để ma ma biết mình vừa khóc, bé muốn trở thành một đứa con ngoan, có như vậy ma ma mới thích cậu và còn cả ba ba cậu nữa, sau đó cậu có thể giống như Tiểu Bánh Trôi rồi, được ở cùng cả ba ba và ma ma nữa.

Khi An Nại đang chuẩn bị vào giấc, bỗng một bàn tay mềm mại nhỏ xíu vờn tới ngoắc lấy ngón út của cô, bé con giữ tay cô rất chặt, cứ như nó biết cô sẽ sắp biến mất vậy.

Trước đây An Nại chưa từng nghĩ, rõ ràng năm đó đứa bé này là sự si nhục và phiền não của cô, bây giờ cu cậu lại khiến cô không rời xa rồi.

Cô đáp lại cũng giữ chặt ngón tay bé xíu của Đoàn Đoàn, nhẹ nhàng néo néo ngón út mập mạp mềm mại kia, Đoàn Đoàn mau chóng lén một cái lọt vào lòng cô, cái đầu tóc xoắn bù xù thân mật cọ cọ vào cổ cô, cu cậu cọ cọ vào cổ cô rất ngứa nhưng lần này cô không hề tránh ra nữa.

An Nại không biết sau này mình có thể sinh được đứa con nào không, cũng như không biết sau này Đoàn Đoàn có thể có người mẹ nào khác hay không, cô cũng không biết sau khi Đoàn Đoàn lớn lên có nhớ được cô – người đã sống cùng bé một khoảng thời gian ngắn hay không, nhưng cô biết, cô sẽ mãi nhớ Đoàn Đoàn, đặt bé con vào một nơi mềm mại nhất trong lòng, vừa chạm vào sẽ cảm thấy rất đau,

Đoàn Đoàn nhỏ giọng gọi một tiếng “Ma ma”, An Nại ừ một tiếng cũng nhỏ giọng đáp lại “Đoàn Đoàn”.

“Ma ma.” Đoàn Đoàn dường như đã thấm mệt, giọng ní cũng càng ngày càng nhỏ, “Tiểu Đoàn yêu mẹ nhất!”

Bé con nói xong câu đó thì im lặng, hẳn là đã ngủ rồi.

Thật lâu sau đó, An Nại mới nhẹ giọng đáp lại:

“Mẹ cũng yêu con nhất.”

Ăn xong bữa sáng, An Nại đưa Đoàn Đoàn tới công viên trò chơi gần nhà, bởi vì gần cho nên cô không lái xe mà nắm tay Đoàn Đoàn cùng tới công viên.

Trên đường đi Đoàn Đoàn luôn kể chuyện cho cô nghe, lộ trình ngắn ngủn nhưng bọn họ chậm chạp đi thật lâu, phải hơn mười giờ mới tới được công viên trò chơi.

Đoàn Đoàn vẫn còn quá nhỏ, những trò chơi trong công viên bé con đủ tuổi có thể chơi được rất ít, An Nại cùng cậu chơi đu quay ngựa gỗ một lúc, tất nhiên với bé trai thì trò đu quay ngựa gỗ này không có chút kích thích nào nên cậu bé cũng chẳng mấy hứng thú, Đoàn Đoàn ngồi trên con ngựa gỗ mắt không chớp lấy một lần cứ nhìn chăm chăm về mấy chiếc xe đạp cách đó không xa.

Kết thúc lượt đu quay ngựa gỗ, An Nại mua hai chiếc kem chocolate, cô và Đoàn Đoàn một người cầm một chiếc ngồi trên ghế cùng ăn, vừa ăn xong cô liền quay sang hỏi Tiểu Đoàn Đoàn đang chuyên tâm xử lý chiếc kem que: “Con muốn chơi xe đạp không?”

“Muốn ạ!” Đoàn Đoàn ăn nốt chiếc kem socola chỉ với một miếng, cậu liếm liếm chút chocolate còn dính nơi khóe miệng, “Ma ma con muốn chơi.”

An Nại gật gù đầu, khi dẫn cậu đến nơi chơi xe đạp, dọc đường đi Đoàn Đoàn vui sướng kể cho cô nghe: “Ba ba cũng từng đưa con đi chơi xe đạp, ba ba lợi hại lắm đó! Ba ba con là lợi hại nhất!”

“Ừm” An Nại gật gù đầu, nói: “Mẹ cũng giỏi lắm đấy nhé.”

Chờ khi bọn họ chơi xe đạp Đoàn Đoàn mới phát hiện ra mẹ cậu thật sự cũng rất lợi hại, bọn họ đại toàn thắng trên sân xe đạp! Đoàn Đoàn vui vẻ bật ngón cái với cô, An Nại giờ tay lên nói: “High five!”

Cô nói xong thì đạp nhẹ vào lòng bàn tay Đoàn Đoàn một cái, Đoàn Đoàn cũng duỗi tay tới đập vào tay cô một cái: “five!”

“Ma ma” Lúc ra khỏi cổng công viên trò chơi, Đoàn Đoàn nhéo nhéo ngón tay cái của An Nại nhỏ giọng nói: “Ma ma con muốn..... hát một bài... cho mẹ nghe.”

“Được” An Nại gật gù đầu, “Con trai mẹ còn biết hát cơ đấy.” Ngay cả khi ngữ điệu không hoàn chỉnh, nhưng Đoàn Đoàn vẫn rất thích hát.

“Ừm” Đoàn Đoàn còn rất nghiêm túc mà gật gù đầu, hai tay nhỏ bé chắp đằng sau lưng nhún nhảy, lắc lắc cái đầu hát thật to:

“Tớ có một ba ba tốt,” Vừa hát câu đầu tiên, Đoàn Đoàn liền quên lời, cậu có chút xấu hổ mà xoa xoa mặt, hát lại một lần nữa: “Con có một ba ba tốt.....”

“Cực cực nhọc nhọc vì gia đình, chúng tớ đều thương ba.” Đoàn Đoàn lớn tiếng hát, bài hát này là ba ba cậu dạy cậu hát, cậu rất thích bài hát này.

An Nại nhìn Đoàn Đoàn, giọng của bé con rất non nớt, nhưng điệu bộ lúc lắc cái đầu hát rất đặc ý kia dễ thương biết bao.

“Ba ba ba ba mau về nhà, con và ma ma đang đợi ba.” Hát đến đoạn điệp khúc cảm động, Đoàn Đoàn còn vỗ tay theo nhịp.

“Ba ba ma ma không cãi nhau, con có một gia đình ấm áp.....” [1]

[1] Lời bài hát 我有一个好爸爸 – Tớ có một người ba tốt ^^

Chương 40

“Ba ba ma ma không cãi nhau, con có một gia đình ấm áp.....” Đặc biệt là câu cuối cùng, Đoàn Đoàn hát đến hai lần.

Tất nhiên cô sẽ không cãi nhau với Sở Hà, bởi vì cô sẽ không cùng anh tạo thành gia đình của Đoàn Đoàn.

An Nại hạ mắt xuống, giữa cổ họng có chút nghẹn ngào khó chịu, cô vốn định chào tạm biệt Đoàn Đoàn thật vui vẻ nhưng khi nhìn vào đôi mắt đáng yêu kia thì một câu cô cũng không nói nên lời, cô tuyệt đối không muốn Đoàn Đoàn phải khóc, nhưng cô và Sở Hà đã chọc thủng tầng giấy mỏng manh cuối cùng giữa hai người họ.....

Đoàn Đoàn hát xong liền ngẩng cổ lên nhìn cô, trung ra vẻ mặt muốn được khen ngợi.

An Nại cúi người xuống đỡ cánh tay Đoàn Đoàn ôm bé con ngồi lên đùi mình: “Con hát hay lắm, là ba ba con dạy à?”

“Ừm, ba ba dạy con hát đấy.” Ngồi trên đùi cô, Đoàn Đoàn vui vẻ gật gù đầu thật mạnh, cậu cúi đầu nghịch mấy ngón tay bé xíu của mình: “Ba ba dạy con, về này, hát này, tắm này, mặc quần áo này, còn kể chuyện cổ tích nữa.....”

“Con giỏi nhất!” An Nại nhéo hai má Đoàn Đoàn, hai cái má bánh bao thật mềm, xò thích chết được.

“Con... ba ba con là giỏi nhất!” Đoàn Đoàn vội vàng nói xong thì cọ người vào lòng An Nại, nói: “Ma Ma, ma ma cũng dạy con hát một bài đi.”

“Được.”

Sau khi về nhà, An Nại dạy bé con bài hát ‘Chuột vàng Pikachu’ [1], bởi vì bài hát này không có quá nhiều âm điệu, nên cô cũng không cần hát đúng nhịp điệu lắm gì.

[1] Bài hát ‘Chuột vàng Pikachu’

Tiểu Đoàn Đoàn mặc bộ trang phục chuột Pikachu màu vàng toàn thân, một tay nghịch cái đuôi của mình còn rất nghiêm túc cất cao giọng hát cùng

cô:“Bởi vì tớ là duy nhất, là con chuột vàng thật to.....”

Lúc bé con hát An Nại liền đăng nhập YYtalk giúp bé con thu âm bài hát, khi cô đang vào trang chính màn hình liền xuất hiện khung chat Hồ Ly Ăn Gà đang soạn thảo văn bản, Hồ Ly nói nhóm câu lạc bộ đã quyết định tới thứ bảy tuần này sẽ tổ chức buổi gặp mặt nên hỏi cô có đi không, An Nại nghĩ chắc thứ bảy cô cũng không có chuyện gì nên đã mở miệng đồng ý luôn.

Rất nhanh đã tới buổi trưa, An Nại làm cho Đoàn Đoàn một đĩa trứng hấp và bốn chiếc bánh pudding ô mai, Đoàn Đoàn vươn tay đút cho cô một miếng trứng hấp và một chiếc bánh pudding ô mai sau đó mới bắt đầu ăn phần của mình. Lúc An Nại nấu cơm xong quay lại, thì mấy chiếc bánh pudding nhỏ trên bàn đã không còn cái nào. Còn Đoàn Đoàn đang vui mặt vào trong đĩa liếm nốt vụn trứng còn lại, bị cô phát hiện ra cu cậu lại chẳng thèm lau miệng mà gọi:“Ma ma!”

“Đoàn Đoàn,” An Nại ngập ngừng một chút rồi hỏi,“Con có nhớ ba ba không?”

“Nhớ lắm ạ!” Đoàn Đoàn nhảy xuống khỏi ghế nhỏ chạy về phía cô.

“Vậy chúng ta đi tìm ba ba nhé?”

“Dạ.”

An Nại không lái xe, cô bé Đoàn Đoàn xuống nhà gọi xe taxi tới công ty của Sở Hà, trên cả đường đi Đoàn Đoàn vịn cửa sổ rung đùi đắc ý hát:“Tớ là Pikachu trên người có vằn điện màu vàng.....”

Đang là giữa trưa, người qua lại ở lầu một Thần Dập cũng không ít, An Nại một tay ôm con chuột vàng của cô đi về phía bàn tiếp tân, trên đường đi có không ít người quay lại nhìn bọn họ chẳng chút ý tứ, cũng nhờ Lâm Dao Dao ban tặng, cô đã nổi tiếng thế này rồi. Có lẽ cũng nể mặt Sở Hà, ánh mắt bọn họ có lộ liễu thế nào đi nữa cũng chỉ dám nhỏ giọng xì xào bàn tán.

An Nại mắt nhìn thẳng mà đi ngang qua những người đang bàn tán kia, lập tức đi đến trước quầy lễ tân. Cô gái đang ngồi ở quầy lễ tân vốn cũng đang nói chuyện với đồng nghiệp, vừa thấy cô bước về phía mình thì cô ta hơi ngạc nhiên, lén lút đánh giá cô một lượt, rồi lắp bắp nói:“Sở tổng ở tầng mười bảy, mời chị, không sao, không cần hẹn trước.”

An Nại nhìn cô ta gật gật đầu, rồi bé Đoàn Đoàn đi thẳng vào thang máy, thang máy đóng lại trong nháy mắt, tiếng nói chuyện bên ngoài đột nhiên còn to hơn vừa nãy.

Khi cô đến tầng mười bảy thì Sở Hà đang ở phòng họp, thư ký của anh mời cô vào thẳng văn phòng Sở Hà chờ anh.

An Nại đi vào văn phòng Sở Hà, phòng làm việc của anh rất rộng, trông có vẻ hơi trống trải, nhưng ánh sáng lại vô cùng tốt, cả văn phòng sáng rực hẳn lên, lại có thêm vài chậu cây cảnh xanh tươi mát mắt tô điểm nên cũng không quá đơn điệu. Khi An Nại ngồi trên sofa nghĩ lát nữa phải nói với anh thế nào, thì Đoàn Đoàn đã ngửa quen đường cũ bò lên chiếc ghế dựa bên bàn làm việc của Sở Hà, bé con quỳ thẳng người đuôi tay kéo chén trà của ba mình xuống, hai tay cầm chén trà chạy lạch bạch đến trước mặt cô:“Ma Ma, uống nước.”

Cu cậu chạy rất nhanh, tay cầm cũng không vững, nhoáng một cái bé con đã vẩy hết nước lên người An Nại.

Hôm nay An Nại vốn mặc quần trắng, nước trà vừa rơi xuống quần liền loang ra một màu vàng nhạt, cô để Đoàn Đoàn ngồi trong phòng làm việc chờ cô, còn mình thì vào phòng vệ sinh cầm xả phòng tẩy qua vết ố trên quần, cô vừa vẩy nước làm ướt quần liền nghe thấy hai người nhỏ giọng nói chuyện bên cạnh —

“Bà chủ của chúng ta đã tìm tới tận cửa rồi, bà chủ nhìn cũng xinh đẹp thật đấy còn lạnh lùng nữa, áp đảo Lâm Dao Dao là cái chắc, Lâm Dao Dao cũng ngốc thật, vừa đúng lúc tác thành cho người ta, chắc chắn.”

“Nhắc tới Lâm Dao Dao, cậu nói xem, Lâm Dao Dao có phá hợp đồng không? Chị em ở công ty chúng ta, bây giờ cũng quá thảm, nhưng sau lưng cô ta còn có Hà tổng, không biết có thể xoay người hay không đây?”

“Ha ha, tôi biết ngay mà, bà chủ còn có con trai, máu chó là không cần nuôi, còn có thể mượn đứa nhỏ mà thăng cấp, quả là chuyện tốt đều thuộc về cô ta.”

“Này, nhỏ giọng chút.”

Hai người phụ nữ vừa đi ra, vừa đứng lúc nhìn thấy An Nại, đơ đơ lúc xấu hổ không biết phải nói gì mới đúng, thì cánh cửa đằng sau lưng họ đột nhiên bị mở tung, Lâm Dao Dao hai mắt đỏ hồng từ trong phòng lao ra, oán hận liếc mắt nhìn các cô một cái rồi bước ra, đi đến nửa đường chợt quay lại.

Cô ta liếc mắt nhìn An Nại một cái, hạ giọng nói:“Nại Nại, tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

“Ờ” Mặt An Nại không chút biến sắc,“Nhưng tôi không muốn nghe.”

“Ngày xưa, chuyện lan truyền vụ cậu mang thai cũng không phải tôi muốn làm vậy mà là.....” Cô ta mới nói được một nửa, thì tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên, Lâm Dao Dao cúi đầu nhìn thoáng qua khung hiển thị tin nhắn, chưa nói hết câu liền vội vã rời đi.

An Nại cảm thấy thực kỳ lạ...

Lúc trở lại phòng làm việc của Sở Hà, thư ký nói cuộc họp sẽ kết thúc sau mấy phút nữa, rồi nói cô không cần vội chỉ đợi thêm vài phút nữa thôi.

Sau khi chắc chắn Sở Hà sẽ mau chóng đi ra, An Nại không bước vào phòng anh nữa mà đứng ngoài cửa nhìn bé con đang nghịch mấy chậu cây nhỏ: “Đoàn Đoàn, mẹ đi nhé.”

Mấy chữ này nhẹ nhàng, giống như trước đây mỗi lần cô và Sở Hà cùng thay nhau đón Đoàn Đoàn vậy.

Đoàn Đoàn vươn tay giữ chặt tay cô: “Ma ma đừng đi! Ma ma đừng đi!”

“Ma Ma đừng quên, ngày mai phải tới đón con đấy!” Đoàn Đoàn có chút không nỡ chạy đến cửa bắt lấy cổ tay An Nại, “Đừng quên!”

Bé con nghĩ hôm nay cũng giống như mọi lần, cậu đi theo ma ma một ngày rồi lại theo ba ba một ngày, ngày mai là lại được gặp mẹ rồi.

Lúc An Nại ra khỏi cửa chính Thần Dập, thì có chút cảm giác không chân thật, vừa rồi cô bé Đoàn Đoàn đi vào, bây giờ cũng chỉ có một mình cô đi ra .

Sau khi Sở Hà kết thúc cuộc họp trở lại văn phòng, trong căn phòng làm việc to như vậy cũng chỉ có cậu con trai Pikachu của anh, Sở Hà chau mày kéo cái đuôi vàng lớn của Đoàn Đoàn: “Đoàn Đoàn, ma ma con đâu?” Đoàn Đoàn kéo vài lần nhưng cũng không kéo được đuôi của mình lại, liền cố gắng dẩy dựa liều mạng chạy về phía trước, “Ma Ma đi rồi ạ.”

Sở Hà thả lỏng tay khiến Đoàn Đoàn đang cố chạy liền ngã dập mông xuống đất, cu cậu xoa xoa mông rồi từ từ bò dậy, không dám khóc, hình như ba ba cậu giận rồi.

Sở Hà đen mặt gọi điện thoại cho An Nại nhưng không có người nhắc máy, anh bấm mạnh một cái lên bàn, vết thương vừa băng bó cẩn thận đêm qua giờ đây lại thấm đẫm máu đỏ.

Ba ngày liên tục, An Nại không về nhà cũng không nhận điện thoại của anh, nếu không phải Sở Hà biết tin cô tới thành phố A công tác từ chỗ Cảnh Thâm, còn tưởng rằng cô đã bốc hơi khỏi nhân gian mất rồi.

Một lần nữa quay lại cuộc sống vù em như những ngày ở nước ngoài, Sở Hà nổi điên mấy ngày nay, đến ngày thứ ba, Đoàn Đoàn khóc lóc rên rĩ liên tục đòi mẹ, thì anh cũng không nhin nổi nữa. Sau khi đưa Đoàn Đoàn giao cho Hà Nhan, thì một mình tới thành phố A tìm An Nại.

Mấy ngày nay, lần đầu tiên Lâm Dao Dao cảm nhận được cuộc sống một ngày cứ như một năm, cả người cô gấp đến mức như kiến bò quanh vòng trên chảo nóng.

Không có đêm diễn mới, không có buổi hẹn phỏng vấn, không có hoạt động, không có talkshow, sớm muộn gì cô cũng sẽ bị đám hoa nhò thay thế, và cũng sớm bị fans của mình quên mất.

Quan chức cấp cao của công ty thì chậm chạp không tỏ rõ thái độ, mà Sở Hà kiên định hủy sạch hợp đồng của cô, chị Vu người đại diện của cô cũng không thêm đề ý đến cô, dường như chị ấy đã hoàn toàn bỏ rơi cô mất rồi.

Lâm Dao Dao vẫn nằm ở nhà trọ gọi điện cho Hà Minh liên tục nhưng không có người nhắc máy, sau khi nhận ra mình đã bị Hà Minh đâm một dao Lâm Dao Dao tức giận muốn tới Thần Dập chất vấn Hà Minh nhưng không ngờ lại gặp An Nại trước.

Cô không nhin nổi muốn nói cho An Nại, sau đó sẽ cùng Hà Minh cá chết lưới rách, vậy mà tin nhắn của Hà Minh đã tới rồi.

Lâm Dao Dao không nuốt nổi con giận này nhưng bây giờ cô chỉ có thể dựa vào Hà Minh mà xoay người!

Nhưng Hà Minh hiển nhiên không yên lòng, căn bản anh ta không thể giúp được cô, bởi vì Sở Hà đã cương quyết cô lập cô.

Lâm Dao Dao vút đi động qua một bên, không ngừng tìm kiếm tên mình trên diễn đàn nóng, tự ngược tìm tên mình trên các trang chủ báo mạng — fans của cô cũng không còn xuất hiện trên đầu lợi hại như trước nữa.

Lâm Dao Dao lại dùng nick phụ của mình liều mạng bôi đen mình một phen, rốt cục cũng có một đám fans giờ tay, bảo vệ cô, mau chóng đưa status của cô lên đầu bảng.

Lâm Dao Dao bắt đầu giữ chặt đám thủy quân còn sót lại chút ít , cố gắng mà điều khiển cảm xúc của fan.

An Nại tới thành phố A công tác đã được ba ngày.

Rõ ràng cô đang nằm trên chiếc giường khách sạn mềm mại êm ái nhưng lại cảm giác thật trống rỗng

Lần đầu tiên một mình nằm trên chiếc giường rộng đến vậy nhưng cô lại cảm thấy thật khó chịu, cũng may thời gian đi công tác cũng ngắn. Chiều thứ bảy, An Nại thu dọn toàn bộ hành lý của mình rồi quay lại thành phố C, thời gian vẫn còn sớm, nên vừa đúng lúc cô mua được vé máy bay buổi tối về nhà.

An Nại đến khách sạn cả lũ đã hẹn trước rất sớm, vì cô tới quá sớm nên trong phòng chưa có ai. Cô nhàn nhã ngồi trên sofa nghịch điện thoại, bỗng nghe thấy tiếng cửa phòng mở, khi cô vừa ngẩng đầu nhìn thoáng qua, liền nhận ra một bóng dáng thật quen thuộc.....

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Chương 41

“Nại Nại, đã lâu không gặp.” Hà Minh đặt một tay lên cửa cười tủm tỉm chào hỏi cô, giọng điệu rất quen, còn cố ý hạ thấp giọng để cô nhận ra giọng hắn.

Hôm nay hắn mặc một chiếc áo Tshirt trắng đơn giản cùng quần bò xanh, trông có vẻ rất giản dị mà thoải mái, thoát nhìn như một cậu sinh viên chưa từng trải đời.

“Đã lâu không gặp.” Quả thật An Nại đã lâu lắm không gặp mặt Hà Minh bên ngoài rồi, cô vốn cảm thấy Hà Minh..... biết quá nhiều chuyện của cô, mỗi lần gặp Hà Minh cô sẽ cảm thấy rất xấu hổ.

Cô cùng Hà Minh và cả Sở Hà cũng coi như lớn lên bên nhau từ bé, khi ấy Hà Minh thường xuyên tới nhà họ Sở cùng Sở Hà..... trêu chọc cô, An Nại bị trêu chọc nhiều nên cũng không thêm để ý đến bọn họ nhiều lắm. Hà Minh không giống như Sở Hà, nếu An Nại bỏ Sở Hà, Sở Hà sẽ không thêm tới trêu chọc cô nữa, nhưng Hà Minh không như vậy, cô không muốn chơi cùng Hà Minh, hắn sẽ trêu chọc cô đến cùng, An Nại thậm chí một chữ ‘Chính’ trong lòng, sau đúng bảy lần An Nại sẽ trả lại cho hắn một đòn mạnh.....

Ngày đó cô thường xuyên bị đám nam sinh trong trường trêu chọc, có một lần còn suýt chút nữa bị bọn họ kéo vào WC nam, Sở Hà không nhịn được quyết định đưa cô đi học TaeKwonDo, Sở Hà luyện được rất nhiều chiêu, nhưng cô chỉ học một chiêu duy nhất vừa nhanh chuẩn lại mạnh – đó là đá trúng điểm yếu của đối phương.

Vì thế, Hà Minh liền gặp xui xẻo.

Sau này, chú Sở nói, cú đá của cô thiếu chút nữa đã khiến Hà Minh đoạn tử tuyệt tôn cả đời.

Vài năm sau đó hai người cũng rất ít khi gặp nhau, Hà Minh chơi với Sở Hà, cô cũng ở cạnh Sở Hà, nhưng hiếm khi cô và Hà Minh chạm mặt lần nào, cho dù là gặp nhau thì cũng chẳng ai thêm để ý đến đối phương. Chắc hẳn Hà Minh vẫn ghi hận chuyện cô thiếu chút nữa đã khiến hắn đoạn tử tuyệt tôn năm ấy.

Bước ngoặt trong quan hệ của bọn họ xảy ra khi cô học lớp mười một, hôm đó sau khi tan học An Nại đang đi tắt qua con ngõ nhỏ về nhà thì bị Hà Minh cản đường, hắn trịnh thượng nói với cô: “Lớp em không có ai thích em, em thấy cả đám con gái lớp em ai ai cũng yêu đương rồi đấy, nếu không thì chúng ta cũng yêu nhau đi?”, An Nại nghe mà sợ ngây người, từ khi nào thì “một người” tương đương với “cả đám” vậy, còn cả lý do hẹn hò cũng chẳng logic chút nào, hơn nữa cô cũng chưa muốn yêu.

Điều cô tò mò hơn là, Hà Minh còn muốn hẹn hò với cô, hẳn ta thật sự không cảm thấy có chút bóng ma tâm lý nào sao?

Cô không chấp nhận lời tỏ tình của Hà Minh, ngay hôm sau hắn ta đã hẹn hò với nữ sinh ngồi cùng bàn với cô, hơn nữa trưa nào hắn cũng tới đưa cơm cho bạn gái mình, hai người ngồi cạnh An Nại diễn cảnh ân ái ái.

Sau lần đó, lần tiếp theo cô thấy mặt Hà Minh chính là vào buổi chiều hôm cô định tỏ tình. Lúc ấy cô nghe thấy Hà Minh hỏi Sở Hà “Có phải anh thích An Nại rồi không?”. Sau khi biết được thái độ của Sở Hà đêm đó An Nại đã đi uống rượu với Lâm Mộ đến tối muộn mới về, trên đường về nhà còn nhận được cuộc gọi của Hà Minh, rõ ràng cô đang buồn đến mức sắp khóc, nhưng Hà Minh lại ở đầu dây bên kia nhẹ nhàng nói: “An Nại, dù sao anh họ cũng không thích em, nhưng tôi thật sự rất thích em, chúng ta hẹn hò nhé được không?”

Như vừa bị chém một đao, An Nại im lặng vài phút rồi đáp: “Không được đâu.”

Sau khi cô vừa nói, bên kia liền cười ha ha ha không dứt, cuối cùng Hà Minh còn ra vẻ thoải mái mà nói: “Đùa em tí, là anh trai đang an ủi em thôi!”

Sau đó thì bọn họ không gặp nhau thêm lần nào nữa, lần tiếp theo cô gặp lại Hà Minh là nửa học kỳ sau của năm nhất khi cô quay lại Tây Đại, Hà Minh thường xuyên tới chân ký túc xá tìm cô, mới đầu, cô nghĩ Hà Minh đi tìm cô là vì Sở Hà nhờ vả, Hà Minh cũng thỉnh thoảng có nhắc tới Sở Hà hoặc là chuyện trước đây của ba người bọn họ, cho đến khi Lâm Mộ hỏi cô có phải cô đang hẹn hò cùng Hà Minh hay không, cô mới bắt đầu suy nghĩ.

Cô vừa chấm dứt một mối tình đơn phương vô vọng, hơn nữa cô vốn không thích Hà Minh, nên không muốn lợi dụng hắn quên Sở Hà, cũng không muốn dùng hắn chọc ghẹo ai, cho nên tất nhiên sẽ không hẹn hò với hắn.

Trên thế giới này, vốn không có ai muốn một mối tình tạm bợ với người khác cho qua ngày.

“Cầm Sát Hòa Minh?” An Nại nghĩ một chút rồi hỏi hần. Trước đây khi cô cùng Cầm Sát Hòa Minh thu âm cùng nhau, cô hoàn toàn không ngờ đối phương là Hà Minh, giờ Hà Minh lại có mặt ở đây, hơn nữa cái tên lại tương tự như vậy..... cho nên cũng chỉ là vì lí do đó thôi.

“Đúng vậy!” Hà Minh thoải mái mà gật đầu, ngồi xuống ghế sofa bên cạnh cô, thân nhiên tựa người vào ghế dựa nói chuyện phiếm cùng cô, “Tôi vẫn luôn chờ em nhận ra mình.”

Khi Hà Minh ngồi xuống gần cô, An Nại chỉ cảm thấy thật xấu hổ, may là Cố Ly và một em gái cùng lúc đó cũng tới luôn, em gái kia vừa trắng lại hơi mũm mĩm, nhưng gương mặt rất có nét rất duyên, giọng nói cũng rất dễ nghe: “Em là Viên Bánh Trôi Tròn, em béo lắm phải không, ha ha ha.....”

“Xin chào, tôi là Thách Anh Lâm Gì Đây.” Trò chuyện với mọi người, An Nại có cảm giác như vừa được giải thoát vậy, thế này thì cô sẽ không cần nói chuyện với Hà Minh nữa rồi.

Nhưng cả tối hôm ấy cô cứ có cảm giác ánh mắt nóng rực của Hà Minh đang nhìn mình chằm chằm.

An Nại đi toilet, sau khi về thì liền ngồi xuống bên cạnh Cố Ly nơi cách Hà Minh xa nhất.

Cho dù cô không muốn quay lại với Sở Hà, nhưng tuyệt đối cũng không muốn yêu đương gì đó với Hà Minh, như vậy sau này sẽ khiến Đoàn Đoàn cảm thấy khó xử.

Trước đây nhóm chị em đã có nhiều lần gặp nhau, nên cả đám rất quen mặt nhau hơn nữa lại cùng chung sở thích, cho nên vô cùng cao hứng khó tránh khỏi việc gọi rượu liên tục, An Nại uống mấy chén, nhưng lại không cảm thấy say. Vừa tán tiệc, An Nại liền ra trước cửa khách sạn gọi xe, Hà Minh nhanh chóng lại xe đến trước mặt cô, hạ cửa kính xuống rồi nói với cô: “Để tôi đưa em về.”

“Không cần.” An Nại lắc đầu, đi vòng qua xe của hần mà tiếp tục đi, bất thành linh Hà Minh bỗng xuống xe tiến sát lại gần cô, lặp lại một lần nữa: “Tôi đưa em về.”

Lần này sau khi An Nại từ chối, Hà Minh cũng không kiên trì nữa, mà lái xe đi thẳng.

An Nại vẫn quay lại căn hộ nhỏ mà bác cô để lại.

Đêm hôm đó cô lại mất ngủ, lăn qua lộn lại trên giường chục lần cũng không ngủ được.

Cuối cùng An Nại quyết định dậy ôm máy tính tìm đại một bộ phim hài xem, vừa xem qua mấy phút đầu cô mới nhận ra bộ phim này chính là phim tối hôm đó cô và Đoàn Đoàn cùng nhau ngồi xem.

Tối hôm đó bọn họ xem phim rất vui, Đoàn Đoàn cứ cười liên tục, nhưng cuối cùng hai người vẫn chưa xem hết bộ phim này.

An Nại ngồi xem lại bộ phim nhưng lại chẳng cười được mấy lần, trước đây mỗi lần xem phim hài cô cũng có thể cười như điên, hơn nữa cũng là bộ phim này tối hôm đó cô còn cười nghiêng ngả nhưng giờ lại không thể cười nổi.

Lần đầu tiên cô xem phim hài mà hết phim vẫn không cảm thấy buồn cười, ngược lại còn có chút cảm giác muốn khóc.

Rõ ràng hai người chỉ ở chung với nhau một tháng ngắn ngủi, nhưng trong đầu cô giờ đây chỉ toàn là hình ảnh bé Đoàn mập mũm mĩm dễ thương thôi.

Không biết giờ Đoàn Đoàn con trai cô có đang khóc không ?.

Sau khi đến E.A uy hiếp Cảnh Thâm cung cấp địa chỉ khách sạn An Nại sẽ ở khi đi công tác, Sở Hà liền ôm Đoàn Đoàn tới thẳng khách sạn đó tìm An Nại, nhưng không ngờ lại đến muộn, cô đã trả phòng rồi đi từ lâu rồi.

Đã sắp mười một giờ đêm, Đoàn Đoàn nằm gục đầu trên vai anh buồn ngủ không mở nổi mắt, còn cầm tay anh hỏi ma ma đâu.

Cũng vì giờ đã quá muộn, nên Sở Hà đành phải thuê một phòng ngủ tại khách sạn, anh quyết định để Đoàn Đoàn ở đây một đêm rồi ngày mai sẽ về thành phố C.

Sợ Đoàn Đoàn mệt, nên anh muốn cho cu cậu đi ngủ sớm, lần này Sở Hà không để Đoàn Đoàn tự mình tắm rửa nữa, anh liền tắm luôn cho Đoàn Đoàn rồi đem nhai con ôm lên giường, tiêu Đoàn Từ chum chiếc khăn tắm lớn ngồi giữa hai chân anh, anh cầm chiếc khăn mặt lau tóc cho cu cậu, vì dùng lực quá mạnh khiến cu cậu cứ lắc la lắc lư.

Sở Hà lập tức nhớ tới An Nại, động tác trên tay cũng chậm dần lại.

Chậm đến mức Đoàn Đoàn còn tưởng ba cậu đã lau xong rồi, dụi dụi mắt mà gọi một tiếng ba ba rồi muốn đứng dậy ra giữa giường nằm ngủ, Sở Hà vừa kéo khăn tắm thì cu cậu lại ngã ngửa về chỗ, Sở Hà không yên lòng lau người cho Đoàn Đoàn: “Đừng nghịch, con nghịch ba đau đầu lắm.”

Đoàn Đoàn vô tội lắc đầu, lấp bắp nói: “Ba ba... con... không có đâu.”

Sở Hà lau thêm vài lượt, cũng lười lau tóc của mình, anh tiện tay ném chiếc khăn lông xuống đất rồi lăn ra giường nói: “Ngủ.”

“Dạ!” Đoàn Đoàn vịn giường đứng lên, ga giường khách sạn rất mềm, cu cậu nghiêng ngả lao đảo vừa bước mấy bước liền ngã bổ nhào vào người anh, nhỏ giọng nói: “Ba ba, con muốn muốn..... ngủ như này.”

“Con mấy tuổi rồi Sở Đoàn Đoàn?” Sở Hà hỏi cậu.

Đoàn Đoàn nằm duỗi người trên ngực anh, còn rất nghiêm túc mà trả lời: “Ba tuổi bảy tháng.”

“Cho con lên hẳn bốn tuổi luôn.” Sở Hà cầm bàn tay nhỏ của bé con điều chỉnh lại tư thế ngủ cho cu cậu, để tiểu Đoàn Đoàn mồm mồm ngả đầu vào ngực anh, hai bàn tay nhỏ bé của Đoàn Đoàn giữ chặt áo ngủ của anh nhanh chóng vào giấc ngủ.

Trước kia lúc Sở Hà mới lên chức ba, anh còn lóng ngóng không biết chăm sóc cho Đoàn Đoàn thế nào, ngay cả cách pha sữa cho con trai phải cho bao nhiêu muỗng nước nóng bao nhiêu muỗng nước lạnh, nhiệt độ khoảng bao nhiêu anh cũng không biết, sau này mỗi lần anh pha sữa cho con trai liền dùng một ngón tay thử nhiệt độ trong bình sữa, độ nóng vừa phải là có thể cho Đoàn Đoàn ti.

Pha sữa chỉ là chuyện nhỏ, chuyện khiến chân tay anh luống cuống hơn cả là đêm nào Đoàn Đoàn cũng nằm trong nôi khóc nấc lên từng cơn, cu cậu y như bản sao thu nhỏ của An Nại, vừa khóc đã khiến Sở Hà hoảng hốt. Anh chạy vội tới kiểm tra tã lót thì vẫn còn khô, đem bình sữa đút vào miệng Đoàn Đoàn cu cậu cũng không chịu uống, mà vẫn khóc quấy liên tục, Sở Hà gấp đến mức ôm lấy Đoàn Đoàn nhẹ nhàng vỗ về, cu cậu mới không khóc nữa.

Cuối cùng, anh đành cẩn thận nằm xuống, đặt Đoàn Đoàn nằm trên ngực mình, Đoàn mập nằm sấp trên người anh không khóc không làm loạn nhanh chóng vào giấc ngủ.

Anh đã từng thử dỗ Đoàn Đoàn ngủ say rồi đặt cu cậu vào nôi, nhưng Đoàn Đoàn vừa đặt mình xuống nôi đã rầy rụa khóc toáng lên.

Không còn cách nào khác, đêm nào Sở Hà cũng để Đoàn Đoàn nằm ngủ trên người anh, thế nên anh không dám xoay người, Tiểu Đoàn còn quá nhỏ, Sở Hà sợ chính vừa xoay người sẽ đè bẹp thẳng bé, nên gần như đêm nào anh cũng mất ngủ. Chờ đến nửa đêm Đoàn Đoàn đói bụng đòi ăn sữa bột, thì toàn thân anh đã tê dại cả đi.

Cứ ngày qua ngày như vậy, đêm nào Đoàn Đoàn cũng nằm ngủ trên người anh thoải mái đến mức chảy cả nước dãi ra áo anh.

Khi đó, anh cảm thấy mình rất thành công, một mình anh nuôi Đoàn Đoàn vừa trắng lại vừa béo, giống như hạt gạo nếp tròn trịa mồm mồm vậy.

Bây giờ nhớ lại những ngày tháng đó, chắc hẳn là vì Đoàn Đoàn không có cảm giác an toàn nên mới bám chặt lấy anh như vậy.

Thật ra anh dẫn Đoàn Đoàn về nước mới được một thời gian ngắn, nhưng con người Đoàn Đoàn đã nhanh nhẹn hơn nhiều, nói chuyện cũng nhiều hơn. Nhưng giờ An Nại đã bỏ đi rồi, còn Đoàn Đoàn.....

Mấy ngày nay Sở Hà đắm chìm trong cảm giác bức bối khó chịu, nên cũng không quan tâm nhiều đến Đoàn Đoàn, thằng bé còn nhỏ như vậy, chắc hẳn còn sợ chia ly hơn cả anh.

Sở Hà nhìn thoáng qua Đoàn Đoàn đang nằm ngủ trên người anh, đưa tay lau mồ hôi thấm đẫm trên mái tóc ngắn cũn của Đoàn Đoàn, nhỏ giọng nói: “Ba sẽ tìm mẹ về cho con trai của ba sớm thôi.”

Anh nói vô cùng chắc chắn, cuối cùng là sáng hôm sau theo thói quen vừa lướt Weibo một chút thì tức điên cả người!

Trên Weibo đang share nhau một tấm ảnh, nhân vật chính trong ảnh là An Nại và..... Hà Minh! Bọn họ đang đứng trước cửa khách sạn, Hà Minh đứng bên cạnh An Nại, cúi đầu nói gì đó với cô, vì khoảng cách chụp quá xa nên anh không nhìn thấy rõ vẻ mặt của An Nại, nhưng chỉ chuyện này thôi cũng đủ để người ta thêu dệt ra hàng ngàn câu chuyện khác rồi—

“Sở tổng của Thần Dập vừa công bố chuyện tình cảm đã bị đội nón xanh, người đàn ông trong ảnh chính là em họ của Sở Hà! Người đẹp An, cô còn nhớ đứa con bên hồ Đại Minh năm ấy sao? Ba năm qua cô bỏ mặc đứa bé sống chết không lo, bây giờ đã thành công leo lên cảnh cao sao không ở nhà chăm còn trai còn ra ngoài gặp chú em rể làm quý gì?!”

Chương 42

Sở Hà nắm thật chặt con chuột trong tay, cố nuốt con giận xuống bụng nhìn thật kỹ tấm ảnh trên màn hình. Trong ảnh An Nại vẫn đứng thẳng người, mũi chân hướng theo hướng ngược chiều với Hà Minh, có thể thấy rõ Hà Minh đang cố ý đứng sát lại gần cô, hẳn hơi nghiêng người, rồi lại cúi người tiến sát gần tai cô, tư thế vô cùng ám muội, Sở Hà chỉ cảm thấy một cơn điện thoáng cái vọt lên não, trong chớp mắt anh có cảm giác như muốn giết chết Hà Minh ngay lập tức.

Vừa mở mắt lại phát hiện em họ thích bà xã mình thì điên tiết đến mức nào chứ!

Vì Hà Nhan mà từ nhỏ Sở Hà đã chẳng có chút tình cảm nào với đám người nhà họ Hà, những người ép mẹ anh phải bỏ đi. Hà Minh là con trai cậu anh..... Từ trước đến giờ cậu ta cũng là người anh tin tưởng nhất, Hà Minh không chỉ là em họ của anh mà còn là người bạn thân nhất của anh.

Anh không ngờ Hà Minh lại có suy nghĩ lung tung với An Nại, vừa nghĩ đến chuyện hồi mà anh còn chưa nhận ra tình cảm của mình với An Nại, anh còn kể cho Hà Minh rất nhiều chuyện, sau này khi anh ở lại Mỹ chăm Đoàn Đoàn vương chân không về được, cũng không dám quay vì sợ ảnh hưởng đến chuyện học hành của An Nại, anh còn đặc biệt nhờ Hà Minh chăm sóc An Nại, mỗi lần như thế Hà Minh đều cười tủm tỉm đồng ý, hứa với anh không thành vấn đề, giờ anh rất muốn phang một đấm lên gương mặt đó của Hà Minh, đấm đến chết cũng không hà giận.

Sở Hà quyết định sẽ lên máy bay về thành phố C ngay lập tức, khi tỉnh táo mà nghĩ lại. Hồi đó anh không cho An Nại yêu sớm, còn tức giận khi phát hiện ra có nam sinh gửi thư tình cho An Nại, lúc Hà Minh biết còn trêu anh “An Nại xinh xắn như vậy, có người thích cô ấy cùng bình thường thôi mà.”

Mẹ nó, Sở Hà không ngờ những người mà Hà Minh nói còn bao gồm cả hắn nữa.

Anh liền vực Đoàn Đoàn đang nằm ngủ say trên giường dậy, vừa xoay người qua lấy quần áo cho Đoàn Đoàn quay đầu lại, cu cậu đã mơ mơ màng màng ngã gục xuống giường, cơ người thành một cục tròn, Sở Hà vươn tay cầm một tay cậu giơ lên cao, tay kia thì cầm chiếc áo trùm qua đầu của Đoàn Đoàn, bé con vừa tỉnh ngủ còn đang ngơ ngác, khi anh giúp cu cậu mặc quần áo nó còn nhăn mặt phản kháng “Ba ba con muốn tự mặc.....”

Thấy Sở Hà nghiêm mặt nhìn mình, cu cậu ngậm miệng không dám nói nữa, cứ để ba mặc quần áo xong xuôi rồi bé cậu ra ngoài.

Vừa trở lại thành phố C, Sở Hà đưa Đoàn Đoàn vào văn phòng của mình chơi, còn anh thì ra thang máy xuống thẳng phòng làm việc của Hà Minh ở tầng mười sáu, vừa gặp mặt anh liền tặng hắn một cú đấm vào mặt, anh ra tay rất nhanh, lực cũng mạnh, cú đấm khiến mặt Hà Minh lệch hẳn sang một bên

“Đúng vậy,” Không đợi anh nói gì, Hà Minh đã tự mình mở miệng, hắn tựa người vào tường vươn tay lau chút máu vương trên khóe miệng, nói: “Tôi thích An Nại, còn nhiều hơn anh thích cô ấy!”

Lớp mười một năm ấy, hắn nhận ra hình như hắn đã thích An Nại mất rồi.

Hà Minh cảm thấy cả người khó chịu, cho tới bây giờ hắn cũng không ngờ mình lại là kẻ cuồng ngược đãi, rõ ràng mấy năm trước hắn vừa nhìn thấy cô thì chỗ đó liền theo phản xạ mà đau vô cùng, vì thế vừa nhìn An Nại hắn liền đi đường vòng. Vài năm sau đó, hắn khổ luyện quyền anh muốn đòi lại món nợ này từ cô, không ngờ sau này gặp mặt An Nại vài lần ở trường, hắn vừa nhìn thấy An Nại đã muốn giả vờ trước mặt cô, rồi dần dần hắn nhận ra mình đã thích cô mất rồi.

Ở cái tuổi ấy cảm giác thích thật ra rất đơn giản trong sáng, hắn cũng vậy.

Có một ngày Hà Minh rốt cục cũng lấy hết dũng khí đứng trong con hẻm An Nại thường qua lúc đi học về, lời tỏ tình đã luyện tập từ lâu lúc nói ra thành lời thì rồi tung cả lên. An Nại từ chối hắn, cô nói cô chỉ muốn tập trung học hành, không muốn yêu đương hẹn hò. Lý do này rất phổ biến, vào thời ấy đứa con gái nào cũng lấy lý do đó để từ chối người thích mình.

Hắn rất tức giận, cho nên ngay hôm sau đã hẹn hò với bạn cùng bàn của An Nại, còn chuyên môn đến lớp cô tìm nữ sinh kia đi chơi sau khi tan học, nhưng An Nại chẳng mấy quan tâm đến chuyện đó.

Cô thật sự không thích hắn, khi Hà Minh nhận ra chuyện đó quả thực hắn buồn bực muốn chết.

Nếu cô không thích hắn, hắn cũng không thể vì cô mà không có người bạn gái nào, ngược lại hắn càng quen nhiều bạn gái hơn, mỗi lần hắn ôm một nữ sinh vênh mặt đi dạo qua trước mặt An Nại, nhìn cô vẫn lúi thúi một mình, trong lòng hắn có cảm giác thành công khó nói thành lời.

Nhưng cảm giác thành công đó cũng nhanh chóng biến mất, vì căn bản cô chẳng thèm chú ý đến hắn.

Sau này, hắn từ từ bỏ cuộc.

Không thích thì thôi, hắn vẫn cứ có bạn gái!

Cho tới một ngày, hắn nhận ra ánh mắt An Nại luôn hướng về phía Sở Hà, người con gái lạnh nhạt nói mình đang đi học nên không muốn yêu sớm nhưng vừa nhìn thấy Sở Hà hai tai liền đỏ rực. Bắt đầu từ hôm ấy, trong lòng Hà Minh dâng lên cảm giác không cam lòng mãnh liệt — rõ ràng là hắn thích An Nại trước, nhưng An Nại lại thích Sở Hà!

Mỗi lần hắn nghe thấy Sở Hà nhắc tới tên An Nại, cảm giác không cam lòng và phẫn nộ ngay lập tức sôi trào. Dù rằng hắn vẫn cười tí mắt tán ngẫu với Sở Hà về An Nại, coi như không có chuyện gì mà kể chuyện hắn với cô ở trường.

Nhưng với một vài tế bào cảm xúc đặc biệt trong cơ thể, sau khi bị từ chối thì không cảm thấy đã kích hay dồn nén gì, ngược lại càng khiến nó chấp niệm với thứ tình cảm đó hơn.

Có đôi khi Hà Minh nghĩ, nếu lần đầu khi hắn tỏ tình với An Nại, cô cũng chấp nhận hắn như những nữ sinh khác, có lẽ hắn sẽ rất nhanh chóng mà vứt bỏ cô như bọn họ, nhưng cô từ chối hắn, còn nhanh chóng thích anh trai hắn, rõ ràng ba người bọn họ cùng nhau lớn lên, hắn hoàn toàn không thấy Sở Hà tốt hơn hắn ở điểm nào.

Không có được mãi mãi là thứ đẹp nhất, An Nại không thể trở thành tâm can của hắn, ngược lại cô là ánh trăng sáng trong lòng hắn, xinh đẹp nhưng lại không thể với tới.

Thứ tình cảm ấy cứ dần dần nảy mầm trong đáy lòng u ám ẩm ướt của hắn, giống hệt như một cây nấm độc, kiên cường cố chấp.

Đầu lưỡi Hà Minh lướt qua phần vùng má sưng to, hắn cảm thấy có một chiếc răng cũng đang lung lay: “Anh đã nói anh không thích cô ấy !”

Buổi chiều hôm đó hắn ở trong phòng của Sở Hà tán ngẫu cùng anh, Sở Hà ngồi đưa lưng về phía cửa, còn hắn ngồi đối mặt với cửa, vừa lúc có thể nhìn thấy An Nại đang luẩn quẩn ngoài cửa, thấy cô đi đôi giày cô thích nhất, mặc một chiếc váy thật xinh đẹp, hai tay đan vào nhau vì lo lắng bồi hồi, hắn liền nhanh chóng đoán ra An Nại định tới thổ lộ với Sở Hà .

Hà Minh biết cơ hội của hắn đã tới rồi, từ nhỏ hắn thường xuyên nghe người lớn kể về chuyện ngày xưa của Hà Nhan và Sở Dập.

Nhưng An Nại không hề biết, hôm đó cũng là ngày kỷ niệm kết hôn của Sở Dập và Hà Nhan, khi Sở Hà còn bé Hà Nhan và Sở Dập vô cùng ân ái, hai người cũng coi như là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, sau này còn cưới nhau, sự nghiệp thành công gia đình mỹ mãn, hạnh phúc vô cùng, cuộc sống của anh ngày nào cũng là ngày vui.

An Nại cũng không biết, năm đó lúc Hà Nhan chia tay với Sở Dập, hai bên đã cãi nhau một trận nảy lửa. Ngày nhận giấy ly hôn, Sở Dập đưa cho Hà Nhan món quà cuối cùng là thiệp mời kết hôn của ông và Từ Từ Khởi, còn quà ly hôn mà Hà Nhan tặng cho ông..... Là một tờ giấy phá thai và một bản siêu âm tim thai, ngày trên giấy là đúng ngày Từ Từ Khởi tìm tới cửa ăn vạ.

Năm đó một Sở Dập tâm tâm niệm niệm với đứa con gái thứ hai cùng Sở Hà đang trông mong đứa em gái ra đời, đều bị hai tờ giấy kia phá nát hoàn toàn.

Đầu sỏ gây chuyện, chính là Từ Từ Khởi.....

Cho nên hôm đó hắn cố ý to tiếng hỏi Sở Hà, anh đối tốt với An Nại như vậy, có phải vì thích con bé không.

Hắn thấy An Nại đang chăm chú áp tai vào cửa, cũng đoán ra An Nại đang khẩn trương cỡ nào, sau đó hắn nhận được câu trả lời hài lòng, quả nhiên Sở Hà cười lạnh một tiếng

Trong lòng Hà Minh bỗng dâng lên một cảm giác nản nguyện vì trả được thù, cô xem, cô không thích tôi, người cô thích cũng sẽ không thích cô.

Sớm muộn gì An Nại cũng nhận ra, hắn mới là người tốt nhất với cô.

Hà Minh đã nghĩ, thay vì nhìn người mình thích nhưng không thích mình hạnh phúc với ai đó từ nơi xa, không bằng vui mừng nhìn cô đau khổ vì chọn nhầm người.

Sở Hà túm chặt cổ áo sơ mi hắn ấn hắn vào tường, đầu gối thụi liên tiếp vào bụng hắn mấy phát, Hà Minh rên lên một tiếng vì đau, có cảm giác như lục phủ ngũ phủ cũng bị văng ra hết rồi, hắn bị anh đánh tới mức hộc máu miệng. Dường như Hà Minh có thể cảm giác được mùi tanh của máu tràn ngập trong khoang miệng. Sở Hà vừa thả lỏng cổ áo hắn, thì hắn liền trượt ngã gục xuống đất .

Sau khi Sở Hà đánh Hà Minh một trận quay lại văn phòng, vừa đẩy cửa bước vào liền nhìn thấy Đoàn Đoàn đang đứng trước tấm cửa kính sát mặt đất, cả người như dán luôn vào kính, ánh mắt chăm chú nhìn về toàn nhà đối diện. Sở Hà đi đến bên cạnh bé nhìn theo hướng cu cậu đang nhìn, liền nhận ra đó là tòa nhà An Nại đang làm việc, giờ đang là giữa trưa, tấm cửa kính từ tòa nhà Nhật Báo phản chiếu ánh nắng mặt trời trông thật chói mắt.

Đoàn Đoàn nhìn rất chăm chú, giống như bé con đang tìm bóng dáng mẹ nó ở tòa nhà bên kia vậy, hai cái má mồm mồm cũng áp chặt lên tấm kính.

Sở Hà vươn tay xoa xoa mái tóc nhưng mềm mượt của con trai mà cảm thấy đau lòng thay thằng bé.

Thật ra khi biết Hà Minh thích An Nại, bên ngoài thì anh điển tiết, nhưng trong lòng Sở Hà cũng có một cảm giác lo sợ vô cùng.

Anh không thể nấu An Nại như nấu ếch trong nước ấm nữa rồi.

Từ khi đi công tác ở thành phố A về, An Nại lại bận rộn với công việc.

Thực ra đây là lần đầu tiên cô quay lại công ty sau khi có tin đồn “Chưa lập gia đình đã sinh con” bị tung ra, nhóm đồng nghiệp E.A vẫn đối xử với cô bình thường không khác gì khi xưa, ít nhất bọn họ không nhỏ giọng xì xào bàn tán trước mặt cô.

Đến giữa trưa, An Nại cùng đồng nghiệp ra ngoài ăn cơm, mới vừa tới lối rẽ ra ngoài của tòa nhà Nhật Báo liền bị một bàn tay hung hăng kéo mạnh vào góc khuất, người kia đè chặt cô vào tường, An Nại vừa ngẩng đầu lên thì bắt gặp ánh mắt tức giận của Sở Hà.

Đôi mắt anh rất sắc, trong mắt còn có vài tơ máu đỏ, thoạt nhìn trông rất mệt mỏi, giống hệt đôi mắt của chó sói đang đói. Không đợi An Nại đẩy anh ra, anh đã cúi đầu cắn mạnh lên môi cô một cái. Nụ hôn của anh đơn giản mà thô bạo, vừa cắn vừa mút mát môi cô, răng môi cọ xát lẫn nhau khiến An Nại đau vô cùng.

Sau khi kết thúc một cơn mưa hôn cuồng phong, Sở Hà đưa ngón cái miết theo bờ môi cô, nhìn cô với ánh mắt như muốn ăn thịt người, trầm giọng nói: “Anh nhớ em lắm.”

An Nại: “.....”

Cô vrun tay lau môi thật mạnh, vừa thả tay xuống, Sở Hà lại ấn cô vào tường hôn thêm trận nữa.

An Nại đập thật mạnh vào đầu gối Sở Hà một cái, vừa xoay người muốn đi vào tòa nhà, Sở Hà liền nhanh chóng túm lấy tay cô kéo lại, anh dứt khoát đem đặt hộp com giữ nhiệt anh đang cầm vào tay cô rồi rời đi.

An Nại ngây ngốc đứng im vài phút, sau đó xoay người đi vào tòa nhà, trưa ấy cô không động tay vào hộp com kia chút nào.

Bốn rưỡi, An Nại chỉnh sửa xong tài liệu công việc, rồi tắt máy tính chuẩn bị về nhà, không ngờ khi cô đang thu dọn bàn làm việc thì Cảnh Thâm liền đi vào, anh giả vờ nhìn lên lịch trình cô đang dán trên mặt bàn, nói câu “Không tệ” rồi mới bắt đầu chuyện chính —

“Đồ đệ, em mới đi công tác về, tôi quyết định đưa mọi người đi hát một, tẩy trần cho em luôn.”

An Nại: “.....” Anh chắc chắn không phải bắt chúng tôi tới đó xem buổi diễn cá nhân của anh đấy chứ?

Cuối cùng cô vẫn đi, trước kia An Nại không thích những kiểu hoạt động thể này, vì cô hát rất tệ cho nên tình nguyện một mình ở nhà luôn.

Nhưng bây giờ, mỗi khi An Nại rảnh rỗi sẽ nhớ tới Đoàn Đoàn, cho nên cô rất thoải mái mà đồng ý tham gia buổi biểu diễn của sư phụ mình.

Sau khi chuyện cô là mẹ của Đoàn Đoàn bị tung ra, rõ ràng Cảnh Thâm đã lập tức từ bỏ việc theo đuổi cô. Theo Cảnh Thâm nói, vì anh đã theo đuổi rất nhiều cô gái, bị từ chối cũng rất nhiều, ví dụ như Cố Ly, lại như Giang Noãn, và cả cô nữa, dù sao anh đã quen với điều đó rồi, mới vài phút đã đổi sang mục tiêu khác ngay được. Cho nên anh bảo cô đừng suy nghĩ nhiều, sau này cứ coi anh là anh ruột hoặc sư phụ của cô cũng được.

Sau khi đến KTV vẫn là buổi biểu diễn riêng của Cảnh Thâm, An Nại yên vị ngồi trong góc im lặng nghe.

Bỗng nhiên có ai đó liền đẩy cửa phòng ra, An Nại bức muốn chết, tiếng cửa vừa mở thì cô quay ra nhìn ngay, vừa liếc mắt một cái đã nhận ra Sở Hà đang bế Đoàn Đoàn đi vào, cu cậu vừa nhìn thấy cô liền quay đầu vui mặt lên vai Sở Hà, đối diện với cô giờ đây chỉ là cái đuôi dài vàng chóc của Pikachu.

Ngón tay An Nại cấu thật mạnh chiếc sofa mềm, cảm một chai bia trên bàn mở nắp chai rồi tu luôn một hơi, một ngụm to đang ngậm trong miệng, cô đưa mắt nhìn xuyên qua chai thủy tinh trắng liền thấy Sở Hà đang ôm Đoàn Đoàn đi về phía cô.

Sở Hà ngồi xuống bên cạnh cô, chiếc sofa lập tức lồm xồm một khoảng.

Tay anh vòng qua phía sau người cô, khoác lên tay vịn của ghế, giống như anh đang ôm An Nại vào lòng, cô không né tránh Sở Hà, mà vrun tay khẽ kéo chiếc đuôi to của Đoàn Đoàn, thấy cu cậu không thèm quay đầu lại, An Nại lại kéo cái đuôi của cậu một lần nữa.

Đoàn Đoàn đang nằm trên vai Sở Hà bỗng ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt xinh đẹp của bé con đầm nước, ngay cả lông mi cũng ướt nhẹp, vừa nhìn liền biết ngay là vừa khóc.

Lần này cậu không vui sướng nhào tới gọi cô là ma ma nữa, An Nại có chút buồn bã, Cảnh Thâm trên kia đang hưng phấn mà giọng micro đi qua bàn trà tới tận bên miệng Sở Hà: “Tới tới tới mau đi, hát một bài nào! Tôi nhớ hồi xưa cậu hát hay nhất phòng ký túc chúng ta còn gì.”

Sở Hà nhận micro, đưa cho Đoàn Đoàn: “Con trai, hát một bài đi.”

Tiểu Đoàn Đoàn quỳ thẳng người nhận micro, hai tay cầm chặt chiếc micro đồng thời nhảy xuống khỏi người Sở Hà, đi tới đứng trước mặt cô.

Ngay khi An Nại nghĩ bé con mặc bộ Pikachu thì sẽ hát bài ‘Chuột vàng Pikachu’, thì Sở Hà đưa tay giúp Đoàn Đoàn chọn một bài hát, giai điệu này quen thuộc đến mức người dốt nhạc lý như An Nại cũng có thể nhắm theo nhạc của bài hát này, tiếng nhạc dần vang vọng trong phòng KTV.....

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Chương 43

Khúc nhạc dạo quen thuộc vừa vang lên, Đoàn Đoàn liền tập trung nhìn lên màn hình lớn, cậu rất muốn khóc, bộ trang phục Pikachu cậu mặc ba ngày rồi nhưng nhất quyết không để ba ba thay cho mình, cậu còn học hết bài hát ‘Chuột vàng Pikachu’ dài như vậy, không bỏ sót bất cứ câu nào, chờ để hát cho ma ma nghe, để cô khen cậu là con trai ngoan, nhưng cuối cùng ma ma cũng không tới đón cậu.

Ma ma không thương cậu, cũng cũng không muốn gặp cậu nữa rồi.

Đoàn Đoàn không buông tay cầm chặt chiếc micro, cậu dùng mu bàn tay đầy thịt dụi dụi nước mắt đang rơi.

Trên màn hình từng chữ từ từ được im đậm lên, Đoàn Đoàn cầm chiếc micro thật chặt trong tay, khản trương hát câu đầu tiên —

“Chỉ có mẹ...là tốt nhất...trên đời~” Đoàn Đoàn đưa lưng về phía sofa, ôm micro hát rất nghiêm túc, còn hát theo đúng nhịp điệu nhẹ nhàng mà cảm động:“Có mẹ con có ~ bảo vật quý giá nhất....trên đời...”[1]

[1] Chỉ có mẹ là tốt nhất trên đời – 世上只有媽媽好

Audio Player

00:0000:00Use Up/Down Arrow keys to increase or decrease volume.

Bởi vì hồi hộp, nên trong chất giọng non nớt của bé còn mang theo chút run rẩy.

Rất ít người vào quán KTV mà lại hát bài này, Đoàn Đoàn vừa hát, tất cả đồng nghiệp của An Nại đều quay lại nhìn bé .

“Đễ thương quá, muốn để một thằng bé thế này quá đi.” Cô gái ngồi gần Đoàn Đoàn nhất nhỏ giọng cảm thán một câu.

Đoàn Đoàn xấu hổ không dám nhúc nhích, lại tiếp tục nhập tâm vào bài hát“Chỉ có ~ mẹ ~ là ~ tốt nhất trên đời.....”

Ngón tay cu cậu khẽ gõ lên micro, hoàn toàn không theo nhịp bài hát trên màn hình,“Không có mẹ con ~ giống như ngon cỏ.....”

Giọng Đoàn Đoàn còn mang theo âm mũi nặng, cậu kéo dài giọng:“Rời xa vòng tay..... của mẹ, con biết tìm...hạnh — phúc nơi đâu —”

An Nại nhẹ nhàng sụt mũi một cái, khúc nhạc dạo vừa vang lên cô đã rất muốn khóc rồi, cố gắng lắm mới nhịn được đến bây giờ những cũng không nhịn nổi nữa. Cô cúi đầu lấy định khăn tay trong túi xách, thì thỉnh linh có một bàn tay vươn từ phía sau tới che kín nửa khuôn mặt trên của cô, lòng bàn tay anh rất ấm áp, bàn tay anh cũng lớn, ngón tay cái xần xùi lau từng giọt nước mắt cho cô.

Sở Hà lấy khăn giấy lau nước mắt cho cô, vì anh lau nước mắt nên An Nại càng khóc nhiều hơn .

Cô vừa khóc, Sở Hà đã cảm thấy hốt hoảng, một tay anh vừa lau nước mắt cho cô, tay kia thì cố xé vài tờ khăn giấy lau mặt cho cô. An Nại túm chặt tay anh, vui hết đồng nước mắt nước mũi kia vào lòng bàn tay anh.

Một An Nại mềm yếu như vậy, đã từ lâu rồi anh chưa nhìn thấy.

Tuy rằng anh biết để Đoàn Đoàn hát bài này, An Nại nhất định sẽ khóc, đây cũng là nguyên nhân anh chọn khúc ca này làm bài hát ru cho Đoàn Đoàn mỗi tối.

Nhưng khi An Nại rơi nước mắt, Sở Hà vẫn cảm thấy ngón tay mình lạnh buốt vì những giọt lệ ấm nóng kia của cô.

Từ nhỏ An Nại đã không thể nghe được bài hát này, mỗi lần nghe cô đều vụng trộm cúi đầu che mặt khóc thầm.

Cô còn nhớ khi cô đi nhà trẻ học lớp chồi, các cô giáo đã dạy cô hát bài này. Sau khi về nhà cô còn vui vẻ vỗ tay hát cho Từ Từ Khôi nghe, còn bà thì đẩy cô sang một bên, bức mình nói:“Mẹ phải ra ngoài bây giờ, con ở nhà tự chơi đi.”

Mọi người luôn nói, tình yêu của mẹ là thứ tình cảm chân thành vĩ đại nhất trên thế giới này.

Khi còn bé An Nại thường phải làm tập làm văn, có lần cô giáo ra đề cho bọn họ viết về [Mẹ của em], ngày ấy cô rất ngoan, bài tập cô giáo giao về nhà cô đều hoàn thành cẩn thận tỉ mỉ, chỉ có duy nhất bài tập làm văn đó cô không viết một chữ nào.

Tình yêu của mẹ đối với cô mà nói, giống như một tờ giấy trắng tinh không tì vết trước mặt cô.....

Ngay từ đầu, khi sinh Đoàn Đoàn, tình cảm của cô với Đoàn Đoàn cũng chỉ như tờ giấy trắng ấy.

Một nghìn hai trăm bảy mươi tám ngày vừa qua, cô rất ít khi nhớ tới Đoàn Đoàn, thỉnh thoảng nhớ lại cái đêm cô đau đớn lắm mới sinh được đứa trẻ ấy, trong đầu cũng chỉ là ký ức trống rỗng. Ngay cả đến liếc mắt nhìn một cái cô cũng không nhìn thẳng bé, thỉnh thoảng nhớ tới, thì đến gương mặt nó thế nào cô cũng không hình dung ra được.....

Cho đến khi Sở Hà dẫn Đoàn Đoàn trở về tìm cô.

Đoàn Đoàn giống hệt cô khi còn bé, mở miệng chỉ biết gọi ma ma luôn mồm, chỉ vì muốn cô quay lại nhìn cu cậu một cái.

An Nại không biết tại sao mình lại khóc, từ nhỏ cô đã là một đứa bé hướng nội, những đứa trẻ khác vừa khóc thì hận không thể để cho tất cả mọi người đều biết, nhưng còn cô luôn che mặt khóc, hoặc là vui mặt vào chần khóc không muốn cho ai biết. Nhưng trong giây phút này, cho dù biết các đồng nghiệp vẫn đang ngồi bên cạnh nên cô không thể khóc, vậy mà cô vẫn không kiềm chế được.

“..... Hạnh phúc nơi đâu —” Đoàn Đoàn lớn tiếng hát xong câu cuối cùng, thì cầm micro xoay người nhìn mẹ mình, mẹ cậu cũng vừa khóc xong.

Một lớn một nhỏ hai đôi mắt phượng ướt nhẹp, Sở Hà ngồi nhìn này giờ thăm nghĩ thật dễ thương, điểm anh thích nhất ở Đoàn Đoàn là vì đôi mắt kia của bé con, cực kỳ giống An Nại.

Bị Đoàn Đoàn nhìn thấy mình đang khóc An Nại có chút xấu hổ, cô vội vàng lấy khăn tay lau qua mặt một lượt.

Đoàn Đoàn lon ton chạy tới, kiễng chân lên, bàn tay nhỏ bé đỡ lấy cằm cô. Từ ngón tay mồm mồm lại non nớt, cậu ôm lấy hai má cô rồi tiến sát tới hôn lên mắt cô một cái, cu cậu trung ra vẻ mặt trông rất nghiêm túc: “Ma ma đừng khóc.”

“Ma ma đừng khóc,” Đoàn Đoàn vụng về lấy chiếc đuôi chuột dài bằng nhung của mình lau nước mắt cho mẹ, vừa lau vừa lặp lại, “Đừng khóc!”

“Ừm” An Nại gật gật đầu, vươn tay bế Đoàn Đoàn ngồi lên người mình rồi hôn một cái lên má cậu, Đoàn Đoàn cọ cọ hai chiếc má bánh bao của cậu vào môi mẹ, cu cậu ôm chặt cô An Nại rồi ngẩng đầu lên lút nhìn Sở Hà một cái, sau đó bé hạ quyết tâm, nhỏ giọng thì thầm vào tai An Nại nói: “Ma ma, con yêu ma ma nhất.”

“Con yêu ma ma nhất đấy, ma ma.” An Nại có thể cảm nhận được Đoàn Đoàn ôm cổ cô rất chặt, bé con thì thầm vào tai cô: “Ma Ma đừng. bỏ đi nữa.”

Hơi thở của bé con rất ấm, vừa nói liền có cảm giác nóng bừng trong tai cô, An Nại là người có máu buồn, nhưng lần này cô lại không cảm thấy buồn chút nào. Trước khi đi, cô đã từng hỏi Đoàn Đoàn “Con thích ba ba hay là ma ma?”, nhưng hôm đó Đoàn Đoàn không thể trả lời được câu hỏi này, rồi cô bỏ đi.

Hóa ra bé con đã nghĩ, đây là lý do mà mẹ nó bỏ đi... Trong khoảnh khắc ấy An Nại cảm thấy cay cay nơi sống mũi.

Con yêu ma ma nhất, ma ma đừng đi nữa nhé.

An Nại biết, cô mềm lòng rồi.

Cô vừa mềm lòng, chợt nghe thấy Đoàn Đoàn tiếp tục thì thầm bên tai cô: “Cũng đừng. bỏ ba ba con nữa.”

Quả nhiên là con trai anh, An Nại im lặng, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Sở Hà thì lập tức nhận ra vẻ đặc ý trên gương mặt anh. Cô không nói gì, cũng duỗi tay, chọn cho mình một khúc nhạc

“Ma ma hát ạ?” Đoàn Đoàn tò mò nhìn cô, An Nại gật gật đầu, “Tặng cho ba ba con.”

Đoàn Đoàn vui vẻ mà vỗ tay bộp bộp.

Sở Hà ngồi bên cạnh hơi ngạc nhiên, bị Hà Minh kích thích nên anh đang suy nghĩ phải tỏ tình với cô thế nào, giờ thì lại cảm thấy hạnh phúc tới thật nhanh tựa như con ốc xoay. Anh đang suy nghĩ chợt nghe tiếng hắng giọng của An Nại, cô ôm Đoàn Đoàn cất giọng hát lạnh lùng theo tiếng nhạc nhẹ nhàng, cô hát rất bé, có lẽ là vì nút điều chỉnh âm lượng trên micro không còn dùng được nữa —

Khi vừa nhìn thấy tên bài hát xuất hiện trên màn hình, Sở Hà có cảm giác rất quen, hình như anh đã thấy nó ở đâu rồi. Suy nghĩ một lúc mới nhớ ra là trên màn hình desktop, lần đó An Nại đã thay hình nền cho laptop của anh, trên tấm poster chỉ có bốn chữ màu đen rất đậm — ‘Cần gì nhưng nhớ’ [2]

[2] Cần gì nhưng nhớ – 何必怀念

Audio Player

00:0000:00 Use Up/Down Arrow keys to increase or decrease volume.

“Nhìn anh bước qua mang theo một cơn gió, cuốn theo những chiếc lá như tác thành cho một cuộc gặp gỡ đã xa cách từ lâu.” Cô hát rất chăm chú, giọng ca trong cao hoàn toàn đã xóa đi tiếng nức nở vì nút âm lượng hỏng, với trình độ ca hát của An Nại mà nói, nhất định là cô đã nghe và hát theo bài hát này rất nhiều lần nên mới được như hôm nay.

Sở Hà tập trung nghe cô hát, ánh mắt sáng rực nhìn An Nại. Cô còn đang nhìn câu từ trên màn hình, dường như không nhận ra anh đang nhìn mình. Dưới ánh đèn chum mờ ảo của KTV sừng sững An Nại bỗng trở nên xinh đẹp hơn nhiều, nội dung bài hát này có vẻ..... như đang nói về hai người bọn họ.

“Mỗi sáng kiến nhỏ bé ngẫu nhiên cũng có thể tạo nên những bất ngờ, vô tình mang tới thành tựu cho cuộc sống của chúng ta.”

Sở Hà giật giật ngón tay, anh muốn hút một điếu thuốc, lại cảm thấy nơi yết hầu thật khô nóng, anh bèn cầm một cốc bia trên bàn ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

“Cần gì hoài niệm những lỗi lầm đã phạm phải, cần gì tiếc nuối những điều ấy.”

An Nại hát rất chậm, từng chữ từng chữ giống như một chiếc búa nện thật mạnh vào lòng anh.

“Cần gì hoài niệm những thứ đã mất đi, cần gì tiếc nuối những điều chưa nói.”

Giọng An Nại rất nhỏ, nhẹ nhàng mà hát một câu cuối cùng — “Chuyện xưa ấy không chắc sẽ có kết quả tốt đẹp.”

Chuyện xưa ấy không chắc sẽ có kết quả tốt đẹp.....

Sở Hà chưa từng nghe bài hát nào có tính sát thương mạnh thế này, nếu như bài hát này không có tên trong danh sách karaoke, anh còn nghĩ rằng nó do chính An Nại sáng tác để làm anh đau lòng.

“Oa oa oa” Đoàn Đoàn háng hái vỗ tay cổ vũ, “Ma ma là tuyệt nhất!”

Sau khi tàn cuộc, An Nại ôm Đoàn Đoàn về căn hộ ba mình để lại, Sở Hà đi theo phía sau trêu chọc Đoàn Đoàn đang gục đầu trên vai cô, Đoàn Đoàn bị ba mình trêu cười nghiêng ngả. Thật ra An Nại cảm thấy Sở Hà gần đây rất kỳ lạ, tuy rằng An Nại biết sự trả thù và khiêu khích của mình cũng không có xi nhê gì với anh, nhưng với tính cách nóng vội của Sở Hà khi trước, nếu cô trả thù và khiêu khích anh như vậy, anh đã sớm tức giận giơ chân tấn công lại, nhưng bây giờ trông anh có vẻ rất bình thản tự nhiên.

An Nại cảm thấy, sự việc kì lạ thế này nhất định có nguyên do, cô vẫn nên phòng ngừa Sở Hà một chút.

Đang nghĩ ngợi lung tung, Sở Hà đột nhiên duỗi tay về phía cô, An Nại tránh anh một bước, vừa bước liền dẫm trúng viên đá thiếu chút nữa ngã xuống đất. Khó khăn lắm mới đứng thẳng người được, Sở Hà lại đưa tay về phía cô..... Ôm lấy Đoàn Đoàn đang nằm trong ngực cô, An Nại có chút xấu hổ mà xoa xoa mũi.

Trước kia cô vừa thấy Sở Hà đã giống một kẻ mang bệnh tương tư trong người, giờ vừa nhìn thấy anh lại giống một kẻ mắc bệnh hoang tưởng mình bị ám hại.

Đoàn Đoàn đẩy giụa người liên tục trong lòng cô liệu mạng lác đầu không chịu để Sở Hà bế.

Sở Hà nhéo nhéo mặt bé con, thoáng cái đã ôm được cậu ra khỏi người cô thả lên vai mình, để Đoàn Đoàn ngồi trên vai anh, hai tay Sở Hà cầm lấy cổ chân chắc nịch của cu cậu, nghịch nghịch chân bé, “Đoàn mập, con nặng chết đi được.”

Đoàn Đoàn vội vàng nhéo lỗ tai ba mình, lớn tiếng phản bác: “Đâu có.”

Ba ba đáng ghét, không được chê cậu trước mặt ma ma!

Vừa đến cửa khu chung cư đã nghe thấy tiếng mèo kêu rất nhỏ, Đoàn Đoàn càng vui vẻ hơn, cậu rất thích nơi này, ba ba và ma ma ở rất gần nhau, thế là ma ma sẽ không quên qua đón cậu nữa mỗi ngày nữa.

Đỗ được Đoàn Đoàn ngủ xong, An Nại cũng cảm thấy rất mệt nhọc, cô tựa người vào tường nhìn Sở Hà có vẻ không định về mà nói: “Tôi muốn ngủ.”

“Em ngủ đi.” Sở Hà gật gật đầu.

An Nại: “.....”

“Anh ở đây em không ngủ được sao?” Sở Hà vô cùng quan tâm trầm giọng hỏi cô.

“Đúng.” An Nại gật gật đầu.

“Không sao,” Sở Hà nhìn vào mắt cô, khẳng định nói: “Anh ở đây em vẫn ngủ được.”

An Nại: “.....” Anh là con sâu ngủ trong bụng tôi sao mà biết?

“Mấy đêm em bị đau eo, anh đều ngủ trên giường em, em còn ngủ say hơn cả Đoàn Đoàn, đêm nào cũng phải lăn vào lòng anh, muốn anh ôm thì mới chịu ngủ.....”

Chương 44

“Tôi ngủ em còn dính anh hơn cả Đoàn Đoàn ấy.....” Sở Hà nói đến mức máu nóng trong người mình cũng sôi trào.....

Anh nói rất nghiêm túc, dường như những lời anh vừa rồi đều là sự thật. An Nại cẩn thận quan sát một chút, lúc Sở Hà nói những lời này tai anh không đỏ chút nào.

Tai anh không đỏ, nhưng An Nại lại cảm thấy mặt mình sắp cháy luôn rồi, cô lắp ba lắp bắp nói: “Không... không thể nào.”

An Nại phản bác lại mà cảm thấy lo lắng, hỏi còn học cấp hai cô không cẩn thận làm đổ nước ra giường nên không thể ngủ được trên giường mình, tối hôm ấy cô xuống nằm cùng giường với Lâm Mộ, ngày hôm sau Lâm Mộ nói “Nại Nại, ban ngày nhìn mày lạnh lùng cao quý là thế, đêm đến thì túm lấy tay tao khoác lên ngang hông mày bắt tao ôm mày ngủ, quả thực rất dễ thương trông chẳng giống cái mặt than đáng ghét kia chút nào.....”

“Mặc kệ anh, tôi đi tắm, khuya lắm rồi.” An Nại nói xong thì đứng dậy vòng qua người Sở Hà đi ra ngoài, “Đoàn Đoàn ngủ ở đây là được rồi.”

“Ba ba Đoàn Đoàn thì sao?” Sở Hà bình tĩnh hỏi cô.

An Nại:“.....”

“Ba ba Đoàn Đoàn cũng muốn ngủ ở đây.” Sở Hà mặt dày thề đêm nay nhất định anh phải nằm lì ở đây.

An Nại không nói gì, khi cô vừa ra khỏi phòng ngủ, liền nghe thấy tiếng thở dài phía sau của Sở Hà, anh cúi đầu, giọng điệu mang theo chút hoài niệm:“Trước kia em luôn nghe lời anh nhất.”

Đúng vậy, trước kia cô rất nghe lời anh, Sở Hà là người cô ngưỡng mộ nhất, cô luôn luôn dõi theo anh, tin tưởng từng lời anh nói, ngay cả đêm đó sau khi anh bỏ đi không một lời từ biệt, cô cũng tin anh nhất định vì lý do gì đó mới làm thế, ngay cả khi cô muốn bỏ đứa bé này cô cũng cho rằng dù tất cả mọi người đều phản đối cô, nói cô máu lạnh, nhưng anh sẽ ủng hộ cô.

Thời gian đã thay đổi cả hai người họ.

Lúc An Nại tắm rửa xong quay về phòng, Sở Hà đã đi rồi.

Anh không còn ở đây nữa, trái lại An Nại cảm thấy căn phòng ngủ to này có chút trống vắng làm sao, cô lấy máy sấy sấy đầu một lượt, cảm thấy bản thân mình thật kém cỏi, tự nhiên lại có mấy suy nghĩ đó. Cô tựa người vào thành giường, sấy tóc cho thật khô, rồi cúi đầu ngắm Đoàn Đoàn đang ngủ say.

Trước kia cô chưa từng nghĩ cuộc sống sau khi tốt nghiệp lại như thế này, An Nại xoa mắt Đoàn Đoàn, mi mắt Đoàn Đoàn thật mỏng, làn da trắng nõn nhìn thấy được cả mạch máu màu xanh nho nhỏ, lông mi bé vừa dài lại đen, nhìn qua viền mắt và bọng mắt kia, thì ra bé con thực sự rất giống cô.

An Nại tiện tay tắt luôn đèn ngủ, đang định đắp chăn lên thì nghe loáng thoáng có tiếng ai đó đang cộc cạch mở khóa cửa nhà cô.

An Nại hoảng sợ, cô quơ đại bình hoa đang đặt trên chiếc tủ đầu giường, nhón từng bước đi đến nắp sau cánh cửa lớn, còn sợ người ngoài cửa phát hiện ra nên cô không dám bật chiếc bóng đèn gần cửa. Cửa vừa được mở ra, trong nháy mắt cô nhắm trúng người bên ngoài, đập mạnh bình hoa lên đầu hắn.....

“Mẹ nó!” Sở Hà ôm vành tai chảy đầy máu chửi khế một tiếng.

Anh nghe thấy tiếng An Nại sột sột liên tục, sợ cô khóc cả đêm sẽ bị cảm nên anh ra hiệu thuốc gần nhất mua chút thuốc cảm. Lúc anh vừa bước vào cửa hàng, lão chủ thân kinh liền nhào tới hỏi anh:“Chàng trai, lại tới mua áo mưa đó à?” Vừa hỏi còn vừa lắc đầu,“Người trẻ tuổi, khí huyết sôi trào, có muốn mua thêm thuốc bổ thận không?”

Sở Hà cắn răng:“Tôi mua thuốc! Thuốc cảm cúm!”

Sở Hà thề sẽ không bao giờ tới cửa tiệm của lão già thân kinh này mua thuốc nữa, anh cầm theo đủ loại thuốc cảm mạo về nhà, cuối cùng vừa đến cửa nhà, anh tìm cả chuỗi chìa khóa dài cũng không thấy chìa khóa nhà An Nại đâu. Anh liền soi đèn cẩn thận tìm chìa khóa trên từng bậc thang của tòa nhà chung cư cũ kỹ này, thì có một chiếc chìa khóa dài nhìn hơi giống, Sở Hà cũng lười chẳng muốn tìm nữa, quyết định lấy nó thử xem sao.

Vận may của anh không tệ, vừa cắm khóa vào ổ lần thứ hai xoay xoay cái thì liền được mở cửa. Cuối cùng anh còn chưa kịp vui mừng, vừa mở cửa ra thì đón chờ anh là một cú đập bình hoa thật mạnh ngang qua tai anh.

“Sở Hà!” An Nại nghe được giọng nói quen thuộc thì hơi ngẩn người, vừa rồi cô ra tay có hơi nặng, An Nại có chút áy náy:“Thực xin lỗi, anh có muốn tới bệnh viện kiểm tra không?”

Ngỡ nhờ cú đập của cô khiến Sở Hà bị thương nặng, Đoàn Đoàn nhất định sẽ khóc không ngừng.

Sở Hà chống tay lên cánh cửa lấy lại thăng bằng, trầm giọng nói:“Không sao, cả hai chúng ta đều tới bệnh viện, Đoàn Đoàn tính không thấy ai thằng bé sẽ khóc.”

An Nại ho nhẹ một tiếng:“Vậy anh đi một mình đi.” Cô đâu có nói sẽ đi cùng anh.

“Ha ha,” Sở Hà cười lạnh một tiếng:“Sở Đoàn.....”

“Tôi đi!” An Nại chột dạ vội vàng cắt ngang lời anh, mẹ nó, Sở Hà vận dụng chiêu gây ông đập lưng ông khá thật, lần trước cũng chính vì Đoàn Đoàn anh mới đưa được cô đến bệnh viện.

“Không cần.” Sở Hà không gọi con trai nữa,“Xử lý qua miệng vết thương là được rồi.”

Sở Hà được như ý nguyện, giống như đại gia đuổi dài chân nằm trên giường cho khách,“Nại Nại, nói chuyện gì đi.”

“.....” An Nại đứng bên cửa sổ cẩn thận cầm bông băng giúp Sở Hà xử lý vết thương, cú đập kia của cô khá mạnh, lỗ tai Sở Hà chảy không ít máu, trên miệng vết thương còn ghim vài mảnh thủy tinh nhỏ nên xử lý miệng vết thương hơi khó. An Nại theo bản năng cúi đầu nhìn thoáng qua tay Sở Hà, vết thương trong lòng bàn tay anh còn chưa cả đóng vảy.

Ký ức tối hôm ấy vẫn còn rất rõ nét, khi đó cô đã hạ quyết tâm lật bài ngửa với Sở Hà, còn cho rằng từ đó hai người họ mỗi người sẽ đi một ngã. Nhưng không ngờ mới được vài ngày, Sở Hà đã lại bước vào cuộc sống của cô. Kỳ thật cô đã tính sai vài chuyện, ngoại trừ Đoàn Đoàn, còn cả chuyện

mặt Sở Hà rất dày.

Trước kia da mặt Sở Hà rất mỏng, động chút đã đỏ mặt tía tai, chọc anh một cái anh liền nhảy cao ba thước, còn giờ quả thực là.....

An Nại ngừng suy nghĩ, cố gắng tập trung chú ý thật cẩn thận dùng nhíp gấp từng mảnh thủy tinh ra.

Nhưng cô vẫn không nhìn được mà nghĩ “Kẻ ác cuối cùng sẽ bị quả báo, trời đất luân hồi”, bốn năm trước, cô không dùng bình hoa nện vào đầu anh, giờ thì cuối cùng Sở Hà đã bị đánh đòn rồi.

“Nại Nại, nói một câu đi.” Sở Hà cắt ngang dòng suy nghĩ của cô, đột nhiên anh mở miệng cất cao giọng nghe ra có chút nghiêm túc.

“Hà?” Anh đột nhiên mở miệng khiến An Nại giật mình, Sở Hà bỗng nói to, sợ anh đánh thức Đoàn Đoàn, cô theo phản xạ định che miệng Sở Hà, chợt nghe thấy Sở Hà nói: “Em nói gần vào tai anh đi.”

An Nại vờn người qua, nói nhỏ vào tai Sở Hà.

Cô hít sâu một hơi, đột nhiên bảo cô mở miệng thì cô biết phải nói gì.

“Anh không nghe thấy gì,” Sở Hà hạ giọng, kết luận một câu: “Xem ra cú đập của em làm điếc tai anh luôn rồi.”

“.....” An Nại im lặng một chút, rồi nói vào tai anh: “Vừa rồi tôi chưa nói gì cả.”

Sở Hà: “.....”

An Nại nói xong liền quan sát vẻ mặt Sở Hà rồi nói rất chắc nịch: “Anh chưa điếc đâu.”

“Cho nên là... đừng giả đồ làm kẻ điếc”.

Sở Hà tức giận vô cùng hỏi ngược lại cô, “Em đập anh bị thương như vậy rồi định bỏ mặc không quan tâm đấy à?”

Người vừa đập anh tỉnh bơ: “Đâu có, nào anh có bị chấn thương không? Anh có muốn đi bệnh viện không?”

Sở Hà hừ lạnh một tiếng: “Em đập anh bị thương như vậy rồi còn định ném anh vào bệnh viện cho xong chuyện sao?”

Một hồi quá, An Nại không muốn nói gì nữa, nếu Sở Hà muốn thì để anh ta ngủ ở phòng khách cũng được. Sau một hồi tập trung giúp Sở Hà xử lý xong miệng vết thương thì cô định đứng dậy vào phòng, vừa nhòm người dậy thì Sở Hà bỗng túm chặt cổ tay cô, An Nại mới đứng lên nên còn chưa vững, anh đã kéo tay cô mạnh một cái, thoáng chốc cô liền ngồi xuống đùi Sở Hà từ bao giờ.

An Nại vịn người Sở Hà đang định đứng dậy, thì anh đã giữ chặt eo cô kéo cô ngồi trở về, khiến cả người cô nằm trọn trong lòng Sở Hà, lỗ tai cô áp lên lồng ngực anh, còn có thể nghe rõ tiếng tim đập thình thịch của anh. Sở Hà thấp giọng thủ thủ bên tai cô: “Đừng vào Đoàn Đoàn sẽ tỉnh đấy.”

An Nại tròn mắt, vừa nãy là kẻ nào muốn đánh thức Sở Đoàn Đoàn chứ!

Thấy cô giãy giụa Sở Hà liền giữ chặt bên hông cô, móc túi thuốc vào cổ tay cô: “Cầm giúp anh một chút.”

An Nại cúi đầu nhìn thoáng qua túi thuốc cảm cúm kia.

Anh nói cầm giúp anh một lát, quả thực là chỉ một lát, không lâu sau Sở Hà liền thả lỏng eo cô ra, An Nại đứng dậy khỏi người anh đi sang phòng ngủ bên cạnh, cô nhìn túi thuốc treo trên cổ tay, đi quanh phòng khách tìm một chiếc cốc, pha một cốc nước ấm uống thuốc.

Trước đây mỗi lần cô bị cảm thường không thích uống thuốc, bởi vì từ nhỏ Từ Tư Khởi đã nói với cô, nếu bị ốm mà không uống thuốc sẽ có sức đề kháng tốt, sau này sẽ khó mắc bệnh lại.

Nhưng mỗi lần cô bị ốm thì không chỉ không uống thuốc mà còn không biết chăm sóc bản thân mình, khiến bệnh càng ngày càng nghiêm trọng, mỗi lần như vậy đều bị Sở Hà phát hiện ra mặt cô đỏ lên không giống bình thường, anh vuốt tay sờ trán cô mới phát hiện ra cô bị sốt. Sau đó Sở Hà sẽ đưa cô tới bệnh viện truyền nước, còn mua một đồng thuốc cảm cúm cho cô uống.

Tuy rằng anh luôn trung ra vẻ mặt chẳng nấy kiên nhẫn, nói cô thật đáng ghét, nhưng An Nại biết, sự kiên nhẫn Sở Hà dành cho cô ngày đó dù chẳng đáng là bao, nhưng đó là sự dịu dàng anh chưa từng dành cho ai cả.

Từng viên thuốc cảm rơi xuống, tan ra trong làn nước ấm, khiến cốc nước không màu bỗng chuyển sang màu nâu nhạt.

Thuốc cảm cúm hòa với nước ấm trôi tuột xuống bụng, dường như cũng khiến lòng cô ấm áp hẳn.

Dường như thời gian lại quay về những ngày trước khi cô lật bài với Sở Hà, nhưng An Nại lại cảm thấy rõ ràng có thứ gì đó đã thay đổi, không còn như xưa, ngoại trừ việc Sở Hà dần dần thể hiện bản tính cố chấp, thì còn cả cô nữa.....

Lỗ tai Sở Hà nhanh chóng đóng vảy, nhưng anh vẫn không chịu về căn nhà đối diện, cô cũng không đuổi anh đi.

Trong khoảng thời gian này Sở Hà rất bận, hình như là trong nội bộ cấp cao của Thần Dập có chiến tranh, hẳn là chuyện đó có liên quan đến Hà Minh.

Về tương đối mà nói, An Nại rảnh hơn anh nhiều.

Vài ngày vừa rồi rất bận nên giờ cô mới có thời gian rảnh đăng nhập Weibo Thách Anh Làm Gì Đây, chợt phát hiện weibo của mình lại bị fan của Lâm Dao Dao spam, vừa nhìn thấy nhiều bình luận như vậy An Nại đã nghi ngờ hẳn là có chuyện gì đó mới kích thích bọn họ spam tập thể thế này. Tuy rằng sau khi Lâm Dao Dao bị tạm dừng hoạt động, thì đám fan của cô ta mới bắt đầu theo dõi Weibo của An Nại, nhưng trước đây chỉ là vài ba người công kích cô, thì hôm nay lại có rất nhiều người.

Bọn họ nói cô treu ong ghẹo bướm, không có trách nhiệm không xứng làm mẹ, đáng ghét không biết xấu hổ ngay cả em rể mình cũng không buông tha. Năm đó không muốn con trai nhưng bây giờ lại bám lấy con trai mà treo cao, đã treo được lên cành cao còn không biết an phận, nói Sở Hà vì tiện nhân như cô mà tạm ngừng hoạt động của Lâm Dao Dao là mất mủ, còn rủ nhau góp vốn giúp Lâm Dao Dao của các cô hủy hợp đồng với Thần Dập, để Lâm Dao Dao của bọn họ vạch mặt cô, rồi sẽ khiến Sở Hà cảm thấy hối tiếc vì đánh mất một nghệ sĩ tài năng như vậy.

Càng khiến An Nại muốn nổi điên giết chết cả đám đó, là vì bọn họ lại lôi Đoàn Đoàn vào chuyện này, nói Đoàn Đoàn thực đáng thương, muốn cho Đoàn Đoàn thấy rõ con người thật của mẹ bé.

Mẹ kiếp!

An Nại nhanh chóng tìm được ngọn nguồn câu chuyện, đám fan cuồng của Lâm Dao Dao vừa nhất trí share status kia chưa được bao lâu, đã bị ban quản lý của Weibo xóa sạch.

An Nại tìm được một tấm ảnh, thì ra là tấm ảnh đêm hôm đó.

Nếu không phải cô biết Lâm Dao Dao có liên quan đến chuyện này, thì cô còn nghĩ Hà Minh đã tìm người chụp tấm ảnh đó.

Thật ra nhóm fans của Lâm Dao Dao không cần điên cuồng tạo thêm mâu thuẫn của cô và Lâm Dao Dao nữa, An Nại vốn chưa từng nghĩ mình sẽ tha thứ cho Lâm Dao Dao.

Lâm Dao Dao đã phá hủy chút tình cảm cuối cùng giữa hai người từ lâu lắm rồi.

Tuy rằng Sở Hà tạm ngừng hoạt động của Lâm Dao Dao cô rất vui mừng, nhưng đó là chuyện anh tính sổ với Lâm Dao Dao, chứ không phải cô.

Hiện tại Lâm Dao Dao hoàn toàn đã bị chìm xuống nước, cho dù trước mắt cô ta không có phim diễn, không mở hộp báo, không đóng quảng cáo, nhưng chỉ cần cô ta đăng một status có liên quan đến cô thì nó có thể lên top đầu trong vài phút.

Dù sao chỉ cần Thần Dập không sụp đổ, đề tài về bạn gái của ông chủ Thần Dập mãi mãi sẽ không dứt, hơn nữa chuyện năm đó khi cô chưa lập gia đình mà sinh con còn khiến bao người chê cười.

An Nại không dễ dàng tha thứ cho ai bao giờ, cho dù bây giờ cô không còn là cô nữ sinh mười bảy tuổi nghĩ việc đó nghiêm trọng tới mức trời sập, nhưng cô cũng không muốn trở thành bàn đạp trên con đường của Lâm Dao Dao. Sau này bất luận là cô và Đoàn Đoàn xuất hiện trước đám đông, hay là cô và Sở Hà cùng đưa Đoàn Đoàn tới nhà trẻ, hay là sau này cô có yêu đương kết hôn với người khác, dù người đó có phải Sở Hà hay không, thì cái tên Lâm Dao Dao cũng sẽ luôn đi kèm với tên cô trong những bài báo.

Fan của Lâm Dao Dao đang muốn quyên góp tiền giúp cô ta hủy hợp đồng với Thần Dập, chỉ cần hủy hợp đồng Lâm Dao Dao sẽ không chịu sự quản lý của Thần Dập nữa, nói không chừng còn có thể vì mấy chuyện lật vạt này mà nổi hơn, tự nhiên lại tạo được hình ảnh một cô nàng vì quá si mê ông chủ của mình mà bị ông chủ phản bội rìm xuống tận cùng khiến mọi người thương cảm.

Hôm đó ở tầng mười bảy của Thần Dập, cô đã nghe hết cuộc trò chuyện của hai cô gái đó, hình như Hà Minh và Lâm Dao Dao là châu chấu trên cùng một cành, trước đây An Nại đã nghĩ cô sẽ cho Lâm Dao Dao chút thời gian để cô ta nhen nhóm hy vọng, chờ đến khi Lâm Dao Dao thả lỏng phòng tuyến nghĩ rằng không còn chuyện gì nữa, thì cô sẽ tặng món quà lớn cuối cùng cho cô ta.

Bây giờ Lâm Dao Dao đang ở trong góc tối nào đó mỉm cười hân hoan bao nhiêu, thì sau này cô sẽ khiến cô ta té ngã thê thảm đau đớn bấy nhiêu.

Nhưng giờ đây cô ta lại dám kéo Đoàn Đoàn vào chuyện này, cô không nhịn nổi nữa rồi!

An Nại đang lướt Weibo liền nhận được cuộc gọi từ Lâm Dao Dao, thấy trên màn hình hiển thị cái tên Lâm Dao Dao thì cô không nhận cuộc gọi.

Cô vẫn giữ số di động của Lâm Dao Dao, vì tránh để một ngày nào đó cô không biết số này là của ai rồi nhận cuộc gọi của cô ta.

Lâm Dao Dao gọi điện thấy cô không nghe máy, thì bắt đầu điên cuồng mà nhắn tin cho cô

— An Nại, tôi có chuyện muốn kể cho cậu.

— Chuyện năm đó quả thực tôi không cố ý đâu, cậu hiểu lầm tôi rồi.

— Cậu tới quán cà phê hôm trước đi, tôi sẽ kể toàn bộ mọi chuyện cho cậu nghe.

— An Nại, cậu mau tới đi!

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Chương 45

An Nại ném di động qua một bên rồi sang phòng bé trai ở bên cạnh tìm Đoàn Đoàn, phòng bé trai này là mấy ngày trước cô và Đoàn Đoàn cùng nhau trang trí, kỳ thật chỗ cần trang trí lại cũng rất ít, chỉ cần quét dọn qua một chút là xong, căn phòng này trước đây chính là phòng ngủ hồi bé của An Nại. Sau khi An Lan qua đời, mỗi lần cô quay lại căn nhà này thì cũng ít khi bước vào căn phòng tràn ngập nỗi nhớ này.

Đoàn Đoàn cực thích căn phòng này, cu cậu có thể ngồi ngẩn ngơ trong phòng cả ngày.

Cô gõ cửa một cái, Đoàn Đoàn lớn tiếng gọi “Ma ma”, khi An Nại đi vào thì Đoàn Đoàn đang cầm di động nằm ngửa trên sofa cong chân chơi trò Rhythm Master, mấy đầu ngón chân tròn vo theo tiết tấu âm nhạc chạm tới chạm lui chỉ huy dàn nhạc.

An Nại cùng bé con chơi một lúc rồi mới hỏi cu cậu: “Ma ma ra ngoài một lúc, con có muốn đi không?”

Nếu cô đi gặp Lâm Dao Dao, Đoàn Đoàn sẽ ở nhà một mình.

“Muốn ă!” Dường như Đoàn Đoàn sợ cô đi thì sẽ không về nữa nên vội vàng lăn một cái trên sofa rồi nhảy xuống đất chạy đến bên cạnh cô, cu cậu còn chút do dự gơ ba ngón tay béo múp hỏi, “Ma ma, chờ con. Ba phút được không?”

An Nại gật gù đầu, rồi cô về phòng ngủ thay quần áo chuẩn bị ra ngoài.

Đoàn Đoàn chờ An Nại đi rồi, mới lén lút lấy điện thoại ra bấm số gọi cho một người: “Ba ba, Ma Ma đưa con ra ngoài chơi!”

Lúc nhận được cuộc gọi của Đoàn Đoàn, Sở Hà đang đứng trước cửa sổ sát đất nhìn bóng dáng Hà Minh rời khỏi tòa nhà Thần Đập, cho tới bây giờ anh chưa từng nghĩ có một ngày anh và Hà Minh sẽ xảy ra xích mích thế này.

Vừa nhận cuộc gọi, Sở Hà đưa tay xoa xoa lỗ tai phải một chút, miệng vết thương đã khép lại khá rồi, anh tiện tay tháo chiếc băng đang dán trên lỗ tai, tiếng của Đoàn Đoàn ở đầu bên kia nghe thật xa xôi, lại có chút mơ hồ, Sở Hà đưa loa di động lại gần lỗ tai hơn: “Sở Đoàn Đoàn, nói to lên con!”

“Ba ba!” Đoàn Đoàn nín nhịn nãy giờ, liền hét lên vào điện thoại, “Ma Ma đưa con đi chơi đây!”

Sở Hà phải đưa di động sang tai trái mới nghe rõ con trai anh nói gì, sắc mặt anh có vẻ nghiêm trọng, tai trái anh không nghe rõ lắm, mấy ngày trước thì cứ nghĩ tai bị thương nên mới nghe không rõ, vì thế cũng không để ý lắm, còn nghĩ do An Nại dùng băng che kín lỗ tai anh nên mới thế.

Không muốn ăn quả báo cũng thật khó, bốn năm trước An Nại đã không nện binh hoa vào đầu anh, vậy mà đêm hôm đó lại bị cô nện một đòn, quả thực là đập diếc tai anh luôn rồi.

Anh giao nhiệm vụ cho Đoàn Đoàn: “Vậy con phải trông ma ma đấy, đừng để ma ma con chạy mất.”

“Ừm, con sẽ trông Ma Ma!” Đoàn Đoàn còn nghiêm túc cam đoan, “Ba ba tạm biệt!”

Từ ngoài cửa, An Nại đã nghe thấy tiếng Đoàn Đoàn nói chuyện điện thoại với ba mình, cô thay một chiếc váy màu đen, vào trong tủ quần áo lấy cho Đoàn Đoàn một chiếc áo ngắn tay màu xanh và một chiếc quần bò ngắn, Đoàn Đoàn nhìn bộ quần áo trong tay cô thì đột nhiên bỏ chạy. Gu thẩm mỹ bị coi thường An Nại chết lặng đứng ngay tại chỗ.

Khi cô đang tiếp tục tìm một bộ khác trong tủ quần áo, liền nghe thấy tiếng Đoàn Đoàn gọi cô, An Nại vừa quay đầu sang liền nhìn thấy một cục bóng tròn màu đen, tiểu Đoàn Đoàn còn đang vụng về cài nút cúc áo cho mình, bộ quần áo này chắc hẳn là bé con tìm trong túi hành lý mang tới của mình.

Túi hành lý của bé An Nại chưa động vào, chỉ lấy vài bộ quần áo cậu hay mặc ra là được rồi đồng còn lại thì để trong vali, cô vốn nghĩ đến lúc đó sẽ để Đoàn Đoàn mang đi cho tiện. Đêm qua khi An Nại kéo vali hành lý của Đoàn Đoàn vào nhà, liền nhét nó vào một góc để tìm trong tủ quần áo, sau đó cô đã giúp bé xếp lại hết đồ.

Nhìn Đoàn Đoàn thất từng nút áo, An Nại cúi người giúp bé con, Đoàn Đoàn vui vẻ chỉ chỉ vào bộ trang phục của mình, lại chỉ vào chiếc váy của cô nói: “Cùng màu!”

An Nại nhìn gương mặt vui vẻ của Đoàn Đoàn, lập tức lại nhớ tới đám fan cuồng của Lâm Dao Dao trên Weibo liên tục share ảnh của Đoàn Đoàn, còn

cả những tấm ảnh lúc cô và Đoàn Đoàn vừa ra khỏi cửa siêu thị bé con cầm đồ giúp cô, fan của Lâm Dao Dao nói cô để một mình Đoàn Đoàn kéo theo một chiếc túi đồ to như vậy là ngược đãi bé con.

Khi Đoàn Đoàn chạy tới lấy túi sách, An Nại đứng tựa người vào cửa tiếp tục lướt Weibo, trên Weibo thậm chí có những tấm hình cô quay lưng bỏ đi trong ngày đầu gặp lại bé con, còn có cả tấm ảnh Đoàn Đoàn đứng đó khóc rất to, bên dưới tấm ảnh là hàng đồng comment bình luận chê trách.

Bọn họ cũng nhanh chóng tìm được địa chỉ vườn trẻ và lớp học của Đoàn Đoàn.

An Nại cảm thấy may mà giờ đang là nghỉ hè, Đoàn Đoàn cũng không cần tới vườn trẻ.

An Nại đưa Đoàn Đoàn tới quán cafe Lâm Dao Dao nhắn tin cho cô, vừa vào cửa từ xa cô đã thấy Lâm Dao Dao, lúc Lâm Dao Dao thấy cô thì hai mắt sáng lên, lập tức đứng bật dậy khỏi ghế, cứ như vừa nhìn thấy người thân sau bao ngày xa cách vậy: “Nại Nại, tôi biết nhất định cậu sẽ đến mà!”

Cô ta trông tiêu tụy hơn hẳn, dù lớp trang điểm trên mặt rất đậm nhưng cũng không thể che dấu được quảng thâm đen xi dưới vành mắt, Lâm Dao Dao lộ rõ vẻ vui sướng không chút che dấu, gần như cô ta đang rất hy vọng về điều gì đó.

An Nại ngồi xuống ghế đối diện cô ta, gọi cho Đoàn Đoàn một miếng bánh ngọt và một đĩa salad trái cây, rồi cô ngẩng đầu nhìn thẳng Lâm Dao Dao: “Nói đi.”

Lâm Dao Dao nắm tay thật chặt, dường như đã hạ quyết tâm “Chuyện năm đó, tôi thật sự không muốn nói đâu, nhưng cậu nhất định phải đề phòng Hà Minh.”

“Tôi hôm đó, tôi ra sân thể dục gọi điện thoại cho mẹ tôi, tôi nói bạn thân mình mang thai, hỏi bà có cách nào giúp cậu làm phẫu thuật không.”

Cô vừa nói xong, mẹ cô đã bảo không thể vì không phù hợp với quy định của bệnh viện, khi Lâm Dao Dao cúp máy đang định quay về ký túc xá, vừa đúng lúc Hà Minh đá bóng xong đi về ngang qua đó, dường như đã nghe hết nội dung cuộc gọi của cô, cô đang định đi lướt qua người Hà Minh mà về, thì hốt nhiên chặn đường hỏi cô người bạn thân cô vừa nhắc tới là ai. Lâm Dao Dao không nói gì hết, Hà Minh nhìn cô một cái, đột nhiên nhắc tới Diệp Mộng, Lâm Dao Dao lắc đầu, Hà Minh liền biết ngay người đó là An Nại.

Lâm Dao Dao hoảng sợ, đang định phủ nhận, thì nghe thấy Hà Minh nói – Hừ, thật ghê tởm, tôi thích cô ta, vậy mà cô ta còn đi ăn nằm với thằng khác để mang thai thế này, mẹ kiếp.

Cô hơi ngạc nhiên, bảo hần đừng nói với người khác.

Hà Minh không kiên nhẫn nói, được, tôi đi tìm anh trai, em cũng về sớm một chút đi.

Hà Minh nói xong liền bỏ đi, để lại Lâm Dao Dao một mình đứng thật lâu tại sân thể dục rộng lớn.

Cô bỗng nhớ lại vẻ mặt giống như vừa nuốt phải ruồi bọ của Hà Minh, nhớ lại những lời ghét bỏ Hà Minh từng nói, còn cả câu Hà Minh lơ đãng nhắc tới Sở Hà trước khi đi.

Cô nghĩ, chắc nam sinh nào cũng như vậy, ở cái tuổi đó nam sinh ít nhiều thì cũng quan tâm đến trình tiết người con gái. Hà Minh biết An Nại mang thai thì phản ứng thế này, vậy Sở Hà thì sao?

Năm đó cô cũng từng nghĩ nam sinh đã khiến An Nại mang thai là ai, người đầu tiên cô loại khỏi danh sách kẻ tình nghi chính là Sở Hà, vì nếu người đó là Sở Hà, An Nại cần gì phải vội vã đòi phá thai như vậy, nếu có con không phải sẽ càng dễ dàng danh chính ngôn thuận gả vào nhà giàu sao?

Thất bại và cô đơn dễ dàng kích thích mặt ác trong tâm con người ta, Lâm Dao Dao đứng một mình trong bóng tối, khoảnh khắc ấy cô đã nuôi một suy nghĩ thật ác độc, An Nại sợ hãi như vậy, có phải vì nguồn gốc của đứa bé này có gì ám muội chẳng, không lẽ cậu ta bị cưỡng hiếp?

Nếu thật sự là vậy thì nếu tin này bị truyền ra, cậu ta không chỉ bị đẩy xuống đáy vực, mà Sở Hà nhất định cũng không thêm quan tâm đến cậu ta nữa.

“Chính là như vậy,” Lâm Dao Dao đưa tay che mặt, nước mắt chảy ra từ kẽ tay: “Khi đó tôi cảm thấy bản thân mình thật ghê tởm, sao tôi có thể nghĩ như vậy chứ, rõ ràng cậu là người bạn tốt nhất của tôi, cậu nói bí mật của cậu cho mỗi mình tôi, nhưng tôi lại phụ lòng cậu, còn phản bội cậu. Dù tôi có cảm thấy vô cùng hối hận vì đã nói chuyện của cậu cho những nữ sinh khác, nhưng sau đó khi thấy mặt bọn họ tái mét thì tôi lại cảm thấy rất thỏa mãn, cái cảm giác thỏa mãn đó đã nhanh chóng che lấp cảm giác tội lỗi trong lòng ấy. Tôi nghĩ, dù sao cũng không phải tôi đang bịa đặt, là cậu thực sự đã mang thai, những lời tôi nói đều là sự thật. An Nại, cậu không biết tôi thích Sở Hà nhiều thế nào đâu, tôi rất muốn hẹn hò với anh ấy, có đôi khi tôi nghĩ anh ấy không thích tôi cũng được, nhưng vì sao người anh ấy thích lại là cậu chứ ?”

“Tôi thà rằng anh ấy không thích ai hết, hoặc có thích thì người đó tôi cũng chẳng quen biết, nhưng anh ấy lại thích cậu khiến tôi có cảm giác thất bại vô cùng, khi đó tôi còn trẻ, lại đặt nặng vấn đề tình cảm, tôi biết tôi đã làm tổn thương cậu, tội của tôi không thể tha thứ.”

An Nại lạnh lùng nhìn Lâm Dao Dao ngồi đối diện, sau khi cô ta thả tay xuống lớp trang điểm tình xảo trên gương mặt đã biến mất, nước mắt chảy ra khiến gương mặt trông thật thâm trầm, không xét đến việc cô ta khóc khiến lớp trang điểm nhòe hết, thì trông cũng rất lê hoa đại vũ, vừa thấy đã thương rồi. Cô nhớ trước kia Lâm Dao Dao quay cóp trong giờ kiểm tra và bị bắt, cô ta cũng là khóc lóc thảm thiết như vậy, đến cuối cùng, thầy giáo cũng không ghi tên cô ta vào sổ nữa.

Đáng tiếc là, An Nại không phải đàn ông, cho nên khi nhìn dáng vẻ giả vờ yếu đuối của Lâm Dao Dao thì cô chỉ cảm thấy thật ghê tởm, định lấy lý do còn trẻ vì yêu quá cuồng nhiệt nên khiến tổn thương người khác làm kim bài miễn chết với cô sao?

Lâm Dao Dao khóc thật sự rất đau khổ: “Thực xin lỗi thực xin lỗi, tôi biết lỗi của tôi rồi, tôi rất xin lỗi cậu.”

Chắc cũng vì Lâm Dao Dao khóc quá lớn, nên Đoàn Đoàn có chút bất an, bé con kéo kéo ngón tay An Nại, An Nại cũng nhéo nhéo tay bé, cô cầm chiếc đĩa chọc một miếng thanh long dứt cho Đoàn Đoàn, bé con cũng lập tức dứt cho cô một miếng.

Lâm Dao Dao vẫn còn đang tiếp tục nói: “Giờ tôi đã hết hy vọng rồi, tôi không bao giờ dám tranh Sở Hà với cậu nữa. Nại Nại, cậu bảo Sở Hà buông tha cho tôi đi, sự nghiệp của tôi được như ngày hôm nay thật sự không dễ dàng gì, trong cái vòng giải trí luan quẩn có nhiều trò dơ bẩn và đen tối này, tôi thậm chí đã..... tôi thật sự không thể đánh mất tương lai được.”

Lâm Dao Dao nói xong, giọng điệu cũng vội vàng hơn hẳn, khi cô lãnh đạo đám fans cuồng gây sự với An Nại thì rất ần nấp, cô ta tin hẳn là An Nại sẽ không phát hiện ra: “Tôi thì tôi chỉ muốn xin lỗi cậu về chuyện năm đó, chuyện trên Weibo mấy ngày trước tôi thực sự không biết gì hết, mọi chuyện đều do đám fan nào tàn đó tự mình bôi ra chuyện không vui năm đó, tôi có khuyến thể nào bọn họ cũng không chịu, liên tục vào Weibo của cậu chửi lung tung, sự nghiệp tới hôm nay của tôi thực sự không dễ dàng gì, đám fans nào tàn ấy vẫn luôn kéo chân tôi, bọn họ thích áp bức người khác, không chỉ là cậu, tôi còn chưa lên tiếng nhưng bọn họ lại thường xuyên kéo nhau đi chửi rủa người khác. Tôi thật sự không biết mọi chuyện sẽ thành ra thế này, cũng không ngờ bọn họ còn nhắc tới Đoàn Đoàn.....”

An Nại uống cạn ngụm cà phê cuối cùng, lạnh lùng nhìn Lâm Dao Dao, nói: “Tôi đoán nhé, là vì Hà Minh rời khỏi Thần Dập, nên cô sợ rồi sao?”

Hôm nay quả nhiên Hà Minh đã phải rời khỏi Thần Dập, về mặt Lâm Dao Dao lập tức có chút khó coi, cô ta đã rơi vào thế yếu, không ngờ An Nại lại chẳng động lòng chút nào.

An Nại đứng lên đặt tờ hai tệ dưới tách cà phê rồi ôm Đoàn Đoàn đi thẳng, chắc hẳn trong lòng Lâm Dao Dao, cô vẫn là chỉ là con bé với IQ của năm mười bảy tuổi.

Lâm Dao Dao nhìn bóng An Nại bỏ đi không thèm quay đầu lại, thì có chút suy sụp ngồi bịch xuống ghế ôm đầu, lần này là cô ta khóc thật.

Chờ đến buổi tối, cô ta mới nhận ra mình đã khóc quá sớm rồi.

Chương 46

Trong quán rượu, Lâm Dao Dao uống say như chết, vì say nên mắt lơ đãng nhìn nàng vũ nữ múa cột đeo lỗ tai thỏ trên sàn, cô ta đang lắc lư thân thể mềm mại linh hoạt trên cột như một con rắn uốn lượn bên ống tuýp kia, ánh đèn sáng chói chiếu thẳng vào người vũ nữ, Lâm Dao Dao cảm lý rượu nhìn xung quanh bốn phía, ánh mắt đám đàn ông kia đều đang tập trung vào cô gái đó.

Rõ ràng cô mới là ngôi sao, cô phải là người được đứng giữa ánh sáng chói rọi kia mới đúng, Lâm Dao Dao lách qua đám người mà bước lên sân khấu, cô đẩy vũ nữ kia xuống, rồi dùng tay nắm chặt cây cột, vẩy vẩy tóc làm động tác quyến rũ mê người, thả hồn cô bắt đầu uốn éo theo âm nhạc.....

Cô thích được mọi người ngắm nhìn, thích cuộc sống dưới ánh đèn chói mắt kia, thích đứng trên sân khấu được bao người ngưỡng mộ.....

Cuộc sống từ tiết kiệm đến xa hoa thì dễ chứ từ xa hoa xuống nghèo khổ thì khó, cô đã có thói quen sống trong cuộc sống vàng son, vốn không thể tưởng tượng được cuộc sống sau này không có ánh hào quang thì phải làm sao.

Lâm Dao Dao điên cuồng mà đóng đưa thân mình theo tiếng nhạc, thả sức buông thả bản thân, mấy người đàn ông dưới sàn nhảy nhào nhào vươn tay tới sờ xoạc đôi chân của cô, cô cũng không thèm để ý mà tiếp tục nhảy. Nhảy đến khi có người kéo xuống sàn, cô neho neho cô gắng mở to mắt, mới nhận ra người đang cố gắng nhìn con gái đứng trước mặt cô đây là quản lý của cô chị Vu, sắc mặt chị Vu đen xì, giọng điệu cũng rất nghiêm trọng: “Lâm Dao Dao, lần này cô hết thật rồi.”

“Tôi đã hết lâu rồi!” Lâm Dao Dao gạt tay chị Vu qua: “Chị quản tôi sao! Ha ha, chị vẫn có thời gian đến xem tôi chặt vật thể nào sao, không phải trong tay chị còn có người mới sao, không phải đã vứt tôi đi rồi à, còn làm bộ làm tịch trước mặt tôi làm gì!”

Chị Vu cười lạnh một tiếng, túm cổ tay cô kéo lên xe đưa cô về nhà, trên đường đi Lâm Dao Dao hứng gió đêm từ cửa sổ nên cũng tỉnh táo rất nhiều, cô vươn tay ôm lấy tay chị Vu, lập tức khóc lớn: “Chị Vu, em chỉ còn mình chị thôi, chị đừng bỏ em, đừng đuổi em đi, em sẽ ngoan mà, sau này em sẽ nghe lời chị không bao giờ gây chuyện nữa.....”

“Lâm Dao Dao, tôi cũng hết lòng quan tâm giúp đỡ cô rồi,” chị Vu gỡ tay cô ra, mở cửa xe đẩy cô ra ngoài: “Tôi đưa cô về đến đây thôi, giờ thì hãy tự mình bước tiếp đi.”

Lâm Dao Dao nhìn chiếc xe BMW phóng bụi mà đi thì mắng thật lâu mới lao đảo quay về nhà trọ của mình.

Cô cảm thấy sau khi gặp lại An Nại, cuộc sống của cô lại rơi xuống vực sâu một lần nữa, bị thương, bị trêu đùa, bị tẩy chay..... cô vốn tràn ngập hy vọng chờ Hà Minh thực hiện lời hứa của hắn, không ngờ Sở Hà cũng vì An Nại mà xuống tay với cả Hà Minh, đuổi thẳng Hà Minh ra khỏi Thần Dập.....

Lâm Dao Dao say khướt gục mình xuống bàn sách, theo thói quen lướt Weibo, giờ cô đã chẳng dám hy vọng xa vời Sở Hà sẽ buông tha cho cô, ngoại

trừ quan tâm đến việc mình sẽ hủy hợp đồng với Thần Dập thế nào, thì cô chỉ còn quan tâm đến giờ ai sẽ là người kế thừa trong nhóm tiểu hoa đán .

Về phần đám fan nào tàn nghèo kiệt xác kia, còn muốn góp vốn đền bù phá hợp đồng của cô, ha ha, Lâm Dao Dao thầm mắng một tiếng ngu ngốc, lướt qua Weibo của mấy tiểu hoa đán cùng thời với mình, rồi sau đó theo thói quen lướt qua Weibo đang hot nhất, Lâm Dao Dao liếc mắt nhìn status đang đứng đầu, cô cảm thấy khó tin nhanh chóng di chuột trên màn hình, mở to hai mắt đọc—

Thách Anh Làm Gì Đây: Đúng, người tôi đang nói tới chính là Lâm Dao Dao. [Ảnh] [Ảnh] [Ảnh] [Ảnh] [Ảnh] [Ảnh] [Ảnh] [Video]

Tấm ảnh thứ nhất là ảnh chụp cô và An Nại mặc đồng phục trung học cùng nhau, cô đứng bên cạnh An Nại tựa như một con vịt xấu xí, hơn nữa người tình ý liếc mắt nhìn một cái là có thể nhận ra những đường nét trên gương mặt là do cô phẫu thuật mới được như hiện giờ.

Tấm ảnh thứ hai chính là tập hợp những lần cô châm chọc những nữ nghệ sĩ khác phẫu thuật thẩm mỹ, còn cả ảnh chụp màn hình Weibo của cô — Lâm Dao Dao: Cơ thể này là ba mẹ ban cho, mẹ ơi con yêu mẹ, tuy rằng con không xinh đẹp, nhưng con nhất định sẽ không động dao kéo vào gương mặt mẹ cho con.

Tấm ảnh thứ ba là ở trước cửa khách sạn khi cô đang có nụ hôn nồng nhiệt với vị đạo diễn bộ phim hot khiến cô nổi tiếng, trong góc bên phải tấm ảnh còn có ghi thông tin. Vị đạo diễn kia là người ba nổi tiếng tốt trong giới, trên Weibo ngày nào cũng đăng ảnh ân ái cùng vợ mình.

Tấm ảnh thứ tư là cô đeo khẩu trang lúc đi vào và đi ra cùng một bệnh viện tư nhân, có sự đối lập rõ rệt về bụng cô lúc đi vào đi ra, còn có cả ảnh chụp màn hình status—‘Con gái nhất định phải có lòng tự trọng của mình, cho dù lẫn lộn trong giới giải trí nghiệt ngã này tôi cũng không bao giờ quên điều đó, có một việc là giới hạn, nếu làm ba tôi nhất định sẽ đánh gãy chân tôi’. Còn có cả ảnh chụp status của vị đạo diễn kia khiến người ta khó có thể hiểu nổi — ‘Ba xin lỗi con, con trai’.

Tấm ảnh thứ năm là..... so sánh địa chỉ ip của Mặt Ghê Góm và Lâm Dao Dao. Hôm đó cô sốt ruột mua sim điện thoại, nhưng lại không hiểu nhiều về công nghệ thông tin, cho nên..... cô vẫn dùng địa chỉ wifi cũ.

Tấm ảnh thứ sáu là ảnh chụp sáng nay của cô và An Nại ở quán cà phê.

Thách Anh Làm Gì Đây vốn không phải người trong vòng giải trí, An Nại dùng tài khoản này đăng status cũng không có nhiều người biết, nhưng lại có Nam Vi Vi người gần đây đã cướp tòn bộ vai diễn của cô đã share Weibo, hơn nữa trang Weibo chính thức của E.A cũng share status này khiến cho nó nhanh chóng lên top đầu.

Xem đến những tấm ảnh cuối cùng, Lâm Dao đã tỉnh rượu hơn phần nửa, khi cô bật đoạn ghi âm thì ngón tay cũng run rẩy cả lên, tiếng cô rõ ràng truyền ra từ loa máy tính —

“Tôi thề tôi chỉ muốn xin lỗi cậu về chuyện năm đó, chuyện trên Weibo mấy ngày trước tôi thực sự không biết gì hết, tất cả đều do đám fan nào tàn đó tự mình bới ra chuyện không vui năm đó, tôi có khuyên thế nào bọn họ cũng không chịu, liên tục vào Weibo của cậu chửi lung tung, sự nghiệp tới hôm nay của tôi thực sự không dễ dàng gì, đám fans nào tàn ấy vẫn luôn kéo chân tôi, bọn họ thích áp bức người khác...”

An Nại quá độc ác! Từ lúc Lâm Dao Dao debut tới nay, fans của cô vẫn luôn thừa nhận giọng cô rất dễ nghe, bọn họ rất tự hào vì cô quay phim mà không cần người lồng tiếng, bọn họ còn dùng lời kịch của cô cắt ghép biên tập thành nhạc chuông lan truyền nơi nơi — cho nên đoạn ghi âm này quả thực đã trở thành bằng chứng không thể nào chối cãi.

Nhóm fans luôn nhảy dựng lên bên vực cô, nay cũng đều im lặng, bọn họ tất nhiên cũng nhận ra đây chính là giọng của cô, nên ngay cả một lời phản bác tìm kiếm đường sống cũng không còn nữa.

Số bình luận dưới status này không ngừng tăng lên, lướt theo dõi cũng nhiều, không thể kiểm soát kịp đồng bình luận bên dưới, Lâm Dao Dao vội vàng đọc qua vài cái.

— Mặt Ghê Góm, xem ra Lâm Dao Dao có vẻ hiểu bản thân đấy nhỉ, tự biên tự diễn chắc là vui lắm! Quả là mặt ghê gớm mà!

— Thật sự là biết cách trêu đùa fans đấy, thương cho nhóm fans nào tàn quá đi thôi~, ừ, thì mấy người có thể chửi tui.

— Fan thành anti fan! Chúng tôi còn muốn góp vốn hủy hợp đồng cho cô ta, hai năm qua chúng tôi quả thực ngu như chó mà!

— Còn điều quan trọng nhất, chân gãy rồi mà vẫn đi được à ? Nếu ba cô chưa đánh gãy chân cô thì để tôi làm hộ cho nhé?

Sắc mặt Lâm Dao Dao trắng bệch mờ trang chủ Weibo của cô, số người theo dõi trên Weibo liên tục sụt giảm, trong một ngày đã giảm hơn phần nửa, hơn nữa một người vừa theo dõi thì ngay lập tức bỏ theo dõi, nhưng bình luận lại nhiều hơn trước.

Lâm Dao Dao mở khung bình luận vội vàng lướt mắt qua rồi mau chóng đẩy laptop ra xa, dưới Weibo này mới thực sự là chiến trường, không còn là những cuộc hỗn chiến giữa hai phe fan và antifan, lần đầu tiên cả hai đều chung mục tiêu là mắng chửi cô, ngay cả những fans liều mạng bảo vệ cô trước đây cũng không lên tiếng, hơn nữa còn quay lại mắng c .

Cô không thể tưởng tượng hình tượng tốt đẹp cô tạo nên trước đây sụp đổ thì phải cứu vãn lại bằng cách nào, cô phẫu thuật thẩm mỹ, quyến rũ đạo diễn, dựa vào quy tắc ngầm cướp vai diễn, trước đây cô mắng An Nại mà bản thân còn mang thai đứa bé của người đàn ông đã có vợ hơn nữa còn phá thai, sau này cô phải làm sao bây giờ!

Cô không dám đọc tiếp bình luận, những lời tức giận mắng chửi vũ nhục này thật sự bức điên cô.

Cô xem thường nhất fan của mình, nhưng đến khi mất đi những fans đó, cô mới thật sự biết mình không còn gì nữa.

Lần này cô thực sự hết rồi.

An Nại thật ác độc, cô ta thật sự sẽ đuổi tận giết tuyệt cô, khiến cô trở thành kẻ trắng tay không thể lật mình nổi, cô ta muốn bức chết cô! Hai mắt Lâm Dao Dao đỏ rực, hận tới mức muốn lao tới giết chết An Nại, nghĩ lại tình cảnh mình bây giờ cô lại gục đầu xuống bàn khóc to.

Trên thế giới này chuyện dễ dàng nhất chính là làm tổn thương người khác, chỉ là có người muốn làm, có người lại không muốn.

An Nại ôm laptop tựa người vào thành giường, chăm chú xem cảnh tượng thể thao trên Weibo của Lâm Dao Dao, rất nhiều người nói sau khi báo thù sẽ cảm thấy trống rỗng và cô đơn, cảm thấy làm tổn thương người khác thật ra chẳng hề vui vẻ chút nào.

Nhưng An Nại lại không cảm thấy khó chịu, cô biết cô đang ăn miếng trả miếng, cô chỉ đang dùng cách Lâm Dao Dao tổn thương cô năm đó trả lại cô ta mà thôi, nhưng cô phải thừa nhận sau khi trả thù Lâm Dao Dao thì cô cảm giác thỏa mãn trước nay chưa từng có.

Buổi tối hôm đó tâm trạng cô rất tốt nên đã làm một đĩa tôm viên rán cho Đoàn Đoàn ăn, cu cậu kiên quyết muốn để dành cho Sở Hà nửa đĩa, hai người ăn hết nửa đĩa tôm viên rán rồi mà Sở Hà cũng chưa về.

Đoàn Đoàn có chút lo lắng cho ba mình, cậu nằm sấp bên cửa sổ ngắm cảnh một lúc, cuối cùng không chịu nổi cơn buồn ngủ đành chạy về giường ngủ, trước khi ngủ còn nhắc cô vài lần nếu ba bà về thì nhất định phải gọi cậu dậy.

Nhưng cả đêm đó An Nại không gọi Đoàn Đoàn dậy, bởi vì cô cũng đi ngủ.

Sáng hôm sau khi An Nại tỉnh giấc mới nhận ra cả đêm qua Sở Hà không về nhà, phòng ngủ bên cạnh cho khách không hề có hơi người, cũng không có dấu vết đêm qua từng có người ngủ ở đây.

An Nại không gọi điện cho Sở Hà, khó khăn lắm mới có một buổi sáng nào thoải mái như vậy, cô khẽ hát một khúc ca nướng một miếng bánh ngọt, cô nướng bánh vừa chín tới, hương vị rất vừa miệng.

Lúc An Nại gọi Đoàn Đoàn ra ăn bánh thì cu cậu đang khẩn trương gọi điện cho ba bà mình, sau khi bên kia reo chục tiếng chuông mới có người nhấc máy, Đoàn Đoàn ôm di động lớn tiếng gọi: “Ba bà ba bà ơi! Con là... là Đoàn Đoàn đây!”

Không biết Sở Hà ở đâu bên kia nói gì đó, An Nại ngồi bên cạnh nghe Đoàn Đoàn nói chuyện, giọng cu cậu đột nhiên to hơn: “Dạ!”

Đoàn Đoàn lớn tiếng nói xong dạ, thì lạch bạch chạy tới đưa di động tới trước mặt cô: “Ma ma ơi, là của ba bà con.”

“Alo” An Nại cầm điện thoại lên nghe, bên kia im lặng một chút, sau vài phút Sở Hà mới mở miệng, giọng anh nghe có vẻ khàn khàn: “Hôm qua anh đi công tác.”

“Ừm.” An Nại cũng không biết phải nói gì, vừa biết Sở Hà đi công tác cô liền cảm thấy thật vui, tuy rằng cô không đuổi Sở Hà đi, nhưng không gặp anh vài ngày, cô và Đoàn Đoàn ở với nhau cũng rất vui vẻ.

Chắc hẳn là vì sự vui vẻ của cô thể hiện quá rõ ràng, nên một lúc sau Sở Hà mới đáp lại một tiếng “Gặp em sau nhé”, sự mát mắt trong giọng anh cũng thực rõ ràng.

“Chờ. Một chút,” An Nại lập tức mở miệng ngay trước khi đầu dây bên kia cúp máy, Sở Hà bên kia ‘ừm’ một tiếng, âm cuối hơi dài.

An Nại liếc mắt nhìn Đoàn Đoàn một cái, nhẹ giọng hỏi: “Tai anh đã khá hơn chưa?” Không phải cô đang quan tâm anh đâu, chỉ là vừa đúng lúc nhớ tới lỗ tai đầy máu của Sở Hà, đầu sỏ gây ra là cô đây liền cảm thấy có chút bất an và. áy náy.

“Không ổn lắm.” Sở Hà hạ thấp giọng, trả lời rất nhanh.

Trái tim An Nại lập tức nhói lên, chợt nghe thấy tiếng Sở Hà thủ thủ ở đầu bên kia: “Không ổn lắm. thì em sẽ chịu trách nhiệm sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

An Nại vốn không để anh chờ lâu, thậm chí cô còn không cho anh cơ hội mong chờ mà trả lời nhanh như bay: “Không đâu.”

Hai chữ kia rõ ràng lưu loát, không hề lảng nhảng do dự.

Rốt cục Sở Hà cũng thừa nhận câu hỏi của cô vừa rồi đơn thuần chỉ vì cảm thấy áy náy cứ không phải vì lo lắng cho anh, rõ ràng anh đã tự nhủ với bản thân bất luận thái độ An Nại thế nào anh cũng đã chuẩn bị tinh thần rồi, nhưng khi cô thốt ra hai chữ ấy vẫn khiến anh có cảm giác như rơi xuống hố băng lạnh.

Sở Hà tắt di động, khụy một gối tựa lưng vào bờ tường sơn màu xanh biếc ngoài hành lang của bệnh viện, anh vươn tay xoa xoa mi tâm, bên tai trái vẫn còn hơi ừ, bác sĩ nói cũng không phải bệnh gì nặng lắm màng tai chưa bị thương tổn, có lẽ là bị ảnh hưởng bởi tâm lý nên mới vậy, qua một thời gian nữa thính lực sẽ dần trở lại bình thường.

Vì là sáng sớm nên trong bệnh viện cũng không có nhiều người, một mình anh đứng trên dãy hành lang dài của bệnh viện, nắng sớm xuyên thấu qua tấm cửa kính sát đất cuối hành lang chạm nhẹ dưới chân anh, nhưng anh lại chẳng cảm nhận được chút hy vọng và ấm áp từ ánh nắng ấy.

Có rất nhiều lúc anh nhớ về những ngày tháng hai người từng trải qua, thì bỗng phát hiện ra những kỷ niệm ấm áp ngọt ngào nhất giữa bọn họ, lại chính là một tháng vừa trôi qua ấy.

Ban đầu anh còn nghĩ An Nại rất ngây thơ, nhưng giờ anh mới biết hóa ra An Nại đã quyết là sẽ trả thù cho đến cùng.

Trong một tháng qua, từ cảm giác mông lung đến khi xác định tình cảm, rồi nhận ra cô vẫn thích mình thì anh mừng như điên và ngạc nhiên vô cùng, rồi đến cuối cùng mới nhận ra bản thân anh đang tự cho mình là đúng tự mình đa tình.

Sở Hà không khỏi nhớ tới An Nại của ngày xưa, khi đó mọi người đều nói chỉ cần cô không cười thì thoát nhìn rất cao quý lạnh lùng, nhưng chỉ có anh mới biết cô là một cô gái hướng nội rất ít nói. Cô cũng đã từng thích anh như thế, sẽ vì một hành động vô tình nào đó của anh mà chờ mong trong lòng; sẽ vì một cái ôm của anh mà tim đập thành thịch; cũng sẽ vì một nụ cười lạnh của anh mà nguội lạnh trái tim, và sau khi phát hiện ra bản thân tự mình đa tình thì mất niềm tin vào tình yêu của anh.

Thật ra những chuyện đó cũng qua lâu rồi, nhưng khi Sở Hà nhớ lại một tháng ấy thì lại càng cảm thấy khó chịu hơn.

Anh nhớ rõ, khi An Nại còn nhỏ vì cô có tật nói lắp nên hay bị các bạn học chê cười, anh đã ép cô lên ban công đọc sách hàng ngày, những ngày đầu cô đọc sách vẫn còn lắp ba lắp bắp, sau này thì càng đọc càng trôi chảy dễ nghe. Sau đó, khi An Nại giải quyết được tật nói lắp thì vẫn duy trì thói quen lên ban công đọc sách mỗi ngày.

Sở Hà nhớ cô thích nhất một câu nói trong cuốn sách ‘Hành trang tri thức’.

Trên cái thế giới này có hai chuyện quý giá nhất trong đời người— không thể với tới và đánh mất.

Và An Nại đã dạy cho anh biết, không phải anh không thể với tới cô, mà là anh đã đánh mất cô rồi.

An Nại không để bụng những lời Sở Hà vừa nói, cô đặt di động xuống bàn rồi nói với Đoàn Đoàn, “Đoàn Đoàn, tới đây.”

Cô nói xong thì cong ngón tay út gọi cu cậu tới, Đoàn Đoàn chạy tới ngoắc chặt lấy ngón út của cô cùng cô xuống phòng bếp ăn bánh.

“Ngon lắm ạ!” Tiểu Đoàn Đoàn cầm miếng bánh ngọt cắn một miếng, vui vẻ bật ngón tay cái tán thưởng cô.

Trong lòng An Nại có cảm giác thành công vô cùng: “Con có thích bánh của mẹ không?”

“Hi — thích ạ —” Cả khuôn mặt Đoàn Đoàn cũng sắp vui vào đĩa bánh ngọt kia rồi, cu cậu ăn sạch chiếc bánh chỉ trong tíc tắc, liếm sạch bột quanh miệng một lượt, rồi dúi hai tay tới lau sạch miệng.

An Nại vốn không đói chút nào, nhưng nhìn bé con ăn thì bụng dạ cũng cồn cào, cô quyết định sẽ giải quyết một miếng bánh ngọt nữa, rồi sẽ dẫn Đoàn Đoàn đi làm.

Không ngờ vừa tới đại sảnh tòa nhà E.A An Nại đã thấy Cảnh Thâm và Hà Minh đang cùng nhau đi về phía thang máy, An Nại dừng chân đứng lại một chút, Cảnh Thâm vừa bước vào thang máy liền nhận ra cô đang đứng bên ngoài, còn rất hưng phấn mà vẫy tay với cô: “Tiểu đồ đệ, mau vào đi! Thang máy vẫn còn chưa được một người rười của em nữa là.”

An Nại chỉ có thể làm một người rười bé Đoàn Đoàn đi vào thang máy, cô đứng giữa cửa thang máy, Hà Minh đứng ngay phía sau lưng cô, khoảng cách gần như vậy khiến An Nại cảm thấy không tự nhiên cho lắm, cô không tin lời Lâm Dao Dao nói, nhưng cô cũng không tin tưởng Hà Minh.

“Tiểu đồ đệ, tối hôm qua em ngẫu lắm! Thật đấy!” Cảnh Thâm mặt mày hớn hớn, tranh công nói: “Sur phụ em còn dùng Weibo công ty share bài của em, còn gọi Noãn Noãn tới giúp em share bài nữa, em nói xem sur phụ có đẹp trai không?”

An Nại còn chưa nói gì, Đoàn Đoàn đang nằm trong lòng cô bỗng thò mặt ra nghiêm túc nói: “Không đẹp trai!”

“Đoàn Đoàn thật tinh mắt,” Hà Minh bật cười một tiếng, rồi duỗi tay tới trêu Đoàn Đoàn, “Đến đây, chú ôm con cái nào.”

Đoàn Đoàn nằm úp mặt trên vai cô, từ chối theo Hà Minh.

Nụ cười trên mặt Hà Minh có chút cứng lại, hấn ngược ngừng thu tay về.

Đến văn phòng, An Nại mới nghe đồng nghiệp kể lại, hôm qua Hà Minh vừa rời khỏi phòng PR-Marketing bên Thần Dập, hôm nay rất có thể sẽ gia nhập phòng giải trí bên E.A của các cô, dù sao hần ta và Cảnh Thâm cũng quen biết nhau lâu rồi.

An Nại không muốn có quan hệ gì với Hà Minh, nhưng cô rất thích công việc ở E.A và các bạn đồng nghiệp ở đây, sau khi chuyện cô chưa lập gia đình mà đã có con bị bại lộ thì mặc dù không thích cho lắm nhưng bọn họ cũng không nhìn cô với ánh mắt coi thường lộ liễu. Tối hôm qua khi cô đăng status bọn họ cũng nhanh chóng chia sẻ đường link giúp đỡ cô, chỉ trong một tháng ngắn ngủn cô đã rất thích nơi này.

Đoàn Đoàn vừa vào văn phòng liền vịn bàn làm việc của An Nại kiễng chân ôm chậu hoa trên bàn đi tưới nước, sau khi đem chậu hoa tưới nước xong xuôi quay lại thì tìm khắp phòng cũng không thấy chiếc ghế nhỏ cậu hay ngồi đâu cả.

Cậu không muốn làm phiền người khác, liền tự mình tới một góc trong văn phòng chọn một thùng giấy rỗng lớn, khó khăn lắm mới ôm ra được, Đoàn Đoàn phì phì tay cho hết bụi, rồi đặt mông ngồi lên thùng giấy mình vừa bê ra, ngồi chưa được âm mông thì thùng giấy đã bung ra, cả người Đoàn Đoàn rơi xuống, cậu ngây ngốc ngồi lệt thôm trong thùng giấy.

Trong ban giải trí này thì hầu như đều là nhân viên nữ, lại đang ở cái độ tuổi muốn thoát ế sinh con trai. Từ lúc Đoàn Đoàn vào phòng đến giờ các cô vẫn vụng trộm lên nhìn cu cậu, vừa thấy cậu ngã lệt thôm vào thùng giấy, cả đám liền cười nghiêng ngả.

An Nại biết cô không được cười, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được mà bật cười thành tiếng, cô vừa cười vừa ôm Đoàn Đoàn mặt đỏ bừng ra khỏi thùng giấy mà thả lên bàn làm việc của cô: “Có đau lắm không con?”

“Không đau!” Đoàn Đoàn nghiêm túc mà lắc đầu, thừa dịp An Nại không nhìn mình thì lên lút xoa xoa cái mông, hu hu đau quá đi mất.

Buổi chiều đang làm việc thì trời bỗng bắt đầu mưa tầm tã, An Nại nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ mà có chút sốt ruột. Sáng nay cô không lái xe đi làm mà gọi taxi dẫn theo Đoàn Đoàn đến chỗ làm, giờ trong ngăn kéo chỉ có một chiếc ô nhỏ, Sở Hà lại đang đi công tác, nên giờ cô chỉ có thể hy vọng mưa mau tạnh.

Lúc tan làm thì mưa to nhất, An Nại và Đoàn Đoàn không về được, hai người ngồi trong phòng làm việc đợi một lúc.

Kết quả là mưa không có dấu hiệu ngừng lại, mà ngược lại càng ngày càng to hơn. Một lát sau An Nại xuống lầu ra ngoài xem thử, ngoài đường nước đã ngập tới cổ chân người đi đường, nước càng ngày càng dâng cao. An Nại có chút hối hận vì vừa rồi không đi nhờ xe đồng nghiệp, cô cứ nghĩ là chờ mưa ngớt rồi sẽ về, nhìn trời thế này, chắc là càng ngày sẽ càng mưa to hơn.

Vì mưa to bắn cả vào trong nên sàn nhà rất trơn, An Nại tháo đôi giày cao gót bỏ vào trong túi, một tay cầm ô thật khó khăn, một tay còn lại thì bế Đoàn Đoàn rời khỏi tòa nhà Nhật Báo.

“Ma ma con tới đây!” Đoàn Đoàn lập tức cầm chặt cán ô, rồi giơ luôn hai tay lên cầm chặt ô, ô của An Nại rất nhẹ, nhưng vì gió thổi quá mạnh nên ô nghiêng trái nghiêng phải, Đoàn Đoàn cầm ô rất khó khăn. Một trận gió thổi qua chiếc ô trong tay cu cậu đã bay mất, chiếc ô nhỏ vừa bị thổi bay mất, An Nại và Đoàn Đoàn đang đứng trên vỉa hè vẫy xe taxi liền lập tức ướt sũng cả người.

Vì trời mưa rất to, nên mấy vị tài xế taxi thành phố C vốn đã kiêu ngạo thì nay còn kiêu ngạo hơn, dừng cũng không thèm dừng mà đi ngang qua mặt bọn họ, bắn nước tung tóe lên người An Nại.

An Nại ôm chặt Đoàn Đoàn vui đầu bé vào ngực mình, đôi mắt cũng bị mưa làm cho mờ mịt, cô đang định ôm Đoàn Đoàn quay lại tòa nhà thì một chiếc xe đã đỗ lại trước mặt bọn họ, Hà Minh hạ cửa kính xe xuống mà vẫy tay với cô, “An Nại, mau lên đây!”

Hắn nói xong thì mở cửa xe ra: “Đoàn Đoàn còn nhỏ như vậy, gặp mưa sẽ rất dễ bị cảm lạnh.”

An Nại nhìn thoáng Đoàn Đoàn che miệng hắt xì còn lắc đầu, liền ngồi lên xe Hà Minh. Hà Minh hạ cửa sổ xe xuống, ngăn mưa không hắt được vào trong xe, rồi tăng nhiệt độ điều hòa trong xe, còn tháo áo khoác cho An Nại: “Em thay áo cho Đoàn Đoàn đi.”

“Lau khô mặt mũi trước đã.” Hà Minh lấy một chiếc khăn mặt từ ghế sau ra đưa cho cô.

An Nại gật gật đầu, định vươn tay giúp Đoàn Đoàn thay quần áo, cu cậu lại lắc đầu không chịu.

“Không đâu.” Đoàn Đoàn hắt xì một cái, ôm chặt cổ cô không chịu để cô giúp mình thay quần áo.

Đoàn Đoàn rất ngoan, hiếm khi nào cu cậu lại bướng như vậy.

An Nại đành lấy chiếc khăn mặt kia lau qua người cho Đoàn Đoàn một lượt, Đoàn Đoàn không muốn thay quần áo, cô cũng không bắt Đoàn Đoàn thay nữa.

“Nại Nại, dễ thế rất dễ cảm lạnh, em đừng chiều thằng bé quá.” Hà Minh nhăn mặt khó chịu.

Từ tòa nhà E.A tới nhà An Nại cũng không xa lắm, Hà Minh lái xe rất nhanh, chục phút sau đã tới cửa khu chung cư nhà cô.

Xe lái thẳng vào sân khu chung cư, đỗ lại dưới tòa nhà của An Nại, cô đưa mắt nhìn Hà Minh một cái, sau khi cô lên xe còn chưa nói địa chỉ nhà mình, vậy mà Hà Minh đã lái thẳng xe tới đây được dù chẳng hỏi cô một câu nào. Nơi đây là một khu chung cư cũ, đường đi vào khu này cũng rất ngoằn ngoèo, nhưng Hà Minh lại rất nhanh chóng tìm được đúng địa chỉ.

Nhìn vào mắt cô, Hà Minh cười cười, sau khi xuống xe liền vòng qua giúp cô mở cửa sau, anh còn muốn đưa tay bế Đoàn Đoàn trong lòng cô, nhưng An Nại không buông tay. Hà Minh cũng không để ý, cúi đầu nói với Đoàn Đoàn “Bai bai cục cưng”.

Hắn đang nói với Đoàn Đoàn nhưng ánh mắt lại nhìn về phía An Nại.

An Nại nói tiếng “Cám ơn”, rồi ôm Đoàn Đoàn đi thẳng, Hà Minh sẵn sóc che ô cho hai người, chiếc ô nghiêng hẳn về phía hai người, còn toàn thân Hà Minh thì lộ hết ra ngoài, nửa thân mình gần như là ướt sũng.

Cách đó không xa, một chiếc xe ô tô màu đen đang lẳng lẳng đỗ ở đó, tấm mình dưới cơn mưa tầm tã.

Sở Hà im lặng ngồi yên trong xe, điều thuốc anh đang châm lửa này giờ cũng chưa đưa tới bên miệng, mà cứ tùy tiện cầm điều thuốc như vậy, thiếu chút nữa khi lửa lan tới gần ngón tay, anh mới không yên lòng dập lửa ở đầu thuốc. Từng hạt mưa nện xuống trần xe nghe thật vang tai, khiến trong lòng Sở Hà càng lúc càng loạn. Mưa càng rơi càng nặng hạt, nước mưa trên tấm kính chắn gió nhanh chóng bị cần gạt nước lau sạch, cũng ngay sau đó lại một trận nước rơi xuống ướt sũng tấm kính.

Ánh mắt của anh khi thì rõ ràng khi thì mơ hồ, trời thoảng cái đã mưa, anh đứng đợi bên ngoài tòa báo E.A một lúc, vẫn không thấy cô ra, anh bèn gọi điện cho cô nhưng lại không thấy cô bắt máy. Cuối cùng anh đành chạy lên lầu tìm An Nại mới biết cô đã về rồi, anh vội vã đi xuống thì nhìn thấy cảnh An Nại ôm Đoàn Đoàn bước lên xe của Hà Minh về nhà. Lúc tới nơi Hà Minh còn cúi đầu thân mật nói với An Nại gì đó, sau đó An Nại cũng mở miệng đáp lại, Hà Minh còn cầm ô đưa cô vào trong nhà.

Sau khi biết Hà Minh đã có ý với An Nại từ lâu, trong lòng anh phần nộ phần lớn là vì cảm thấy bị phản bội bởi chính đứa em trai của mình, anh chưa từng nghĩ An Nại có thể sẽ hẹn hò với Hà Minh.

Anh vẫn cho rằng vấn đề giữa anh và An Nại chỉ là chuyện giữa hai người họ, lại không ngờ khi anh luôn hướng về cô, thì cô cũng không còn đứng mãi ở đó nữa.

Không phải vì cô không tha thứ cho anh, mà là vì cô đang có mối quan hệ với người đàn ông khác.

Khi bóng An Nại và Hà Minh cùng đồng thời xuất hiện trong tầm mắt anh, thì ra còn chướng mắt hơn so với sự tưởng tượng của anh nhiều lắm.

Vừa nghĩ tới chuyện Hà Minh và Lâm Dao Dao rải lời đồn trước đây, bây giờ An Nại còn đi cùng hắn ta, khiến nỗi đau trong lòng Sở Hà hoàn toàn bị cơn giận kia che khuất, quả thực anh không thể nhịn nổi nữa rồi.

Trong lòng anh như có một cơn thú hoang bị nhốt bỗng chốc phá toang lồng sắt mà chui ra, Sở Hà liền lập tức liền xông ra ngoài, hung hăng đóng sầm cánh cửa xe.

Sở Hà không che ô nên nhanh chóng ướt sũng cả người, anh cũng chẳng thèm để ý đến chuyện đó mà bước tới sau lưng Hà Minh, vỗ một cái lên vai Hà Minh, ngay khi Hà Minh định quay đầu lại thì anh nện một cú ngay giữa chiếc kính nằm trên sống mũi của hắn.

Hôm nay Hà Minh không đeo kính sát trùng, chiếc kính vừa rơi xuống thì không khác gì người mù, mưa lại khá to nên trên mặt hắn giờ toàn là nước, hắn cúi người đang định tìm kính của mình thì bị Sở Hà đâm cho mấy cú nữa. Hơn nữa hắn vốn không phải là đối thủ của Sở Hà, càng không nói đến chuyện giờ mắt không nhìn thấy gì, nên hoàn toàn không thể chống trả anh mà bị đánh tới bời.

An Nại nhìn qua hai người họ, rồi cúi người nhặt chiếc ô Hà Minh vừa đánh rơi xuống đất, cô bật ô ôm Đoàn Đoàn đang í ới gọi ba mình mà đi thẳng, chẳng thèm quay lại nhìn hai người kia lấy một cái.

Rồi bóng lưng cô dần dần biến mất trong màn mưa.

Chương 48

Hà Minh: “.....”

Có trời mới biết vừa rồi lúc An Nại xoay người vươn tay về phía hắn thì hắn còn tưởng cô định kéo hắn đứng dậy, trong lòng hắn vô cùng mong chờ cô duỗi tay về phía mình, nhưng bàn tay trắng nõn kia lướt qua tay hắn nắm lấy cán ô! Sau đó cứ thế mà đi thẳng.

Trong bất giác Hà Minh lơ đãng, đã trúng một cú đâm thật mạnh.

An Nại vừa đi, toàn bộ lửa giận của Sở Hà phát tiết trên người Hà Minh không chút nề tình.

“Lâm Dao Dao nói cho anh biết rồi sao?” Hà Minh ôm ngực ho kịch liệt, nở nụ cười khinh miệt: “Đúng là đồ ngu.”

Năm đó sau khi hắn đi đánh cầu về ngang qua sân bóng thì chợt nghe thấy Lâm Dao Dao đang nói gì đó mà người bạn tốt nhất của mình mang thai, không biết vì sao, hắn không đi mà cứ đứng đó tiếp tục nghe lén, bạn thân của Lâm Dao Dao chỉ có An Nại và Diệp Mộng, hắn đã nhanh chóng dò ra đáp án qua lời của Lâm Dao Dao.

Thật sự sau khi biết An Nại mang thai thì suy nghĩ đầu tiên của hắn chính là đứa bé An Nại đang mang trong mình chắc chắn là con của Sở Hà, trong giây phút đó hắn thật sự vô cùng tức giận. Có một khoảng thời gian hắn thực sự đã coi An Nại là ánh trăng sáng trong lòng mình, khi hắn nghĩ có thể là vì cô còn nhỏ chưa trải qua mối tình nào, hoặc là vì trong đầu lúc nào cũng nghĩ đến chuyện chăm chỉ học hành hướng về tương lai, hắn nghĩ hắn có thể chờ cô, vậy mà không ngờ chớp mắt một cái cô đã thích Sở Hà. Hắn vừa trêu đùa dùng chút xảo thuật khiến cô nghĩ rằng Sở Hà ghét cô, thì ngay hôm sau liền biết chuyện cô mang thai!

“Hừ” Hắn nở nụ cười khinh khinh nói: “Hừ, thực ghê tởm, tôi thích cô ấy như vậy, nhưng hóa ra cô ta còn đi ăn nằm với thằng khác để có thai, mẹ nó.”

Sau khi hắn vừa có ý nhắc tới Sở Hà, quả nhiên đồ ngốc Lâm Dao Dao động đung như ý muốn của hắn, sợ cô ta mềm lòng Hà Minh còn thêm mắm dặm muối cho câu chuyện, quả nhiên hôm sau chuyện An Nại mang thai đã lan khắp nơi, hắn nhìn An Nại đau khổ thì cảm thấy sáng khoái trước nay chưa từng có, không chỉ là vì sung sướng khi được trả thù.

Hắn nghĩ dù sao Sở Hà cũng không ở đây, An Nại chỉ có thể tới tìm hắn xin giúp đỡ, nhưng cô cam tâm tình nguyện nhảy lầu chứ nhất quyết cũng không tới tìm hắn. Trong lòng cô hắn vốn chẳng là gì cả, cô cần bản không hề nghĩ đến hắn. Ngay cả khi bị dồn vào đường cùng, cô vẫn giữ lại niềm kiêu ngạo thuộc về riêng mình.

Không sao, dù sao mục đích lớn nhất của hắn chính là để An Nại cảm thấy áp lực trước tin đồn mà bỏ đứa trẻ kia đi.

Điều hắn lo lắng nhất chính là An Nại sẽ vì tình thương của mẹ mà giữ lại đứa trẻ đó. Có rất nhiều nữ sinh ngây ngô sau khi biết mình mang thai thì gào thét đòi đi phá thai, nhưng cuối cùng đến bệnh viện lại hối hận khóc lóc không muốn bỏ con nữa.

Cho nên hắn muốn ai ai cũng biết chuyện An Nại mang thai, chỉ cần An Nại không muốn mang tiếng này cả đời, thì cô nhất định phải bỏ đứa trẻ đó.

Hắn muốn để An Nại biết, một tay Sở Hà mang tới đau khổ cho cô, là Sở Hà khiến cô phải hứng chịu những lời chỉ trích bêu rếu của người đời, là Sở Hà để cô một mình đối mặt với những lời đồn độc ác khi mà cô cần anh nhất. Thế này thì, quan hệ giữa An Nại và Sở Hà sẽ hoàn toàn chấm dứt.

Mọi chuyện đúng như hắn dự liệu, quả nhiên An Nại quyết tâm muốn phá thai, nhưng hắn ngàn tính vạn tính cũng không ngờ đúng lúc đó Sở Hà lại trở về. Cuối cùng An Nại cũng không bỏ đứa trẻ đó như hắn mong muốn, sau khi cô thi đỗ đại học liền sang Mỹ sinh con, sau vài năm Sở Hà liền đưa thằng bé đó về, trở thành gông xiềng chém mãi không dứt giữa Sở Hà và An Nại, trói buộc cuộc sống của hai người đó.

Trong lòng An Nại, hắn vẫn luôn là một kẻ ngoài cuộc.

Hà Minh cười tự giễu, quả đúng như bà ngoại hắn đánh giá, từ nhỏ hắn đã là một người tâm lý biến thái u ám, hồi còn bé hắn và cậu em họ chia nhau một quả thanh long, trái thanh long được chia không công bằng, em họ cầm một nửa to để lại cho hắn nửa bé, hắn liền cầm nửa thanh long đó vút vào mặt cậu em họ, cuối cùng cậu ta khóc lóc bỏ chạy, hắn liền dằm nát nửa quả thanh long còn lại đó, khiến cả hai người đều không ăn được thanh long, nhưng trong lòng hắn lại cảm thấy rất vui sướng.

Nếu hắn không chiếm được thì đừng hòng kẻ nào có thể lấy được.

“An Nại sẽ không tha thứ cho anh đâu !” Giọng Hà Minh thật âm u, “Cô ấy nhất định sẽ không.” Nửa câu sau chưa kịp nói đã bị Sở Hà đám cho một cú phải nuốt vào, Hà Minh day day chiếc răng đang lung lay, nhìn bóng lưng Sở Hà xoay người đi lên lầu, quả thật là không cam lòng !

Sở Hà đi tới cửa hít sâu một hơi, mặc kệ Hà Minh làm gì, anh cũng không thể tức giận với An Nại.

An Nại bế Đoàn Đoàn vào đại sảnh tầng một, Đoàn Đoàn nằm úp đầu trên vai cô còn duỗi tay gọi “Ba ba”, tình thâm ý thiết đến mức An Nại cũng không nhịn được, cô an ủi Tiểu Đoàn Đoàn trong lòng: “Không sao, ba con nhất định sẽ thắng.”

“Thật à?” Hai mắt Đoàn Đoàn sáng lên.

An Nại gật gật đầu.

“Ba ba con là lợi hại nhất!” Đoàn Đoàn lập tức liền xoay người, không nhìn về phía sau nữa .

Vừa vào nhà An Nại liền cảm thấy ấm áp hơn nhiều.

Sợ Đoàn Đoàn mắc mưa sẽ bị cảm lạnh, trước tiên cô liền đưa Đoàn Đoàn đi tắm nước nóng sau đó dùng khăn tắm lớn trùm kỹ lưỡng rồi mới bế bé ra ngoài, lau tóc cho cu cậu, Đoàn Đoàn ngoan ngoãn ngồi trong ngực cô nghịch ngón tay, đột nhiên cậu nghiêm túc nói: “Con không thích chú đâu.”

An Nại gật gật đầu, nói: “Mẹ cũng không thích.”

Nghe thấy cô nói vậy, Đoàn Đoàn hưng phấn mà xoay người lại, nghiêng mặt nhìn cô, nhỏ giọng nói: “Ừm. con thích ba ba nhất.”

An Nại: “Mẹ cũng thích.”

Cô cố ý dừng lại một chút, nhìn ánh mắt mong chờ của Tiểu Đoàn Đoàn đang nhìn cô, An Nại nhéo hai cái má bánh bao mồm mồm của cu cậu: “Thích con trai mẹ nhất.”

~[**]~ giờ thì Đoàn Đoàn cũng quên bém ba mình luôn rồi, mẹ cậu cười trông xinh đẹp làm sao, Đoàn Đoàn được mẹ dỗ dành thì vui vẻ cười luôn miệng, cậu vịn đùi An Nại đứng dậy hôn “chụt” vào má cô một cái, một lớn một nhỏ lỗ tai đỏ rực.

An Nại lau khô người cho Đoàn Đoàn nhưng trên người cô vẫn ướt nhẹp, quần áo ướt đầm bám sát vào da khiến cô vừa lạnh lại khó chịu, còn có cảm giác dính dính trên người. Cô nhanh tay lau khô người cho Đoàn Đoàn xong, thì cũng đi tắm nước nóng.

Cô đang ngồi trên giường đưa lưng về phía cửa, bỗng có ai đó trùm khăn tắm khô ráo lên đầu cô che đi tất cả, thoáng cái cô không nhìn thấy gì nữa.

“Sở Hà?” An Nại vươn tay định tháo khăn tắm xuống nhưng Sở Hà lại giữ chặt tay cô. Lòng bàn tay anh vừa lạnh lẽo lại ướt nhẹp.

Sở Hà đứng phía sau lưng cô, trên người cũng mang theo mùi mưa ngoài kia, cả người đều tỏa ra cảm giác mát lạnh. Anh không nói lời nào chỉ chăm chú lau tóc cho cô, lực tay anh rất mạnh, chiếc khăn tắm buông xuống che qua mắt An Nại nên cô không nhìn thấy gì cả.

Toàn thân Sở Hà tản ra hơi lạnh đến ngay cả Đoàn Đoàn cũng cảm nhận được, cậu lớn tiếng hét một tiếng “Ba ba”.

“Ừm” Sở Hà không yên lòng đáp lại một tiếng, động tác trên tay vẫn chưa ngừng lại.

An Nại định xốc khăn tắm lên, đang định nói chuyện, chợt nghe thấy Sở Hà đứng sau lưng cô đột nhiên mở miệng: “Em thích Hà Minh à?”

Giọng anh dường như chẳng chút cảm xúc nào, không biết anh đang nghĩ gì.

“Không thích.” An Nại lắc đầu.

Động tác lau tóc của Sở Hà cũng không còn thô bạo như vậy nữa, anh đã dịu dàng hơn nhiều.

An Nại chớp mắt một cái, anh cầm khăn tắm lau tóc cho cô lại khiến cô nhớ lại những ngày đó. Hôm đó chắc hẳn là một ngày đau khổ trong ký ức của cô, nhưng lại nhờ Sở Hà mà khá hơn rất nhiều.

An Nại nhớ về một buổi chiều cách đây nhiều năm, Từ Y Y được đẩy vào phòng cấp cứu phẫu thuật, còn cô đứng ngoài hành lang bệnh viện nhìn bóng đèn đỏ nhấp nháy trong phòng, bên cạnh là Từ Từ Khôi thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn vào phòng phẫu thuật, thỉnh thoảng lại cúi xuống nhìn cô với ánh mắt thù hận.

Ánh mắt bà sắc như dao, mỗi lần nhìn đều hận không thể róc hết thịt trên người cô.

An Nại cứ đứng đó, cả người đều ướt nhẹp, nhỏ từng giọt nước xuống sàn.

Ngay cả ho một cái cô cũng không dám, bên ngoài phòng phẫu thuật rất im ắng, ngay cả tiếng nước rơi xuống sàn nhà cũng nghe thấy rất rõ ràng.

Sau đó Sở Hà nhanh chân chạy tới ném một chiếc khăn lớn lên đầu cô, vừa mạnh tay lau hết nước trên tóc rồi đến mặt cổ và vai của cô, vừa lớn tiếng năn nỉ: “Em bị ngốc à? Không biết tự lau khô người cho mình à?”

Dường như là cảm nhận được nỗi buồn của cô, anh cúi người ôm cô vào lòng, nhỏ giọng thì thầm bên tai cô chắc nịch: “Còn anh ở đây mà.”

Còn anh mà..... An Nại lắc đầu, không muốn nghĩ về chuyện đó nữa: “Đừng lau nữa, tôi chưa tắm.” Lau khô cũng uống công.

Tuy rằng nói như vậy, nhưng nhớ tới Sở Hà của hôm ấy, trong lòng cô cũng dịu lại nhiều.

Kỳ thật An Nại có thể cảm nhận được, so với trước kia thì Sở Hà của bây giờ đã kiên nhẫn hơn rất nhiều.

Sau khi tắm nước nóng đi ra An Nại vẫn cảm thấy lạnh, giữa mùa hè mà cô đã lòi chiếc chăn bông mùa đông ra, cô và Đoàn Đoàn nằm trong chiếc chăn to ho khu khu, Đoàn Đoàn khá hơn cô, trẻ con rất dễ ngủ, vừa ngủ đã không ho nữa rồi.

Chỉ có An Nại là xui xẻo, cô lăn qua lộn lại mãi mà không ngủ được, càng không ngủ được thì lại càng ho, sợ làm Đoàn Đoàn tỉnh giấc, An Nại cố gắng ho thật nhỏ hoặc là cố nhịn không ho nữa.

Nghe thấy tiếng mở cửa phòng, cô vừa nhòm dậy liền nhìn thấy Sở Hà, trong tay anh đang là hai chén canh, trong bầu không khí đều là mùi cay của chén canh gừng.

Sở Hà đi tới dỗ Đoàn Đoàn tỉnh dậy, đưa tay đút cho Đoàn Đoàn uống từng miếng canh gừng, Đoàn Đoàn nếm thử một miếng anh đút rồi đưa hai tay ôm chén canh uống một ngụm cạn sạch, chỉ thiếu điều liếm sạch cả bát. Sở Hà cho Đoàn Đoàn uống canh gừng nhạt, nhưng lại cho cô uống canh gừng cay nồng, An Nại vừa ngủ thấy mùi đó liền ghét bỏ nhăn mặt một cái, Sở Hà đứng bên chiếc tủ nơi đầu giường từ trên cao nhìn cô hỏi: “Muốn anh đút

cho không?”

Đoàn Đoàn cũng cần anh dứt đầu!

“Không cần,” An Nại lắc đầu, đẩy tay Sở Hà ra nói: “Tôi sẽ không ôm đầu.”

“Hất xì —” Có lẽ là vừa rồi nhìn quá lâu, nên vừa nói dứt câu cô liền hất xì một cái thật to trước mặt Sở Hà, thấy vậy anh cúi đầu nở nụ cười mỉm.

“Hất xì — hất xì hất xì.” An Nại đỏ mặt hất xì thêm lần nữa là hất xì mãi không ngừng được, bị Sở Hà cười nên An Nại xấu hổ nhanh chóng cầm lấy chén canh uống một hơi cạn sạch. Đặt chén canh lên chiếc tủ nhỏ đầu giường xong cô lại nằm xuống, vừa uống xong chén canh gừng giả đồ nóng hổi, cả người cô cũng ấm áp hơn nhiều.

Cô vừa nằm xuống, Sở Hà đột nhiên cúi người duỗi tay về phía cô, tay anh xoa nhẹ lên trán cô một cái, tay anh luôn luôn ấm áp nhưng lần này lại rất lạnh, chắc hẳn là vì vừa đánh nhau một trận dưới cơn mưa tầm tã nên chưa trở lại bình thường. An Nại vừa mở mắt ra liền nhìn thấy một mảng da sưng đỏ trên mu bàn tay Sở Hà, cũng không biết lúc đánh Hà Minh anh đã ra tay nặng thế nào. Lòng bàn tay lạnh lẽo của anh vừa sờ vào trán đã khiến cô cảm thấy cả người mình lại càng nóng hơn.

“Tay anh rất lạnh, nên kiểm tra cũng không biết em sốt hay không sốt đâu.” Sở Hà nói xong liền thu tay về, An Nại thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Được rồi, tôi không sốt đâu, anh mau về.” ngủ đi.

Còn chưa nói dứt câu Sở Hà đã đột nhiên cúi người tiến lại gần cô, mặt anh cách mặt cô ngày càng gần càng gần càng gần.

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

chương 49

Dưới ánh đèn ngủ màu vàng cam thì con người mạnh mẽ áp chế như Sở Hà cũng trở nên mềm mại nhẹ nhàng hơn rất nhiều, cảm giác dịu dàng ấy chẳng chân thực chút nào.

Tay anh còn đang đặt trên đầu giường cô, anh cúi người xuống chặn ánh sáng từ ngọn đèn trên cao, tạo một cái bóng mờ trên gương mặt cô.

An Nại theo phản xạ nhanh chóng đưa tay lên che miệng mình, nhưng Sở Hà chỉ huyếch nhẹ trán mình vào trán cô kiểm tra nhiệt độ, trán anh lạnh hơn tay anh, còn ướt nhẹp. Lần này Sở Hà thật sự chỉ chạm nhẹ một cái, rồi đứng thẳng người dậy nói chắc nịch: “Em sốt rồi.”

“Oh.” An Nại kéo chăn cao qua đầu che mặt, giọng nói truyền ra từ trong chăn có chút ngượng: “Tôi ngủ một giấc sẽ khỏe lại thôi.”

“Thuốc anh mua lần trước em để đâu rồi?” Sở Hà hỏi một tiếng, sau khi nhận được đáp án thì xoay người tới thư phòng tìm thuốc cảm mạo, anh nhớ An Nại đã đặt hòm thuốc ở tầng dưới cùng của giá sách, Sở Hà dựa vào ký ức mà mở thử một cửa tủ, quả nhiên tìm được một hòm thuốc gia đình màu trắng, trong hòm thuốc nhỏ của An Nại sắp xếp các loại thuốc đầu ra đó, nên anh nhanh chóng tìm đèn thuốc cảm và thuốc hạ sốt.

Sau khi tìm được thuốc Sở Hà lại để hòm vào đúng vị trí của nó, nhưng để thế nào cũng không đóng vừa cửa tủ, anh dùng sức đập mạnh cánh cửa một cái, một cuốn album rất dày từ giá sách rơi xuống mặt đất. Sở Hà cúi người nhặt cuốn album đã cũ, nhìn qua thì có thể thấy đây là một cuốn album theo phong cách xưa cổ, nhưng có thể thấy cuốn album này được cất giữ rất cẩn thận, anh tiện tay mở trang bìa, tấm ảnh thứ nhất chính là ảnh chụp một trăm ngày sau sinh của An Nại.

Hồi đó trông cô rất mũm mĩm, đầu đội mũ len lão hồ, trông còn trắng hơn cả bây giờ. Khi chụp ảnh về mặt trông rất sợ sệt, lần đầu thấy đôi mắt phượng hơi nhíu lại to lại vừa tròn, ánh mắt ngây ngô mà sáng ngời thế này, nhìn cô và Đoàn Đoàn lúc mới sinh quả nhiên như cùng một khuôn đúc ra vậy, Sở Hà vươn tay xoa xoa gương mặt cô.

Có thể thấy ba An Nại rất thương cô, một cuốn album dày thế này toàn bộ đều là ảnh của An Nại, ảnh một trăm ngày, ảnh tròn một tuổi, ảnh cô tự ôm bình sữa mút chùn chụt, ảnh chụp lần đầu tự ăn cơm, lần đầu bi bô bập bõm, lần đầu tự đứng dậy lững chững bước đi.

Là một An Nại khác hoàn toàn mà anh chưa từng thấy bao giờ, Sở Hà lật xem từng tấm hình, lật đến giữa album thì có một tấm hình rơi ra, anh cúi người xuống nhặt lên mới nhận ra đây là ảnh chụp chung của anh và An Nại.

Đã nhiều năm trôi qua, anh và An Nại gần như có rất ít ảnh chụp chung, tấm ảnh này chắc hẳn là chụp hôm An Nại tham gia cuộc thi chạy Marathon tiếp sức của trường trung học Tây Đại, khi đó cô là người chạy về đích thứ hai, sau khi chạy một quãng đường dài đến đích thì mặt cô đã đỏ bừng.

Sở Hà đứng ở điểm đích chờ cô, khi nhìn thấy An Nại lấy hết sức chạy về phía mình, anh liền chạy tới cản cô lại vòng tay qua bế cô lên.

Hắn là vì thế nên đám người trong hội học sinh mới chụp được tấm hình này. Khi An Nại nhận được ảnh còn gỗ cửa phòng anh tặng cho anh tấm ảnh, cô đồ mặt đứng trước mặt anh đưa cho anh tấm ảnh, cô nói cô đã đặt in hai tấm, mà tấm này đẹp hơn nên đưa cho anh. Anh cũng chẳng kiên nhẫn nghe cô nói tiếp, nhận tấm ảnh xong là tiện tay vứt luôn vào quyển sách đang đọc.

Sau đó, Sở Hà cũng quên luôn cuốn sách anh tiện tay kẹp tấm ảnh vào đó giờ ở đâu, nên cuối cùng cũng không tìm thấy tấm hình đó.

Trong ảnh An Nại mặc đồng phục thể dục trắng xanh của trường trung học Tây Đại, nằm trong lòng anh gương mặt vô cùng phấn khởi, cả mặt tràn đầy ý cười. Ánh nắng vàng dịu dàng khẽ chạm lên mái tóc cô, khiến tấm ảnh tràn ngập màu sắc ấm áp.

Sở Hà đưa tay vuốt cho phẳng tấm ảnh, có chút nhớ về những tháng ngày tuổi trẻ mà cô và anh đã từng bỏ lỡ nhau.

Đặt tấm ảnh về lại vị trí cũ, Sở Hà cầm thuốc ra phòng khách rót một chén nước ấm, lúc trở lại phòng ngủ An Nại còn đang tựa lưng vào đầu giường nghịch đi động. Vì nằm lâu trong chân nên mồ hôi thấm đẫm trên trán, hai má đỏ bừng, cũng không biết là vì nóng hay sốt.

An Nại thấy Sở Hà cầm chén nước đi tới, thì để đi động xuống dưới tay lấy mấy viên thuốc đặt trong lòng bàn tay anh, tay cô vừa chạm vào mấy viên thuốc nằm trong tay Sở Hà, anh liền ôm trọn tay cô trong lòng bàn tay mình.

“Nại Nại.....” Sở Hà cúi đầu nhìn cô, trầm giọng nói: “Thực xin lỗi.”

An Nại định rút tay ra, Sở Hà lại càng nắm chặt hơn, khiến cô không thể rút tay ra được.

Tay cô chỉ vừa mới động đã giống như đang gãi ngứa trong lòng bàn tay anh. Sau khi Sở Hà nói một câu xin lỗi xong, thì câu sau đó cũng nói trôi chảy hơn nhiều: “Hôm ấy anh không nên bỏ đi ngay sau đó, không nên để em lại đây một mình.....” Anh nọ cô một câu xin lỗi, cũng nọ cô một lời giải thích.

Mà lời giải thích đó, ngay cả người nói là anh đây cũng không tin.

“Ừ.” An Nại gật gật đầu, không yên lòng đồng ý một tiếng. “Anh có định cho tôi uống thuốc không đây!”

Sở Hà mở lòng bàn tay ra, An Nại nhanh chóng cầm mấy viên thuốc cho tọt vào miệng, rồi nhận chén nước trên tay anh.

“Nóng đấy!” Sở Hà vừa mở miệng nói câu này, An Nại đã uống một hớp nước lớn, sau đó vì nóng quá mà le lưỡi, Sở Hà luống cuống tay chân rút cho cô một cốc nước lạnh. An Nại đột nhiên có chút thương cảm cho Đoàn Đoàn, trong khi cô uống cốc nước lạnh, đúng lúc ánh mắt Sở Hà đảo qua màn hình điện thoại trên tay cô, trầm giọng hỏi cô: “Em xem gì vậy? Mong sao?”

An Nại cúi đầu nhìn thoáng qua màn hình đi động của mình: “Ừm, lá cái má của một cậu bé thôi, vì bé rất béo, cho nên nhìn cũng hơi giống mong nhi.....”

Cô nói xong liền cảm khái một chút: “Thằng bé này thật sự rất béo rất béo, người nó giống như quả bóng cao su bị thổi phồng lên ấy.”

Sở Hà nhìn cô một cái, xem thường nói: “Đoàn Đoàn ngày xưa còn béo hơn thằng bé này.”

An Nại: “!!!” Cô nhớ trong album ảnh Đoàn Đoàn cho cô xem đâu có ảnh nào béo ú thế này đâu.

“Nhất định cu cậu đã lên lút cát sạch đi, không cho em xem mấy tấm ảnh đó rồi.” Sở Hà khẳng định chắc nịch: “Trước đây thằng bé rất thèm ăn, anh lại không biết tính toán, anh cho nó ăn bao nhiêu thì nó ăn bấy nhiêu, nó muốn ăn bao nhiêu thì anh cho ăn từng ấy.....” Khi đó anh còn cảm thấy rất thành công, ôm con trai ra ngoài thì đều to béo hơn những đứa khác, bố mẹ đứa bé nào khi ôm con ra ngoài cũng luôn phải mang theo nùm vú cao su. Nếu con khóc đòi uống sữa nhưng lại chưa đến giờ thì bọn họ sẽ cho bé ngậm nùm vú cao su. Còn khi anh ra ngoài thì mang theo vài bình sữa luôn, Đoàn Đoàn cứ khóc thì anh sẽ cho bé uống sữa, muốn uống bao nhiêu thì uống bấy nhiêu. Cho đến khi Đoàn Đoàn chậm chạp không thể lật nổi mình, anh mới đưa con trai tới gặp bác sĩ. Anh còn tưởng thằng bé bị bệnh gì, cuối cùng bác sĩ nhéo nhéo hai chiếc má mồm mồm của con trai anh mà nói: “Thằng bé béo quá nên mới không lật nổi người.”

Sở Hà nói xong thì cho cô xem tấm ảnh Đoàn Đoàn lúc còn béo mồm mồm lưu lại trong đi động, An Nại ngạc nhiên cảm thán: “Thật sự rất béo đấy! Anh gửi lại cho tôi đi.”

“Được.” Sở Hà lướt qua các tấm ảnh khác cho An Nại xem lịch sử đen tối của Đoàn Đoàn: “Em xem, béo thế này này, cánh tay cũng không đỡ nổi thân hình mồm mồm của nó.”

Sở Hà nói xong, liền đưa mắt nhìn qua mặt An Nại, cô đang cúi đầu xem ảnh của Đoàn Đoàn, gương mặt xinh đẹp lông mi rũ xuống, dịu dàng mà động lòng người.

Loading..

Dưới ánh đèn màu cam, vẻ mặt chăm chú của cô thật quyến rũ, trên gương mặt xinh đẹp không cảm xúc kia mang theo một loại cảm dục trời sinh, Sở Hà bỗng nuốt nước bọt ực một cái.

Uống thuốc cảm xong rất buồn ngủ, anh vừa ra khỏi phòng ngủ, An Nại đã nhanh chóng đắp chăn vào giấc. Sở Hà chờ cô ngủ say liền đẩy Đoàn Đoàn nằm dựa người vào tường, còn mình thì nằm phía ngoài cùng. Anh đưa tay ôm An Nại kéo vào lòng mình, được một lúc anh liền khó chịu đứng dậy vào phòng wc tắm nước lạnh một trận, sau khi quay về giường anh không dám ôm An Nại nữa.

Nhưng dường như cảm nhận được hơi mát trên người anh tỏa ra, mà cả người mình lại đang nóng rực nên An Nại chủ động lại gần anh, vén chăn nhào vào lòng anh.

[○○]

Sở Hà đưa tay ôm An Nại người nóng bừng bừng, hôm đó anh chỉ thuận miệng nói vậy thôi, nhưng không ngờ An Nại thật sự lại có thói quen này! Chắc hẳn vẫn cảm thấy nóng, An Nại còn đưa tay vén áo ngủ ở nhà, lộ ra một vòng eo thon thả trắng mịn, cô vừa xoay người, da thịt nhẵn nhụi bóng loáng vừa đúng lúc cọ vào bụng anh.....

Tuy rằng cả hai còn cách nhau một lớp áo mỏng manh. Não anh đánh ‘rầm’ một cái, người đàn ông mới ăn thịt một lần sau đó ăn chay bốn năm như Sở Hà liền cảm thấy cả người đã bị An Nại châm lửa, anh còn chưa kịp đứng dậy lao vào phòng tắm, một tay anh đã bị An Nại túm đặt lên vùng lưng nóng hằm hập của mình.

“!!!”Đầu ngón tay Sở Hà chạm vào eo cô như phỏng rộp, có cảm giác đau xót vì muốn ăn nhưng lại không thể!

Sở Hà trải qua một đêm tra tấn vừa ngọt ngào lại đau khổ, trời vừa sáng anh liền rời giường, An Nại còn đang nằm lỳ trên giường ngủ, lần này mới nhận ra ôm anh còn tốt hơn gối ôm, Đoàn Đoàn nằm trong lòng cô đã giảm nhiệt, Sở Hà đưa tay kiểm tra nhiệt độ trên trán An Nại, cũng không nóng lắm.

Anh gỡ từng ngón tay An Nại ra, bẻ Đoàn Đoàn đang nửa tỉnh nửa mê dậy, đưa Đoàn Đoàn tới phòng tắm vệ sinh cá nhân. Lúc nhìn vào trong gương anh mới nhận ra quảng xanh dưới khóe mắt mình, tiểu Đoàn Đoàn được anh đặt trên bồn rửa mặt, cúi đầu nghiêm túc đánh răng, xoẹt xoẹt trong miệng đầy bọt trắng.

Chờ Đoàn Đoàn đánh răng xong, Sở Hà liền lấy khăn mặt lau qua mặt mũi cho cu cậu, rồi dẫn theo cái đuôi nhỏ tới phòng bếp làm bữa sáng.

Đuôi nhỏ ôm đùi anh gật gù nẩy gờ thiếu ngủ, Sở Hà đang vui nên cúi người bế Đoàn Đoàn lên, một tay ôm con, một tay xào rau.

Sau khi chuẩn bị xong bữa sáng, Sở Hà đưa thẳng Đoàn Đoàn tới công ty mình.

Được một lúc, cô thư ký vào phòng thông báo, người thay thế vị trí của Hà Minh hôm nay đã đến nhậm chức, Sở Hà thờ ơ gật gật đầu cho có, xem ra cũng chỉ là người vô tích sự, anh chẳng có hứng thú với chuyện đó lắm, buồn chán cả một buổi sáng, Đoàn Đoàn ôm ipad nằm trên sofa xem phim hoạt hình, xem được một lúc đột nhiên cu cậu chạy tới thủ thi với anh:“Ba ba! Con muốn đi bơi!”

Sở Hà vỗ tay đôm đốp, lập tức nhảy dựng khỏi sofa, hưng trí bừng bừng đưa con trai tới trung tâm thương mại bên cạnh mua quần áo bơi và phao bơi. Trên đường đi anh giao cho Đoàn Đoàn nhiệm vụ lát nữa phải gọi điện cho An Nại. Đoàn Đoàn về mặt ngơ ngác gật đầu, vỗ tay về mặt hưng phấn:“Gọi ma ma tới dạy con bơi!”

“Ha ha,” Sở Hà xoa đầu bé một cái,“Gọi mẹ con đến học bơi chung, mẹ con không biết bơi đâu.”

Đoàn Đoàn kinh ngạc gãi gãi mặt, hóa ra cũng có thứ ma ma cậu không biết sao? Đoàn Đoàn tỉnh tỉnh mê mê mà gật đầu, học bơi cùng ma ma chắc thích lắm đây!

Sở Hà mua đồ nhanh như chớp, sau khi thanh toán đang định đưa Đoàn Đoàn tới khu bể bơi của tòa nhà, vừa đến ngã rẽ tầng ba thì gặp ông chồng nước ngoài của Hà Nhan.

“Xin chào!” William chào anh với cái giọng bập bõm của người nước ngoài mới học tiếng trung chưa lâu:“Sử Hoa, con tìm được ma ma Xiên Que chưa?”

“Tìm được rồi.” Sở Hà gật gật đầu, trước khi William chúc mừng còn bổ sung:“Cô ấy chưa chấp nhận con.”

“Không sao!” William vô cùng hưng phấn ra chủ ý cho anh:“Không phải phụ nữ thường rất yêu thương con mình sao, có Xiên Que[1] ở đây sớm muộn gì.....”

[1] Sử Hoa – Sở Hà ; Xiên Que – Đoàn Đoàn , biệt danh của bé mà =)), ông này kiểu bị nói ngọng ấy.

“Hay một đứa không được thì làm hai đứa đi!” William nghiêm túc đề nghị:“Dượng có một anh bạn, bà xã muốn ly hôn với anh ta, anh ta để cô ấy đẻ thêm đứa nữa, cuối cùng hai người không ly hôn nữa! Con cũng thử xem.....”

Sở Hà:“Ha ha”

Nếu anh dám làm như vậy, không cần phải nghĩ, An Nại sẽ giết chết anh ngay lập tức!

Lúc An Nại gần tan làm thì nhận được cuộc gọi của Đoàn Đoàn, Đoàn Đoàn hưng phấn ở đầu bên kia lớn tiếng gọi:“Ma ma! Mau tới đi, ba ba dạy con học bơi này!”

An Nại đen mặt, cô thật sự không muốn học đâu!

Khi cô đến bể bơi, liền nhìn thấy Đoàn Đoàn đang đeo phao con vịt vàng chạy quanh hồ, Đoàn Đoàn vừa nhìn thấy cô thì lạch bạch chạy tới, kéo cô cùng qua đó.

An Nại biết Sở Hà bơi rất khá, năm đó cô làm cách nào cũng không thể học bơi được, vừa đến mùa hè Sở Hà lại thích bơi lội, còn cô chỉ ngồi xỏm bên cạnh hồ bơi mà nhìn anh. Có một lần Sở Hà đột nhiên nổi hứng muốn dạy cô học bơi, không biết nghe đâu ra cách dạy bơi mới, vừa thấy cô đang ngồi bên cạnh bể bơi, Sở Hà liền chụp phao bơi vào người cô rồi đá cô một cái ngã xuống hồ bơi, An Nại sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

Cuối cùng Sở Hà đành phải nhảy xuống vớt cô lên, đến cuối cùng, cô cũng chưa học bơi được. Khi đó An Nại cảm thấy mình không biết bơi cũng không sao, chỉ cần cô không chủ động ra gần ao gần biển thì sẽ không có chuyện gì.

Khi đó, cô không biết chính là vì cô không biết bơi mà suýt chút nữa cùng chết đuối với Từ Y Y trong cái hồ ngập bèo ngày đó.

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Khúc nhạc dạo quen thuộc vừa vang lên, Đoàn Đoàn liền tập trung nhìn lên màn hình lớn, cậu rất muốn khóc, bộ trang phục Pikachu cậu mặc ba ngày rồi nhưng nhất quyết không để ba ba thay cho mình, cậu còn học hết bài hát ‘Chuột vàng Pikachu’ dài như vậy, không bỏ sót bất cứ câu nào, chờ để hát cho ma ma nghe, để cô khen cậu là con trai ngoan, nhưng cuối cùng ma ma cũng không tới đón cậu.

Ma ma không thương cậu, cũng cũng không muốn gặp cậu nữa rồi.

Đoàn Đoàn không buông tay cầm chặt chiếc micro, cậu dùng mu bàn tay đầy thịt dụi dụi nước mắt đang rơi.

Trên màn hình từng chữ từ từ được im đậm lên, Đoàn Đoàn cầm chiếc micro thật chặt trong tay, khăn trương hát câu đầu tiên —

“Chỉ có mẹ... là tốt nhất... trên đời ~” Đoàn Đoàn đưa lưng về phía sofa, ôm micro hát rất nghiêm túc, còn hát theo đúng nhịp điệu nhẹ nhàng mà cảm động: “Có mẹ con có ~ bảo vật quý giá nhất... trên đời...” [1]

[1] Chỉ có mẹ là tốt nhất trên đời – 世上只有媽媽好

Audio Player

00:00

00:00

Use Up/Down Arrow keys to increase or decrease volume.

Bởi vì hồi hộp, nên trong chất giọng non nớt của bé còn mang theo chút run rẩy.

Rất ít người vào quán KTV mà lại hát bài này, Đoàn Đoàn vừa hát, tất cả đồng nghiệp của An Nại đều quay lại nhìn bé .

“Đễ thương quá, muốn đẻ một thằng bé thế này quá đi.” Cô gái ngồi gần Đoàn Đoàn nhất nhỏ giọng cảm thán một câu.

Đoàn Đoàn xấu hổ không dám nhúc nhích, lại tiếp tục nhập tâm vào bài hát “Chỉ có ~ mẹ ~ là ~ tốt nhất trên đời.....”

Ngón tay cu cậu khẽ gõ lên micro, hoàn toàn không theo nhịp bài hát trên màn hình, “Không có mẹ con ~ giống như ngọn cỏ.....”

Giọng Đoàn Đoàn còn mang theo âm mũi nặng, cậu kéo dài giọng: “Rời xa vòng tay..... của mẹ, con biết tìm... hạnh — phúc nơi đâu —”

An Nại nhẹ nhàng sịt mũi một cái, khúc nhạc dạo vừa vang lên cô đã rất muốn khóc rồi, cố gắng lắm mới nhịn được đến bây giờ những cũng không nhịn nổi nữa. Cô cúi đầu lấy định khăn tay trong túi xách, thì thỉnh linh có một bàn tay vươn từ phía sau tới che kín nửa khuôn mặt trên của cô, lòng bàn tay anh rất ấm áp, bàn tay anh cũng lớn, ngón tay cái xần xùi lau từng giọt nước mắt cho cô.

Sở Hà lấy khăn giấy lau nước mắt cho cô, vì anh lau nước mắt nên An Nại càng khóc nhiều hơn .

Cô vừa khóc, Sở Hà đã cảm thấy hốt hoảng, một tay anh vừa lau nước mắt cho cô, tay kia thì cố xé vạt tờ khăn giấy lau mặt cho cô. An Nại túm chặt tay anh, vùi hết đồng nước mắt nước mũi kia vào lòng bàn tay anh.

Một An Nại mềm yếu như vậy, đã từ lâu rồi anh chưa nhìn thấy.

Tuy rằng anh biết để Đoàn Đoàn hát bài này, An Nại nhất định sẽ khóc, đây cũng là nguyên nhân anh chọn khúc ca này làm bài hát ru cho Đoàn Đoàn mỗi tối.

Nhưng khi An Nại rơi nước mắt, Sở Hà vẫn cảm thấy ngón tay mình lạnh buốt vì những giọt lệ ấm nóng kia của cô.

Từ nhỏ An Nại đã không thể nghe được bài hát này, mỗi lần nghe cô đều vụng trộm cúi đầu che mặt khóc thầm.

Cô còn nhớ khi cô đi nhà trẻ học lớp chồi, các cô giáo đã dạy cô hát bài này. Sau khi về nhà cô còn vui vẻ vỗ tay hát cho Từ Từ Khôi nghe, còn bà thì đẩy cô sang một bên, bức mình nói: “Mẹ phải ra ngoài bây giờ, con ở nhà tự chơi đi.”

Mọi người luôn nói, tình yêu của mẹ là thứ tình cảm chân thành vĩ đại nhất trên thế giới này.

Khi còn bé An Nại thường phải làm tập làm văn, có lần cô giáo ra đề cho bọn họ viết về [Mẹ của em], ngày ấy cô rất ngoan, bài tập cô giáo giao về nhà cô đều hoàn thành cẩn thận tỉ mỉ, chỉ có duy nhất bài tập làm văn đó cô không viết một chữ nào.

Tình yêu của mẹ đối với cô mà nói, giống như một tờ giấy trắng tinh không tì vết trước mặt cô.....

Ngay từ đầu, khi sinh Đoàn Đoàn, tình cảm của cô với Đoàn Đoàn cũng chỉ như tờ giấy trắng ấy.

Một nghìn hai trăm bảy mươi tám ngày vừa qua, cô rất ít khi nhớ tới Đoàn Đoàn, thỉnh thoảng nhớ lại cái đêm cô đau đớn lắm mới sinh được đứa trẻ ấy, trong đầu cũng chỉ là ký ức trống rỗng. Ngay cả đến liếc mắt nhìn một cái cô cũng không nhìn thẳng bé, thỉnh thoảng nhớ tới, thì đến gương mặt nó thế nào cô cũng không hình dung ra được.....

Cho đến khi Sở Hà dẫn Đoàn Đoàn trở về tìm cô.

Đoàn Đoàn giống hệt cô khi còn bé, mở miệng chỉ biết gọi ma ma luôn mồm, chỉ vì muốn cô quay lại nhìn cu cậu một cái.

An Nại không biết tại sao mình lại khóc, từ nhỏ cô đã là một đứa bé hướng nội, những đứa trẻ khác vừa khóc thì hận không thể để cho tất cả mọi người đều biết, nhưng còn cô luôn che mặt khóc, hoặc là vùi mặt vào chăn khóc không muốn cho ai biết. Nhưng trong giây phút này, cho dù biết các đồng nghiệp vẫn đang ngồi bên cạnh nên cô không thể khóc, vậy mà cô vẫn không kiềm chế được.

“..... Hạnh phúc nơi đâu—” Đoàn Đoàn lớn tiếng hát xong câu cuối cùng, thì cầm micro xoay người nhìn mẹ mình, mẹ cậu cũng vừa khóc xong.

Một lớn một nhỏ hai đôi mắt phượng ướt nhẹp, Sở Hà ngồi nhìn nãy giờ thăm nghĩ thật dễ thương, điểm anh thích nhất ở Đoàn Đoàn là vì đôi mắt kia của bé con, cực kỳ giống An Nại.

Bị Đoàn Đoàn nhìn thấy mình đang khóc An Nại có chút xấu hổ, cô vội vàng lấy khăn tay lau qua mặt một lượt.

Đoàn Đoàn lon ton chạy tới, kiễng chân lên, bàn tay nhỏ bé đỡ lấy cằm cô. Từng ngón tay mím mím lại non nớt, cậu ôm lấy hai má cô rồi tiến sát tới hôn lên mắt cô một cái, cu cậu trung ra vẻ mặt trông rất nghiêm túc: “Ma ma đừng khóc.”

“Ma ma đừng khóc,” Đoàn Đoàn vụng về lấy chiếc đuôi chuột dài bằng nhung của mình lau nước mắt cho mẹ, vừa lau vừa lặp lại, “Đừng khóc!”

“Ừm” An Nại gật gật đầu, vươn tay bế Đoàn Đoàn ngồi lên người mình rồi hôn một cái lên má cậu, Đoàn Đoàn cọ cọ hai chiếc má bánh bao của cậu vào môi mẹ, cu cậu ôm chặt cổ An Nại rồi ngẩng đầu lên lút nhìn Sở Hà một cái, sau đó bé hạ quyết tâm, nhờ giọng thì thầm vào tai An Nại nói: “Ma ma, con yêu ma ma nhất.”

“Con yêu ma ma nhất đây, ma ma.” An Nại có thể cảm nhận được Đoàn Đoàn ôm cổ cô rất chặt, bé con thì thầm vào tai cô: “Ma Ma đừng..... bỏ đi nữa.”

Hơi thở của bé con rất ấm, vừa nói liền có cảm giác nóng bừng trong tai cô, An Nại là người có máu buồn, nhưng lần này cô lại không cảm thấy buồn chút nào. Trước khi đi, cô đã từng hỏi Đoàn Đoàn “Con thích ba ba hay là ma ma?”, nhưng hôm đó Đoàn Đoàn không thể trả lời được câu hỏi này, rồi cô bỏ đi.

Hóa ra bé con đã nghĩ, đây là lý do mà mẹ nó bỏ đi... Trong khoảnh khắc ấy An Nại cảm thấy cay cay nơi sống mũi.

Con yêu ma ma nhất, ma ma đừng đi nữa nhé.

An Nại biết, cô mềm lòng rồi.

Cô vừa mềm lòng, chợt nghe thấy Đoàn Đoàn tiếp tục thì thầm bên tai cô: “Cũng đừng..... bỏ ba ba con nữa.”

Quả nhiên là con trai anh, An Nại im lặng, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Sở Hà thì lập tức nhận ra vẻ đắc ý trên gương mặt anh. Cô không nói gì, cũng giấu tay, chọn cho mình một khúc nhạc

“Ma ma hát ạ?” Đoàn Đoàn tò mò nhìn cô, An Nại gật gật đầu, “Tặng cho ba ba con.”

Đoàn Đoàn vui vẻ mà vỗ tay bộp bộp.

Sở Hà ngồi bên cạnh hơi ngạc nhiên, bị Hà Minh kích thích nên anh đang suy nghĩ phải tỏ tình với cô thế nào, giờ thì lại cảm thấy hạnh phúc tới thật nhanh tựa như con ốc xoáy. Anh đang suy nghĩ chợt nghe tiếng hăng giọng của An Nại, cô ôm Đoàn Đoàn cất giọng hát lạnh lùng theo tiếng nhạc nhẹ nhàng, cô hát rất bé, có lẽ là vì nút điều chỉnh âm lượng trên micro không còn dùng được nữa —

Khi vừa nhìn thấy tên bài hát xuất hiện trên màn hình, Sở Hà có cảm giác rất quen, hình như anh đã thấy nó ở đâu rồi. Suy nghĩ một lúc mới nhớ ra là trên màn hình desktop, lần đó An Nại đã thay hình nền cho laptop của anh, trên tấm poster chỉ có bốn chữ màu đen rất đậm — ‘Cần gì nhưng nhớ’ [2]

[2] Cần gì nhưng nhớ – 何必怀念

Audio Player

00:00

00:00

Use Up/Down Arrow keys to increase or decrease volume.

“Nhìn anh bước qua mang theo một cơn gió, cuốn theo những chiếc lá như tác thành cho một cuộc gặp gỡ đã xa cách từ lâu.” Cô hát rất chăm chú, giọng ca trong cao hoàn toàn đã xóa đi tiếc nuối vì nút âm lượng hỏng, với trình độ ca hát của An Nại mà nói, nhất định là cô đã nghe và hát theo bài hát này rất nhiều lần nên mới được như hôm nay.

Sở Hà tập trung nghe cô hát, ánh mắt sáng rực nhìn An Nại. Cô còn đang nhìn câu từ trên màn hình, dường như không nhận ra anh đang nhìn mình. Dưới ánh đèn chum mờ ảo của KTV sùnn mặt An Nại bỗng trở nên xinh đẹp hơn nhiều, nội dung bài hát này có vẻ..... như đang nói về hai người bọn họ.

“Mỗi sáng kiến nhỏ bé ngẫu nhiên cũng có thể tạo nên những bất ngờ, vô tình mang tới thành tựu cho cuộc sống của chúng ta.”

Sở Hà giật giật ngón tay, anh muốn hút một điếu thuốc, lại cảm thấy nơi yết hầu thật khô nóng, anh bèn cầm một cốc bia trên bàn ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

“Cần gì hoài niệm những lỗi lầm đã phạm phải, cần gì tiếc nuối những điều ấy.”

An Nại hát rất chậm, từng chữ từng chữ giống như một chiếc búa nện thật mạnh vào lòng anh.

“Cần gì hoài niệm những thứ đã mất đi, cần gì tiếc nuối những điều chưa nói.”

Giọng An Nại rất nhỏ, nhẹ nhàng mà hát một câu cuối cùng — “Chuyện xưa ấy không chắc sẽ có kết quả tốt đẹp.”

Chuyện xưa ấy không chắc sẽ có kết quả tốt đẹp.

Sở Hà chưa từng nghe bài hát nào có tính sát thương mạnh thế này, nếu như bài hát này không có tên trong danh sách karaoke, anh còn nghĩ rằng nó do chính An Nại sáng tác để làm anh đau lòng.

“Oa oa oa” Đoàn Đoàn háng hái vỗ tay cổ vũ, “Ma ma là tuyệt nhất!”

Sau khi tàn cuộc, An Nại ôm Đoàn Đoàn về căn hộ ba mình để lại, Sở Hà đi theo phía sau trêu chọc Đoàn Đoàn đang gục đầu trên vai cô, Đoàn Đoàn bị ba mình trêu cười nghiêng ngả. Thật ra An Nại cảm thấy Sở Hà gần đây rất kỳ lạ, tuy rằng An Nại biết sự trả thù và khiêu khích của mình cũng không có gì nhê gì với anh, nhưng với tính cách nóng vội của Sở Hà khi trước, nếu cô trả thù và khiêu khích anh như vậy, anh đã sớm tức giận giờ chán tẩn công lại, nhưng bây giờ trông anh có vẻ rất bình thản tự nhiên.

An Nại cảm thấy, sự việc kì lạ thế này nhất định có nguyên do, cô vẫn nên phòng ngừa Sở Hà một chút.

Đang nghĩ ngợi lung tung, Sở Hà đột nhiên duỗi tay về phía cô, An Nại tránh anh một bước, vừa bước liền dẫm trúng viên đá thiếu chút nữa ngã xuống đất. Khó khăn lắm mới đứng thẳng người được, Sở Hà lại đưa tay về phía cô. Ôm lấy Đoàn Đoàn đang nằm trong ngực cô, An Nại có chút xấu hổ mà xoa xoa mũi.

Trước kia cô vừa thấy Sở Hà đã giống một kẻ mang bệnh tương tư trong người, giờ vừa nhìn thấy anh lại giống một kẻ mắc bệnh hoang tưởng mình bị ám hại.

Đoàn Đoàn đẩy giữa người liên tục trong lòng cô liều mạng lắc đầu không chịu để Sở Hà bế.

Sở Hà nheo nheo mắt bé con, thoáng cái đã ôm được cậu ra khỏi người cô thả lên vai mình, để Đoàn Đoàn ngồi trên vai anh, hai tay Sở Hà cầm lấy cổ chân chắc nịch của cu cậu, nghịch nghịch chân bé, “Đoàn mập, con nặng chết đi được.”

Đoàn Đoàn vội vàng nheo mắt tai ba mình, lớn tiếng phản bác: “Đâu có.”

Ba ba đáng ghét, không được chê cậu trước mặt ma ma!

Vừa đến cửa khu chung cư đã nghe thấy tiếng mèo kêu rất nhỏ, Đoàn Đoàn càng vui vẻ hơn, cậu rất thích nơi này, ba ba và ma ma ở rất gần nhau, thế là ma ma sẽ không quên qua đón cậu nữa mỗi ngày nữa.

Đỗ được Đoàn Đoàn ngủ xong, An Nại cũng cảm thấy rất mệt nhọc, cô tựa người vào tường nhìn Sở Hà có vẻ không định về mà nói: “Tôi muốn ngủ.”

“Em ngủ đi.” Sở Hà gật gật đầu.

An Nại: “.....”

“Anh ở đây em không ngủ được sao?” Sở Hà vô cùng quan tâm trầm giọng hỏi cô.

“Đúng.” An Nại gật gật đầu.

“Không sao,” Sở Hà nhìn vào mặt cô, khẳng định nói: “Anh ở đây em vẫn ngủ được.”

An Nại: “.....” Anh là con sâu ngủ trong bụng tôi sao mà biết?

“Mấy đêm em bị đau eo, anh đều ngủ trên giường em, em còn ngủ say hơn cả Đoàn Đoàn, đêm nào cũng phải lăn vào lòng anh, muốn anh ôm thì mới chịu ngủ.”

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

“Tôi ngủ em còn đánh anh hơn cả Đoàn Đoàn ấy.” Sở Hà nói đến mức máu nóng trong người mình cũng sôi trào

Anh nói rất nghiêm túc, dường như những lời anh vừa rồi đều là sự thật. An Nại cẩn thận quan sát một chút, lúc Sở Hà nói những lời này tai anh không đỏ chút nào.

Tai anh không đỏ, nhưng An Nại lại cảm thấy mặt mình sắp cháy luôn rồi, cô lắp ba lắp bắp nói: “Không... không thể nào.”

An Nại phản bác lại mà cảm thấy lo lắng, hỏi còn học cấp hai cô không cẩn thận làm đổ nước ra giường nên không thể ngủ được trên giường mình, tối hôm ấy cô xuống nằm cùng giường với Lâm Mộ, ngày hôm sau Lâm Mộ nói “Nại Nại, ban ngày nhìn mày lạnh lùng cao quý là thế, đêm đến thì túm lấy tay tao khoắc lên ngang hông mày bắt tao ôm mày ngủ, quả thực rất dễ thương trông chẳng giống cái mặt than đáng ghét kia chút nào.”

“Mặc kệ anh, tôi đi tắm, khuya lắm rồi.” An Nại nói xong thì đứng dậy vòng qua người Sở Hà đi ra ngoài, “Đoàn Đoàn ngủ ở đây là được rồi.”

“Ba ba Đoàn Đoàn thì sao?” Sở Hà bình tĩnh hỏi cô.

An Nại: “.....”

“Ba ba Đoàn Đoàn cũng muốn ngủ ở đây.” Sở Hà mặt dày thề đêm nay nhất định anh phải nằm lý ở đây.

An Nại không nói gì, khi cô vừa ra khỏi phòng ngủ, liền nghe thấy tiếng thở dài phía sau của Sở Hà, anh cúi đầu, giọng điệu mang theo chút hoài niệm: “Trước kia em luôn nghe lời anh nhất.”

Đúng vậy, trước kia cô rất nghe lời anh, Sở Hà là người cô ngưỡng mộ nhất, cô luôn luôn dõi theo anh, tin tưởng từng lời anh nói, ngay cả đêm đó sau khi anh bỏ đi không một lời từ biệt, cô cũng tin anh nhất định vì lý do gì đó mới làm thế, ngay cả khi cô muốn bỏ đứa bé này cô cũng cho rằng dù tất cả mọi người đều phản đối cô, nói cô máu lạnh, nhưng anh sẽ ủng hộ cô.

Thời gian đã thay đổi cả hai người họ.

Lúc An Nại tắm rửa xong quay về phòng, Sở Hà đã đi rồi.

Anh không còn ở đây nữa, trái lại An Nại cảm thấy căn phòng ngủ to này có chút trống vắng làm sao, cô lấy máy sấy sấy đầu một lượt, cảm thấy bản thân mình thật kém cỏi, tự nhiên lại có mấy suy nghĩ đó. Cô tựa người vào thành giường, sấy tóc cho thật khô, rồi cúi đầu ngắm Đoàn Đoàn đang ngủ say.

Trước kia cô chưa từng nghĩ cuộc sống sau khi tốt nghiệp lại như thế này, An Nại xoa mắt Đoàn Đoàn, mi mắt Đoàn Đoàn thật mỏng, làn da trắng nõn nhìn thấy được cả mạch máu màu xanh nho nhỏ, lông mi bé vừa dài lại đen, nhìn qua viền mắt và bọng mắt kia, thì ra bé con thực sự rất giống cô.

An Nại tiện tay tắt luôn đèn ngủ, đang định đắp chăn lên thì nghe loáng thoáng có tiếng ai đó đang cộc cạch mở khóa cửa nhà cô.

An Nại hoảng sợ, cô quơ đại bình hoa đang đặt trên chiếc tủ đầu giường, nhón từng bước đi đến nắp sau cánh cửa lớn, còn sợ người ngoài cửa phát hiện ra nên cô không dám bật chiếc bóng đèn gần cửa. Cửa vừa được mở ra, trong nháy mắt cô nhắm trúng người bên ngoài, đập mạnh bình hoa lên đầu hắn.....

“Mẹ nó!” Sở Hà ôm vành tai chảy đầy máu chửi khê một tiếng.

Anh nghe thấy tiếng An Nại sụt sịt liên tục, sợ cô khóc cả đêm sẽ bị cảm nên anh ra hiệu thuốc gần nhất mua chút thuốc cảm. Lúc anh vừa bước vào cửa hàng, lão chủ thân kinh liền nhào tới hỏi anh: “Chàng trai, lại tới mua áo mưa đó à?” Vừa hỏi còn vừa lắc đầu, “Người trẻ tuổi, khí huyết sôi trào, có muốn mua thêm thuốc bổ thận không?”

Sở Hà cắn răng: “Tôi mua thuốc! Thuốc cảm cúm!”

Sở Hà thề sẽ không bao giờ tới cửa tiệm của lão già thân kinh này mua thuốc nữa, anh cầm theo đủ loại thuốc cảm mạo về nhà, cuối cùng vừa đến cửa nhà, anh tìm cả chuỗi chìa khóa dài cũng không thấy chìa khóa nhà An Nại đâu. Anh liền soi đèn cẩn thận tìm chìa khóa trên từng bậc thang của tòa nhà chung cư cũ kỹ này, thì có một chiếc chìa khóa dài nhìn hơi giống, Sở Hà cũng lười chẳng muốn tìm nữa, quyết định lấy nó thử xem sao.

Vận may của anh không tệ, vừa cắm khóa vào ổ lần thứ hai xoay xoay cái thì liền được mở cửa. Cuối cùng anh còn chưa kịp vui mừng, vừa mở cửa ra thì đón chờ anh là một cú đập bình hoa thật mạnh ngang qua tai anh.

“Sở Hà!” An Nại nghe được giọng nói quen thuộc thì hơi ngẩn người, vừa rồi cô ra tay có hơi nặng. An Nại có chút áy náy: “Thực xin lỗi, anh có muốn tới bệnh viện kiểm tra không?”

Ngộ nhờ cú đập của cô khiến Sở Hà bị thương nặng, Đoàn Đoàn nhất định sẽ khóc không ngừng.

Sở Hà chống tay lên cánh cửa lấy lại thăng bằng, trầm giọng nói: “Không sao, cả hai chúng ta đều tới bệnh viện, Đoàn Đoàn tỉnh không thấy ai thắng bé sẽ khóc.”

An Nại ho nhẹ một tiếng: “Vậy anh đi một mình đi.” Cô đâu có nói sẽ đi cùng anh.

“Ha ha,” Sở Hà cười lạnh một tiếng: “Sở Đoàn.....”

“Tôi đi!” An Nại chột dạ vội vàng cắt ngang lời anh, mẹ nó, Sở Hà vận dụng chiêu gây ông đập lưng ông khá thật, lần trước cũng chính vì Đoàn Đoàn anh mới đưa được cô đến bệnh viện.

“Không cần.” Sở Hà không gọi con trai nữa, “Xử lý qua miệng vết thương là được rồi.”

Sở Hà được như ý nguyện, giống như đại gia đuổi dài chân nằm trên giường cho khách, “Nại Nại, nói chuyện gì đi.”

“.....” An Nại đứng bên cửa sổ cẩn thận cầm bông băng giúp Sở Hà xử lý vết thương, cú đập kia của cô khá mạnh, lỗ tai Sở Hà chảy không ít máu, trên miệng vết thương còn ghim vài mảnh thủy tinh nhỏ nên xử lý miệng vết thương hơi khó. An Nại theo bản năng cúi đầu nhìn thoáng qua tay Sở Hà, vết thương trong lòng bàn tay anh còn chưa cả đóng vảy.

Kỷ ức tối hôm ấy vẫn còn rất rõ nét, khi đó cô đã hạ quyết tâm lật bài ngửa với Sở Hà, còn cho rằng từ đó hai người họ mỗi người sẽ đi một ngã. Nhưng không ngờ mới được vài ngày, Sở Hà đã lại bước vào cuộc sống của cô. Kỳ thật cô đã tính sai vài chuyện, ngoại trừ Đoàn Đoàn, còn cả chuyện mặt Sở Hà rất dày.

Trước kia da mặt Sở Hà rất mỏng, động chút đã đỏ mặt tía tai, chọc anh một cái anh liền nhảy cao ba thước, còn giờ quả thực là.....

An Nại ngừng suy nghĩ, cố gắng tập trung chú ý thật cẩn thận dùng nhíp gấp từng mảnh thủy tinh ra.

Nhưng cô vẫn không nhìn được mà nghĩ “Kẻ ác cuối cùng sẽ bị quả báo, trời đất luân hồi”, bốn năm trước, cô không dùng bình hoa nện vào đầu anh, giờ thì cuối cùng Sở Hà đã bị dính đòn rồi.

“Nại Nại, nói một câu đi.” Sở Hà cắt ngang dòng suy nghĩ của cô, đột nhiên anh mở miệng cất cao giọng nghe ra có chút nghiêm túc.

“Hà?” Anh đột nhiên mở miệng khiến An Nại giật mình, Sở Hà bỗng nói to, sợ anh đánh thức Đoàn Đoàn, cô theo phản xạ định che miệng Sở Hà, chợt nghe thấy Sở Hà nói: “Em nói gần vào tai anh đi.”

An Nại vươn người qua, nói nhỏ vào tai Sở Hà.

Cô hít sâu một hơi, đột nhiên bảo cô mở miệng thì cô biết phải nói gì.

“Anh không nghe thấy gì,” Sở Hà hạ giọng, kết luận một câu: “Xem ra cú đập của em làm điếc tai anh luôn rồi.”

“.....” An Nại im lặng một chút, rồi nói vào tai anh: “Vừa rồi tôi chưa nói gì cả.”

Sở Hà:“.....”

An Nại nói xong liền quan sát về mặt Sở Hà rồi nói rất chắc nịch:“Anh chưa điếc đâu.”

“Cho nên là...đừng giả đồ làm kẻ điếc”.

Sở Hà tức giận vô cùng hỏi ngược lại cô, “Em đập anh bị thương như vậy rồi định bỏ mặc không quan tâm đấy à?”

Người vừa đập anh tỉnh bơ:“Đâu có, nào anh có bị chấn thương không? Anh có muốn đi bệnh viện không?”

Sở Hà hừ lạnh một tiếng:“Em đập anh bị thương như vậy rồi còn định ném anh vào bệnh viện cho xong chuyện sao?”

Mệt mỏi quá, An Nại không muốn nói gì nữa, nếu Sở Hà muốn thì để anh ta ngủ ở phòng khách cũng được. Sau một hồi tập trung giúp Sở Hà xử lý xong miệng vết thương thì cô định đứng dậy vào phòng, vừa nhóm người dậy thì Sở Hà bỗng túm chặt cổ tay cô, An Nại mới đứng lên nên còn chưa vững, anh đã kéo tay cô mạnh một cái, thoáng chốc cô liền ngồi xuống đùi Sở Hà từ bao giờ.

An Nại vịn người Sở Hà đang định đứng dậy, thì anh đã giữ chặt eo cô kéo cô ngồi trở về, khiến cả người cô nằm trọn trong lòng Sở Hà, lỗ tai cô áp lên lồng ngực anh, còn có thể nghe rõ tiếng tim đập thình thịch của anh. Sở Hà thấp giọng thì thì bên tai cô:“Đừng vào Đoàn Đoàn sẽ tỉnh đấy.”

An Nại tròn mắt, vừa nãy là kẻ nào muốn đánh thức Sở Đoàn Đoàn chứ!

Thấy cô giãy giụa Sở Hà liền giữ chặt bên hông cô, móc túi thuốc vào cổ tay cô:“Cầm giúp anh một chút.”

An Nại cúi đầu nhìn thoáng qua túi thuốc cảm cúm kia.

Anh nói cầm giúp anh một lát, quả thực là chỉ một lát, không lâu sau Sở Hà liền thả lỏng eo cô ra, An Nại đứng dậy khỏi người anh đi sang phòng ngủ bên cạnh, cô nhìn túi thuốc treo trên cổ tay, đi quanh phòng khách tìm một chiếc cốc, pha một cốc nước ấm uống thuốc.

Trước đây mỗi lần cô bị cảm thường không thích uống thuốc, bởi vì từ nhỏ Từ Từ Khởi đã nói với cô, nếu bị ốm mà không uống thuốc sẽ có sức đề kháng tốt, sau này sẽ khó mắc bệnh lại.

Nhưng mỗi lần cô bị ốm thì không chỉ không uống thuốc mà còn không biết chăm sóc bản thân mình, khiến bệnh càng ngày càng nghiêm trọng , mỗi lần như vậy đều bị Sở Hà phát hiện ra mặt cô đỏ lên không giống bình thường, anh vuốt tay sờ trán cô mới phát hiện ra cô bị sốt. Sau đó Sở Hà sẽ đưa cô tới bệnh viện truyền nước, còn mua một đồng thuốc cảm cúm cho cô uống.

Tuy rằng anh luôn trung ra về mặt chẳng mấy kiên nhẫn, nói cô thật đáng ghét, nhưng An Nại biết, sự kiên nhẫn Sở Hà dành cho cô ngày đó dù chẳng đáng là bao, nhưng đó là sự dịu dàng anh chưa từng dành cho ai cả.

Từng viên thuốc cảm rơi xuống, tan ra trong làn nước ấm, khiến cốc nước không màu bỗng chuyển sang màu nâu nhạt.

Thuốc cảm cúm hòa với nước ấm trôi tuột xuống bụng, dường như cũng khiến lòng cô ấm áp hẳn.

Dường như thời gian lại quay về những ngày trước khi cô lật bài với Sở Hà, nhưng An Nại lại cảm thấy rõ ràng có thứ gì đó đã thay đổi ,không còn như xưa, ngoại trừ việc Sở Hà dần dần thể hiện bản tính cố chấp, thì còn cả cô nữa.....

Lỗ tai Sở Hà nhanh chóng đóng vảy, nhưng anh vẫn không chịu về căn nhà đối diện, cô cũng không đuổi anh đi.

Trong khoảng thời gian này Sở Hà rất bận, hình như là trong nội bộ cấp cao của Thần Dập có chiến tranh, hẳn là chuyện đó có liên quan đến Hà Minh.

Về tương đối mà nói, An Nại rảnh hơn anh nhiều.

Vài ngày vừa rồi rất bận nên giờ cô mới có thời gian rảnh đăng nhập Weibo Thách Anh Làm Gì Đây, chợt phát hiện weibo của mình lại bị fan của Lâm Dao Dao spam, vừa nhìn thấy nhiều bình luận như vậy An Nại đã nghi ngờ hẳn là có chuyện gì đó mới kích thích bọn họ spam tập thể thế này. Tuy rằng sau khi Lâm Dao Dao bị tạm dừng hoạt động, thì đám fan của cô ta mới bắt đầu theo dõi Weibo của An Nại, nhưng trước đây chỉ là vài ba người công kích cô, thì hôm nay lại có rất nhiều người.

Bọn họ nói cô treu ong ghẹo bướm, không có trách nhiệm không xứng làm mẹ, đáng ghét không biết xấu hổ ngay cả em rể mình cũng không buông tha. Năm đó không muốn con trai nhưng bây giờ lại bám lấy con trai mà treo cao, đã treo được lên cành cao còn không biết an phận, nói Sở Hà vì tiện nhân như cô mà tạm ngừng hoạt động của Lâm Dao Dao là nể mặt, còn rủ nhau góp vốn giúp Lâm Dao Dao của các cô hủy hợp đồng với Thần Dập, để Lâm Dao Dao của bọn họ vạch mặt cô, rồi sẽ khiến Sở Hà cảm thấy hối tiếc vì đánh mất một nghệ sĩ tài năng như vậy.

Càng khiến An Nại muốn nổi điên giết chết cả đám đó, là vì bọn họ lại lôi Đoàn Đoàn vào chuyện này, nói Đoàn Đoàn thực đáng thương, muốn cho Đoàn Đoàn thấy rõ con người thật của mẹ bé.

Mẹ kiếp!

An Nại nhanh chóng tìm được ngọn nguồn câu chuyện, đám fan cuồng của Lâm Dao Dao vừa nhất trí share status kia chưa được bao lâu, đã bị ban quản lý của Weibo xóa sạch .

An Nại tìm được một tấm ảnh, thì ra là tấm ảnh đêm hôm đó.

Nếu không phải cô biết Lâm Dao Dao có liên quan đến chuyện này, thì cô còn nghĩ Hà Minh đã tìm người chụp tấm ảnh đó .

Thật ra nhóm fans của Lâm Dao Dao không cần điên cuồng tạo thêm mâu thuẫn của cô và Lâm Dao Dao nữa, An Nại vốn chưa từng nghĩ mình sẽ tha thứ cho Lâm Dao Dao.

Lâm Dao Dao đã phá hủy chút tình cảm cuối cùng giữa hai người từ lâu lắm rồi.

Tuy rằng Sở Hà tạm ngừng hoạt động của Lâm Dao Dao cô rất vui mừng, nhưng đó là chuyện anh tính sổ với Lâm Dao Dao, chứ không phải cô.

Hiện tại Lâm Dao Dao hoàn toàn đã bị chìm xuống nước, cho dù trước mắt cô ta không có phim diễn, không mở hộp báo, không đóng quảng cáo, nhưng chỉ cần cô ta đăng một status có liên quan đến cô thì nó có thể lên top đầu trong vài phút.

Dù sao chỉ cần Thần Dập không sụp đổ, đề tài về bạn gái của ông chủ Thần Dập mãi mãi sẽ không dứt, hơn nữa chuyện năm đó khi cô chưa lập gia đình mà sinh con còn khiến bao người chê cười.

An Nại không dễ dàng tha thứ cho ai bao giờ, cho dù bây giờ cô không còn là cô nữ sinh mười bảy tuổi nghĩ việc đó nghiêm trọng tới mức trời sập, nhưng cô cũng không muốn trở thành bàn đạp trên con đường của Lâm Dao Dao. Sau này bất luận là cô và Đoàn Đoàn xuất hiện trước đám đông, hay là cô và Sở Hà cùng đưa Đoàn Đoàn tới nhà trẻ, hay là sau này cô có yêu đương kết hôn với người khác, dù người đó có phải Sở Hà hay không, thì cái tên Lâm Dao Dao cũng sẽ luôn đi kèm với tên cô trong những bài báo.

Fans của Lâm Dao Dao đang muốn quyên góp tiền giúp cô ta hủy hợp đồng với Thần Dập, chỉ cần hủy hợp đồng Lâm Dao Dao sẽ không chịu sự quản lý của Thần Dập nữa, nói không chừng còn có thể vì mấy chuyện lật vật này mà nổi hơn, tự nhiên lại tạo được hình ảnh một cô nàng vì quá si mê ông chủ của mình mà bị ông chủ phản bội rím xuống tận cùng khiến mọi người thương cảm.

Hôm đó ở tầng mười bảy của Thần Dập, cô đã nghe hết cuộc trò chuyện của hai cô gái đó, hình như Hà Minh và Lâm Dao Dao là châu chấu trên cùng một cành, trước đây An Nại đã nghĩ cô sẽ cho Lâm Dao Dao chút thời gian để cô ta nhen nhóm hy vọng, chờ đến khi Lâm Dao Dao thả lỏng phòng tuyến nghĩ rằng không còn chuyện gì nữa, thì cô sẽ tặng món quà lớn cuối cùng cho cô ta.

Bây giờ Lâm Dao Dao đang ở trong góc tối nào đó mỉm cười hân hoan bao nhiêu, thì sau này cô sẽ khiến cô ta té ngã thê thảm đau đớn bấy nhiêu.

Nhưng giờ đây cô ta lại dám kéo Đoàn Đoàn vào chuyện này, cô không nhịn nổi nữa rồi!

An Nại đang lướt Weibo liền nhận được cuộc gọi từ Lâm Dao Dao, thấy trên màn hình hiển thị cái tên Lâm Dao Dao thì cô không nhận cuộc gọi.

Cô vẫn giữ số di động của Lâm Dao Dao, vì tránh để một ngày nào đó cô không biết số này là của ai rồi nhận cuộc gọi của cô ta.

Lâm Dao Dao gọi điện thấy cô không nghe máy, thì bắt đầu điên cuồng mà nhắn tin cho cô

— An Nại, tôi có chuyện muốn kể cho cậu.

— Chuyện năm đó quả thực tôi không cố ý đâu, cậu hiểu lầm tôi rồi .

— Cậu tới quán cà phê hôm trước đi, tôi sẽ kể toàn bộ mọi chuyện cho cậu nghe.

— An Nại, cậu mau tới đi!

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

An Nại ném di động qua một bên rồi sang phòng bé trai ở bên cạnh tìm Đoàn Đoàn, phòng bé trai này là mấy ngày trước cô và Đoàn Đoàn cùng nhau trang trí, kỳ thật chỗ cần trang trí lại cũng rất ít, chỉ cần quét dọn qua một chút là xong, căn phòng này trước đây chính là phòng ngủ hồi bé của An Nại. Sau khi An Lan qua đời, mỗi lần cô quay lại căn nhà này thì cũng ít khi bước vào căn phòng tràn ngập nỗi nhớ này.

Đoàn Đoàn cực thích căn phòng này, cu cậu có thể ngồi ngẩn ngơ trong phòng cả ngày.

Cô gõ cửa một cái, Đoàn Đoàn lớn tiếng gọi “Ma ma”, khi An Nại đi vào thì Đoàn Đoàn đang cầm di động nằm ngửa trên sofa cong chân chơi trò

Rhythm Master, mấy đầu ngón chân tròn vo theo tiết tấu âm nhạc chạm tới chạm lui chỉ huy dàn nhạc.

An Nại cùng bé con chơi một lúc rồi mới hỏi cu cậu: “Ma ma ra ngoài một lúc, con có muốn đi không?”

Nếu cô đi gặp Lâm Dao Dao, Đoàn Đoàn sẽ ở nhà một mình.

“Muốn ă!” Dường như Đoàn Đoàn sợ cô đi thì sẽ không về nữa nên vội vàng lăn một cái trên sofa rồi nhảy xuống đất chạy đến bên cạnh cô, cu cậu còn chút do dự gãi ba ngón tay béo múp hời, “Ma ma, chờ con. Ba phút được không?”

An Nại gật gật đầu, rồi cô về phòng ngủ thay quần áo chuẩn bị ra ngoài.

Đoàn Đoàn chờ An Nại đi rồi, mới lén lút lấy điện thoại ra bấm số gọi cho một người: “Ba ba, Ma Ma đưa con ra ngoài chơi!”

Lúc nhận được cuộc gọi của Đoàn Đoàn, Sở Hà đang đứng trước cửa sổ sát đất nhìn bóng dáng Hà Minh rời khỏi tòa nhà Thần Đập, cho tới bây giờ anh chưa từng nghĩ có một ngày anh và Hà Minh sẽ xảy ra xích mích thế này.

Vừa nhận cuộc gọi, Sở Hà đưa tay xoa xoa lỗ tai phải một chút, miệng vết thương đã khép lại kha khá rồi, anh tiện tay tháo chiếc băng đang dán trên lỗ tai, tiếng của Đoàn Đoàn ở đầu bên kia nghe thật xa xôi, lại có chút mơ hồ, Sở Hà đưa loa di động lại gần lỗ tai hơn: “Sở Đoàn Đoàn, nói to lên con!”

“Ba ba!” Đoàn Đoàn nín nhịn này giờ, liền hét lên vào điện thoại, “Ma Ma đưa con đi chơi đây!”

Sở Hà phải đưa di động sang tai trái mới nghe rõ con trai anh nói gì, sắc mặt anh có vẻ nghiêm trọng, tai trái anh không nghe rõ lắm, mấy ngày trước thì cứ nghĩ tai bị thương nên mới nghe không rõ, vì thế cũng không để ý lắm, còn nghĩ do An Nại dùng băng che kín lỗ tai anh nên mới thế.

Không muốn ăn quả báo cũng thật khó, bốn năm trước An Nại đã không nện binh hoa vào đầu anh, vậy mà đêm hôm đó lại bị cô nện một đòn, quả thực là đập diếc tai anh luôn rồi.

Anh giao nhiệm vụ cho Đoàn Đoàn: “Vây con phải trông ma ma đấy, đừng để ma ma con chạy mất.”

“Ừm, con sẽ trông Ma Ma!” Đoàn Đoàn còn nghiêm túc cam đoan, “Ba ba tạm biệt!”

Từ ngoài cửa, An Nại đã nghe thấy tiếng Đoàn Đoàn nói chuyện điện thoại với ba mình, cô thay một chiếc váy màu đen, vào trong tủ quần áo lấy cho Đoàn Đoàn một chiếc áo ngắn tay màu xanh và một chiếc quần bò ngắn, Đoàn Đoàn nhìn bộ quần áo trong tay cô thì đột nhiên bỏ chạy. Gu thẩm mỹ bị coi thường An Nại chết lặng đứng ngay tại chỗ.

Khi cô đang tiếp tục tìm một bộ khác trong tủ quần áo, liền nghe thấy tiếng Đoàn Đoàn gọi cô, An Nại vừa quay đầu sang liền nhìn thấy một cục bông tròn màu đen, tiểu Đoàn Đoàn còn đang vụng về cài nốt cúc áo cho mình, bộ quần áo này chắc hẳn là bé con tìm trong túi hành lý mang tới của mình.

Túi hành lý của bé An Nại chưa động vào, chỉ lấy vài bộ quần áo cậu hay mặc ra là được rồi đồng còn lại thì để trong vali, cô vốn nghĩ đến lúc đó sẽ để Đoàn Đoàn mang đi cho tiện. Đêm qua khi An Nại kéo vali hành lý của Đoàn Đoàn vào nhà, liền nhét nó vào một góc để tìm trong tủ quần áo, sau đó cô đã giúp bé xếp lại hết đồ.

Nhìn Đoàn Đoàn thất từng nút áo, An Nại cúi người giúp bé con, Đoàn Đoàn vui vẻ chỉ chỉ vào bộ trang phục của mình, lại chỉ vào chiếc váy của cô nói: “Cùng màu!”

An Nại nhìn gương mặt vui vẻ của Đoàn Đoàn, lập tức lại nhớ tới đám fan cuồng của Lâm Dao Dao trên Weibo liên tục share ảnh của Đoàn Đoàn, còn cả những tấm ảnh lúc cô và Đoàn Đoàn vừa ra khỏi cửa siêu thị bé con cầm đồ giúp cô, fan của Lâm Dao Dao nói cô để một mình Đoàn Đoàn kéo theo một chiếc túi đồ to như vậy là ngược đãi bé con.

Khi Đoàn Đoàn chạy tới lấy túi sách, An Nại đứng tựa người vào cửa tiếp tục lướt Weibo, trên Weibo thậm chí có những tấm hình cô quay lưng bỏ đi trong ngày đầu gặp lại bé con, còn có cả tấm ảnh Đoàn Đoàn đứng đó khóc rất to, bên dưới tấm ảnh là hàng đồng comment bình luận chê trách.

Bọn họ cũng nhanh chóng tìm được địa chỉ vườn trẻ và lớp học của Đoàn Đoàn.

An Nại cảm thấy may mà giờ đang là nghỉ hè, Đoàn Đoàn cũng không cần tới vườn trẻ.

An Nại đưa Đoàn Đoàn tới quán cafe Lâm Dao Dao nhắn tin cho cô, vừa vào cửa từ xa cô đã thấy Lâm Dao Dao, lúc Lâm Dao Dao thấy cô thì hai mắt sáng lên, lập tức đứng bật dậy khỏi ghế, cứ như vừa nhìn thấy người thân sau bao ngày xa cách vậy: “Nại Nại, tôi biết nhất định cậu sẽ đến mà!”

Cô ta trông tiêu tụy hơn hẳn, dù lớp trang điểm trên mặt rất đậm nhưng cũng không thể che dấu được quảng thâm đen xi dưới vành mắt, Lâm Dao Dao lộ rõ vẻ vui sướng không chút che dấu, gần như cô ta đang rất hy vọng về điều gì đó.

An Nại ngồi xuống ghế đối diện cô ta, gọi cho Đoàn Đoàn một miếng bánh ngọt và một đĩa salad trái cây, rồi cô ngẩng đầu nhìn thẳng Lâm Dao Dao: “Nói đi.”

Lâm Dao Dao nắm tay thật chặt, dường như đã hạ quyết tâm: “Chuyện năm đó, tôi thật sự không muốn nói đâu, nhưng cậu nhất định phải đề phòng Hà Minh.”

“Tôi hôm đó, tôi ra sân thể dục gọi điện thoại cho mẹ tôi, tôi nói bạn thân mình mang thai, hỏi bà có cách nào giúp cậu làm phẫu thuật không.”

Cô vừa nói xong, mẹ cô đã bảo không thể vì không phù hợp với quy định của bệnh viện, khi Lâm Dao Dao cúp máy đang định quay về ký túc xá, vừa đúng lúc Hà Minh đá bóng xong đi về ngang qua đó, dường như đã nghe hết nội dung cuộc gọi của cô, cô đang định đi lướt qua người Hà Minh mà về, thì hần ta đột nhiên chặn đường hỏi cô người bạn thân cô vừa nhắc tới là ai. Lâm Dao Dao không nói gì hết, Hà Minh nhìn cô một cái, đột nhiên nhắc tới Diệp Mộng, Lâm Dao Dao lắc đầu, Hà Minh liền biết ngay người đó là An Nại.

Lâm Dao Dao hoảng sợ, đang định phủ nhận, thì nghe thấy Hà Minh nói – Hừ, thật ghê tởm, tôi thích cô ta, vậy mà cô ta còn đi ăn nằm với thằng khác để mang thai thế này, mẹ kiếp.

Cô hơi ngạc nhiên, bảo hần đừng nói với người khác.

Hà Minh không kiên nhẫn nói, được, tôi đi tìm anh trai, em cũng về sớm một chút đi.

Hà Minh nói xong liền bỏ đi, để lại Lâm Dao Dao một mình đứng thật lâu tại sân thể dục rộng lớn.

Cô bỗng nhớ lại vẻ mặt giống như vừa nuốt phải ruồi bọ của Hà Minh, nhớ lại những lời ghét bỏ Hà Minh từng nói, còn cả câu Hà Minh lơ đãng nhắc tới Sở Hà trước khi đi.

Cô nghĩ, chắc nam sinh nào cũng như vậy, ở cái tuổi đó nam sinh ít nhiều thì cũng quan tâm đến trình tiết người con gái. Hà Minh biết An Nại mang thai thì phản ứng thế này, vậy Sở Hà thì sao?

Năm đó cô cũng từng nghĩ nam sinh đã khiến An Nại mang thai là ai, người đầu tiên cô loại khỏi danh sách kẻ tình nghi chính là Sở Hà, vì nếu người đó là Sở Hà, An Nại cần gì phải vội vã đòi phá thai như vậy, nếu có con không phải sẽ càng dễ dàng danh chính ngôn thuận gả vào nhà giàu sao?

Thất bại và cô đơn dễ dàng kích thích mặt ác trong tâm con người ta, Lâm Dao Dao đứng một mình trong bóng tối, khoảnh khắc ấy cô đã nuôi một suy nghĩ thật ác độc, An Nại sợ hãi như vậy, có phải vì nguồn gốc của đứa bé này có gì ám muội chẳng, không lẽ cậu ta bị cưỡng hiếp?

Nếu thật sự là vậy thì nếu tin này bị truyền ra, cậu ta không chỉ bị đẩy xuống đáy vực, mà Sở Hà nhất định cũng không thêm quan tâm đến cậu ta nữa.

“Chính là như vậy,” Lâm Dao Dao đưa tay che mặt, nước mắt chảy ra từ kẽ tay: “Khi đó tôi cảm thấy bản thân mình thật ghê tởm, sao tôi có thể nghĩ như vậy chứ, rõ ràng cậu là người bạn tốt nhất của tôi, cậu nói bí mật của cậu cho mỗi mình tôi, nhưng tôi lại phụ lòng cậu, còn phản bội cậu. Dù tôi có cảm thấy vô cùng hối hận vì đã nói chuyện của cậu cho những nữ sinh khác, nhưng sau đó khi thấy mặt bọn họ tái mét thì tôi lại cảm thấy rất thỏa mãn, cái cảm giác thỏa mãn đó đã nhanh chóng che lấp cảm giác tội lỗi trong lòng ấy. Tôi nghĩ, dù sao cũng không phải tôi đang bịa đặt, là cậu thực sự đã mang thai, những lời tôi nói đều là sự thật. An Nại, cậu không biết tôi thích Sở Hà nhiều thế nào đâu, tôi rất muốn hẹn hò với anh ấy, có đôi khi tôi nghĩ anh ấy không thích tôi cũng được, nhưng vì sao người anh ấy thích lại là cậu chứ ?”

“Tôi thà rằng anh ấy không thích ai hết, hoặc có thích thì người đó tôi cũng chẳng quen biết, nhưng anh ấy lại thích cậu khiến tôi có cảm giác thất bại vô cùng, khi đó tôi còn trẻ, lại đặt nặng vấn đề tình cảm, tôi biết tôi đã làm tổn thương cậu, tội của tôi không thể tha thứ.”

An Nại lạnh lùng nhìn Lâm Dao Dao ngồi đối diện, sau khi cô ta thả tay xuống lớp trang điểm tình xảo trên gương mặt đã biến mất, nước mắt chảy ra khiến gương mặt trông thật thê thảm, không xét đến việc cô ta khóc khiến lớp trang điểm nhòe hết, thì trông cũng rất lẻ loi đáng thương, vừa thấy đã thương rồi. Cô nhớ trước kia Lâm Dao Dao quay cóp trong giờ kiểm tra và bị bắt, cô ta cũng là khóc lóc thảm thiết như vậy, đến cuối cùng, thầy giáo cũng không ghi tên cô ta vào sổ nữa.

Đáng tiếc là, An Nại không phải đàn ông, cho nên khi nhìn dáng vẻ giả vờ yếu đuối của Lâm Dao Dao thì cô chỉ cảm thấy thật ghê tởm, định lấy lý do còn trẻ vì yêu quá cuồng nhiệt nên khiến tổn thương người khác làm kim bài miễn chết với cô sao?

Lâm Dao Dao khóc thật sự rất đau khổ: “Thực xin lỗi thực xin lỗi, tôi biết lỗi của tôi rồi, tôi rất xin lỗi cậu.”

Chắc cũng vì Lâm Dao Dao khóc quá lớn, nên Đoàn Đoàn có chút bất an, bé con kéo kéo ngón tay An Nại, An Nại cũng nhéo nhéo tay bé, cô cầm chiếc đĩa chọc một miếng thanh long dứt cho Đoàn Đoàn, bé con cũng lập tức dứt cho cô một miếng.

Lâm Dao Dao vẫn còn đang tiếp tục nói: “Giờ tôi đã hết hy vọng rồi, tôi không bao giờ dám tranh Sở Hà với cậu nữa. Nại Nại, cậu bảo Sở Hà buông tha cho tôi đi, sự nghiệp của tôi được như ngày hôm nay thật sự không dễ dàng gì, trong cái vòng giải trí luan quẩn có nhiều trò dơ bẩn và đen tối này, tôi thậm chí đã. tôi thật sự không thể đánh mất tương lai được.”

Lâm Dao Dao nói xong, giọng điệu cũng vội vàng hơn hẳn, khi cô lãnh đạo đám fans cuồng gây sự với An Nại thì rất ần nấp, cô ta tin hẳn là An Nại sẽ không phát hiện ra: “Tôi thì tôi chỉ muốn xin lỗi cậu về chuyện năm đó, chuyện trên Weibo mấy ngày trước tôi thực sự không biết gì hết, mọi chuyện đều do đám fan nào tàn đó tự mình bịa ra chuyện không vui năm đó, tôi có khuyến khích nào bọn họ cũng không chịu, liên tục vào Weibo của cậu chửi lung tung, sự nghiệp tới hôm nay của tôi thực sự không dễ dàng gì, đám fans nào tàn ấy vẫn luôn kéo chân tôi, bọn họ thích áp bức người khác, không chỉ là cậu, tôi còn chưa lên tiếng nhưng bọn họ lại thường xuyên kéo nhau đi chửi rủa người khác. Tôi thật sự không biết mọi chuyện sẽ thành ra thế này, cũng không ngờ bọn họ còn nhắc tới Đoàn Đoàn.”

An Nại uống cạn ngụm cafe cuối cùng, lạnh lùng nhìn Lâm Dao Dao, nói: “Tôi đoán nhé, là vì Hà Minh rời khỏi Thần Dập, nên cô sợ rồi sao.”

Hôm nay quả nhiên Hà Minh đã phải rời khỏi Thần Dập, về mặt Lâm Dao Dao lập tức có chút khó coi, cô ta đã rơi vào thế yếu, không ngờ An Nại lại chẳng động lòng chút nào.

An Nại đứng lên đặt tờ hai tệ dưới tách cafe rồi ôm Đoàn Đoàn đi thẳng, chắc hẳn trong lòng Lâm Dao Dao, cô vẫn là chỉ là con bé với IQ của năm mười bảy tuổi.

Lâm Dao Dao nhìn bóng An Nại bỏ đi không thèm quay đầu lại, thì có chút suy sụp ngồi bịch xuống ghế ôm đầu, lần này là cô ta khóc thật.

Chờ đến buổi tối, cô ta mới nhận ra mình đã khóc quá sớm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Chương 46

Trong quán rượu, Lâm Dao Dao uống say như chết, vì say nên mắt lơ đãng mông lung nhìn nàng vũ nữ múa cột đeo lỗ tai thỏ trên sàn, cô ta đang lắc lư thân thể mềm mại linh hoạt trên cột như một con rắn uốn lượn bên ống tuýp kia, ánh đèn sáng chói chiếu thẳng vào người vũ nữ, Lâm Dao Dao cảm lý rượu nhìn xung quanh bốn phía, ánh mắt đám đàn ông kia đều đang tập trung vào cô gái đó.

Rõ ràng cô mới là ngôi sao, cô phải là người được đứng giữa ánh sáng chói rọi kia mới đúng, Lâm Dao Dao lách qua đám người mà bước lên sân khấu, cô đẩy vũ nữ kia xuống, rồi dùng tay nắm chặt cây cột, vẩy vẩy tóc làm động tác quyến rũ mê người, thả hồn cô bắt đầu uốn éo theo âm nhạc.....

Cô thích được mọi người ngắm nhìn, thích cuộc sống dưới ánh đèn chói mắt kia, thích đứng trên sân khấu được bao người ngưỡng mộ.....

Cuộc sống từ tiết kiệm đến xa hoa thì dễ chứ từ xa hoa xuống nghèo khổ thì khó, cô đã có thói quen sống trong cuộc sống vàng son, vốn không thể tưởng tượng được cuộc sống sau này không có ánh hào quang thì phải làm sao.

Lâm Dao Dao điên cuồng mà đóng đưa thân mình theo tiếng nhạc, thả sức buông thả bản thân, mấy người đàn ông dưới sàn nhảy nhao nhao vươn tay tới sờ xoạc đôi chân của cô, cô cũng không thèm để ý mà tiếp tục nhảy. Nhảy đến khi có người kéo xuống sàn, cô nheo nheo cô gắng mở to mắt, mới nhận ra người đang cố gắng nhìn con gái đứng trước mặt cô đây là quản lý của cô chị Vu, sắc mặt chị Vu đen xì, giọng điệu cũng rất nghiêm trọng:“Lâm Dao Dao, lần này cô hết thật rồi.”

“Tôi đã hết lâu rồi!” Lâm Dao Dao gạt tay chị Vu qua:“Chị quản tôi sao! Ha ha, chị vẫn có thời gian đến xem tôi chặt vật thể nào sao, không phải trong tay chị còn có người mới sao, không phải đã vứt tôi đi rồi à, còn làm bộ làm tịch trước mặt tôi làm gì!”

Chị Vu cười lạnh một tiếng, túm cổ tay cô kéo lên xe đưa cô về nhà, trên đường đi Lâm Dao Dao hứng gió đêm từ cửa sổ nên cũng tỉnh táo rất nhiều, cô vươn tay ôm lấy tay chị Vu, lập tức khóc lớn:“Chị Vu, em chỉ còn mình chị thôi, chị đừng bỏ em, đừng đuổi em đi, em sẽ ngoan mà, sau này em sẽ nghe lời chị không bao giờ gây chuyện nữa.....”

“Lâm Dao Dao, tôi cũng hết lòng quan tâm giúp đỡ cô rồi,” chị Vu gỡ tay cô ra, mở cửa xe đẩy cô ra ngoài:“Tôi đưa cô về đến đây thôi, giờ thì hãy tự mình bước tiếp đi.”

Lâm Dao Dao nhìn chiếc xe BMW phóng bụi mà đi thì mừng thật lâu mới lao đảo quay về nhà trọ của mình.

Cô cảm thấy sau khi gặp lại An Nại, cuộc sống của cô lại rơi xuống vực sâu một lần nữa, bị thương, bị trêu đùa, bị tẩy chay..... cô vốn tràn ngập hy vọng chờ Hà Minh thực hiện lời hứa của hắn, không ngờ Sở Hà cũng vì An Nại mà xuống tay với cả Hà Minh, đuổi thẳng Hà Minh ra khỏi Thần Dập.....

Lâm Dao Dao say khướt gục mình xuống bàn sách, theo thói quen lướt Weibo, giờ cô đã chẳng dám hy vọng xa vời Sở Hà sẽ buông tha cho cô, ngoại trừ quan tâm đến việc mình sẽ hủy hợp đồng với Thần Dập thế nào, thì cô chỉ còn quan tâm đến giờ ai sẽ là người kế thừa trong nhóm tiểu hoa đán Ngôi sao mới nổi.

Về phần đám fan náo loạn nghèo kiệt xác kia, còn muốn góp vốn đền bù phá hợp đồng của cô, ha ha, Lâm Dao Dao thầm mắng một tiếng ngu ngốc, lướt qua Weibo của mấy tiểu hoa đán cùng thời với mình, rồi sau đó theo thói quen lướt qua Weibo đang hot nhất, Lâm Dao Dao liếc mắt nhìn status đang đứng đầu, cô cảm thấy khó tin nhanh chóng di chuột trên màn hình, mở to hai mắt đọc—

Thách Anh Làm Gì Đây: Đúng, người tôi đang nói tới chính là Lâm Dao Dao.[Ảnh][Ảnh][Ảnh][Ảnh][Ảnh][Ảnh][Ảnh][Video]

Tám ảnh thứ nhất là ảnh chụp cô và An Nại mặc đồng phục trung học cùng nhau, cô đứng bên cạnh An Nại tựa như một con vịt xấu xí, hơn nữa người

tính ý liếc mắt nhìn một cái là có thể nhận ra những đường nét trên gương mặt là do cô phẫu thuật mới được như hiện giờ.

Tấm ảnh thứ hai chính là tập hợp những lần cô châm chọc những nữ nghệ sĩ khác phẫu thuật thẩm mỹ, còn cả ảnh chụp màn hình Weibo của cô — Lâm Dao Dao: Cơ thể này là ba mẹ ban cho, mẹ ơi con yêu mẹ, tuy rằng con không xinh đẹp, nhưng con nhất định sẽ không động dao kéo vào gương mặt mẹ cho con.

Tấm ảnh thứ ba là ở trước cửa khách sạn khi cô đang có nụ hôn nồng nhiệt với vị đạo diễn bộ phim hot khiến cô nổi tiếng, trong góc bên phải tấm ảnh còn có ghi thông tin. Vị đạo diễn kia là người ba nổi tiếng tốt trong giới, trên Weibo ngày nào cũng đăng ảnh ân ái cùng vợ mình.

Tấm ảnh thứ tư là cô đeo khẩu trang lúc đi vào và đi ra cùng một bệnh viện tư nhân, có sự đối lập rõ rệt về bụng cô lúc đi vào đi ra, còn có cả ảnh chụp màn hình status—‘Con gái nhất định phải có lòng tự trọng của mình, cho dù lẫn lộn trong giới giải trí nghiệt ngã này tôi cũng không bao giờ quên điều đó, có một việc là giới hạn, nếu làm ba tôi nhất định sẽ đánh gãy chân tôi’. Còn có cả ảnh chụp status của vị đạo diễn kia khiến người ta khó có thể hiểu nổi — ‘Ba xin lỗi con, con trai’.

Tấm ảnh thứ năm là..... so sánh địa chỉ ip của Mặt Ghê Góm và Lâm Dao Dao. Hôm đó cô sốt ruột mua sim điện thoại, nhưng lại không hiểu nhiều về công nghệ thông tin, cho nên..... cô vẫn dùng địa chỉ wifi cũ.

Tấm ảnh thứ sáu là ảnh chụp sáng nay của cô và An Nại ở quán cà phê.

Thách Anh Làm Gì Đây vốn không phải người trong vòng giải trí, An Nại dùng tài khoản này đăng status cũng không có nhiều người biết, nhưng lại có Nam Vi Vi người gần đây đã cướp tăn bộ vai diễn của cô đã share Weibo, hơn nữa trang Weibo chính thức của E.A cũng share status này khiến cho nó nhanh chóng lên top đầu.

Xem đến những tấm ảnh cuối cùng, Lâm Dao đã tỉnh rượu hơn phần nửa, khi cô bật đoạn ghi âm thì ngón tay cũng run rẩy cả lên, tiếng cô rõ ràng truyền ra từ loa máy tính —

“Tôi thì tôi chỉ muốn xin lỗi cậu về chuyện năm đó, chuyện trên Weibo mấy ngày trước tôi thực sự không biết gì hết, tất cả đều do đám fan nào tăn đó tự mình bới ra chuyện không vui năm đó, tôi có khuyên thế nào bọn họ cũng không chịu, liên tục vào Weibo của cậu chửi lung tung, sự nghiệp tôi hôm nay của tôi thực sự không dễ dàng gì, đám fans nào tăn ấy vẫn luôn kéo chân tôi, bọn họ thích áp bức người khác...”

An Nại quá độc ác! Từ lúc Lâm Dao Dao debut tới nay, fans của cô vẫn luôn thừa nhận giọng cô rất dễ nghe, bọn họ rất tự hào vì cô quay phim mà không cần người lồng tiếng, bọn họ còn dùng lời kịch của cô cắt ghép biên tập thành nhạc chuông lan truyền nơi nơi — cho nên đoạn ghi âm này quả thực đã trở thành bằng chứng không thể nào chối cãi.

Nhóm fans luôn nhảy dựng lên bênh vực cô, nay cũng đều im lặng, bọn họ tất nhiên cũng nhận ra đây chính là giọng của cô, nên ngay cả một lời phản bác tìm kiếm đường sống cũng không còn nữa.

Số bình luận dưới status này không ngừng tăng lên, lướt theo dõi cũng nhiều, không thể kiểm soát kịp đồng bình luận bên dưới, Lâm Dao Dao vội vàng đọc qua vài cái.

— Mặt Ghê Góm, xem ra Lâm Dao Dao có vẻ hiểu bản thân đấy nhỉ, tự biên tự diễn chắc là vui lắm! Quả là mặt ghê gớm mà!

— Thật sự là biết cách trêu đùa fans đấy, thương cho nhóm fans nào tăn quá đi thôi~, ừ, thì mấy người có thể chửi tui.

— Fan thành anti fan! Chúng tôi còn muốn góp vốn hủy hợp đồng cho cô ta, hai năm qua chúng tôi quả thực ngu như chó mà!

— Còn điều quan trọng nhất, chân gãy rồi mà vẫn đi được à? Nếu ba cô chưa đánh gãy chân cô thì để tôi làm hộ cho nhé?

Sắc mặt Lâm Dao Dao trắng bệch mở trang chủ Weibo của cô, số người theo dõi trên Weibo liên tục sụt giảm, trong một ngày đã giảm hơn phần nửa, hơn nữa một người vừa theo dõi thì ngay lập tức bỏ theo dõi, nhưng bình luận lại nhiều hơn trước.

Lâm Dao Dao mở khung bình luận vội vàng lướt mắt qua rồi mau chóng đẩy laptop ra xa, dưới Weibo này mới thực sự là chiến trường, không còn là những cuộc hỗn chiến giữa hai phe fan và antifan, lần đầu tiên cả hai đều chung mục tiêu là mắng chết cô, ngay cả những fans liều mạng bảo vệ cô trước đây cũng không lên tiếng, hơn nữa còn quay lại mắng c.

Cô không thể tưởng tượng hình tượng tốt đẹp cô tạo nên trước đây sụp đổ thì phải cứu vãn lại bằng cách nào, cô phẫu thuật thẩm mỹ, quyến rũ đạo diễn, dựa vào quy tắc ngầm cướp vai diễn, trước đây cô mắng An Nại mà bản thân còn mang thai đứa bé của người đàn ông đã có vợ hơn nữa còn phá thai, sau này cô phải làm sao bây giờ!

Cô không dám đọc tiếp bình luận, những lời tức giận mắng chửi vũ nhục này thật sự bức điên cô.

Cô xem thường nhất fan của mình, nhưng đến khi mất đi những fans đó, cô mới thật sự biết mình không còn gì nữa.

Lần này cô thực sự hết rồi.

An Nại thật ác độc, cô ta thật sự sẽ đuổi tận giết tuyệt cô, khiến cô trở thành kẻ trắng tay không thể lật mình nổi, cô ta muốn bức chết cô! Hai mắt Lâm Dao Dao đỏ rực, hận tới mức muốn lao tới giết chết An Nại, nghĩ lại tình cảnh mình bây giờ cô lại gục đầu xuống bàn khóc to.

Trên thế giới này chuyện dễ dàng nhất chính là làm tổn thương người khác, chỉ là có người muốn làm, có người lại không muốn.

An Nại ôm laptop tựa người vào thành giường, chăm chú xem cảnh tượng thê thảm trên Weibo của Lâm Dao Dao, rất nhiều người nói sau khi báo thù sẽ cảm thấy trống rỗng và cô đơn, cảm thấy làm tổn thương người khác thật ra chẳng hề vui vẻ chút nào.

Nhưng An Nại lại không cảm thấy khó chịu, cô biết cô đang ăn miếng trả miếng, cô chỉ đang dùng cách Lâm Dao Dao tổn thương cô năm đó trả lại cô ta mà thôi, nhưng cô phải thừa nhận sau khi trả thù Lâm Dao Dao thì có cảm giác thỏa mãn trước nay chưa từng có.

Buổi tối hôm đó tâm trạng cô rất tốt nên đã làm một đĩa tôm viên rán cho Đoàn Đoàn ăn, cu cậu kiên quyết muốn để dành cho Sở Hà nửa đĩa, hai người ăn hết nửa đĩa tôm viên rán rồi mà Sở Hà cũng chưa về.

Đoàn Đoàn có chút lo lắng cho ba mình, cậu nằm sấp bên cửa sổ ngắm cảnh một lúc, cuối cùng không chịu nổi cơn buồn ngủ đành chạy về giường ngủ, trước khi ngủ còn nhắc cô vài lần nếu ba bà về thì nhất định phải gọi cậu dậy.

Nhưng cả đêm đó An Nại không gọi Đoàn Đoàn dậy, bởi vì cô cũng đi ngủ.

Sáng hôm sau khi An Nại tỉnh giấc mới nhận ra cả đêm qua Sở Hà không về nhà, phòng ngủ bên cạnh cho khách không hề có hơi người, cũng không có dấu vết đêm qua từng có người ngủ ở đây.

An Nại không gọi điện cho Sở Hà, khó khăn lắm mới có một buổi sáng nào thoải mái như vậy, cô khẽ hát một khúc ca nướng một miếng bánh ngọt, cô nướng bánh vừa chín tới, hương vị rất vừa miệng.

Lúc An Nại gọi Đoàn Đoàn ra ăn bánh thì cu cậu đang khàn khản gọi điện cho ba bà mình, sau khi bên kia reo chực tiếng chuông mới có người nhắc máy, Đoàn Đoàn ôm di động lớn tiếng gọi: “Ba bà ba bà ơi! Con là... là Đoàn Đoàn đây!”

Không biết Sở Hà ở đâu bên kia nói gì đó, An Nại ngồi bên cạnh nghe Đoàn Đoàn nói chuyện, giọng cu cậu đột nhiên to hơn: “Dạ!”

Đoàn Đoàn lớn tiếng nói xong dạ, thì lạch bạch chạy tới đưa di động tới trước mặt cô: “Ma ma ơi, là của ba bà con.”

“Alo” An Nại cầm điện thoại lên nghe, bên kia im lặng một chút, sau vài phút Sở Hà mới mở miệng, giọng anh nghe có vẻ khàn khàn: “Hôm qua anh đi công tác.”

“Ừm” An Nại cũng không biết phải nói gì, vừa biết Sở Hà đi công tác cô liền cảm thấy thật vui, tuy rằng cô không đuổi Sở Hà đi, nhưng không gặp anh vài ngày, cô và Đoàn Đoàn ở với nhau cũng rất vui vẻ.

Chắc hẳn là vì sự vui vẻ của cô thể hiện quá rõ ràng, nên một lúc sau Sở Hà mới đáp lại một tiếng “Gặp em sau nhé”, sự mát mẻ trong giọng anh cũng thực rõ ràng.

“Chờ. Một chút,” An Nại lập tức mở miệng ngay trước khi đầu dây bên kia cúp máy, Sở Hà bên kia ‘ừm’ một tiếng, âm cuối hơi dài.

An Nại liếc mắt nhìn Đoàn Đoàn một cái, nhẹ giọng hỏi: “Tai anh đã khá hơn chưa?” Không phải cô đang quan tâm anh đâu, chỉ là vừa đúng lúc nhớ tới lỗ tai chảy máu của Sở Hà, đầu sỏ gây ra là cô đây liền cảm thấy có chút bất an và..... áy náy.

“Không ổn lắm.” Sở Hà hạ thấp giọng, trả lời rất nhanh.

Trái tim An Nại lập tức nhói lên, chợt nghe thấy tiếng Sở Hà thủ thủ ở đầu bên kia: “Không ổn lắm. thì em sẽ chịu trách nhiệm sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

An Nại vốn không để anh chờ lâu, thậm chí cô còn không cho anh cơ hội mong chờ mà trả lời nhanh như bay: “Không đâu.”

Hai chữ kia rõ ràng lưu loát, không hề lảng nhảng do dự.

Rất cục Sở Hà cũng thừa nhận câu hỏi của cô vừa rồi đơn thuần chỉ vì cảm thấy áy náy cứ không phải vì lo lắng cho anh, rõ ràng anh đã tự nhủ với bản thân bất luận thái độ An Nại thế nào anh cũng đã chuẩn bị tinh thần rồi, nhưng khi cô thốt ra hai chữ ấy vẫn khiến anh có cảm giác như rơi xuống hố băng lạnh.

Sở Hà tắt di động, khụy một gối tựa lưng vào bờ tường sơn màu xanh biếc ngoài hành lang của bệnh viện, anh vươn tay xoa xoa mi tâm, bên tai trái vẫn

còn hơi ừ, bác sĩ nói cũng không phải bệnh gì nặng lắm màng tai chưa bị thương tổn, có lẽ là bị ảnh hưởng bởi tâm lý nên mới vậy, qua một thời gian nữa thính lực sẽ dần trở lại bình thường.

Vì là sáng sớm nên trong bệnh viện cũng không có nhiều người, một mình anh đứng trên dãy hành lang dài của bệnh viện, nắng sớm xuyên thấu qua tấm cửa kính sát đất cuối hành lang chạm nhẹ dưới chân anh, nhưng anh lại chẳng cảm nhận được chút hy vọng và ấm áp từ ánh nắng ấy.

Có rất nhiều lúc anh nhớ về những ngày tháng hai người từng trải qua, thì bỗng phát hiện ra những kỷ niệm ấm áp ngọt ngào nhất giữa bọn họ, lại chính là một tháng vừa trôi qua ấy.

Ban đầu anh còn nghĩ An Nại rất ngây thơ, nhưng giờ anh mới biết hóa ra An Nại đã quyết là sẽ trả thù cho đến cùng.

Trong một tháng qua, từ cảm giác mong lung đến khi xác định tình cảm, rồi nhận ra cô vẫn thích mình thì anh mừng như điên và ngạc nhiên vô cùng, rồi đến cuối cùng mới nhận ra bản thân anh đang tự cho mình là đúng tự mình đa tình.

Sở Hà không khỏi nhớ tới An Nại của ngày xưa, khi đó mọi người đều nói chỉ cần cô không cười thì thoát nhìn rất cao quý lạnh lùng, nhưng chỉ có anh mới biết cô là một cô gái hướng nội rất ít nói. Cô cũng đã từng thích anh như thế, sẽ vì một hành động vô tình nào đó của anh mà chờ mong trong lòng; sẽ vì một cái ôm của anh mà tim đập thành thịch; cũng sẽ vì một nụ cười lạnh của anh mà nguội lạnh trái tim, và sau khi phát hiện ra bản thân tự mình đa tình thì mất niềm tin vào tình yêu của anh.

Thật ra những chuyện đó cũng qua lâu rồi, nhưng khi Sở Hà nhớ lại một tháng ấy thì lại càng cảm thấy khó chịu hơn.

Anh nhớ rõ, khi An Nại còn nhỏ vì cô có tật nói lắp nên hay bị các bạn học chê cười, anh đã ép cô lên ban công đọc sách hàng ngày, những ngày đầu cô đọc sách vẫn còn lắp ba lắp bắp, sau này thì càng đọc càng trôi chảy dễ nghe. Sau đó, khi An Nại giải quyết được tật nói lắp thì vẫn duy trì thói quen lên ban công đọc sách mỗi ngày.

Sở Hà nhớ cô thích nhất một câu nói trong cuốn sách ‘Hành trang tri thức’.

Trên cái thế giới này có hai chuyện quý giá nhất trong đời người— không thể với tới và đánh mất.

Và An Nại đã dạy cho anh biết, không phải anh không thể với tới cô, mà là anh đã đánh mất cô rồi.

An Nại không để bụng những lời Sở Hà vừa nói, cô đặt di động xuống bàn rồi nói với Đoàn Đoàn, “Đoàn Đoàn, tới đây.”

Cô nói xong thì cong ngón tay út gọi cu cậu tới, Đoàn Đoàn chạy tới ngoắc chặt lấy ngón út của cô cùng cô xuống phòng bếp ăn bánh.

“Ngon lắm ạ!” Tiểu Đoàn Đoàn cầm miếng bánh ngọt cắn một miếng, vui vẻ bặt ngón tay cái tán thưởng cô.

Trong lòng An Nại có cảm giác thành công vô cùng: “Con có thích bánh của mẹ không?”

“Hi — thích ạ —” Cả khuôn mặt Đoàn Đoàn cũng sắp vui vào đĩa bánh ngọt kia rồi, cu cậu ăn sạch chiếc bánh chỉ trong tíc tắc, liếm sạch bột quanh miệng một lượt, rồi duỗi hai tay tới lau sạch miệng.

An Nại vốn không đói chút nào, nhưng nhìn bé con ăn thì bụng dạ cũng cồn cào, cô quyết định sẽ giải quyết một miếng bánh ngọt nữa, rồi sẽ dẫn Đoàn Đoàn đi làm.

Không ngờ vừa tới đại sảnh tòa nhà E.A An Nại đã thấy Cảnh Thâm và Hà Minh đang cùng nhau đi về phía thang máy, An Nại dừng chân đứng lại một chút, Cảnh Thâm vừa bước vào thang máy liền nhận ra cô đang đứng bên ngoài, còn rất hưng phấn mà vẫy tay với cô: “Tiểu đồ đệ, mau vào đi! Thang máy vẫn còn chứa được một người rưỡi của em nữa là.”

An Nại chỉ có thể làm một người rưỡi bé Đoàn Đoàn đi vào thang máy, cô đứng giữa cửa thang máy, Hà Minh đứng ngay phía sau lưng cô, khoảng cách gần như vậy khiến An Nại cảm thấy không tự nhiên cho lắm, cô không tin lời Lâm Dao Dao nói, nhưng cô cũng không tin tưởng Hà Minh.

“Tiểu đồ đệ, tối hôm qua em ngẫu lắm! Thật đấy!” Cảnh Thâm mặt mày hớn hờ, tranh công nói: “Sư phụ em còn dùng Weibo công ty share bài của em, còn gọi Noãn Noãn tới giúp em share bài nữa, em nói xem sư phụ có đẹp trai không?”

An Nại còn chưa nói gì, Đoàn Đoàn đang nằm trong lòng cô bỗng thò mặt ra nghiêm túc nói: “Không đẹp trai!”

“Đoàn Đoàn thật tinh mắt,” Hà Minh bật cười một tiếng, rồi duỗi tay tới trêu Đoàn Đoàn, “Đến đây, chú ôm con cái nào.”

Đoàn Đoàn nằm úp mặt trên vai cô, từ chối theo Hà Minh.

Nụ cười trên mặt Hà Minh có chút cứng lại, hần ngưng ngừng thu tay về.

Đến văn phòng, An Nại mới nghe đồng nghiệp kể lại, hôm qua Hà Minh vừa rời khỏi phòng PR-Marketing bên Thần Dập, hôm nay rất có thể sẽ gia nhập phòng giải trí bên E.A của các cô, dù sao hần ta và Cảnh Thâm cũng quen biết nhau lâu rồi.

An Nại không muốn có quan hệ gì với Hà Minh, nhưng cô rất thích công việc ở E.A và các bạn đồng nghiệp ở đây, sau khi chuyện cô chưa lập gia đình mà đã có con bị bại lộ thì mặc dù không thích cho lắm nhưng bọn họ cũng không nhìn cô với ánh mắt coi thường lộ liễu. Tối hôm qua khi cô đăng status bọn họ cũng nhanh chóng chia sẻ đường link giúp đỡ cô, chỉ trong một tháng ngắn ngủn cô đã rất thích nơi này.

Đoàn Đoàn vừa vào văn phòng liền vịn bàn làm việc của An Nại kiễng chân ôm chậu hoa trên bàn đi tưới nước, sau khi đem chậu hoa tưới nước xong xuôi quay lại thì tìm khắp phòng cũng không thấy chiếc ghế nhỏ cậu hay ngồi đâu cả.

Cậu không muốn làm phiền người khác, liền tự mình tới một góc trong văn phòng chọn một thùng giấy rỗng lớn, khó khăn lắm mới ôm ra được, Đoàn Đoàn phúi phúi tay cho hết bụi, rồi đặt mông ngồi lên thùng giấy mình vừa bê ra, ngồi chưa được ấm mông thì thùng giấy đã bung ra, cả người Đoàn Đoàn rơi xuống, cậu ngây ngốc ngồi lệt thôm trong thùng giấy.

Trong ban giải trí này thì hầu như đều là nhân viên nữ, lại đang ở cái độ tuổi muốn thoát ế sinh con trai. Từ lúc Đoàn Đoàn vào phòng đến giờ các cô vẫn vụng trộm lên nhìn cu cậu, vừa thấy cậu ngã lệt thôm vào thùng giấy, cả đám liền cười nghiêng ngả.

An Nại biết cô không được cười, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được mà bật cười thành tiếng, cô vừa cười vừa ôm Đoàn Đoàn mặt đỏ bừng ra khỏi thùng giấy mà thả lên bàn làm việc của cô: “Có đau lắm không con?”

“Không đau!” Đoàn Đoàn nghiêm túc mà lắc đầu, thừa dịp An Nại không nhìn mình thì lên lút xoa xoa cái mông, hu hu đau quá đi mất.

Buổi chiều đang làm việc thì trời bỗng bắt đầu mưa tầm tã, An Nại nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ mà có chút sốt ruột. Sáng nay cô không lái xe đi làm mà gọi taxi dẫn theo Đoàn Đoàn đến chỗ làm, giờ trong ngăn kéo chỉ có một chiếc ô nhỏ, Sở Hà lại đang đi công tác, nên giờ cô chỉ có thể hy vọng mưa mau tạnh.

Lúc tan làm thì mưa to nhất, An Nại và Đoàn Đoàn không về được, hai người ngồi trong phòng làm việc đợi một lúc.

Kết quả là mưa không có dấu hiệu ngừng lại, mà ngược lại càng ngày càng to hơn. Một lát sau An Nại xuống lầu ra ngoài xem thử, ngoài đường nước đã ngập tới cổ chân người đi đường, nước càng ngày càng dâng cao. An Nại có chút hối hận vì vừa rồi không đi nhờ xe đồng nghiệp, cô cứ nghĩ là chờ mưa ngớt rồi sẽ về, nhìn trời thế này, chắc là càng ngày sẽ càng mưa to hơn.

Vì mưa to bắn cả vào trong nên sàn nhà rất trơn, An Nại tháo đôi giày cao gót bỏ vào trong túi, một tay cầm ô thật khó khăn, một tay còn lại thì bế Đoàn Đoàn rời khỏi tòa nhà Nhật Báo.

“Ma ma con tới đây!” Đoàn Đoàn lập tức cầm chặt cán ô, rồi giờ luôn hai tay lên cầm chặt ô, ô của An Nại rất nhẹ, nhưng vì gió thổi quá mạnh nên ô nghiêng trái nghiêng phải, Đoàn Đoàn cầm ô rất khó khăn. Một trận gió thổi qua chiếc ô trong tay cu cậu đã bay mất, chiếc ô nhỏ vừa bị thổi bay mất, An Nại và Đoàn Đoàn đang đứng trên vỉa hè vẫy xe taxi liền lập tức ướt sũng cả người.

Vì trời mưa rất to, nên mấy vị tài xế taxi thành phố C vốn đã kêu ngao thì nay còn kêu ngao hơn, dừng cũng không thèm dừng mà đi ngang qua mặt bọn họ, bắn nước tung tóe lên người An Nại.

An Nại ôm chặt Đoàn Đoàn vùi đầu bé vào ngực mình, đôi mắt cũng bị mưa làm cho mờ mịt, cô đang định ôm Đoàn Đoàn quay lại tòa nhà thì một chiếc xe đã đỗ lại trước mặt bọn họ, Hà Minh hạ cửa kính xe xuống mà vẫy tay với cô, “An Nại, mau lên đây!”

Hắn nói xong thì mở cửa xe ra: “Đoàn Đoàn còn nhỏ như vậy, gặp mưa sẽ rất dễ bị cảm lạnh.”

An Nại nhìn thoáng Đoàn Đoàn che miệng hắt xì còn lắc đầu, liền ngồi lên xe Hà Minh. Hà Minh hạ cửa sổ xe xuống, ngăn mưa không hắt được vào trong xe, rồi tăng nhiệt độ điều hòa trong xe, còn tháo áo khoác cho An Nại: “Em thay áo cho Đoàn Đoàn đi.”

“Lau khô mặt mũi trước đã.” Hà Minh lấy một chiếc khăn mặt từ ghế sau ra đưa cho cô.

An Nại gật gật đầu, định vươn tay giúp Đoàn Đoàn thay quần áo, cu cậu lại lắc đầu không chịu.

“Không đâu.” Đoàn Đoàn hắt xì một cái, ôm chặt cổ cô không chịu để cô giúp mình thay quần áo.

Đoàn Đoàn rất ngoan, hiếm khi nào cu cậu lại bướng như vậy.

An Nại đành lấy chiếc khăn mặt kia lau qua người cho Đoàn Đoàn một lượt, Đoàn Đoàn không muốn thay quần áo, cô cũng không bắt Đoàn Đoàn thay nữa.

“Nại Nại, để thế rất dễ cảm lạnh, em đừng chiều thằng bé quá.” Hà Minh nhăn mặt khó chịu.

Từ tòa nhà E.A tới nhà An Nại cũng không xa lắm, Hà Minh lái xe rất nhanh, chục phút sau đã tới cửa khu chung cư nhà cô.

Xe lái thẳng vào sân khu chung cư, đỗ lại dưới tòa nhà của An Nại, cô đưa mắt nhìn Hà Minh một cái, sau khi cô lên xe còn chưa nói địa chỉ nhà mình, vậy mà Hà Minh đã lái thẳng xe tới đây được dù chẳng hỏi cô một câu nào. Nơi đây là một khu chung cư cũ, đường đi vào khu này cũng rất nghèo nàn, nhưng Hà Minh lại rất nhanh chóng tìm được đúng địa chỉ.

Nhìn vào mặt cô, Hà Minh cười cười, sau khi xuống xe liền vòng qua giúp cô mở cửa sau, anh còn muốn đưa tay bế Đoàn Đoàn trong lòng cô, nhưng An Nại không buông tay. Hà Minh cũng không để ý, cúi đầu nói với Đoàn Đoàn “Bai bai cục cưng”.

Hắn đang nói với Đoàn Đoàn nhưng ánh mắt lại nhìn về phía An Nại.

An Nại nói tiếng “Cám ơn”, rồi ôm Đoàn Đoàn đi thẳng. Hà Minh sẵn sóc che ô cho hai người, chiếc ô nghiêng hẳn về phía hai người, còn toàn thân Hà Minh thì lộ hết ra ngoài, nửa thân mình gần như là ướt sũng.

Cách đó không xa, một chiếc xe ô tô màu đen đang lẳng lẳng đỗ ở đó, tấm mình dưới cơn mưa tầm tã .

Sở Hà im lặng ngồi yên trong xe, điều thuốc anh đang châm lửa này giờ cũng chưa đưa tới bên miệng, mà cứ tùy tiện cầm điều thuốc như vậy, thiếu chút nữa khi lửa lan tới gần ngón tay, anh mới không yên lòng dập lửa ở đầu thuốc. Từng hạt mưa nện xuống trần xe nghe thật vang tai, khiến trong lòng Sở Hà càng lúc càng loạn. Mưa càng rơi càng nặng hạt, nước mưa trên tấm kính chắn gió nhanh chóng bị cần gạt nước lau sạch, cũng ngay sau đó lại một trận nước rơi xuống ướt sũng tấm kính.

Ánh mắt của anh khi thì rõ ràng khi thì mơ hồ, trời thoảng cái đã mưa, anh đứng đợi bên ngoài tòa báo E.A một lúc, vẫn không thấy cô ra, anh bèn gọi điện cho cô nhưng lại không thấy cô bắt máy. Cuối cùng anh đành chạy lên lầu tìm An Nại mới biết cô đã về rồi, anh vội vã đi xuống thì nhìn thấy cảnh An Nại ôm Đoàn Đoàn bước lên xe của Hà Minh về nhà. Lúc tới nơi Hà Minh còn cúi đầu thân mật nói với An Nại gì đó, sau đó An Nại cũng mở miệng đáp lại, Hà Minh còn cầm ô đưa cô vào trong nhà.

Sau khi biết Hà Minh đã có ý với An Nại từ lâu, trong lòng anh phần nộ phần lớn là vì cảm thấy bị phản bội bởi chính đứa em trai của mình, anh chưa từng nghĩ An Nại có thể sẽ hẹn hò với Hà Minh.

Anh vẫn cho rằng vấn đề giữa anh và An Nại chỉ là chuyện giữa hai người họ, lại không ngờ khi anh luôn hướng về cô, thì cô cũng không còn đứng mãi ở đó nữa.

Không phải vì cô không tha thứ cho anh, mà là vì cô đang có mối quan hệ với người đàn ông khác.

Khi bóng An Nại và Hà Minh cùng đồng thời xuất hiện trong tầm mắt anh, thì ra còn chướng mắt hơn so với sự tưởng tượng của anh nhiều lắm.

Vừa nghĩ tới chuyện Hà Minh và Lâm Dao Dao rải lời đồn trước đây, bây giờ An Nại còn đi cùng hắn ta, khiến nỗi đau trong lòng Sở Hà hoàn toàn bị cơn giận kia che khuất, quả thực anh không thể nhìn nổi nữa rồi.

Trong lòng anh như có một cơn thú hoang bị nhốt bỗng chốc phá toang lồng sắt mà chui ra, Sở Hà liền lập tức liền xông ra ngoài, hung hăng đóng sầm cánh cửa xe.

Sở Hà không che ô nên nhanh chóng ướt sũng cả người, anh cũng chẳng thèm để ý đến chuyện đó mà bước tới sau lưng Hà Minh, vỗ một cái lên vai Hà Minh, ngay khi Hà Minh định quay đầu lại thì anh nện một cú ngay giữa chiếc kính nằm trên sống mũi của hắn.

Hôm nay Hà Minh không đeo kính sát trùng, chiếc kính vừa rơi xuống thì không khác gì người mù, mưa lại khá to nên trên mặt hắn giờ toàn là nước, hắn cúi người đang định tìm kính của mình thì bị Sở Hà dấm cho mấy cú nữa. Hơn nữa hắn vốn không phải là đối thủ của Sở Hà, càng không nói đến chuyện giờ mắt không nhìn thấy gì, nên hoàn toàn không thể chống trả anh mà bị đánh tới bời.

An Nại nhìn qua hai người họ, rồi cúi người nhặt chiếc ô Hà Minh vừa đánh rơi xuống đất, cô bật ô ôm Đoàn Đoàn đang í ới gọi ba mình mà đi thẳng, chẳng thèm quay lại nhìn hai người kia lấy một cái.

Rồi bóng lưng cô dần dần biến mất trong màn mưa.

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Hà Minh: “.....”

Có trời mới biết vừa rồi lúc An Nại xoay người vươn tay về phía hắn thì hắn còn tưởng cô định kéo hắn đứng dậy, trong lòng hắn vô cùng mong chờ cô duỗi tay về phía mình, nhưng bàn tay trắng nõn kia lướt qua tay hắn nắm lấy cán ô! Sau đó cứ thế mà đi thẳng.

Trong bất giác Hà Minh lơ đãng, đã trúng một cú dấm thật mạnh.

An Nại vừa đi, toàn bộ lửa giận của Sở Hà phát tiết trên người Hà Minh không chút nề tình.

“Lâm Dao Dao nói cho anh biết rồi sao?” Hà Minh ôm ngực ho kịch liệt, nở nụ cười khinh miệt: “Đúng là đồ ngu.”

Năm đó sau khi hấn đi đánh cầu về ngang qua sân bóng thì chợt nghe thấy Lâm Dao Dao đang nói gì đó mà người bạn tốt nhất của mình mang thai, không biết vì sao, hấn không đi mà cứ đứng đó tiếp tục nghe lén, bạn thân của Lâm Dao Dao chỉ có An Nại và Diệp Mộng, hấn đã nhanh chóng dò ra đáp án qua lời của Lâm Dao Dao.

Thật sự sau khi biết An Nại mang thai thì suy nghĩ đầu tiên của hấn chính là đứa bé An Nại đang mang trong mình chắc chắn là con của Sở Hà, trong giây phút đó hấn thật sự vô cùng tức giận. Có một khoảng thời gian hấn thực sự đã coi An Nại là ánh trăng sáng trong lòng mình, khi hấn nghĩ có thể là vì cô còn nhỏ chưa trải qua mối tình nào, hoặc là vì trong đầu lúc nào cũng nghĩ đến chuyện chăm chỉ học hành hướng về tương lai, hấn nghĩ hấn có thể chờ cô, vậy mà không ngờ chớp mắt một cái cô đã thích Sở Hà. hấn vừa trêu đùa dùng chút xảo thuật khiến cô nghĩ rằng Sở Hà ghét cô, thì ngay hôm sau liền biết chuyện cô mang thai!

“Hừ” Hấn nở nụ cười khinh khinh nói:“Hừ, thực ghê tởm, tôi thích cô ấy như vậy, nhưng hóa ra cô ta còn đi ăn nằm với thằng khác để có thai, mẹ nó.”

Sau khi hấn vừa có ý nhắc tới Sở Hà, quả nhiên đồ ngốc Lâm Dao Dao dao động đúng như ý muốn của hấn, sợ cô ta mềm lòng Hà Minh còn thêm mắm dặm muối cho câu chuyện, quả nhiên hôm sau chuyện An Nại mang thai đã lan khắp nơi, hấn nhìn An Nại đau khổ thì cảm thấy sáng khoái trước nay chưa từng có, không chỉ là vì sung sướng khi được trả thù.

Hấn nghĩ dù sao Sở Hà cũng không ở đây, An Nại chỉ có thể tới tìm hấn xin giúp đỡ, nhưng cô cam tâm tình nguyện nhảy lầu chứ nhất quyết cũng không tới tìm hấn. Trong lòng cô hấn vốn chẳng là gì cả, cô căn bản không hề nghĩ đến hấn. Ngay cả khi bị dồn vào đường cùng, cô vẫn giữ lại niềm kiêu ngạo thuộc về riêng mình.

Không sao, dù sao mục đích lớn nhất của hấn chính là để An Nại cảm thấy áp lực trước tin đồn mà bỏ đứa trẻ kia đi.

Điều hấn lo lắng nhất chính là An Nại sẽ vì tình thương của mẹ mà giữ lại đứa trẻ đó. Có rất nhiều nữ sinh ngây ngô sau khi biết mình mang thai thì gào thét đòi đi phá thai, nhưng cuối cùng đến bệnh viện lại hối hận khóc lóc không muốn bỏ con nữa.

Cho nên hấn muốn ai ai cũng biết chuyện An Nại mang thai, chỉ cần An Nại không muốn mang tiếng này cả đời, thì cô nhất định phải bỏ đứa trẻ đó.

Hấn muốn để An Nại biết, một tay Sở Hà mang tới đau khổ cho cô, là Sở Hà khiến cô phải hứng chịu những lời chỉ trích bêu rếu của người đời, là Sở Hà để cô một mình đối mặt với những lời đồn độc ác khi mà cô cần anh nhất. Thế này thì, quan hệ giữa An Nại và Sở Hà sẽ hoàn toàn chấm dứt.

Mọi chuyện đúng như hấn dự liệu, quả nhiên An Nại quyết tâm muốn phá thai, nhưng hấn ngàn tính vạn tính cũng không ngờ đúng lúc đó Sở Hà lại trở về. Cuối cùng An Nại cũng không bỏ đứa trẻ đó như hấn mong muốn, sau khi cô thi đỗ đại học liền sang Mỹ sinh con, sau vài năm Sở Hà liền đưa thằng bé đó về, trở thành gông xiềng chém mãi không dứt giữa Sở Hà và An Nại, trôi buộc cuộc sống của hai người đó.

Trong lòng An Nại, hấn vẫn luôn là một kẻ ngoài cuộc.

Hà Minh cười tự giễu, quả đúng như bà ngoại hấn đánh giá, từ nhỏ hấn đã là một người tâm lý biến thái u ám, hồi còn bé hấn và cậu em họ chia nhau một quả thanh long, trái thanh long được chia không công bằng, em họ cầm một nửa to để lại cho hấn nửa bé, hấn liền cầm nửa thanh long đó vút vào mặt cậu em họ, cuối cùng cậu ta khóc lóc bỏ chạy, hấn liền dầm nát nửa quả thanh long còn lại đó, khiến cả hai người đều không ăn được thanh long, nhưng trong lòng hấn lại cảm thấy rất vui sướng.

Nếu hấn không chiếm được thì đừng hòng kẻ nào có thể lấy được.

“An Nại sẽ không tha thứ cho anh đâu !” Giọng Hà Minh thật âm u, “Cô ấy nhất định sẽ không.” Nửa câu sau chưa kịp nói đã bị Sở Hà dậm cho một cú phải nuốt vào, Hà Minh day day chiếc răng đang lung lay, nhìn bóng lưng Sở Hà xoay người đi lên lầu, quả thật là không cam lòng !

Sở Hà đi tới cửa hít sâu một hơi, mặc kệ Hà Minh làm gì, anh cũng không thể tức giận với An Nại.

An Nại bế Đoàn Đoàn vào đại sảnh tầng một, Đoàn Đoàn nằm úp đầu trên vai cô còn dúi tay gọi “Ba ba”, tình thâm ý thiết đến mức An Nại cũng không nhịn được, cô an ủi Tiểu Đoàn Đoàn trong lòng:“Không sao, ba con nhất định sẽ thắng.”

“Thật à?” Hai mắt Đoàn Đoàn sáng lên.

An Nại gật gật đầu.

“Ba ba con là lợi hại nhất!” Đoàn Đoàn lập tức liền xoay người, không nhìn về phía sau nữa .

Vừa vào nhà An Nại liền cảm thấy ấm áp hơn nhiều.

Sợ Đoàn Đoàn mắc mưa sẽ bị cảm lạnh, trước tiên cô liền đưa Đoàn Đoàn đi tắm nước nóng sau đó dùng khăn tắm lớn trùm kỹ lưỡng rồi mới bế bé ra ngoài, lau tóc cho cu cậu, Đoàn Đoàn ngoan ngoãn ngồi trong ngực cô nghịch ngón tay, đột nhiên cậu nghiêm túc nói:“Con không thích chú đâu.”

An Nại gật gật đầu, nói:“Mẹ cũng không thích.”

Nghe thấy cô nói vậy, Đoàn Đoàn hưng phấn mà xoay người lại, nghiêng mặt nhìn cô, nhỏ giọng nói:“Ừm. con thích ba ba nhất.”

An Nại:“Mẹ cũng thích.....”

Cô cố ý dừng lại một chút, nhìn ánh mắt mong chờ của Tiểu Đoàn Đoàn đang nhìn cô, An Nại nhéo hai cái má bánh bao mũm mĩm của cậu:“Thích con trai mẹ nhất.”

~[**]~ giờ thì Đoàn Đoàn cũng quên bém ba mình luôn rồi, mẹ cậu cười trông xinh đẹp làm sao, Đoàn Đoàn được mẹ dỗ dành thì vui vẻ cười luôn miệng, cậu vịn đùi An Nại đứng dậy hôn “chụt”vào má cô một cái, một lớn một nhỏ lỗ tai đỏ rực.

An Nại lau khô người cho Đoàn Đoàn nhưng trên người cô vẫn ướt nhẹp, quần áo ướt đầm bám sát vào da khiến cô vừa lạnh lại khó chịu, còn có cảm giác dính dính trên người. Cô nhanh tay lau khô người cho Đoàn Đoàn xong, thì cũng đi tắm nước nóng.

Cô đang ngồi trên giường đưa lưng về phía cửa, bỗng có ai đó trùm khăn tắm khô ráo lên đầu cô che đi tất cả, thoáng cái cô không nhìn thấy gì nữa .

“Sở Hà?” An Nại vươn tay định tháo khăn tắm xuống nhưng Sở Hà lại giữ chặt tay cô. Lòng bàn tay anh vừa lạnh lẽo lại ướt nhẹp.

Sở Hà đứng phía sau lưng cô, trên người cũng mang theo mùi mưa ngoài kia, cả người đều tỏa ra cảm giác mát lạnh. Anh không nói lời nào chỉ chăm chú lau tóc cho cô, lực tay anh rất mạnh, chiếc khăn tắm buồm xuống che qua mắt An Nại nên cô không nhìn thấy gì cả.

Toàn thân Sở Hà tản ra hơi lạnh đến ngay cả Đoàn Đoàn cũng cảm nhận được , cậu lớn tiếng hét một tiếng “Ba ba”.

“Ủm” Sở Hà không yên lòng đáp lại một tiếng, động tác trên tay vẫn chưa ngừng lại.

An Nại định xốc khăn tắm lên, đang định nói chuyện, chợt nghe thấy Sở Hà đứng sau lưng cô đột nhiên mở miệng :“Em thích Hà Minh à?”

Giọng anh dường như chẳng chút cảm xúc nào, không biết anh đang nghĩ gì.

“Không thích.” An Nại lắc đầu.

Động tác lau tóc của Sở Hà cũng không còn thô bạo như vậy nữa, anh đã dịu dàng hơn nhiều.

An Nại chớp mắt một cái, anh cầm khăn tắm lau tóc cho cô lại khiến cô nhớ lại những ngày đó. Hôm đó chắc hẳn là một ngày đau khổ trong ký ức của cô, nhưng lại nhờ Sở Hà mà khá hơn rất nhiều.

An Nại nhớ về một buổi chiều cách đây nhiều năm, Từ Y Y được đẩy vào phòng cấp cứu phẫu thuật, còn cô đứng ngoài hành lang bệnh viện nhìn bóng đèn đỏ nhấp nháy trong phòng, bên cạnh là Từ Từ Khôi thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn vào phòng phẫu thuật, thỉnh thoảng lại cúi xuống nhìn cô với ánh mắt thù hận.

Ánh mắt bà sắc như dao, mỗi lần nhìn đều hận không thể róc hết thịt trên người cô.

An Nại cứ đứng đó, cả người đều ướt nhẹp, nhỏ từng giọt nước xuống sàn.

Ngay cả ho một cái cô cũng không dám, bên ngoài phòng phẫu thuật rất im ắng, ngay cả tiếng nước rơi xuống sàn nhà cũng nghe thấy rất rõ ràng.

Sau đó Sở Hà nhanh chân chạy tới ném một chiếc khăn lớn lên đầu cô, vừa mạnh tay lau hết nước trên tóc rồi đến mặt cổ và vai của cô, vừa lớn tiếng năn nỉ:“Em bị ngốc à? Không biết tự lau khô người cho mình à ?.”

Dường như là cảm nhận được nỗi buồn của cô, anh cúi người ôm cô vào lòng, nhỏ giọng thì thầm bên tai cô chắc nịch:“Còn anh ở đây mà.”

Còn anh mà..... An Nại lắc đầu, không muốn nghĩ về chuyện đó nữa :“Đừng lau nữa, tôi chưa tắm” Lau khô cũng uống công.

Tuy rằng nói như vậy, nhưng nhớ tới Sở Hà của hôm ấy, trong lòng cô cũng dịu lại nhiều.

Kỳ thật An Nại có thể cảm nhận được, so với trước kia thì Sở Hà của bây giờ đã kiên nhẫn hơn rất nhiều.

Sau khi tắm nước nóng đi ra An Nại vẫn cảm thấy lạnh, giữa mùa hè mà cô đã lòi chiếc chăn bông mùa đông ra, cô và Đoàn Đoàn nằm trong chiếc chăn to ho khu khu, Đoàn Đoàn khá hơn cô, trẻ con rất dễ ngủ, vừa ngủ đã không ho nữa rồi .

Chỉ có An Nại là xui xẻo, cô lăn qua lộn lại mãi mà không ngủ được, càng không ngủ được thì lại càng ho, sợ làm Đoàn Đoàn tỉnh giấc, An Nại cố gắng ho thật nhỏ hoặc là cố nhịn không ho nữa.

Nghe thấy tiếng mở cửa phòng, cô vừa nhòm dậy liền nhìn thấy Sở Hà , trong tay anh đang là hai chén canh, trong bầu không khí đều là mùi cay của chén canh gừng.

Sở Hà đi tới dỗ Đoàn Đoàn tỉnh dậy, đưa tay đút cho Đoàn Đoàn uống từng miếng canh gừng, Đoàn Đoàn nếm thử một miếng anh đút rồi đưa hai tay ôm chén canh uống một ngụm cạn sạch, chỉ thiếu điều liếm sạch cả bát. Sở Hà cho Đoàn Đoàn uống canh gừng nhạt, nhưng lại cho cô uống canh gừng cay nồng, An Nại vừa ngủ thấy mùi đó liền ghét bỏ nhăn mặt một cái, Sở Hà đứng bên chiếc tủ nơi đầu giường từ trên cao nhìn cô hỏi:“Muốn anh đút cho không?”

Đoàn Đoàn cũng cần anh dứt đầu!

“Không cần,” An Nại lắc đầu, đẩy tay Sở Hà ra nói: “Tôi sẽ không ôm đầu.”

“Hất xì —” Có lẽ là vừa rồi nhìn quá lâu, nên vừa nói dứt câu cô liền hất xì một cái thật to trước mặt Sở Hà, thấy vậy anh cúi đầu nở nụ cười mỉm.

“Hất xì — hất xì hất xì.....” An Nại đỏ mặt hất xì thêm lần nữa là hất xì mãi không ngừng được, bị Sở Hà cười nên An Nại xấu hổ nhanh chóng cầm lấy chén canh uống một hơi cạn sạch. Đặt chén canh lên chiếc tủ nhỏ đầu giường xong cô lại nằm xuống, vừa uống xong chén canh gừng giá đỡ nóng hổi, cả người cô cũng ấm áp hơn nhiều.

Cô vừa nằm xuống, Sở Hà đột nhiên cúi người duỗi tay về phía cô, tay anh xoa nhẹ lên trán cô một cái, tay anh luôn luôn ấm áp nhưng lần này lại rất lạnh, chắc hẳn là vì vừa đánh nhau một trận dưới cơn mưa tầm tã nên chưa trở lại bình thường. An Nại vừa mở mắt ra liền nhìn thấy một mảng da sưng đỏ trên mu bàn tay Sở Hà, cũng không biết lúc đánh Hà Minh anh đã ra tay nặng thế nào. Lòng bàn tay lạnh lẽo của anh vừa sờ vào trán đã khiến cô cảm thấy cả người mình lại càng nóng hơn.

“Tay anh rất lạnh, nên kiểm tra cũng không biết em sốt hay không sốt đâu.” Sở Hà nói xong liền thu tay về, An Nại thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Được rồi, tôi không sốt đâu, anh mau về.....” ngủ đi.

Còn chưa nói dứt câu Sở Hà đã đột nhiên cúi người tiến lại gần cô, mặt anh cách mặt cô ngày càng gần càng gần càng gần.....

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Chương 49

Dưới ánh đèn ngủ màu vàng cam thì con người mềm mại áp chế như Sở Hà cũng trở nên mềm mòng nhẹ nhàng hơn rất nhiều, cảm giác dịu dàng ấy chẳng chân thực chút nào.

Tay anh còn đang đặt trên đầu giường cô, anh cúi người xuống chặn ánh sáng từ ngọn đèn trên cao, tạo một cái bóng mờ trên gương mặt cô.

An Nại theo phản xạ nhanh chóng đưa tay lên che miệng mình, nhưng Sở Hà chỉ huých nhẹ trán mình vào trán cô kiểm tra nhiệt độ, trán anh lạnh hơn tay anh, còn ướt nhẹp. Lần này Sở Hà thật sự chỉ chạm nhẹ một cái, rồi đứng thẳng người dậy nói chắc nịch: “Em sốt rồi.”

“Oh.....” An Nại kéo chăn cao qua đầu che mặt, giọng nói truyền ra từ trong chăn có chút ngượng: “Tôi ngủ một giấc sẽ khỏe lại thôi.”

“Thuốc anh mua lần trước em để đâu rồi?” Sở Hà hỏi một tiếng, sau khi nhận được đáp án thì xoay người tới thư phòng tìm thuốc cảm mạo, anh nhớ An Nại đã đặt hòm thuốc ở tầng dưới cùng của giá sách, Sở Hà dựa vào ký ức mà mở thử một cửa tủ, quả nhiên tìm được một hòm thuốc gia đình màu trắng, trong hòm thuốc nhỏ của An Nại sắp xếp các loại thuốc đầu ra đó, nên anh nhanh chóng tìm đến thuốc cảm và thuốc hạ sốt.

Sau khi tìm được thuốc Sở Hà lại để hòm vào đúng vị trí của nó, nhưng để thế nào cũng không đóng vừa cửa tủ, anh dùng sức đập mạnh cánh cửa một cái, một cuốn album rất dày từ giá sách rơi xuống mặt đất. Sở Hà cúi người nhặt cuốn album đã cũ, nhìn qua thì có thể thấy đây là một cuốn album theo phong cách xưa cổ, nhưng có thể thấy cuốn album này được cất giữ rất cẩn thận, anh tiện tay mở trang bìa, tấm ảnh thứ nhất chính là ảnh chụp một trăm ngày sau sinh của An Nại.

Hồi đó trông cô rất mũm mĩm, đầu đội mũ len lão hồ, trông còn trắng hơn cả bây giờ. Khi chụp ảnh về mặt trông rất sợ sệt, lần đầu thấy đôi mắt phượng hơi nhíu vừa to lại vừa tròn, ánh mắt ngây ngô mà sáng ngời thế này, nhìn cô và Đoàn Đoàn lúc mới sinh quả nhiên như cùng một khuôn đúc ra vậy, Sở Hà vươn tay xoa xoa gương mặt cô.

Có thể thấy ba An Nại rất thương cô, một cuốn album dày thế này toàn bộ đều là ảnh của An Nại, ảnh một trăm ngày, ảnh tròn một tuổi, ảnh cô tự ôm bình sữa mút chùn chụt, ảnh chụp lần đầu tự ăn cơm, lần đầu bị bỏ bập bõm, lần đầu tự đứng dậy lững chững bước đi.....

Là một An Nại khác hoàn toàn mà anh chưa từng thấy bao giờ, Sở Hà lật xem từng tấm hình, lật đến giữa album thì có một tấm hình rơi ra, anh cúi người xuống nhặt lên mới nhận ra đây là ảnh chụp chung của anh và An Nại.

Đã nhiều năm trôi qua, anh và An Nại gần như có rất ít ảnh chụp chung, tấm ảnh này chắc hẳn là chụp hôm An Nại tham gia cuộc thi chạy Marathon tiếp sức của trường trung học Tây Đại, khi đó cô là người chạy về đích thứ hai, sau khi chạy một quãng đường dài đến đích thì mặt cô đã đỏ bừng.

Sở Hà đứng ở điểm đích chờ cô, khi nhìn thấy An Nại lấy hết sức chạy về phía mình, anh liền chạy tới cản cô lại vòng tay qua bả cô lên.

Hắn là vì thế nên đám người trong hội học sinh mới chụp được tấm hình này. Khi An Nại nhận được ảnh còn gỗ cửa phòng anh tặng cho anh tấm ảnh, cô đồ mặt đứng trước mặt anh đưa cho anh tấm ảnh, cô nói cô đã đặt in hai tấm, mà tấm này đẹp hơn nên đưa cho anh. Anh cũng chẳng kiên nhẫn nghe cô nói tiếp, nhận tấm ảnh xong là tiện tay vứt luôn vào quyển sách đang đọc.

Sau đó, Sở Hà cũng quên luôn cuốn sách anh tiện tay kẹp tấm ảnh vào đó giờ ở đâu, nên cuối cùng cũng không tìm thấy tấm hình đó.

Trong ảnh An Nại mặc đồng phục thể dục trắng xanh của trường trung học Tây Đại, nằm trong lòng anh gương mặt vô cùng phấn khởi, cả mặt tràn đầy ý cười. Ánh nắng vàng dịu dàng khẽ chạm lên mái tóc cô, khiến tấm ảnh tràn ngập màu sắc ấm áp.

Sở Hà đưa tay vuốt cho phẳng tấm ảnh, có chút nhớ về những tháng ngày tuổi trẻ mà cô và anh đã từng bỏ lỡ nhau.

Đặt tấm ảnh về lại vị trí cũ, Sở Hà cầm thuốc ra phòng khách rót một chén nước ấm, lúc trở lại phòng ngủ An Nại còn đang tựa lưng vào đầu giường nghịch đi động. Vì nằm lâu trong chân nên mồ hôi thấm đẫm trên trán, hai má đỏ bừng, cũng không biết là vì nóng hay sốt.

An Nại thấy Sở Hà cầm chén nước đi tới, thì để đi động xuống dưới tay lấy mấy viên thuốc đặt trong lòng bàn tay anh, tay cô vừa chạm vào mấy viên thuốc nằm trong tay Sở Hà, anh liền ôm trọn tay cô trong lòng bàn tay mình.

“Nại Nại.” Sở Hà cúi đầu nhìn cô, trầm giọng nói: “Thực xin lỗi.”

An Nại định rút tay ra, Sở Hà lại càng nắm chặt hơn, khiến cô không thể rút tay ra được.

Tay cô chỉ vừa mới động đã giống như đang gãi ngứa trong lòng bàn tay anh. Sau khi Sở Hà nói một câu xin lỗi xong, thì câu sau đó cũng nói trôi chảy hơn nhiều: “Hôm ấy anh không nên bỏ đi ngay sau đó, không nên để em lại đây một mình.” Anh nọ cô một câu xin lỗi, cũng nọ cô một lời giải thích.

Mà lời giải thích đó, ngay cả người nói là anh đây cũng không tin.

“Ừ.” An Nại gật gù đầu, không yên lòng đồng ý một tiếng, “Anh có định cho tôi uống thuốc không đây!”

Sở Hà mở lòng bàn tay ra, An Nại nhanh chóng cầm mấy viên thuốc cho tọt vào miệng, rồi nhận chén nước trên tay anh.

“Nóng đấy!” Sở Hà vừa mở miệng nói câu này, An Nại đã uống một hớp nước lớn, sau đó vì nóng quá mà le lưỡi, Sở Hà luống cuống tay chân rút cho cô một cốc nước lạnh. An Nại đột nhiên có chút thương cảm cho Đoàn Đoàn, trong khi cô uống cốc nước lạnh, đúng lúc ánh mắt Sở Hà đảo qua màn hình điện thoại trên tay cô, trầm giọng hỏi cô: “Em xem gì vậy? Mông sao?”

An Nại cúi đầu nhìn thoáng qua màn hình di động của mình: “Ừm, lá cái má của một cậu bé thôi, vì bé rất béo, cho nên nhìn cũng hơi giống mông nhỉ.”

Cô nói xong liền cảm khái một chút: “Thằng bé này thật sự rất béo rất béo, người nó giống như quả bóng cao su bị thổi phồng lên ấy.”

Sở Hà nhìn cô một cái, xem thường nói: “Đoàn Đoàn ngày xưa còn béo hơn thằng bé này.”

An Nại: “!!!” Cô nhớ trong album ảnh Đoàn Đoàn cho cô xem đâu có ảnh nào béo ú thế này đâu.

“Nhất định cu cậu đã lên lút cát sạch đi, không cho em xem mấy tấm ảnh đó rồi.” Sở Hà khẳng định chắc nịch: “Trước đây thằng bé rất thèm ăn, anh lại không biết tính toán, anh cho nó ăn bao nhiêu thì nó ăn bấy nhiêu, nó muốn ăn bao nhiêu thì anh cho ăn từng ấy.” Khi đó anh còn cảm thấy rất thành công, ôm con trai ra ngoài thì đều to béo hơn những đứa khác, bố mẹ đứa bé nào khi ôm con ra ngoài cũng luôn phải mang theo nùm vú cao su. Nếu con khóc đòi uống sữa nhưng lại chưa đến giờ thì bọn họ sẽ cho bé ngậm nùm vú cao su. Còn khi anh ra ngoài thì mang theo vài bình sữa luôn, Đoàn Đoàn cứ khóc thì anh sẽ cho bé uống sữa, muốn uống bao nhiêu thì uống bấy nhiêu. Cho đến khi Đoàn Đoàn chậm chạp không thể lật nổi mình, anh mới đưa con trai tới gặp bác sĩ. Anh còn tưởng thằng bé bị bệnh gì, cuối cùng bác sĩ nhéo nhéo hai chiếc má mồm mồm của con trai anh mà nói: “Thằng bé béo quá nên mới không lật nổi người.”

Sở Hà nói xong thì cho cô xem tấm ảnh Đoàn Đoàn lúc còn béo mồm mồm lưu lại trong di động, An Nại ngạc nhiên cảm thán: “Thật sự rất béo đấy! Anh gửi lại cho tôi đi.”

“Được.” Sở Hà lướt qua các tấm ảnh khác cho An Nại xem lịch sử đen tối của Đoàn Đoàn: “Em xem, béo thế này này, cánh tay cũng không đỡ nổi thân hình mồm mồm của nó.”

Sở Hà nói xong, liền đưa mắt nhìn qua mặt An Nại, cô đang cúi đầu xem ảnh của Đoàn Đoàn, gương mặt xinh đẹp lông mi rũ xuống, dịu dàng mà động lòng người.

Dưới ánh đèn màu cam, vẻ mặt chăm chú của cô thật quyến rũ, trên gương mặt xinh đẹp không cảm xúc kia mang theo một loại cảm xúc trời sinh, Sở Hà bỗng nuốt nước bọt ực một cái.

Uống thuốc cảm xong rất buồn ngủ, anh vừa ra khỏi phòng ngủ, An Nại đã nhanh chóng đắp chăn vào giấc. Sở Hà chờ cô ngủ say liền đẩy Đoàn Đoàn nằm dựa người vào tường, còn mình thì nằm phía ngoài cùng. Anh đưa tay ôm An Nại kéo vào lòng mình, được một lúc anh liền khó chịu đứng dậy vào phòng wc tắm nước lạnh một trận, sau khi quay về giường anh không dám ôm An Nại nữa.

Nhưng dường như cảm nhận được hơi mát trên người anh tỏa ra, mà cả người mình lại đang nóng rực nên An Nại chủ động lại gần anh, vén chăn nhào vào lòng anh.

[○○]

Sở Hà đưa tay ôm An Nại người nóng bừng bừng, hôm đó anh chỉ thuận miệng nói vậy thôi, nhưng không ngờ An Nại thật sự lại có thói quen này! Chắc hẳn vẫn cảm thấy nóng, An Nại còn đưa tay vén áo ngủ ở nhà, lộ ra một vòng eo thon thả trắng mịn, cô vừa xoay người, da thịt nhẵn nhụi bóng loáng vừa đúng lúc cọ vào bụng anh.....

Tuy rằng cả hai còn cách nhau một lớp áo mỏng manh. Não anh đánh ‘rầm’ một cái, người đàn ông mới ăn thịt một lần sau đó ăn chay bốn năm như Sở Hà liền cảm thấy cả người đã bị An Nại châm lửa, anh còn chưa kịp đứng dậy lao vào phòng tắm, một tay anh đã bị An Nại túm đặt lên vùng lưng nóng hầm hập của mình.

“!!!”Đầu ngón tay Sở Hà chạm vào eo cô như phỏng rộp, có cảm giác đau xót vì muốn ăn nhưng lại không thể!

Sở Hà trải qua một đêm tra tấn vừa ngọt ngào lại đau khổ, trời vừa sáng anh liền rời giường, An Nại còn đang nằm lỳ trên giường ngủ, lần này mới nhận ra ôm anh còn tốt hơn gối ôm, Đoàn Đoàn nằm trong lòng cô đã giảm nhiệt, Sở Hà đưa tay kiểm tra nhiệt độ trên trán An Nại, cũng không nóng lắm.

Anh gỡ từng ngón tay An Nại ra, bẻ Đoàn Đoàn đang nửa tỉnh nửa mê dậy, đưa Đoàn Đoàn tới phòng tắm vệ sinh cá nhân. Lúc nhìn vào trong gương anh mới nhận ra quảng xanh dưới khoe mắt mình, tiểu Đoàn Đoàn được anh đặt trên bồn rửa mặt, cúi đầu nghiêm túc đánh răng, xoẹt xoẹt trong miệng đầy bọt trắng.

Chờ Đoàn Đoàn đánh răng xong, Sở Hà liền lấy khăn mặt lau qua mặt mũi cho cu cậu, rồi dẫn theo cái đuôi nhỏ tới phòng bếp làm bữa sáng.

Đuôi nhỏ ôm đuôi anh gật gù nẩy gờ thiếu ngủ, Sở Hà đang vui nên cúi người bế Đoàn Đoàn lên, một tay ôm con, một tay xào rau.

Sau khi chuẩn bị xong bữa sáng, Sở Hà đưa thẳng Đoàn Đoàn tới công ty mình.

Được một lúc, cô thư ký vào phòng thông báo, người thay thế vị trí của Hà Minh hôm nay đã đến nhậm chức, Sở Hà thờ ơ gật gật đầu cho có, xem ra cũng chỉ là người vô tích sự, anh chẳng có hứng thú với chuyện đó lắm, buồn chán cả một buổi sáng, Đoàn Đoàn ôm ipad nằm trên sofa xem phim hoạt hình, xem được một lúc đột nhiên cu cậu chạy tới thủ thi với anh:“Ba ba! Con muốn đi bơi!”

Sở Hà vỗ tay đôm đốp, lập tức nhảy dựng khỏi sofa, hưng trí bừng bừng đưa con trai tới trung tâm thương mại bên cạnh mua quần áo bơi và phao bơi. Trên đường đi anh giao cho Đoàn Đoàn nhiệm vụ lát nữa phải gọi điện cho An Nại. Đoàn Đoàn về mặt ngơ ngác gật đầu, vỗ tay về mặt hưng phấn:“Gọi ma ma tới dạy con bơi!”

“Ha ha,” Sở Hà xoa đầu bé một cái,“Gọi mẹ con đến học bơi chung, mẹ con không biết bơi đâu.”

Đoàn Đoàn kinh ngạc gãi gãi mặt, hóa ra cũng có thứ ma ma cậu không biết sao? Đoàn Đoàn tỉnh tỉnh mê mê mà gật đầu, học bơi cùng ma ma chắc thích lắm đây!

Sở Hà mua đồ nhanh như chớp, sau khi thanh toán đang định đưa Đoàn Đoàn tới khu bể bơi của tòa nhà, vừa đến ngã rẽ tầng ba thì gặp ông chồng nước ngoài của Hà Nhan.

“Xin chào!” William chào anh với cái giọng bập bõm của người nước ngoài mới học tiếng trung chưa lâu:“Sử Hoa, con tìm được ma ma Xiên Que chưa?”

“Tìm được rồi.” Sở Hà gật gật đầu, trước khi William chúc mừng còn bổ sung:“Cô ấy chưa chấp nhận con.”

“Không sao!” William vô cùng hưng phấn ra chủ ý cho anh:“Không phải phụ nữ thường rất yêu thương con mình sao, có Xiên Que[1] ở đây sớm muộn gì.....”

[1] Sử Hoa – Sở Hà ; Xiên Que – Đoàn Đoàn , biệt danh của bé mà =)), ông này kiểu bị nói ngọng ấy.

“Hay một đứa không được thì làm hai đứa đi!” William nghiêm túc đề nghị:“Dượng có một anh bạn, bà xã muốn ly hôn với anh ta, anh ta để cô ấy đẻ thêm đứa nữa, cuối cùng hai người không ly hôn nữa! Con cũng thử xem.....”

Sở Hà:“Ha ha”

Nếu anh dám làm như vậy, không cần phải nghĩ, An Nại sẽ giết chết anh ngay lập tức!

Lúc An Nại gần tan làm thì nhận được cuộc gọi của Đoàn Đoàn, Đoàn Đoàn hưng phấn ở đầu bên kia lớn tiếng gọi:“Ma ma! Mau tới đi, ba ba dạy con học bơi này!”

An Nại đen mặt, cô thật sự không muốn học đâu!

Khi cô đến bể bơi, liền nhìn thấy Đoàn Đoàn đang đeo phao con vịt vàng chạy quanh hồ, Đoàn Đoàn vừa nhìn thấy cô thì lạch bạch chạy tới, kéo cô cùng qua đó.

An Nại biết Sở Hà bơi rất khá, năm đó cô làm cách nào cũng không thể học bơi được, vừa đến mùa hè Sở Hà lại thích bơi lội, còn cô chỉ ngồi xỏm bên cạnh hồ bơi mà nhìn anh. Có một lần Sở Hà đột nhiên nổi hứng muốn dạy cô học bơi, không biết nghe đâu ra cách dạy bơi mới, vừa thấy cô đang ngồi bên cạnh bể bơi, Sở Hà liền chụp phao bơi vào người cô rồi đá cô một cái ngã xuống hồ bơi, An Nại sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

Cuối cùng Sở Hà đành phải nhảy xuống vớt cô lên, đến cuối cùng, cô cũng chưa học bơi được. Khi đó An Nại cảm thấy mình không biết bơi cũng không sao, chỉ cần cô không chủ động ra gần ao gần biển thì sẽ không có chuyện gì.

Khi đó, cô không biết chính là vì cô không biết bơi mà suýt chút nữa cùng chết đuối với Từ Y Y trong cái hồ ngập bèo ngày đó.

Bạn đang đọc truyện *Nại Hà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.